മനുസ്മൃതി:

ഒരു മനുഷ്യപക്ഷ പഠനം

ഗിരീഷ്കുമാർ ശ്രീലകം

മനുസ്മൃതി:

ഒരു മനുഷ്യപക്ഷ പഠനം

This Thesis is brought to you for free, with open access. This electronic version is released for free download and usage. You are free to share, copy, distribute and transmit this e-book without any modification whatsoever under the following conditions: You must not use this work for commercial purposes. You may not alter, modify, transform or build upon this work. You are not free to make a printed edition of the work withouts leagal permission of the author.

Copy right: Reserved

First published: November 2025

(Cover photo: courtesy)

MALAYALAM LANGUAGE

Manusmrithi: Oru manushyapaksha padanam

(Social science)

By: Gireeshkumar Sreelakam

First Published: November 2025

Publisher: Self Publishing (E-book reader)

ISBN: 978-93-342-5251-4

e-mail: sbh.sathyam@gmail.com

Copy right: Reserved

You may not alter, modify, transform or build upon this work. You are not free to make a printed edition of the work withouts leagal permission of the author.

ISBN 978-933425251-4

9 789334 252514

സമർപ്പണം

മതം, ജാതി, വർണ്ണം, ലിംഗം തുടങ്ങിയ
എല്ലാ വിവേചനങ്ങൾക്കുമതീതമായി,
മനുഷ്യരായി ജനിച്ചവരെല്ലാം മനുഷ്യരാണെന്നറിയുന്ന
സർവ്വർക്കും
ഈ പഠനക്കുറിപ്പ് സമർപ്പിക്കുന്നു.

ഉള്ളടക്കം

00. ആമുഖം
01. സര്‍വ്വഭൂതഹിതം സത്യം: രചനാപശ്ചാത്തലം
02. ശ്രുതികളും സ്മൃതികളും
03. സ്മൃതികള്‍
04. എന്തുകൊണ്ട് മനുസ്മൃതി?
05. എന്തുകൊണ്ട് സ്വായംഭൂവമനു?
06. ആര്യാധിനിവേശത്തിലെ അദൃശ്യ അധ്യായങ്ങള്‍
07. അധികാരമുറപ്പിച്ച വിഭജനതന്ത്രം
08. ആര്യന്മാരെങ്ങനെ ആഢ്യന്മാരായി?
09. വര്‍ണ്ണവിഭജനത്തിന്‍റെ ചരിത്രം
10. വേദാധികാരത്തിന്‍റെ ആവിര്‍ഭാവം
11. വാസ്തവത്തില്‍, പുരുഷസൂക്തം പറഞ്ഞതെന്താണ്?
12. ശ്രീകൃഷ്ണനാണോ ചാതുര്‍വര്‍ണ്യസ്രഷ്ടാവ്?
13. രാമായണം വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരുന്ന ബ്രാഹ്മണ്യ ഉപജാപം
14. മനുസ്മൃതിയുടെ പ്രസക്തി
15. ഉള്ളടക്കത്തിലെ പൊള്ളത്തരം
16. ബ്രാഹ്മണര്‍ക്കുവേണ്ടി; ബ്രാഹ്മണരാല്‍
17. മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കാന്‍ മറന്ന മനു
18. മനുസ്മൃതിയിലെ ശൂദ്രവിരുദ്ധത
19. വികലവീക്ഷണങ്ങളെ കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കുന്ന സത്യം
20. ശൂദ്രര്‍ ഉണ്ടായതല്ല; ശൂദ്രരെ സൃഷ്ടിച്ചതാണ്
21. ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും രണ്ടാംതരം തന്നെ
22. സ്ത്രീകളും പുറത്തുതന്നെ
23. മനുവിനുള്ള മറുപടി സ്വന്തം മകളിലൂടെ
24. ശിശുവിവാഹമാണത്രേ ശുഭം!
25. കലാകാരന്മാരെയും കണ്ണില്‍കണ്ടുകൂടാ
26. വൈദ്യന്മാരും അസ്പൃശ്യരത്രേ
27. അംഗപരിമിതരും പതിതര്‍തന്നെ
28. ധര്‍മ്മസംരക്ഷണമല്ല ലക്ഷ്യം; വംശവിശുദ്ധിതന്നെ
29. ബ്രാഹ്മണസംരക്ഷണാര്‍ത്ഥം മോഷണത്തെയും സാധുവാക്കുന്നു
30. ബലാല്‍ക്കാരത്തിനും ധാര്‍മ്മികപരിവേഷം
31. മൃഗബലി മനുവിന്‍റെ കണ്ണില്‍ വേദവിഹിതമാണ്
32. ആഭിചാരവും ആധികാരികം
33. പുണ്യാത്മാക്കള്‍ക്കു പൂണൂലിടുന്ന അപനിര്‍മ്മിതി
34. വിഷവൃക്ഷങ്ങള്‍ക്കു നടുവിലെ പൂച്ചെടികള്‍
35. മനുസ്മൃതിയിലെ സത്യത്തിന്‍റെ കൈയൊപ്പുകള്‍

36. ഇന്നുള്ളവരാരും ബ്രാഹ്മണരല്ലേ?
37. മനുസ്മൃതി v/s മനുസ്മൃതി
38. ലക്ഷ്യം മാർഗ്ഗത്തെ സാധൂകരിക്കുമോ?
39. മനുസ്മൃതി എന്തുകൊണ്ടു സ്വീകാര്യമല്ലെന്ന് മനു പറയുന്നു
40. ശൂദ്രന്റെ കാതിലൊഴിക്കാൻ ഈയം ഉരുക്കിയതാര്?
41. മനുസ്മൃതി എഴുതിയത്? മനുവോ മാരീചനോ?
42. മനുസ്മൃതിയും ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടനയും
43. സ്മൃതിനിയമങ്ങൾ നിരോധിക്കുന്ന ഭരണഘടന
44. നീതിന്യായപരിപാലനം മനുസ്മൃതിയിൽ
45. മനുസ്മൃതിയിലെ പ്രാകൃത ശിക്ഷാവിധികൾ
46. ഡോ.അംബേദ്കർ നൽകിയ ഉത്തരം
47. മനുവാദികളെ അസാധുവാകുന്ന മനുസ്മൃതി
48. മനുസ്മൃതിവ്യാഖ്യാതാവിന്റെ ഭാഷ്യം
49. മനുവാദത്തിന്റെ കുഴിവെട്ടുന്ന മനുസ്മൃതി
50. മനുസ്മൃതിയെ പുറത്തുനിർത്തുന്ന ഇതിഹാസങ്ങൾ
51. ഭൃഗുസ്മൃതി
52. പുരാണപുരുഷന്മാരെല്ലാം ശൂദ്രരോ?
53. മനുവിനുവേണ്ടി ഭൃഗുവിനെ പുറത്താക്കി?
54. ഈ പഠനത്തിന്റെ പ്രസക്തി
55. Reference:

ആമുഖം

ലോകക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടിയാണ് ഇതിഹാസങ്ങളും പുരാണങ്ങളും അടക്കമുള്ള ഭാരതീയ പൗരാണിക കൃതികൾ നിർമ്മിച്ചത് എന്നാണ് അവയുടെ രചയിതാക്കൾ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. എങ്കിലും, ഭാരതജനതയെ പല തട്ടുകളായി വിഭജിക്കുകയും, അവരിൽ ഒരു ചെറിയവിഭാഗത്തെ ദേവതുല്യരായി മഹത്വവത്കരിക്കുകയും, വലിയ ഒരുവിഭാഗത്തെ എല്ലാരീതിയിലും തകർത്തുക ളയുകയും ചെയ്ത വർണ്ണവിഭജനത്തിന്റെയും ജാതിവിവേചനങ്ങളുടെയും വേരു കൾ ആ കൃതികളിലാണ് എന്നാണ് ഇന്നുള്ള പൊതുവിശ്വാസം. മനുഷ്യനന്മയ്ക്കാ യി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ആത്മീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ, എങ്ങനെ മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ ആശയ ങ്ങളുടെ കലവറയായി എന്ന സംശയം വളരെക്കാലമായി എന്നെ അലട്ടിയിരുന്നു. ആ സന്ദേഹത്തിന് തൃപ്തികരമായ ഒരു ഉത്തരംതേടി നടത്തിയ അന്വേഷണത്തി ലെ കണ്ടെത്തലുകളാണ് 'സർവ്വഭൂതഹിതം സത്യം' എന്ന എന്റെ പുസ്തകത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇ-ബുക്കായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 626പേജുള്ള ആ പഠനക്കുറി പ്പിലെ ഒരുഭാഗമാണ് 'മനുസ്മൃതി: ഒരു മനുഷ്യപക്ഷ പഠനം' എന്ന പേരിൽ ഇവിടെ ഒരു പുസ്തകമായി വായനക്കാർക്കു സമർപ്പിക്കുന്നത്.

ലോകത്തിലെ മിക്ക സമൂഹങ്ങളിലും പ്രാചീനകാലത്തുതന്നെ തൊഴിലടിസ്ഥാന ത്തിലുള്ള സാമൂഹികവിഭജനങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.പുരാതനഭാരതത്തിലും സമാ നമായ തൊഴിൽ വിഭജനം നിലനിന്നിരുന്നു. അദ്വൈതബോധം അടിസ്ഥാനധർമ്മ മായി പരിഗണിച്ചിരുന്ന ഭാരതത്തിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുണ്ടായ കർമ്മാധിഷ്ഠിതമായ സാമൂഹികവിഭജനം സർവ്വരും പരസ്പരം സഹായിക്കുകയുംസംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയായിരുന്നു. ആ അവസ്ഥയ്ക്കു മാറ്റംവന്നത് ആര്യാധി നിവേശത്തെ തുടർന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട പുതിയ വർഗ്ഗീകരണത്തിന്റെ ഫലമായാ ണ്. ആര്യന്മാർ കർമ്മാധിഷ്ഠിതമായ വർണ്ണവിഭജനങ്ങൾക്കു പകരം ജന്മാധിഷ്ഠി തമായ വർണ്ണവിഭജനം നടപ്പിലാക്കി. ജന്മാധിഷ്ഠിതമായ വർണ്ണവിഭജനം ജാതിഭേദ ത്തിലേക്കും പവിത്ര-പതിത സമൂഹങ്ങളായുള്ള തരംതിരിക്കലിലേക്കും ജാതിവി വേചനങ്ങളിലേക്കും അതിന്റെ ഉപോത്പന്നമായ അസ്പൃശ്യതയിലേക്കും സമൂ ഹത്തെ തള്ളിവിട്ടു. ആ വിഭജനം ഉറപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട നിയമസംഹിതയാണ് മനുസ്മൃതി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഇന്ത്യയിലെ ഹിന്ദുസമൂ ഹത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെ, മനുസ്മൃതിക്ക് മുൻപും ശേഷവും എന്ന് രണ്ടായി വിഭജി ക്കാം. അദ്വൈതപാതയിൽ ഋഷിപരമ്പരയുടെ നായകത്വത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന, മനുസ്മൃതിയ്ക്ക് മുൻപുണ്ടായിരുന്ന കാലഘട്ടത്തെ ആർഷ സംസ്കൃതിയെന്നോ സനാതന സംസ്കൃതിയെന്നോ വിളിക്കാം. എന്നാൽ, മനുസ്മൃതി നടപ്പിലാക്കിയ ശാസനങ്ങളുടെ പിടിയിലമർന്നതോടെ, അടിമുടി വിവേചനങ്ങൾ തിങ്ങിയ ഒന്നാ യി ആ ലോകം മാറി. അതോടെ ആ സമൂഹങ്ങളിൽ അദ്വൈതചിന്തയും മാനവിക മൂല്യങ്ങളും അസ്തമിച്ചുപോയി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ആ വ്യവസ്ഥിതിയെ ആർ ഷസംസ്കാരമെന്നോ സനാതനസംസ്കാരമെന്നോ വിളിക്കുന്നത് വസ്തുതാപര മായി തെറ്റാണ്. ആ തിരിച്ചറിവാണ്, മനുഷ്യപക്ഷത്തു നിലയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മനുസ്മൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതൊരു പഠനവും പ്രദാനംചെയ്യുക.

സർവ്വഭൂതഹിതം സത്യം: രചനാപശ്ചാത്തലം

'മഹാഭാരതം വായിക്കുന്ന ഓരോ അനുവാചകനും,അതിൽ തനിക്ക് മാത്രമായി എന്തൊക്കെയോ കരുതിവച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കണ്ടെത്തുന്നു. അതാണ് ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അപൂർവ്വമായ സവിശേഷത'.മഹാഭാരതത്തെക്കുറിച്ച് സുപ്രസിദ്ധ ഇൻഡോളജിസ്റ്റ് ആർ.എൻ.ദണ്ഡേക്കർ നടത്തുന്ന ആ നിരീക്ഷണത്തിലാകാം ഓരോ മഹാഭാരതപര്യടനവും ആരംഭിക്കുന്നതും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതും അവസാനിക്കുന്നതും.മഹാഭാരതത്തെപ്പോലെതന്നെ മറ്റെല്ലാ ഭാരതീയ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും, ആ പ്രസ്താവന സത്യമാണ്. അത്തരത്തിലുള്ള ചില കണ്ടെത്തലുകളിലൂടെ ഉള്ള ഒരു സഞ്ചാരമാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പ്. (ഈ പഠനക്കുറിപ്പിലെ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം എന്ന പ്രയോഗത്തിലെ, ശാസ്ത്രം എന്ന സംജ്ഞയെ സയൻസ് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ എടുക്കാതെ, ദൈവശാസ്ത്രം എന്നനിലയിൽ മാത്രം കാണുക).

ഇന്ത്യൻ ജീവിതത്തിന്റെ ഹൃദയസ്പന്ദനമായ പൗരാണികകൃതികളെ അടുത്തറിയാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ,മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞ ചില കൗതുകക്കാഴ്ചകൾ സത്യാന്വേഷികൾക്കു മുന്നിൽ ഒരു പഠനപ്രബന്ധമെന്ന രൂപത്തിൽ വിനയപൂർവ്വം സമർപ്പിക്കുന്നു. വിവാദമല്ല ആഗ്രഹിക്കുന്നത്; സംവാദംമാത്രം. യാതൊരു മുൻവിധികളും ഇല്ലാതെ വായിക്കുക. സത്യം മാത്രം അവശേഷിക്കട്ടെ എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ, പക്ഷംചേരാതെ ചർച്ചചെയ്യുക. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഭാരതീയശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളൊക്കെ സംവാദത്തിന്റെ അനന്തസാധ്യതകളാണ് അവലംബിക്കുന്നത്. വേദങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും പരമ്പരകളിലേക്കു പകർന്നുകൊടുക്കപ്പെട്ടത്, വായ്മൊഴിയായി, ഗുരു-ശിഷ്യസംവാദങ്ങളിലൂടെയാണല്ലോ. രാമായണം ഉമാമഹേശ്വര സംവാദമാണ്; ഭഗവദ്ഗീത കൃഷ്ണാർജ്ജുനസംവാദവും. ഭാഗവതം സൂത-ശൗനക സംവാദത്തിന്റെ രൂപത്തിലാണല്ലോ നാം അറിയുന്നത്. കൃതികൾ മാത്രമല്ല, ആശയങ്ങളും അത്തരത്തിൽത്തന്നെയാണ് ഈ മണ്ണിൽ വേരുറച്ചത്. അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപകനായ ശ്രീശങ്കരൻ, തന്റെ വീക്ഷണം പ്രചരിപ്പിച്ചത് അസേതുഹിമാചലം സഞ്ചരിച്ച്, അന്യചിന്താപദ്ധതികളുടെ വക്താക്കളെ സംവാദത്തിലൂടെ തിരുത്തി, അദ്വൈതധാരയിൽ അണിചേർത്താണല്ലോ.

ഭഗവദ്ഗീത പഠിക്കാനുള്ള ഉദ്യമം വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു പലപ്പോഴായി നടത്തിയെങ്കിലും, എനിക്ക് ലക്ഷ്യം കൈവരിക്കാനായില്ല. ഭാഷാപരമായ പരിമിതിയും പ്രതിപാദനവിഷയങ്ങളിലെ ഗരിമയുമാകാം അതിനു തടസ്സമായത്. കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപാണ് 'സമ്പൂർണ്ണഗീതാജ്ഞാനയജ്ഞ'ത്തിന്റെ ഒരു ശബ്ദരേഖ മുഴുവനായും കേൾക്കാൻ സാധിച്ചത്. ആ പ്രഭാഷണം എന്റെ ജീവിതത്തെ വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ചു. ഭഗവദ്ഗീതയെക്കുറിച്ചുള്ള കേട്ടറിവുകളിൽനിന്നും ഏറെ അകലെയാണ് യാഥാർത്ഥ്യം എന്ന, ആ പഠനമുണ്ടാക്കിയ തിരിച്ചറിവാണ് ഈ അന്വേഷണത്തിനു വഴിതുറന്നത്. യുദ്ധഭൂമിയിലെ എതിർപക്ഷത്ത് അണിനിരന്നിട്ടുള്ള മിത്രങ്ങളെയും ബന്ധുജനങ്ങളെയും നേരിൽക്കണ്ടപ്പോൾ തളർന്നുപോയ അർജ്ജുനൻ എന്ന യോദ്ധാവിനെ, ഉപദേശിച്ചു യുദ്ധസന്നദ്ധനാക്കുന്ന കൃഷ്ണനെയാണ് ഗീതാകാരനായി കേട്ടറിഞ്ഞത്. ഒഴിവായിപ്പോയേക്കാമായിരുന്ന ഒരു മഹായുദ്ധം പുനഃ

സൃഷ്ടിച്ച ഭഗവാൻകൃഷ്ണന്റെ നയചാതുര്യം ഏതു രീതിയിലാണ് ലോകത്തിനു ഭക്തി പ്രദാനംചെയ്യുക എന്ന സംശയം എന്നും ചിന്തയിൽ പുകഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, മനുഷ്യനന്മയ്ക്കായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എങ്ങനെ 'മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ ആശയങ്ങളുടെ ഭണ്ഡാരമായി' എന്ന സന്ദേഹവും ദീർഘകാലമായി അലട്ടിയിരുന്നു. ആ സംശയങ്ങളാണ് ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാത്ത ഒരു യാത്രയിൽ ഇവിടെവരെയെങ്കിലും എത്താൻ എനിക്ക് ഊർജ്ജം പകർന്നത്. അടുത്തറിയുന്തോറും ആഴവും പരപ്പും കൂട്ടുന്ന ആ മഹാസാഗരത്തിൽ ഒന്നു മുങ്ങിക്കയറിയപ്പോൾ അറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ മിക്കതും അത്ഭുതമുളവാക്കുന്നവയായിരുന്നു. അതുവരെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന കാര്യങ്ങളിലധികവും കൃത്യമായിരുന്നില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവ്, കൂടുതൽ അറിയണം എന്ന ആഗ്രഹം ഉണർത്തി. കിംവദന്തികൾക്കും കേട്ടറിവുകൾക്കുമപ്പുറമുള്ള ആ സത്യങ്ങൾ തിരക്കിയുള്ള ഏഴെട്ടുവർഷം നീണ്ട യാത്രക്കിടയിൽ അറിഞ്ഞ വസ്തുതകൾ, എനിക്കൊപ്പം ഈ മണ്ണിൽ ജീവിക്കുന്ന മറ്റു മനുഷ്യർക്കുകൂടി പകർന്നുനൽകണം എന്ന ആഗ്രഹമാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു പിന്നിലെ പ്രേരകശക്തി.

മഹാഭാരതവും രാമായണവും ഭാഗവതവുമടക്കമുള്ള പൗരാണിക ഭാരതീയഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒട്ടുമിക്ക പഠനങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും മുന്നേറുന്നത് മുൻകൂട്ടി നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ആണ്. ആയതിനാൽ, ചിലത് അവയുടെ സത്യസന്ധമല്ലാത്ത അപദാനങ്ങളും; മറ്റുള്ളവ സാധുതയില്ലാത്ത അപവാദങ്ങളും മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയായി മാറി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ആ പഠനങ്ങളുടെ കർത്താക്കൾ അവയിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ആശയങ്ങളെക്കാൾ മറ്റു പലതിനുമാണ് പ്രചാരംസിദ്ധിച്ചത്. ഇനിയും കൃത്യമായി നിർണ്ണയിക്കാൻസാധിക്കാത്ത ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ചരിത്രവും ചാരിത്ര്യവും നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളായിരുന്നു പഠനങ്ങളിലധികവും. 'ആരെഴുതി? എപ്പോളെഴുതി?' എന്നീ ചോദ്യങ്ങളിൽ കുരുങ്ങിക്കിടന്ന പഠനങ്ങളിൽ പലതും, എന്തെഴുതി? എന്തിനെഴുതി? മുതലായ പ്രധാനചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ മറന്നുപോയി. അവയിൽനിന്നും അനുവാചകന് ആർജ്ജിക്കാൻ കഴിയുന്ന വൈജ്ഞാനികവും ധാർമ്മികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ സമ്പത്തെന്തെന്നു കണ്ടെത്തുന്നതിനു കഴിയാതെപോയി. വിമർശകർ മാത്രമല്ല, പ്രചാരകരും ഒരുവട്ടം പോലും ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും വായിച്ചിരുന്നോ എന്ന സന്ദേഹം പല പഠനങ്ങളുടെയും വിശ്വാസ്യതയെ ചോദ്യംചെയ്യുന്നുണ്ട്. വെറും കേട്ടറിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടവയാണ് എന്ന സംശയം ബലപ്പെടുത്തുന്നതാണ് നാം കണ്ട നിരൂപണങ്ങളിൽ പലതും. അവ വായിക്കുകയും വിശ്വസിച്ച് പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവരുടെ മനസ്സിലുറച്ചുപോയ വിരൂപ പ്രതിബിംബങ്ങളാണ് യഥാർത്ഥ കഥാപാത്രങ്ങളായി ഇന്ന് അറിയപ്പെടുന്നവയിൽ അധികവും. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വലിപ്പവും ഭാഷാപരമായ പരിമിതിയും, മൂലകൃതികളുടെ ലഭ്യതക്കുറവുമെല്ലാം പലപ്പോഴും പ്രശ്നമാണെങ്കിലും, അതൊന്നും തെറ്റായവിവരങ്ങളുടെ വിനിമയത്തിന് ന്യായീകരണമാകുന്നില്ലല്ലോ. നമുക്ക് കണ്ടും കേട്ടും പരിചയമുള്ള മുഖങ്ങളല്ല, സത്യത്തിൽ വ്യാസനും വാല്മീകിയും കുറിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളിൽ പലർക്കും എന്ന തിരിച്ചറിവുത

ന്നെയാണ് ഈ രചനയുടെ പിന്നിലെ പ്രചോദനം. വാല്മീകിയും വ്യാസനും രചിച്ച കൃതികളല്ല; ആര്യവംശവാദികൾ അപനിർമ്മിച്ച അവയുടെ പതിപ്പുകളാണ് ഇന്നു നാം കാണുന്നവ എന്നതാണ് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. അതുകൊണ്ട്, അറിഞ്ഞ സംഗതികൾ യാതൊരു മായവും ചേർക്കാതെ ഇവിടെ പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

പൗരാണികരചനകളെ ചരിത്രരേഖകളായി കണക്കാക്കുന്നത് പൂർണ്ണാർത്ഥത്തിൽ ശരിയല്ല. എങ്കിലും, അവയിലെ പരാമർശങ്ങൾ, പ്രസ്തുതകൃതികളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തിലെയും, എഴുത്തുകാരന്റെ ജീവിതകാലത്തെയും സാമൂഹ്യാവസ്ഥയെ നേരിട്ടു പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന സൂചകങ്ങളാണ് എന്ന നിലയിൽ ചരിത്രപഠനത്തിനു സഹായകമാകുന്ന സങ്കേതങ്ങൾ തന്നെയാണ്. പൗരാണിക ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങൾ അപൗരുഷേയമാണോ,മനുഷ്യനിർമ്മിതമാണോ?അവ രചിച്ച വാല്മീകിയും വ്യാസനുമൊക്കെ വാസ്തവത്തിൽ ഇവിടെ ജീവിച്ചിരുന്ന വ്യക്തികളാണോ? ആണെങ്കിൽ, എവിടെ? ഏത് കാലത്ത്? ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളും സംഭവങ്ങളും യഥാർത്ഥമാണോ? അവയിൽ കാണുന്ന, സാധാരണമനുഷ്യന്റെ സാമാന്യബുദ്ധിയ്ക്ക് നിരക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ സംഭാവ്യമാണോ? അവയിൽ എത്രമാത്രം തിരുത്തലുകളും തിരുകിക്കയറ്റലുകളും പിൽക്കാലത്തു നടന്നിട്ടുണ്ട്? തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഈ പഠനത്തിലെ എന്റെ പരിഗണനാവിഷയങ്ങളല്ല. എന്റെ മനസ്സിനെ മഥിച്ച കുറച്ചു സംശയങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരം, ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഇന്നു ലഭ്യമാക്കുന്ന വിവരങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു; അത്രമാത്രം. എന്നെപ്പോലെതന്നെ, ഒരുപാടുപേരുടെ മനസ്സിൽ ആ സന്ദേഹങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലുമൊക്കെ ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ടാകാം എന്നതുകൊണ്ട്, എന്റെ പഠനത്തിന്റെ ഭാഗമായി കണ്ടെത്തിയ കാര്യങ്ങൾ പൊതുസമൂഹത്തിനു മുന്നിൽ സമർപ്പിക്കുന്നു. ആരെയെങ്കിലും ശത്രുപക്ഷത്തുനിറുത്താനോ, ആരുടെയെങ്കിലും സംരക്ഷണം ഉറപ്പിക്കാനോ അല്ല ഈ അന്വേഷണാത്മക പരിചിന്തനം. ആരെയെങ്കിലും അപകീർത്തിപ്പെടുത്തലോ, മറ്റാരുടെയെങ്കിലും ബാദ്ധ്യതകളെ വെളുപ്പിച്ചെടുക്കലോ ഈ പഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമേയല്ല. ഇന്ത്യൻസംസ്കൃതിയുടെ ഭാഗമായി നിൽക്കുന്ന ഓരോ മനുഷ്യനും മനസ്സിലാക്കേണ്ട ചില സത്യങ്ങളിലേക്ക് ശരിയുടെ വെളിച്ചം കടന്നുകയറാനുള്ള വാതിൽ തുറക്കുക മാത്രമാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലൂടെ ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

ചാതുർവർണ്യവിഭജനവും ജാതിവ്യവസ്ഥയും ഈ പഠനത്തിൽ പ്രധാന ഘടകങ്ങളായി കടന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. അത് ജാതിചിന്തപ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ കരുതിക്കൂട്ടി നടപ്പാക്കുന്ന ഒരു നീക്കമല്ല. സ്വാർത്ഥമോഹികളായ മതമേധാവികൾ നടത്തിയ അപനിർമ്മിതികളുടെ ഫലമായാണ്, ജാതിഭേദമടക്കമുള്ള അത്യാചാരങ്ങൾ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നതും, നിയമമാക്കി നടപ്പാക്കിയതും, മനുഷ്യരെ വിഭജിച്ച് ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നതും എന്നുസമർത്ഥിക്കാനാണ് ആ വിഷയങ്ങൾ പഠനപരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയത്. വർണ്ണഭേദങ്ങളും ജാതിചിന്തയും കേവലം തോന്നലുകളാണ് എന്നു ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ അനിവാര്യമായ പരാമർശങ്ങൾ മാത്രമാണ് അതൊക്കെയും. ജാത്യാഭിമാനവും ജാത്യാപകർഷവും തലയിലേറ്റിനടക്കാൻ ഒരു കാരണവും ആർക്കുമില്ലാ എന്ന സത്യം, നിസ്സന്ദേഹം സ്ഥാപിക്കാൻ ആവശ്യമായ

തിലധികം ഒന്നും ഇതിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ സദുദ്ദേശ്യത്തെ അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ സ്വീകരിക്കുക. ആരെയും അപമാനിക്കാൻ ആർക്കും അവകാശമില്ലെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുക എന്നതുകൂടിയാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പിന്റെ ലക്ഷ്യം.

ജാതിചിന്ത പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയെയും പരിഷ്കൃതസമൂഹങ്ങൾ അനുകൂലിക്കുകയില്ല. എങ്കിലും, അടിയുറച്ച സാമൂഹികസത്യമായി ജാതി നമുക്ക് മുന്നിലുണ്ട്. പേരു ചോദിച്ചാൽപോലും ഉത്തരമായി ജാതി കടന്നുവരുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. ആ സമൂഹത്തിൽ തന്നെയാണ് കുറെ ജാതിനാമങ്ങൾ അപമാനസൂചകമായി ചിലർക്കു മേലെ ദുരുപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ,അനേകശതം വർഷങ്ങളായി നിലനിൽക്കുന്ന ജാതിചിന്ത ഇല്ലാതാക്കുക സുസാധ്യമല്ല എന്നതാണു പരമാർത്ഥം. അത്രമേൽ ഉറച്ച അടിത്തറയിലാണ് ജാതി പടുത്തുയർത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.ജാത്യാഭിമാനവും ജാത്യാപകർഷവും കേവലം തോന്നലുകളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അയുക്തികഭ്രമംമാത്രമാണ് എന്നതാണു സത്യം. ആ ഒരു തിരിച്ചറിവുണ്ടാക്കുക തന്നെയാണ് ജാതിവിവേചനത്തിനുള്ള പ്രതിവിധി. സമൂഹത്തിലെ നിയന്ത്രണാധിക്കാരം കൈയാളിയിരുന്നവർ,സ്വന്തം താത്പര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണാർത്ഥം നിർമ്മിച്ചെടുത്ത ചില കുതന്ത്രങ്ങളിലാണ്, സമൂഹത്തെ വിഭജിച്ചു വേരുറപ്പിച്ച ആഢ്യത്വ-അധമചിന്തകളുടെ ആധാരം എന്നതിരിച്ചറിവും അംഗീകരണവും കൊണ്ടുമാത്രമേ ജാതിചിന്ത ദുർബ്ബലമാക്കൂ എന്നതാണു സത്യം.

ചാതുർവർണ്യം ഹൈന്ദവസമൂഹത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ച വിഭജനത്തിന്റെ ഫലമായി, പൗരോഹിത്യവൃത്തിയുടേയും പൗരാണികകൃതികളുടേയും അധികാരാവകാശം ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ കൈപ്പിടിയിൽ ഒതുങ്ങിയതോടെ, മറ്റു സമൂഹങ്ങൾക്ക് അവ അപ്രാപ്യമായി മാറി. അതിനാൽതന്നെ, ആ പുസ്തകങ്ങളിൽ സംഭവിച്ച തിരുത്തലുകളും തിരുകിക്കയറ്റലുകളും സംബന്ധിച്ച സന്ദേഹങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയാനുള്ള സ്വാഭാവികമായ കടമ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനാണ്. സനാതനസംസ്കൃതിയ്ക്ക് സംഭവിച്ച വീഴ്ചകളുടെയെല്ലാം ഉത്തരവാദിത്വം, പൗരോഹിത്യസമൂഹത്തിനു മാത്രമാണെന്നല്ല അതിനർത്ഥം. അതിന്റെ ഭാഗമായി നിലനിന്ന സകല വിഭാഗങ്ങൾക്കും ആ ച്യുതിയിൽ അവരുടേതായ പങ്കുണ്ട്. ആദ്ധ്യാത്മികവിഷയമെന്നതിലുപരി അതൊരു സാമൂഹിക പ്രശ്നമായതിനാൽ, ആ വിഷയത്തിൽ ഭരണവിഭാഗത്തിന്റെ ബാദ്ധ്യത അവഗണയ്ക്കാനാവാത്തത്ര വലുതാണ്. എങ്കിലും, അക്കാലത്തെ സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങളനുസരിച്ച്, വിസ്തൃതമായ അധികാരങ്ങൾ കൈയ്യാളിയിരുന്ന രാജവർഗ്ഗത്തിനുപോലും പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കൈകളിലെകടിഞ്ഞാണിൽനിന്ന് ഇടംവലംതിരിയാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം കൽപ്പിച്ചുകിട്ടിയിരുന്നില്ല. ദൈവവുമായി നേരിട്ടു ബന്ധമുള്ള 'ഭൂദേവന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരുടെ' പ്രതിനിധികളായി ജനസേവനം ചെയ്യുക എന്നതായിരുന്നല്ലോ അന്നു ക്ഷാത്രധർമ്മം. അതിനു നിർബന്ധിതമാക്കുന്ന ഒരുപാട് ചട്ടങ്ങൾ, സ്മൃതികൾ എന്ന പേരിൽ കാലാകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കി നടപ്പാക്കിപ്പോന്നു. അതിനാൽ,സാമൂഹ്യവിഷയങ്ങളിൽപോലും അവസാനവാക്ക് ബ്രാഹ്മണപുരോഹിതന്മാരുടേതായി മാറി എന്നു പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സാമൂഹ്യശ്രേണിയിലെ മറ്റു വിഭാഗങ്ങളായ വൈശ്യരും ശൂദ്രരും

ശാക്തികമായി നിർണ്ണായകമായ ഒരു നിലയിലല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും, അവർക്ക് വിശുദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങൾ അപ്രാപ്യമായിരുന്നതുകൊണ്ടും അവയിലെ തെറ്റുകൾക്ക് ആ സമൂഹങ്ങളെ പഴിക്കുന്നതിൽ തീരെ സാംഗത്യമില്ല. അതിനാലാണ്, അക്കാലത്തു സംഭവിച്ച അപചയങ്ങളുടെ ബാദ്ധ്യത ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിൽ ആരോപിക്കപ്പെടു ന്നതും, അതു സംബന്ധിച്ച വിമർശനങ്ങളിൽ അവർ പ്രതിക്കൂട്ടിൽ നിറുത്തപ്പെടു ന്നതും, ചോദ്യംചെയ്യലിനു വിധേയമാകുന്നതും. ഒരു സ്ഥാപനം(establishment) എന്ന നിലയിൽ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം അതിനെ നേരിട്ടേ മതിയാകൂ.

അതിനായി, ബ്രാഹ്മണ്യം എന്നതുകൊണ്ട് എന്താണ് കൃത്യമായി അർത്ഥമാക്കുന്ന തെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ബ്രാഹ്മണ്യം, കേവലം ബ്രാഹ്മണജാതിയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമോ സ്വഭാവമോ അല്ല. അത് മനുഷ്യരുടെ സമത്വത്തെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും സാഹോദര്യചിന്തയെയും അംഗീകരിക്കാത്ത, വംശവിശുദ്ധി വാദത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ഗുണവിശേഷമാണ്. അതുകൊണ്ട്,അത് വ്യത്യസ്ത വ്യക്തികളുടെയും സംഘടനകളുടെയും രൂപത്തിൽ മനുഷ്യസമൂഹങ്ങളെ മലിന മാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. താൻ അല്ലെങ്കിൽ,തന്റെ സമുദായം മറ്റെല്ലാ മനുഷ്യരെ ക്കാളും ഉന്നതരാണെന്നും, മറ്റു മനുഷ്യരെല്ലാം തങ്ങളുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾ ഒരു ക്കാൻവേണ്ടി മാത്രം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നും അത്തരക്കാർ വിശ്വസിക്കുക യും, മറ്റുള്ളവരെ വിശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനുവേണ്ട പ്രമാ ണങ്ങൾ, സാമൂഹികമായി സ്വീകാര്യതയുള്ള വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ പേരിൽ അവർ തന്നെ ഉണ്ടാക്കി പ്രചരിപ്പിക്കും. അതിനാൽത്തന്നെ അവർ പല കാലങ്ങളിലും പല രൂപത്തിലാണ് സമൂഹത്തിൽ ആധിപത്യമനസ്കത പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്. പഴയകാ ലത്ത് ഭാരതത്തിൽ ആ പ്രതിലോമകത പ്രകടിപ്പിച്ചത് ബ്രാഹ്മണരായിരുന്ന പൗരോ ഹിത്യനേതൃത്വമായിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ടാണ് ആ മാനസികാവസ്ഥ ബ്രാഹ്മണ്യ മെന്ന പൊതുസംജ്ഞകൊണ്ട് അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെട്ടത്. അതേ മാനസികാവസ്ഥ വെച്ചുപുലർത്താത്ത (ജാതി)ബ്രാഹ്മണർ ബ്രാഹ്മണ്യത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നില്ല എന്നതുപോലെ, ആ വികലമാനസികാവസ്ഥ സൂക്ഷിക്കുന്ന മറ്റു വർണ്ണികളും ആ ആശയത്തിന്റെ പ്രയോക്തക്കളാണ് എന്നു കണക്കാക്കാം. ഫാസിസം എന്ന പദം, കാലദേശാതീതമായി വെറുപ്പിന്റെയും പൗരാവകാശധ്വംസനത്തിന്റേയും പര്യാ യമായതുപോലെയുള്ള ഒരു പ്രതീകാത്മകബിംബമായി ആ പേരും മാറിയിട്ടുണ്ട്.

ലോകക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടിയാണ് സൃഷ്ടിച്ചത് എന്നു ഗ്രന്ഥകാരന്മാർതന്നെ ആവ ർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന പൗരാണികകൃതികളുടെ പൊതുസ്വഭാവത്തിലും ഘടന യിലും പിന്നീടു സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള അപഭ്രംശങ്ങളുടെ പാപഭാരം തങ്ങളിൽ ആരോ പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, നിരപരാധിത്വം തെളിയിക്കാനുള്ള ബാദ്ധ്യത ജാതിബ്രാഹ്മണ്യ ത്തിനുണ്ട്. അതിനർത്ഥം, ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ പിറന്നവരൊക്കെ മനുഷ്യവിരുദ്ധ മായ അത്തരം അപനിർമ്മിതികളുടെ ഉത്തരവാദികളാണെന്നല്ല. ആധുനിക ഭാര തത്തിന്റെയും, വിശേഷിച്ചു കേരളത്തിന്റെയും ചരിത്രത്തിലൂടെ ഒന്നുകണ്ണോടി ച്ചാൽ, അനവധി ഉത്പതിഷ്ണുക്കളായ ബ്രാഹ്മണരെ കാണാൻ കഴിയും. ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെയും സാമൂഹ്യമുന്നേറ്റങ്ങളിലെയും മുന്നണിപ്പോരാളിക ളായും, സ്വതന്ത്രഭാരതത്തെ ഔന്നത്യത്തിൽ എത്തിച്ച കർമ്മയോഗികളായും തിള

ങ്ങിനിൽക്കുന്ന അവരെയോ, അവർക്കൊപ്പം നടന്നവരെയോ ഒരുവാക്കുകൊണ്ടു പോലും വേദനിപ്പിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയെന്നനിലയിൽ ബ്രാഹ്മണ്യം നടപ്പിലാക്കിയ നടപടികളുടെ പാപഭാരം പറ്റാതെ, സ്വകർമ്മങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായി ജീവിച്ചവരാണ് ആ സമുദായത്തിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും. അപ്പോഴും, ഭാരതീയസമൂഹങ്ങളെ ഒരിക്കലും തിരിച്ചുകയറാനാകാത്ത വിഭജനത്തിന്റെയും വെറുപ്പിന്റെയും വിനാശത്തിന്റെയും പടുകുഴിയിൽ തള്ളിയിട്ട പാതകത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളിൽനിന്നും ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം എന്ന സംഘടിതശക്തിയെ ഒഴിച്ചുനിറുത്തിയുള്ള ചർച്ചകളൊക്കെ, സത്യസന്ധതയില്ലാത്ത വാചാടോപങ്ങൾ മാത്രമായിപ്പോകുമെന്ന അനിവാര്യതയാണ് ഈ പഠനത്തിലെ അതു സംബന്ധിച്ച അപ്രിയ പരാമർശങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനം. ആരേയും അവഹേളിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹത്തോടെയല്ല ആ അപ്രിയസാഹസത്തിനു മുതിരുന്നത്.

പൗരാണികഭാരതീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്ന ഒരു കാര്യം, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം ആ ചിത്രത്തിലേയില്ല എന്നതാണ്. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രചയിതാക്കളായും, പ്രചാരകരായും, കഥാപാത്രങ്ങളായും അവരെ അപൂർവ്വമായേ കാണാനാകൂ. ഭാരതഭൂമിയിലേക്കുമാത്രമല്ല, സനാതനസംസ്കാരത്തിലേക്കും ആര്യന്മാർ അധിനിവേശം നടത്തുകയായിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ, സനാതനസംസ്കൃതിയെന്നും ആർഷസംസ്കാരമെന്നും അറിയപ്പെടുന്നത്, ആര്യന്മാർ സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത, അടിമുടി വിവേചനങ്ങളും വിലക്കുകളുംനിറഞ്ഞ സാമൂഹികാവസ്ഥയല്ല.ആര്യാധിനിവേശത്തിനു മുൻപ് ഈ മണ്ണിൽ നിലനിന്നിരുന്ന, സർവ്വജീവജാലങ്ങളും പരസ്പരം സഹകരിച്ചും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ ഇടപഴകിയും കഴിഞ്ഞിരുന്ന സംസ്കാരമാണ്. അധിനിവേശത്തെത്തുടർന്ന് ആര്യന്മാർ തകർത്തെറിഞ്ഞ നാഗരികതയാണ്. ഭാരതം എന്ന ഭൂമികയിലേക്ക് ആര്യന്മാർ ഏതുപ്രകാരത്തിൽ അധിനിവേശം നടത്തി അധികാരം കൈപ്പിടിയിലൊതുക്കിയോ, അതുപോലെതന്നെ സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ സമസ്തമേഖലകളിലും നുഴഞ്ഞുകയറി അധിപത്യമുറപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം. ബ്രഹ്മജ്ഞാനികളായ ഭാരതീയമഹർഷിമാരെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ എന്ന വാക്ക്, സ്വന്തം മേൽവിലാസമാക്കിയതിലൂടെ നേടിയ അപ്രമാദിത്വം, ആ സംസ്കാരത്തെ മൊത്തം കാൽക്കീഴിലൊതുക്കാൻ അവർ വിദഗ്ദമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. പൂർവ്വസൂരികളായ സന്യാസിമാർ സാധനയിലൂടെ കണ്ടെത്തിയ(ദർശിച്ച)അദ്ധ്യാത്മവിദ്യ സ്വനിയന്ത്രണത്തിലാക്കുകയും, സ്വാർത്ഥപരതയോടുകൂടി അപനിർമ്മിക്കുകയും, അപരർക്കു നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്തു. മനുഷ്യമനസ്സുകളിലെ സഹജമായ ഈശ്വരഭക്തിയെ ദുരുപയോഗംചെയ്ത്, എതിർശബ്ദങ്ങളുയരാനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കി സർവ്വരെയും ചൊല്പടിയിലാക്കി. പതിറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ നടപ്പാക്കപ്പെട്ട ആ ഗൂഢപദ്ധതിയുടെ പരിണതഫലമാണ്, ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും മഹത്തായ ദർശനമെന്ന നിലയിൽനിന്ന്, ഏറ്റവും പരിതാപകരവും ശിഥിലവുമായ സാമൂഹികാവസ്ഥയിലേയ്ക്കുള്ള സനാതനസംസ്കാരത്തിന്റെ തകർച്ച. ആ വീഴ്ചയിൽനിന്നും കരകയറാനും, കൂടെയുള്ളവരെ കൈപിടിച്ചുയർത്താനുമുള്ള ബാദ്ധ്യത ഓരോ മനുഷ്യനുമുണ്ട്. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം, അടച്ചിട്ട അറകളിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന സത്യം കണ്ടെത്തി

വിളിച്ചുപറയുക എന്നതുതന്നെയാണ്. അതിനുള്ള ഒരു എളിയശ്രമമാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പിലൂടെ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഈ പഠനക്കുറിപ്പിലെ ഏതെങ്കിലും പരാമർശങ്ങൾ ആർക്കെങ്കിലും അപകീർത്തികരമായി തോന്നുന്നെങ്കിൽ, അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം, അത്തരം പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തവർക്കുമാത്രമാണ്. അവർ ചെയ്ത അപരാധങ്ങളുടെ ഇരകൾ എന്നനിലയിൽ നൂറ്റാണ്ടുകളായി അവഹേളനവും അധഃസ്ഥിതാവസ്ഥയും സഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളുടെ, നരകയാതനകളിൽ ഒരംശം പോലും ക്ലേശമുണ്ടാക്കാൻ ഇതിലെ ഏറ്റവും കടുത്ത പരാമർശങ്ങൾക്കുപോലും കഴിയില്ലെന്ന ഉറച്ചവിശ്വാസമുള്ളതിനാൽ, കണ്ടറിഞ്ഞ സംഗതികൾ അതേരീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ആർക്കെങ്കിലും അഹിതകരമാകും എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം, കണ്മുന്നിൽ കണ്ട വസ്തുതകൾ വിഴുങ്ങാനാവില്ലല്ലോ. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ഉദാത്തമായ ഒരു സംസ്കൃതിയെ വഴിതെറ്റിച്ചത് ഒന്നോ പത്തോ നൂറോ ആളുകളായാൽപ്പോലും, അവരെ കാലം വിചാരണചെയ്യും. ഇതിനുമുമ്പേ ഒരുപാടുപേർ പലപ്രകാരത്തിൽ ആ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിച്ചതിനാലാണ് ഈ സംസ്കാരം തകർന്നുപോകാതെ നിലനിൽക്കുന്നത്. ജാതിവിവേചനം എന്ന ദുരന്തത്തിന്റെ ബാക്കിപത്രമായി ഒരാളെങ്കിലും ഈ മണ്ണിൽ വേട്ടയാടപ്പെടുന്നിടത്തോളം കാലം, ആ വികൃതചിന്തകളുടെ സ്രഷ്ടാക്കൾ വിസ്താരം ചെയ്യപ്പെടുകതന്നെവേണം. കാലാകാലങ്ങളായി സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള അത്തരത്തിൽ ഉള്ള ഓരോ ചോദ്യംചെയ്യലും, കാലത്തിന്റെ അനിവാര്യമായ കാവ്യകർമ്മമാണ്. ജാതിമേധാവിത്വം ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്ത അതിരുകളില്ലാത്ത അധികാരം ആസ്വദിച്ചിരുന്ന, ഇന്നും അതിന്റെ ഗുണഫലങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും നിശബ്ദതപോലും, അന്യസമൂഹങ്ങൾക്ക് അന്തമില്ലാത്തത്ര ആഘാതങ്ങളാണ് ഏൽപ്പിച്ചത്. അതിനാൽ, ആധുനികകാലത്ത് നടക്കുന്ന പഠനങ്ങളിലെ കണ്ടെത്തലുകളോട് അസഹിഷ്ണുതയോടെ പ്രതികരിക്കാതെ, സത്യം അംഗീകരിക്കുന്നതിനും, പുനർവിചിന്തനത്തിനുള്ള വാതിൽ തുറക്കുന്നതിനും, പിഴവുകൾ അവർത്തിക്കാതിരിക്കാനും, ബ്രാഹ്മണരിലെ മനുഷ്യപക്ഷത്തുനിൽക്കുന്ന പുതുതലമുറകൾ തയ്യാറാകുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്.

ഒരു സാമുദായികശക്തി എന്ന നിലയിൽ, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം കേരളത്തിലെങ്കിലും തീരെ അപ്രസക്തമായ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ജീവിക്കുമ്പോൾ, ഇത്തരമൊരു വിഷയം പ്രസക്തമാണോയെന്ന ചോദ്യം ചിലരിൽനിന്നുണ്ടാകാം. ഭൂതകാലത്തെ തെറ്റുകളുടെപേരിൽ ഒരു സമൂഹത്തെ ഇപ്പോൾ വിമർശിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്തു ഫലം എന്ന സംശയവുമുണ്ടാകാം. അത്തരം നിഷ്കളങ്കമായി തോന്നാവുന്ന സന്ദേഹങ്ങൾക്കുള്ള മറുപടി ഒന്നേയുള്ളൂ: ഭാരതത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യനെങ്കിലും ജാതിഭേദത്തിന്റെ പേരിൽ അധിക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ആക്രമിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഒരാൾ എങ്കിലും അത്യന്തം അധഃസ്ഥിതാവസ്ഥയിൽ തുടരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ,അതിനു കാരണഭൂതമായ ചാതുർവർണ്യവും, അതിന്റെ ഉപോത്പന്നമായ ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയും, അതിന്റെ സ്രഷ്ടാക്കളായ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യവും, അവരുടെ ആയുധമായ മനുസ്മൃതിയും വിമർശിക്കപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും. അത്, ഈ മണ്ണിൽ ആഴത്തിൽ വേരുറപ്പിച്ച അദ്വൈതബോധത്തിന്റെ ആർജ്ജവമാണ് വെളിവാക്കുന്നത്.

കേരളത്തിലെ സവിശേഷ സാമൂഹികസാഹചര്യങ്ങൾമൂലം, നമ്പൂതിരിമാർ എന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന ബ്രാഹ്മണർക്കൊഴികെ, മറ്റു സമുദായങ്ങളിൽ ജനിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ആർക്കും മനുസ്മൃതിയെയോ, അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നടപ്പാക്കപ്പെട്ട വർണ്ണ വിഭജനവ്യവസ്ഥയെയോ, അതിന്റെ പരിവർത്തിത രൂപമായ ജാതിഭേദത്തെയോ, ന്യായീകരിക്കേണ്ടുന്ന ബാദ്ധ്യതയില്ല. മലയാളക്കരയിൽ 'ചാതുർവർണ്യവിഭജനം' തനിസ്വരൂപത്തിൽ നിലവിലിരുന്നില്ല എന്നതാണ് വസ്തുത. ഇവിടെ ബ്രാഹ്മണരും ശൂദ്രരും, ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥിതിയ്ക്കു പുറത്തുള്ള ജനവിഭാഗങ്ങളും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ക്ഷത്രിയ-വൈശ്യവർണ്ണികൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നായർ-അമ്പല വാസിസമുദായങ്ങളിൽപെട്ടവരൊക്കെ ബ്രാഹ്മണരുടെ ദാസ്യവേലചെയ്യുന്ന സമൂഹങ്ങളെന്ന നിലയിൽ, ശൂദ്രരായാണു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇതരജാതിവിഭാഗങ്ങളെല്ലാം ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരാത്ത, പുറംജാതീയരായ പഞ്ചമർ ആയിരുന്നു. മാമാങ്കത്തിന്റെ മറവിൽ നടന്ന ചാവേറാക്രമണം എന്ന അധ്യായത്തിൽ വിശദാംശങ്ങൾ കാണുക. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, കേരളത്തിൽ ഇന്നു ജീവിക്കുന്ന അബ്രാഹ്മണരായ മനുഷ്യരുടെയൊക്കെ പൂർവ്വികർ ഒരുവിധത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പല കാലങ്ങളിലായി പുരോഹിത്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പീഡനങ്ങൾക്ക് ഇരയായിരുന്നു എന്ന് തീർച്ച. അതുകൊണ്ട്,കാലാന്തരത്തിൽവന്ന അവസ്ഥാമാറ്റത്തിന്റെ ഫലമായി 'ആഢ്യത്വം കൈവന്ന' ആരെങ്കിലും, അത്തരം മനുഷ്യവിരുദ്ധ നിലപാടുകളെ നീതീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, അത് നരകയാതനകൾ നേരിടേണ്ടിവന്ന സ്വന്തം പൂർവ്വികരോടു ചെയ്യുന്ന നെറികേടാണ്.

എന്റെ മനസ്സിലുയർന്ന കുറെ സംശയങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരം തേടി നടത്തിയ യാത്രയിലെ ഏതാനും കണ്ടെത്തലുകൾ മാത്രമാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പ്. പ്രാണനെടുത്തവയ്ക്കെല്ലാം തികച്ചും ഹിതമായതെന്തോ, അതാണ് സത്യം(യദ് ഭൂതഹിതമത്യന്ത മേതൽ സത്യം മതം മമ) എന്നതാണ് ഈ പഠനത്തിന് അവലംബമായി എടുത്തിട്ടുള്ള മാനദണ്ഡം. ഹിതം എന്ന പദത്തിന്, ഇഷ്ടം എന്ന സാമാന്യ അർത്ഥതലമല്ല ഉള്ളത്. ഹിതമായത് എന്നതിനെ, ആരെയെങ്കിലും സുഖിപ്പിക്കുന്നതെന്ന കേവല അർത്ഥത്തിലല്ല ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. മറ്റാരെങ്കിലും ചെയ്താൽ തനിക്കു സ്വീകാര്യമാകുന്നതെന്തോ,അതുമാത്രമേ താൻ മറ്റുള്ളവരോടും ചെയ്യാവൂ എന്ന പ്രതിപക്ഷഭാവനയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സ്വീകാര്യതയാണ് ഹിതം എന്ന വാക്കുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഒരാൾ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സമൂഹം, മറ്റൊരാൾക്കോ മറ്റു സമൂഹങ്ങൾക്കോ മേൽ ഏർപ്പെടുത്തുന്ന നിയമനിർവ്വഹണം,ആ സ്ഥാനത്തു തങ്ങളായിരുന്നെങ്കിൽ സ്വീകാര്യമാകുമോ എന്നതാണ് ഹിതം എന്ന പദത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ പരിപ്രേക്ഷ്യം. അതായിരിക്കണം ഓരോ വിഷയത്തിലും മനുഷ്യർ പുലർത്തേണ്ട സ്വീകാര്യതയുടെ അളവുകോൽ. അത്തരത്തിൽ, സകലർക്കും ഹിതമായ കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ സത്യമായി കാണാൻകഴിയൂ. അധികാരവും ആയുധവും ഉപയോഗിച്ച് അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന നിയമങ്ങളും നിയന്ത്രണങ്ങളുമല്ല; സർവ്വർക്കും സ്വീകാര്യമായതു മാത്രമാണ് സത്യം. മഹാഭാരതം ശാന്തിപർവ്വത്തിൽ ശ്രീശുക്രനോട് നാരദമഹർഷി പറയുന്ന ഒരു വചനത്തിലാണ്(329.3) ഈ മഹത്തായആശയം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്: 'സത്യസ്യ വചനം ശ്രേയഃ സത്യാദപി ഹിതം വദേത്/ യദ് ഭൂതഹിതമത്യന്തം ഏതത്

സത്യം മതം മമ'. സത്യം പറയുക എന്നുള്ളതു ശ്രേയസ്കരംതന്നെയാണ്. എന്നാൽ, അതിനേക്കാൾ ശ്രേയസ്കരം ഹിതംചെയ്യുകയാണ്. യാതൊന്നാണോ സകല ജീവജാലങ്ങൾക്കും ഹിതകരമായിട്ടുള്ളത്, അതാണ് ആത്യന്തികസത്യം എന്നാണ് നാരദൻ തന്റെ അഭിപ്രായമായി ലോകത്തോട് ഉപദേശിച്ചത്. യുധിഷ്ഠിരനു ധർമ്മോപദേശം നൽകുമ്പോൾ, മറ്റൊരിക്കൽക്കൂടി നാരദമഹർഷി ധർമ്മവ്യാധന്റെ വാക്കുകളിലൂടെ ഇതിനു സമാനമായ ആശയം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. 'അനൃതേന ഭവേത് സത്യം,സത്യേനൈവാനൃതം ഭവേത് യദ്ഭൂതഹിതമത്യന്തം തത് സത്യമിതി ധാരണാ വിപര്യയഃ കൃതോങ്കധർമ്മ പശ്യ ധധർമ്മസ്യ സൂക്ഷ്മതാം.' (മഹാഭാരതം, വനപർവ്വം, 209-3,4). യഥാർത്ഥ സത്യപാലനം ഭൂതഹിതം(ലോകഹിതം) നിറവേറ്റുക എന്നുള്ളുതാണെന്നും ആ ധാരണയ്ക്കു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിച്ചാൽ, അത് അധർമ്മമാകുമെന്നും നാരദനും നാരദനിലൂടെ വ്യാസനും അടിവരയിട്ടു പറയുമ്പോൾ, അക്കാര്യത്തിൽ സംശയത്തിനു കാരണമേയില്ലല്ലോ. ആ സത്യത്തിന്റെ വിജയമാണ് പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലരൂപത്തിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. സത്യത്തെ ആധാരമാക്കി, സത്യമത്രേ സനാതനധർമ്മം; സത്യം സനാതനബ്രഹ്മമാണ്.(ധർമ്മഃ സനാതനസത്യം; സത്യം ബ്രഹ്മസനാതനം) എന്നാണല്ലോ വേദവ്യാസൻതന്നെ മഹാഭാരതത്തിലൂടെ സനാതനധർമ്മത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നത്.

കാലാകാലങ്ങളായി പ്രചാരത്തിലുള്ള ചില കള്ളങ്ങളുടെ പൊരുൾ തേടിയുള്ള പ്രയാണത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിയാണ് ഈ പഠനക്കുറിപ്പ്. ഇതിലെ പ്രതിപാദനങ്ങൾ ഒന്നും പുതിയ കാര്യങ്ങളല്ല; അന്വേഷിച്ചാൽ ആർക്കും കണ്ടെത്താനാകുന്നതു തന്നെയാണ്. ഇത് ഒരിക്കലും ഒരു അന്തിമവിധിയോ അവസാനവാക്കോ അല്ല; എളിയ തുടക്കം മാത്രമാണ്. ഇനിയും കണ്ടെത്താത്ത കൗതുകങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രകളുടെ തുടക്കം. 'തസ്മാച്ഛാസ്ത്രം പ്രമാണം തേ കാര്യാകാര്യ വ്യവസ്ഥിതൗ ജ്ഞാത്വാ ശാസ്ത്രവിധാനോക്തം കർമ്മകർത്തു മിഹാർഹസി' എന്ന ഭഗവത്ഗീതാശ്ലോകമാകട്ടെ പ്രമാണം(അധ്യായം:16 ശ്ലോകം:24). ചെയ്യരുതാത്തതും ചെയ്യേണ്ടതും വേർതിരിച്ചറിയാൻ ശാസ്ത്രം മാത്രമാകട്ടെ പ്രമാണം'. സ്വാർത്ഥതാത്പര്യാർത്ഥമുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലൂടെ സമൂഹത്തെ വഴിതെറ്റിച്ചു നടത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെ പ്രമാണമാക്കരുതെന്നു ചുരുക്കം. എന്റെ കാഴ്ചയിൽ പെടാതെപോയ കൂടുതൽ സത്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തി ഈ ലോകത്തിനു സമർപ്പിക്കുവാൻ ഈ പ്രബന്ധം വായിക്കുന്ന ഓരോ മനുഷ്യസ്നേഹിയേയും ക്ഷണിക്കുന്നു.

- ഗിരീഷ്കുമാർ ശ്രീലകം

അഭിപ്രായങ്ങൾ *e-mail*ൽ അറിയിക്കുക: sbh.sathyam@gmail.com

മനുസ്മൃതി:
ഒരു മനുഷ്യപക്ഷ പഠനം

ശ്രുതികളും സ്മൃതികളും

സനാതനവിശ്വാസമനുസരിച്ച്, മനുഷ്യനായി ജനിച്ചു ജീവിച്ച് മനുഷ്യത്വത്തിൽനിന്നുയർന്ന് ഈശ്വരത്വത്തിലേക്ക് എത്തിച്ചേരുക എന്നതാണ് അത്യുന്നതമായ ജീവിതോദ്ദേശ്യം. ആ നേട്ടം സ്വായത്തമാക്കുന്നതിന് മനുഷ്യനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്ന മൂല്യങ്ങൾ പകർന്നുനൽകുന്ന രണ്ടുതരത്തിലുള്ള സങ്കേതങ്ങൾക്ക് സമൂഹത്തിൽ സ്വാധീനം സിദ്ധിച്ചു. ഒന്ന്, ഒരിക്കലും മാറ്റമില്ലാതെ നിൽക്കുന്ന അടിസ്ഥാന സനാതന മൂല്യങ്ങളായ അഹിംസ,സത്യം,ധർമ്മം,അസ്തേയം(മോഷ്ടിക്കാതിരിക്കൽ) മുതലായവ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശ്രുതികൾ. രണ്ടാമതായി, സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ കാലാനുസൃതമായി മാറ്റേണ്ടിവരുന്ന ആചാര നിയമങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സ്മൃതികൾ. കാലാനുസൃതമായ മാറ്റങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണെന്നതുകൊണ്ട് വ്യത്യസ്ത കാലങ്ങളിലായി നിരവധി സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ,മനുസ്മൃതിയാണ് ഏറ്റവും പ്രചാരവും പ്രാമുഖ്യവും നേടിയത്.

ചതുരാശ്രമങ്ങൾ(ബ്രഹ്മചര്യം,ഗാർഹസ്ഥ്യം,വാനപ്രസ്ഥം,സന്യാസം എന്ന ജീവിതക്രമം) ഏതു രീതിയിൽ വ്യക്തിയ്ക്ക് തന്നോടും കുടുംബത്തോടുമുള്ള കർത്തവ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കുന്നുവോ, അതുപോലെതന്നെ ഓരോ വ്യക്തിക്കും സമൂഹത്തോടുള്ള ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ ഉള്ള സംവിധാനമായാണ് സ്മൃതികൾ വർണ്ണധർമ്മങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചത്. 'വേദാർത്ഥ സ്മരണപൂർവ്വകം രചിതം ശാസ്ത്രം സ്മൃതി' എന്നാണല്ലോ.ധർമ്മവും(ധ്രിയതേ പുണ്യാത്മഭിരതി ധർമഃ-പുണ്യാത്മാക്കളുടെ ആചാരമാണ് ധർമ്മം),ബ്രഹ്മവുമാണ് വേദാർത്ഥം എന്നിരിക്കെ, അതിനു വിപരീതമായതൊന്നും മനു അടക്കമുള്ള സ്മൃതികർത്താക്കളുടെ തൂലിക നിർദ്ദേശങ്ങളായി എഴുതിവെയ്ക്കും എന്നു കരുതുകവയ്യ.എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വ്യക്തിക്കും സമൂഹത്തിനും ശ്രേയസ്കരമായതു മാത്രമേ സനാതന ധർമ്മമാകുന്നുള്ളൂ. സ്വാർത്ഥതാനിയന്ത്രണമാണ് അതിനുള്ള അളവുകോൽ. എങ്കിലും, കാലക്രമത്തിൽ സമൂഹത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം കൈയടക്കിയ വർഗ്ഗങ്ങൾ, സ്വന്തം താത്പര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണാർത്ഥം അവയിലും ഉടച്ചുവാർക്കൽ നടത്തുകയാണുണ്ടായത്. അതിനാൽ, ഇന്നു ലഭ്യമാകുന്ന മനുസ്മൃതിയടക്കമുള്ള പതിപ്പുകൾ, അവയുടെ രചയിതാക്കൾ നിർമ്മിച്ചവയോട് തീർത്തും നീതിപുലർത്തുന്നവയല്ലാ എന്ന കണ്ടെത്തലുകളാകാം ശരി.മനുസ്മൃതിയിലെ മനുഷ്യഗുണമില്ലാത്ത നിയമങ്ങൾ പിൽക്കാലത്ത് കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടവയായാൽപോലും ആ പുസ്തകം സ്വീകാര്യമാകുന്നില്ല. കാരണം, ആ മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ നിയമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് വംശവിശുദ്ധിവാദികൾ ആർഷഭാരതത്തെ അന്ധകാരയുഗത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് തള്ളിവിട്ടത്. അതിനാൽ, ചരിത്രപഠനത്തിനു സഹായകമായ സാമഗ്രികൾ എന്നതിനപ്പുറമുള്ള പ്രസക്തിയും സ്വീകാര്യതയും ആധുനികസമൂഹത്തിൽ ആ സ്മൃതിഗ്രന്ഥത്തിനില്ല. എങ്കിലും, ഭാരതത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെ ഒരേ അളവിൽ സൃഷ്ടിപരമായും സംഹാരാത്മകമായും സ്വാധീനിച്ച രചനകൾ എന്ന നിലയിൽ

സ്മൃതികൾ, പ്രത്യേകിച്ചും മനുസ്മൃതി എല്ലാക്കാലത്തും പഠനത്തിനും പരിശോധനക്കും ചർച്ചക്കും വിലയിരുത്തലിനും വിമർശനത്തിനും വിധേയമാകുന്നുണ്ട്.

സ്മൃതികൾ

പുരാതനഭാരതത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന നിയമങ്ങളും ധർമ്മാചാരങ്ങളും നിർവ്വചിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളായാണ് സ്മൃതികൾ കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. വ്യത്യസ്ത കാലങ്ങളിലായി വിവിധ വ്യക്തികളാൽ നിർമ്മിതമായ നൂറോളം സ്മൃതികളുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അഗ്നി,അംഗിരസ്സ്,അത്രി, ആപസ്തംഭൻ,ജാബാലി, ഋഷ്യശൃംഗൻ,പ്രജാപതി,ഗൗതമൻ, നാരദൻ, പരാശരൻ, വസിഷ്ഠൻ,പുലസ്ത്യൻ, വിശ്വാമിത്രൻ, യമൻ, ഭൃഗു,ബുദ്ധൻ, കശ്യപൻ, ഗാർഗ്യൻ, യാജ്ഞവൽക്യൻ, വിഷ്ണു,വ്യാസൻ മുതലായ അനേകം പുരാണപുരുഷന്മാരുടെ പേരിൽ സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവരിലധികവും ഭേദചിന്തയും ഭൗതികതാത്പര്യങ്ങളുമില്ലാത്ത സർവ്വസംഗപരിത്യാഗികളായ മഹർഷിമാരാണെങ്കിലും, ഇപ്പറഞ്ഞ സ്മൃതികളിലെല്ലാം കാണുന്ന ഒരു പൊതുസ്വഭാവം, അവ സമൂഹത്തിലെ ലൗകിക വ്യവഹാരങ്ങളെയാണ് ചർച്ചക്കെടുക്കുന്നത് എന്നതാണ്. അതിനാൽ, ആ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം പുരാണങ്ങളിലെ പ്രഗത്ഭരുടെ പേരിൽ മറ്റാരെങ്കിലും എഴുതിയതാകാനാണു സാധ്യത എന്നു കരുതപ്പെടുന്നു.അവയിൽത്തന്നെ മിക്കതും പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ ലഭ്യമല്ല. ലഭ്യമായവയിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധിയുള്ളത് ആദ്യമന്വന്തരത്തിലെ മനുവായ സ്വായംഭൂവമനു രചിച്ചതായി പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മനുസ്മൃതിക്കാണ്. അതിന്റെ പ്രശസ്തിയ്ക്കു പിന്നിലുള്ള കാരണങ്ങളിൽ മുഖ്യം, ലോകത്തിലെ ഒരു സമൂഹത്തിലും ഇത്രമേൽ പിന്തിരിപ്പനായ ആശയങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരുനിയമപുസ്തകം പ്രചാരത്തിലില്ല എന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അത് ലോകമെമ്പാടും ഉള്ള സാമൂഹ്യശാസ്ത്രപഠിതാക്കളുടെ വിശകലനത്തിനും വിമർശനത്തിനും വിധേയമാകുന്നുണ്ട്. മതകേന്ദ്രീകൃതമായ ഭാരതീയസമൂഹത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനുള്ള രൂപരേഖയായി മനുസ്മൃതി മാറിയത് ആ കാര്യത്തിന് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ സമ്പന്നതകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. അതിനർത്ഥം, മറ്റു സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അവർക്കുവേണ്ട ചേരുവകളോടുകൂടിയ മാമൂലുകളല്ല ഉണ്ടായിരുന്നത് എന്നല്ല. അവയിലും വർണ്ണവിഭജനവും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പതിത-പവിത്രവർഗ്ഗീകരണവും ഉണ്ട്.അതിനെ സമർത്ഥിക്കുന്നതിന് ഉതകുന്ന വിവേചനങ്ങളും, അത് ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ആചാരങ്ങളും ആശയസംഹിതകളും നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശൂദ്രകുലപതിയായ വസിഷ്ഠമഹർഷിയുടെയും ഗോത്രവംശജനായ പരാശരന്റെയും ശൂദ്രജനായ ജാബാല മഹർഷിയുടെയും പേരിലുള്ള സ്മൃതികളിൽ പോലും അത്തരം ശൂദ്രവിരുദ്ധതക്കും മനുഷ്യവിരുദ്ധതക്കും യാതൊരു ക്ഷാമവും ഇല്ലല്ലോ. അതിന്റെ കാരണം, മേൽ സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും, അവയുടെ പേരു ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന മഹാന്മാക്കളുടെ രചനകളല്ല എന്നതാണ്. പൗരാണികമഹർഷിമാരുടെ സാമൂഹികസ്വീകാര്യത മറയാക്കി ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗം സൃഷ്ടിച്ചു പ്രചരിപ്പിച്ചവ ആയതിനാലാണ് അവയ്ക്കെല്ലാം പൊതുവായ സ്വഭാവവും പൊതുഘടനയുമുള്ളത്. കൂടിയും കുറഞ്ഞുമുള്ള ആ സാമൂഹ്യവിരുദ്ധതയുടെ പരകോടി കാണാൻ കഴിയുന്നത് മനുസ്മൃതിയിലാണെന്നുമാത്രം. ബ്ര

ഹ്മാവിന്റെ മാനസപുത്രന്മാരിൽ ഒരാളും സപ്തർഷികളിൽ പ്രമുഖനും സൂര്യവംശത്തിന്റെ കുലഗുരുവുമായ വസിഷ്ഠനാണ് ശൂദ്രരുടെകുലപതിയെന്ന് മനുസ്മൃതി മൂന്നാം അധ്യായത്തിൽ 197,198 ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയുന്നുണ്ട്). (പേജ്:82 കാണുക).

ഭാരതസമൂഹത്തെ വിഭജിച്ച ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥ ശക്തമായി നിലനിന്നിരുന്ന ബ്രാഹ്മണ്യാധിപത്യകാലത്താകാം മനുസ്മൃതിയുടെ രചയിതാവു ജീവിച്ചിരുന്നത്. അതിനാൽതന്നെ, അക്കാലത്തെ സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥിതികളനുസരിച്ചു ചമയ്ക്കപ്പെട്ട ചിട്ടകളും ചട്ടങ്ങളും ആ ഒരു കാലഘട്ടത്തിനു മാത്രം ബാധകമാകുന്നതാണ്. കാലികമായി പരിഷ്കരിക്കാത്ത ഏതൊരു നിയമത്തെയും പോലെ, ഈ കാലഘട്ടത്തിനു തീരെ യോജിക്കാത്ത മനുസ്മൃതിയിലെ നിയമങ്ങളെല്ലാം ഇന്നു പരിഗണിക്കുമ്പോൾ കാലഹരണപ്പെട്ടവയാണ്. മനുസ്മൃതിയിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കിപ്പുറത്തെ മാറിയ സാമൂഹികക്രമത്തിലും അതേ രീതിയിൽതന്നെ സ്വീകരിക്കപ്പെടണമെന്ന ശാഠ്യം സ്മൃതിയെന്ന സങ്കല്പത്തിനു തന്നെ എതിരാണ്. മാത്രവുമല്ല, ആദ്യമന്വന്തരത്തിന്റെ മനുവായ സ്വായംഭൂവമനു രചിച്ചതാണെങ്കിൽ,വേദങ്ങളെക്കാൾ പ്രാചീനമായ ഗ്രന്ഥമാണ് മനുസ്മൃതി എന്നു കരുതേണ്ടിവരും. മനുവാദികൾ അത്തരം ഒരു അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കുമോ?

മനുസ്മൃതി ദൈവികമായ രചനയാണെന്നും, അത് പ്രപഞ്ചോത്പത്തിയോടൊപ്പം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട എക്കാലത്തേക്കുമുള്ള നിയമങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് എന്നും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നവർ ഉത്തരം നൽകേണ്ട ഒരു ചോദ്യമുണ്ട്: മനുസ്മൃതി സർവ്വകാലത്തേക്കുമുള്ള സൃഷ്ടിയാണെങ്കിൽ, അംഗിരസ്സ്,അഗ്നി,അത്രി,ആപസ്തംഭൻ,ജാബാലി, ഋഷ്യശൃംഗൻ,പ്രജാപതി,ഗൗതമൻ,നാരദൻ, പരാശരൻ,വസിഷ്ഠൻ,പുലസ്ത്യൻ, ഗാർഗ്യൻ, വിശ്വാമിത്രൻ, ബുദ്ധൻ, ഭൃഗു, കശ്യപർ, യാജ്ഞവൽക്യൻ, വിഷ്ണു, വ്യാസൻ തുടങ്ങി പ്രശസ്തരും പ്രസക്തരുമായ മറ്റനേകം പുരാണപുരുഷന്മാരുടെ പേരിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്തിനു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു? ആ സ്മൃതികൾക്കെല്ലാം മുകളിൽ എന്തുകൊണ്ട് മനുസ്മൃതി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു?

എന്തുകൊണ്ട് മനുസ്മൃതി?

ആറ് മന്വന്തരങ്ങൾ പിന്നിട്ട് ലോകം ഏഴാം മന്വന്തരത്തിലെത്തിയിട്ടും ഒന്നാം മന്വന്തരത്തിലെ മനുവായ സ്വായംഭൂവമനു സൃഷ്ടിച്ചതായി പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മനുസ്മൃതിയിലെ നിയമങ്ങൾ തന്നെ പാലിക്കണമെന്ന പിടിവാശിയുടെ കാരണങ്ങൾ പലതാണ്. അതിലൊന്ന്, ആ സ്മൃതി പ്രപഞ്ചോത്പത്തിക്കൊപ്പം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട, വേദസമാനമായ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥമാണ് എന്ന പ്രതിശ്ചായ ഉണ്ടാക്കലാണ്. അതിനു പിറകിൽ, മനുസ്മൃതിയിലെ ചട്ടങ്ങൾ ആരാലും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാനാവാത്ത പ്രപഞ്ചനിയമങ്ങളാണെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയാണ്. എന്നാൽ, ആ ദുർവാശിയ്ക്കു പിന്നിൽ, അതിനൊപ്പം പ്രാധാന്യമുള്ള മറ്റുചില കാരണങ്ങളുമുണ്ട്.

കേവലം, ഞാൻ ബ്രാഹ്മണനാണെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ആളെപ്പോലും മനുസ്മൃതി എല്ലാ നിയമങ്ങൾക്കും മുകളിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ, മറ്റുമിക്ക സ്മൃതികളും ആ വിപുലാധികാരം അംഗീകരിക്കുന്നേയില്ല. വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചവരും ധർമ്മത്തെയറിഞ്ഞവരും സത്യവാദികളും ഭേദചിന്തകൂടാതെ സമബുദ്ധികളായിരിക്കു

ന്നവരെയും ആണ് യാജ്ഞവൽക്യസ്മൃതി സഭ്യരായബ്രാഹ്മണരായി കണക്കാക്കുന്നത്. രാജസഭകളിലെ വ്യവഹാര നിർവ്വഹണത്തിനു നിയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ബ്രാഹ്മണർപോലും, അനീതി വർത്തിച്ചാൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു നാരദസ്മൃതി പറയുന്നു. തന്നെയുമല്ല, സ്നേഹംകൊണ്ടോ വിദ്വേഷം നിമിത്തമോ ഭീതി മൂലമോ ഒരുത്തന്റെ വ്യവഹാരത്തിൽ ന്യായമല്ലാതെ നിശ്ചയിച്ചു സത്യത്തെ അപജയപ്പെടുത്തിയാൽ, ആ വിധിയെഴുതുന്ന ന്യായാധിപൻ, വിധിച്ചിരിക്കുന്ന ദണ്ഡത്തിന്റെ ഇരട്ടിദണ്ഡം അനുഭവിക്കണം. അവരവരുടെ മാർഗ്ഗത്തെ ലംഘിച്ചുനടക്കുന്ന എല്ലാ വർണ്ണികൾക്കും രാജാവ് ദണ്ഡംചെയ്തില്ലെങ്കിൽ, ആ പ്രജകളൊക്കെയും നശിക്കുമെന്നാണ് നാരദസ്മൃതി മുന്നറിയിപ്പുനൽകുന്നത്(യദിരാജ ന സർവ്വേഷാം വർണ്ണാനാം ദണ്ഡധാരണം കുര്യാൽ പഥോ വ്യപേതാനാം വിനശ്യേയുരി പ്രജാഃ). ബൃഹസ്പതിസ്മൃതി അനുസരിച്ചും ബ്രാഹ്മണർ ശിക്ഷക്കതീതരല്ല. കള്ളസാക്ഷിപറയുന്ന അന്യവർണ്ണികൾക്ക് പ്രായശ്ചിത്തം വിധിക്കുമ്പോൾ, തപ്പുസാക്ഷിയ്ക്ക് വിപാസന ദണ്ഡമാണ് ആ സ്മൃതി ബ്രാഹ്മണർക്കു നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. നഗ്നവേഷം ധരിപ്പിക്കുന്നതും ഗൃഹഭംഗം ചെയ്യുന്നതും രാജ്യത്തിനു പുറത്താക്കുന്നതുമാണ് വിപാസനാദണ്ഡം. സുരപാനം, ബ്രഹ്മഹത്യ, സ്വർണ്ണസ്തേയം, ഗുരുസ്ത്രീഗമനം എന്നീ മഹാപാതകങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണർക്കും, മറ്റുള്ള വർണ്ണികൾക്കും സമാന ശിക്ഷയാണ് ബൃഹസ്പതിസ്മൃതി നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. ശിരോമുണ്ഡനം ചെയ്ത്, പാപം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനായി കഴുതപ്പുറത്തുകയറ്റി, നെറ്റിയിൽ വിധിപ്രകാരം അടയാളമുദ്ര പതിച്ച് നാടുകടത്തണം. ശിക്ഷയുടെ കാര്യത്തിൽ മനുസ്മൃതി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന കാഠിന്യത്തിന്റെ വിപരീതദിശയിലാണ് കാർത്യായനസ്മൃതിപോലുള്ള നിയമഗ്രന്ഥങ്ങൾ ദണ്ഡകല്പന നടത്തുന്നത്. അവിടെ, ആഢ്യത്വം ശിക്ഷയിൽനിന്ന് രക്ഷയൊരുക്കുന്നില്ല എന്നുമാത്രമല്ല, അറിവുള്ളവനായതിനാൽ ഒരേ കുറ്റത്തിന് അധികശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടതാണെന്ന യുക്തി നിരത്തുന്നുമുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്, മോഷണംചെയ്ത ശൂദ്രനു വിധിച്ചിരിക്കുന്ന ദണ്ഡത്തിന്റെ ഇരട്ടി വൈശ്യനും, നാലിരട്ടി ക്ഷത്രിയനും, എട്ടിരട്ടി ബ്രാഹ്മണനും കാർത്യായനസ്മൃതി നിഷ്കർഷിക്കുന്നുണ്ട്. അതൊക്കെത്തന്നെയാണ്, മറ്റെല്ലാ സ്മൃതികളും തിരസ്കരിച്ച് വംശവിശുദ്ധിവാദികൾ മനുസ്മൃതിക്കുമേൽ അടയിരിക്കുന്നത്തിന്റെ ഒരു രഹസ്യം.

അതിനൊപ്പം പ്രാധാന്യമുള്ള മറ്റൊരു കാരണം,ആരാണ് നാം ജീവിക്കുന്ന ഈ മന്വന്തരത്തിന്റെ മനുവായ വൈവസ്വതമനു എന്നതാകാം. മഹാഭാഗവതം നവമസ്കന്ധം ഒന്നാമധ്യായത്തിലെ വൈവസ്വതമനുവിന്റെ വംശാവലി വിവരണമനുസരിച്ച്, വിവസ്വാന്റെ പുത്രനായ വൈവസ്വതമനു ദ്രാവിഡരാജാവായ സത്യവ്രതനാകുന്നു.ആര്യവിശുദ്ധിവാദികളുടെ അവകാശവാദങ്ങളുടെ അടിവേരറുക്കുന്ന ആ പ്രതിസന്ധി തരണംചെയ്യാൻ, മനുസ്മൃതിയെ ആദ്യ മന്വന്തരത്തിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയല്ലാതെ വേറെ മാർഗ്ഗമില്ലല്ലോ. അതുതന്നെയാകാം ആറു മന്വന്തരങ്ങൾക്കും, അത്രതന്നെ മഹാപ്രളയങ്ങൾക്കും അപ്പുറം മനുസ്മൃതിയുടെ സൃഷ്ടിയെത്തിക്കുന്ന അതിബുദ്ധിയുടെ കാതൽ. ആ കൗശലത്തിന്റെ ഫലമായാണ് മറ്റു സ്മൃതികൾ അപ്രസക്തമായത്. അങ്ങനെ അപ്രധാനമാക്കപ്പെട്ട സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രചയിതാക്കളാരും മോശക്കാരല്ല. അവരിൽ ഒരി

ക്കലും അവഗണിക്കപ്പെടരുതാത്ത ഒരാളാണ് ഭൃഗുമഹർഷി. ബ്രാഹ്മണകുലപതിയായ ഭൃഗുവിന്റെ പേരിലും ഒരു സ്മൃതിഗ്രന്ഥമുണ്ടെന്നിരിക്കിലും, ഭൃഗുസ്മൃതിയേക്കാൾ പൗരോഹിത്യത്തിന് മനുസ്മൃതി പ്രാമാണികമായതിന്റെകാരണം ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ നിഷ്പക്ഷതയല്ല എന്ന് ഉറപ്പ്. ഭൃഗുസ്മൃതി എന്തുകൊണ്ടു തിരസ്കരിക്കപ്പെട്ടു എന്നതു പിന്നീടു കാണാം. ആദ്യം ഈ മന്വന്തരത്തിന്റെ മനുവായ വൈവസ്വതമനു ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു നോക്കാം.

എന്തുകൊണ്ട് സ്വായംഭൂവമനു?

ഹൈന്ദവവിശ്വാസം അനുസരിച്ച് ഓരോ മന്വന്തരത്തിലേയും ആദ്യത്തെ മനുഷ്യനെയാണ് 'മനു' ആയി കണക്കാക്കുന്നത്. അപ്രകാരത്തിൽ പതിനാലു മനുക്കളുടെ കാലാവധി ചേരുമ്പോഴാണ് ഒരു കല്പം പൂർണ്ണമാകുന്നത്. ഓരോരോ മനുവിന്റെ കാലവും എഴുപത്തിയൊന്നു ചതുർയുഗങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമാണ്.ഒരു ചതുർയുഗമെന്നത് സത്യയുഗം,ത്രേതായുഗം,ദ്വാപരയുഗം,കലിയുഗം എന്നിങ്ങനെ നാലു യുഗങ്ങൾ ചേരുന്ന മഹായുഗമാണ്. ഓരോ യുഗത്തിലും ലക്ഷക്കണക്കിനു വർഷങ്ങളാണ് ഉള്ളത്. ഈ കല്പത്തിലെ പ്രഥമ മന്വന്തരത്തിന്റെ മനുവാണ് മനുസ്മൃതിയുടെ കർത്താവായി അറിയപ്പെടുന്ന സ്വായംഭൂവമനു. ഇപ്പോൾ നടപ്പിലുള്ളത് ഈ കല്പത്തിലെ ഏഴാമത്തെ മന്വന്തരമാണല്ലോ.വൈവസ്വതനാണ് ഈ മന്വന്തരത്തിന്റെ മനു. ഈ മന്വന്തരത്തിലെ മനു വൈവസ്വതൻ ആണെങ്കിലും, ആറ് മന്വന്തരങ്ങൾ പിന്നിട്ട് കാലം ഏഴാമത്തെ മന്വന്തരത്തിലെത്തിയെങ്കിലും, ഓരോ യുഗത്തിന്റെയും അന്ത്യത്തിൽസംഭവിക്കുന്ന പ്രളയത്തിൽ സർവ്വതും ലയിച്ചുചേർന്ന് ഇല്ലാതാകുമെന്നാണു വിശ്വാസമെങ്കിലും, ഒന്നാമത്തെ മന്വന്തരത്തിലെ മനുവായ സ്വായംഭൂവമനു സൃഷ്ടിച്ചതായി വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന മനുസ്മൃതിയിലെ ശാസനങ്ങൾതന്നെ പാലിക്കപ്പെടണം എന്ന ചിലരുടെ പിടിവാശിയ്ക്കു കാരണം ആരാണ് വൈവസ്വതമനു എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരമാണ്. ആ അപനിർമ്മിതിയെ സമർത്ഥിക്കുന്നു ചില സത്യങ്ങൾ പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും കാണാം:

ഹൈന്ദവ ഇതിഹാസങ്ങൾ അനുസരിച്ച്, മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതാണല്ലോ മത്സ്യാവതാരം. ഹയഗ്രീവൻ എന്ന അസുരൻ ബ്രഹ്മസന്നിധിയിൽനിന്ന് അപഹരിച്ച വേദസംഹിതകൾ, മഹാവിഷ്ണു മത്സ്യമായി അവതരിച്ച് വീണ്ടെടുത്തത് വൈവസ്വതമനുവെന്ന മനുവിന്റെ ഭരണകാലത്താണ്. ദ്രമിളാധിപതിയായസത്യവ്രതൻ സന്ധ്യാവന്ദനത്തിനായി കൃതമാലാനദിയിൽനിന്നും കൈക്കുമ്പിളിൽ കോരിയെടുത്ത വെള്ളത്തിൽ ഒരു ചെറു മത്സ്യത്തെ കണ്ടെന്നും, ആ മത്സ്യത്തെ രാജാവ് കൊട്ടാരത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി സൂക്ഷിച്ചപ്പോൾ, നാലഞ്ചുദിനംകൊണ്ടു വളർന്നു വലുതായി മഹാമത്സ്യമായി മാറിയെന്നുമാണല്ലോ മത്സ്യാവതാരകഥയിൽ പറയുന്നത്. ഏഴുദിവസത്തിനകം ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്ന അവാന്തര പ്രളയത്തിന്റെ വിവരവും, അപ്പോൾ ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങളും രാജാവിനെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചശേഷം മഹാമത്സ്യം സമുദ്രത്തിൽ മറഞ്ഞു. ബ്രഹ്മസന്നിധിയിൽനിന്നും അപഹരിച്ച വേദസംഹിതകൾ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനു നിമിത്തമായ ആ വൈവസ്വതമനു, സത്യവ്രതൻ എന്ന ദ്രാവിഡരാജാവാണെന്ന് മഹാഭാഗവതം പറയുന്നു.

ഭാഗവതം നവമസ്കന്ധത്തിലെ ഒൻപതാമധ്യായത്തിൽ, വൈവസ്വതമനുവിന്റെ വംശാവലി വിവരിക്കുന്നിടത്തു വ്യാസൻ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ആ വസ്തുത അസത്യമാകാൻ വഴിയില്ലല്ലോ. ദ്രാവിഡേശ്വരനായ വൈവസ്വതന്, വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമായ മത്സ്യത്തെ ലഭിച്ച കൃതമാലാനദി ഒഴുകിയിരുന്നത് തമിഴ്നാട്ടിലെ മധുരയിലൂടെയാണെന്നും വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.മഹാഭാഗവതം നവമസ്കന്ധത്തിലെ ആ ശ്ലോകവും അതിന്റെ മലയാളപരിഭാഷയും നോക്കുക:

യോഽസൗ സത്യവ്രതോ നാമ രാജർഷിർദ്രവിഡേശ്വരഃ
ജ്ഞാനം യോഽതീതകല്പാന്തേ ലേഭേ പുരുഷസേവയാ

സ വൈ വിവസ്വതഃ പുത്രോ മനുരാസീദിതി ശ്രുതം
ത്വത്തസ്തസ്യ സുതാഃപ്രോക്താ ഇക്ഷ്വാകുപ്രമുഖാ നൃപാഃ

യഃ അസൗ സത്യവ്രതഃ നാമ	യാതൊരു ആ സത്യവ്രതനെന്നപേരിൽ വിഖ്യാതനായി
ദ്രവിഡേശ്വരഃ	ദ്രാവിഡദേശാധിപനായ
രാജർഷിഃ	രാജർഷി
(ആസീത്)	ഉണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ;
അതീത-കല്പാന്തേ	കഴിഞ്ഞകല്പകാലത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ
പുരുഷ-സേവയാ	പരമപുരുഷനായ ശ്രീഹരിയുടെ ഭജനത്താൽ
ജ്ഞാനം	ആത്മജ്ഞാനത്തെ
ലേഭേ	നേടുകയുണ്ടായോ
സഃ വൈ	ആ സത്യവ്രതൻതന്നെ

വിവസ്വതഃ	വിവസ്വാന്റെ(സൂര്യന്റെ)
പുത്രഃ	പുത്രനായ
മനുഃ	വൈവസ്വതമനുവായി
ആസീത്	ഭവിച്ചു
ഇതി	എന്നുള്ളത്
ത്വത്തഃ	അങ്ങയിൽനിന്ന്
ശ്രുതം	കേട്ടുധരിക്കപ്പെട്ടു.
തസ്യ പുത്രാഃ	അദ്ദേഹത്തിന്റെപുത്രരായ
ഇക്ഷ്വാകു-പ്രമുഖാഃ	ഇക്ഷ്വാകുപ്രഭൃതികളായുള്ള
നൃപാഃ ച	രാജാക്കന്മാരും
ഉക്താഃ	പറഞ്ഞുധരിപ്പിക്കപ്പെട്ടവരായിരിക്കുന്നു.

വൈവസ്വതമനുവിന്റെ രാഷ്ട്രം ദ്രാവിഡദേശത്തായിരുന്നു എന്നു മത്സ്യപുരാണത്തിലെ പരാമർശങ്ങളിലും വ്യക്തമാണ്. അഥർവ്വവേദത്തിലും മഹാഭാരതത്തിലുമുള്ള അവാന്തരപ്രളയവും മത്സ്യാവതാരകഥയും*ശതപഥബ്രാഹ്മണത്തിലും വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിലെ പ്രതിപാദനങ്ങളനുസരിച്ചും സത്യവ്രതമനു ദ്രാവിഡദേശാധിപതിയായിരുന്നു. ഈ മന്വന്തരത്തിലെ സകല മനുഷ്യരുടെയും ജനയിതാവായി വൈവസ്വതമനു ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. വൈവസ്വതമനു ഭരിച്ചിരുന്നത് ഏതെങ്കിലും ഒരു ദ്രാവിഡദേശത്തായിരുന്നു എന്നല്ല മേൽപ്പറഞ്ഞ വസ്തുതകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്;അദ്ദേഹം ഭരിച്ചിരുന്ന വിശാലഭാരതം ദ്രാവിഡരാഷ്ട്രമായിരുന്നു എന്നുതന്നെയാണ്. മത്സ്യാവതാരകഥയിൽ പറയുന്ന പ്രളയത്തിനു മുൻപും അതിനു ശേഷവുമുള്ള മുഴുവൻ ഭാരതീയരും ദ്രാവിഡനായ വൈവസ്വതന്റെ വംശപരമ്പരയിൽ പെട്ടവരാണ് എന്നതാണല്ലോ അതിന്റെ അർത്ഥം. അതായത്, ഈ മന്വന്തരാരംഭം തൊട്ട് ആര്യാധിപത്യകാലം വരെ ഈ മണ്ണിലെ സംസ്കാരം ദ്രാവിഡസ്വത്വത്തിൽ അടിയുറച്ചതായിരുന്നു. അത്രമേൽ പാരമ്പര്യമുള്ള സംസ്കൃതിയുടെ അവശേഷിപ്പുകളാണ് സിന്ധുനദീതട നാഗരികതയിലൂടെയും മറ്റും പുറത്തുവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ, ആ ചിരപുരാതനസംസ്കാരത്തെ നാമാവശേഷമാക്കി എന്നതാണ് ആര്യാധിനിവേശത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ദുരന്തമാക്കുന്ന ഘടകം.

[പിൻകുറിപ്പ്: വേദങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുന്ന, വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ് ബ്രാഹ്മണങ്ങളെന്ന് അറിയപ്പെടുന്നത്.വേദങ്ങളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി അവ ഗദ്യരൂപത്തിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. യജ്ഞവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മന്ത്രങ്ങളുടെ ക്രിയാഭാഗമാണ് ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നത്. ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതും സമ്പൂർണ്ണവും സാഹിത്യവ്യവസ്ഥയോടു കൂടിയതുമായ ശതപഥബ്രാഹ്മണം, ശുക്ലയജുർവ്വേദത്തിന്റെ ഒരു വ്യാഖ്യാനമാണ്. അതിനാൽ അതിലെ പ്രതിപാദനങ്ങൾക്ക് ഏറെ ആധികാരികതയുണ്ട്.]

മത്സ്യരൂപത്തിൽ എത്തിയ ഭഗവാന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം സപ്തർഷികൾക്കൊപ്പം തോണിയിൽ കയറി മഹാപ്രളയത്തെ മറികടന്ന മനു പ്രളയാനന്തരം ഭാരതഭരണം തുടരുകയാണ് ഉണ്ടായതെന്ന് അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. വേദങ്ങളുടെയും വൈദിക സംസ്കാരത്തിന്റെയും പശ്ചാത്തലം ദ്രാവിഡനാഗരികതയായിരുന്നെന്നും, ദ്രവീഡിയമല്ലാത്ത ശക്തി(സമൂഹം) വേദസംഹിത അപഹരിച്ചെന്നും ഭഗവാൻ മഹാവിഷ്ണു ഒരു അവാന്തരപ്രളയമുണ്ടാക്കി ആ ആസുരികശക്തിയെ ഇല്ലായ്മചെയ്തു വേദസംഹിത വീണ്ടെടുത്ത് ദ്രാവിഡരാജനായ വൈവസ്വതമനുവിനെ ഏല്പിച്ചു എന്നും വേണമല്ലോ മത്സ്യാവതാരകഥയിലെ ഈ വിവരണങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ. ഹയഗ്രീവൻ എന്ന ആ ആസുരികശക്തി ഏതായിരുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അവകാശം വായനക്കാർക്ക് വിടുന്നു. അതിന്റെ ഉത്തരം എന്തായാലും, സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ പാരമ്പര്യം ദ്രാവിഡനാഗരികതയുടേതാണല്ലോ.

ശ്രീമദ്ഭാഗവതം നവമ സ്കന്ധം 5

11. തതോ മനുഃ ശ്രാദ്ധദേവഃ സംജ്ഞായാമാസ ഭാരത
ശ്രദ്ധായാം ജനയാമാസ ദശ പുത്രാൻ സ ആത്മവാൻ

ഭാരത	ഹേ ഭരതവംശോത്തമ!	ആസ	ഉദ്ഭവിച്ചു
തതഃ	ആ വിവസ്വാനിൽ നിന്ന്	ആത്മവാൻ	ആത്മാവബോധമുള്ള
		സഃ	ആ വൈവസ്വതൻ
സംജ്ഞായാം	സംജ്ഞാദേവിയിൽ	ശ്രദ്ധായാം	ശ്രദ്ധാദേവിയിൽ
ശ്രാദ്ധദേവഃ	ശ്രാദ്ധദേവനെന്ന	ദശപുത്രാൻ	പുത്രന്മാരെ
	വൈവസ്വതമനു	ജനയാമാസ	ഉത്പാദിപ്പിച്ചു

12. ഇക്ഷ്വാകുനൃഗശര്യാതിദിഷ്ടധൃഷ്ടകരൂഷകാൻ
നരിഷ്യന്തം പൃഷധ്രം ച നഭഗം ച കവിം വിഭുഃ

ഇക്ഷ്വാകു, നൃഗൻ, ശര്യാതി, ദിഷ്ടൻ, ധൃഷ്ടൻ, കരൂഷകൻ, നരിഷ്യന്തൻ, പൃഷധ്രൻ, നഭഗൻ, കവി എന്നിവരാണ് മനുവിന്റെ പത്തു പുത്രന്മാർ.

സൂര്യന്റെ പൗത്രനായ സുദ്യുമ്നൻ സ്ത്രീയായി ഭവിച്ചപ്പോഴും അതിൽ ചന്ദ്രപുത്രനായ ബുധനുണ്ടായ പുരൂരവസ്സു മുതലായവരാണ് ചന്ദ്രവംശത്തിന്റെ മൂലപുരുഷന്മാരെന്നു ധരിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു ലഘുപ്രസ്താവനയോടെ അടുത്ത ശ്ലോകം മുതൽ ഇളോപാഖ്യാനം അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ദ്രാവിഡവംശരാജനായ സത്യവ്രതൻ എന്ന വൈവസ്വതമനുവിൽനിന്നാണ് ഭാരതത്തിന്റെ അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളായ സൂര്യവംശവും ചന്ദ്രവംശവും ഉത്ഭവിച്ചതെന്ന്, ഭാഗവതത്തിലെ മേൽപ്പറഞ്ഞ വൈവസ്വതമനുവിന്റെ വംശാവലി വിവരണത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.(അധ്യായം:9, ശ്ലോകം:2). വൈവസ്വതമനുവിന്റെ പത്തുമക്കളിൽ മൂത്ത ആളായ ഇക്ഷ്വാകുവിൽനിന്ന് സൂര്യവംശവും, സുദ്യുമ്നൻ എന്നപേരോടെ പുരുഷനായിത്തീർന്ന ഇളയെന്ന പുത്രിയിൽനിന്നു ചന്ദ്രവംശവും ഉണ്ടായി എന്ന് ഭാഗവതം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.(ശ്ലോകം:11,12). അതായത്, ദിലീപനും ഇ

ക്ഷ്വാകുവും ഭഗീരഥനും ദശരഥനും ശ്രീരാമനും ഉൾപ്പെടുന്ന സൂര്യവംശത്തിന്റെയും, പുരൂരവസ്, യയാതി,പുരു,ഭരതൻ, ഹസ്തി,കുരു,ശന്തനു, പാണ്ഡവർ,പരീക്ഷിത്ത് തുടങ്ങിയ ചന്ദ്രവംശജരുടെയും ജന്മവേരുകൾ ദ്രാവിഡവംശത്തിലായിരുന്നു. അവരെയെല്ലാം ആര്യന്മാരാക്കുന്ന അപനിർമ്മാണത്തെ അസാധുവാക്കുന്ന ഭാഗവതത്തിലെ വ്യാസവചനങ്ങൾ അവിശ്വസിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

(ശ്രീരാമൻ ആര്യനാണെന്ന വാദത്തിന് എത്രമേൽ പ്രസക്തിയുണ്ടെന്ന് ഈ വസ്തുതയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ആലോചിക്കുക. രാമനെ "ആര്യപുത്രാ..." എന്നു രാമായണത്തിൽ അഭിസംബോധനചെയ്യുന്നത് ശ്രേഷ്ഠനെന്ന അർത്ഥതലത്തിൽമാത്രമാണ്. ആര്യവംശജൻ എന്ന നിലയിലല്ല. സീതയ്ക്കോ വാല്മീകിക്കോ രാമായണത്തിലെ മറ്റു കഥാപാത്രങ്ങൾക്കോ രാമനെ ജാതി പറഞ്ഞു വിളിക്കേണ്ടകാര്യമോ, ആര്യനാണെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കേണ്ട അവശ്യമോ ഇല്ലെന്ന സാമാന്യയുക്തി മാത്രം മതിയല്ലോ അതിനു തെളിവായി. പൊതുവേ നോക്കിയാൽ, ആര്യൻ എന്ന സംസ്കൃതപദം കുലീനൻ എന്ന നിലയിലാകാം പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്; വംശനാമം എന്ന രീതിയിലല്ല. ശ്രീരാമനെ ആര്യൻ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന വാല്മീകി, ദശരഥപത്നിയായ കൈകേയിയെ അനാര്യയെന്ന് ഒരുവേള വിളിക്കുന്നുണ്ട്. ധർമ വിരുദ്ധമായ പ്രവൃത്തിയിലൂടെ ശ്രീരാമനെ രാജ്യഭ്രഷ്ടനാക്കിയതാണ്, രാജമാതാവായ കൈകേയിയെ അനാര്യ എന്ന വിശേഷണത്തിനു വിധേയയാക്കിയത്. അതിനാൽ, ഗുണവാനായ മനുഷ്യൻ എന്ന താത്പര്യത്തിലാണ് ആര്യശബ്ദം രാമായണത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നകാര്യം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ).

മഹാഭാരതത്തിലും ഇതിനു സമാനമായ പ്രയോഗങ്ങൾ കാണാം. സഭാപർവ്വത്തിൽ ധൃതരാഷ്ട്രർ യുധിഷ്ഠിരനോട് പറയുന്നു: 'ഈ സജ്ജനങ്ങളുടെ സമാഗമത്തിൽ നീ ആര്യന്മാരെപ്പോലെയാണ് ആചരിച്ചത്'(തഥാചരിതം ആര്യേണ ത്വയാസ്മിൻ സത് സമാഗമേ..).കള്ളച്ചൂതുകളിയിൽ സർവ്വവും നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടും നിലവിടാതെ മാന്യമായിത്തന്നെ പ്രതിവചിച്ച യുധിഷ്ഠിരന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചാണ് ധൃതരാഷ്ട്രൻ പ്രതിപാദിച്ചത്.ഇവിടെ യുധിഷ്ഠിരന്റെ കുലീനമായ പെരുമാറ്റമാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്; വംശമല്ലല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ, ആര്യന്മാരെപ്പോലെ എന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, യുധിഷ്ഠിരൻ ആര്യവംശജനല്ല എന്നുതന്നെയാണല്ലോ വ്യക്തമാകുന്നത്. മഹാഭാരതം വിരാടപർവ്വത്തിൽ പാണ്ഡവർ ശ്രീകൃഷ്ണനെ 'ആര്യാ'യെന്നു വിളിക്കുന്നുണ്ട്: 'ത്വാം ആര്യ! ശരണം ഗതാഃ'(ആര്യാ നിന്നെ ഞങ്ങൾ ശരണംപ്രാപിക്കുന്നു).പാണ്ഡവരുടെ ആ കൃഷ്ണസ്തുതിയിലും വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് ആര്യവംശത്തെക്കുറിച്ചാകാൻ ഇടയില്ല. പാണ്ഡവരും കൃഷ്ണനും യാദവരാണല്ലോ.]

ആര്യന്മാരുടെ ആഢ്യത്വവാദത്തെയും ചാതുർവർണ്യ വിഭജനസിദ്ധാന്തത്തെയും അപ്രസക്തമാക്കുന്ന സുബലമായ തെളിവാണ് ഭാഗവതത്തിലെ വൈവസ്വതമനുവിന്റെ വംശാവലിചരിത്ര വിവരണം. വൈവസ്വതൻ ദ്രാവിഡനാണ് എന്നതിനൊപ്പം പ്രസക്തമാണ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരഗാമികളുടെ ചരിത്രം. വൈവസ്വത മനുവിന് ശ്രദ്ധാദേവിയിൽ ഉണ്ടായ ഇക്ഷ്വാകുമുതലായ പത്തുമക്കളാണ് സൂര്യവംശജർ എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. അവർ ജനിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, വൈവസ്വതൻ വസിഷ്ഠ

നെക്കൊണ്ടു നടത്തിയ യാഗത്തിൽനിന്നുണ്ടായ സുദ്യുമ്നന്റെ പിൻഗാമികളാണ് ചന്ദ്രവംശം.സൂര്യവംശജർ എന്നറിയപ്പെട്ടവരിൽ മൂത്തയാൾ പ്രസിദ്ധനായ ഇക്ഷ്വാകുമഹാരാജാവാണ്. അടുത്തത് പൃഷദ്രൻ. പശുപാലകനായ അദ്ദേഹം അറിയാതെ ചെയ്ത പശുഹിസയെത്തുടർന്നു ഗുരുശാപം മൂലം ശൂദ്രനായി. കവിയെന്ന പുത്രൻ ലൗകികവിഷയങ്ങളിൽ വിരക്തനായി തപസ്സനുഷ്ഠിച്ചു. കരുഷൻ എന്ന മറ്റൊരു പുത്രൻ സമർത്ഥനായ ക്ഷത്രിയനായി.അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശക്കാരെ കരുഷന്മാർ എന്നു വിളിക്കുന്നു. മറ്റൊരു പുത്രനായ ധൃഷ്ടനുണ്ടായ മക്കളെല്ലാം ധാർഷ്ടരെന്ന ക്ഷത്രിയന്മാരായിരുന്നെങ്കിലും കാലാന്തരത്തിൽ തപസ്സുചെയ്തു ബ്രാഹ്മണരായി. നാരീഷ്യൻ എന്ന മകന്റെ അനന്തരാവകാശികളാണത്രേ അഗ്നിവേശ്യയാനമെന്ന ബ്രാഹ്മണകുലം സ്ഥാപിച്ചത്. ദിഷ്ടനെന്ന മകന്റെ മകൻ നാഭാഗൻ വൈശ്യനായി. മനുവിന്റെ മറ്റൊരു പുത്രനായ ശര്യാതി രാജാവായി. ചാതുർവർണ്യം ഒരിക്കലും ഇളക്കം ഏശാത്ത ഏകശിലാവിഗ്രഹമല്ലെന്നും, വൈവസ്വതമനുവിന്റെ മക്കളും ചെറുമക്കളുംതന്നെ വിവിധവർണ്ണികളായിരുന്നു എന്നും സ്ഥാപിക്കുന്ന ഈ തെളിവുകൾ ചാതുർവർണ്യസിദ്ധാന്തത്തെയും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ജന്മാർജ്ജിതമായ ആഢ്യത്വവാദത്തെയും നിരാകരിക്കുന്ന വ്യാസവചനങ്ങളാണല്ലോ.

മത്സ്യാവതാരകഥയിൽ പ്രസ്താവിച്ച ദ്രമിളരാജ്യത്തിലെ കടലിനോടു ചേർന്നുള്ള ഭാഗമാണ് കേരളമെന്നും അതിന്റെ ഒരതിർത്തി കൃതമാലാനദി ആയിരുന്നെന്നും എ.ആർ.രാജരാജവർമ്മ എഴുതിയ കേരളപാണിനീയത്തിലെ മലയാളദേശവും ഭാഷയും എന്ന അധ്യായത്തിലും കാണുന്നു. ദമിളം എന്നപദത്തിൽ നിന്നാകാം ദ്രാവിഡമെന്ന വാക്ക് ഉത്ഭവിച്ചതെന്നാണ്(തമിൾ-ദമിള-ദ്രവിളം-ദ്രവിഡം) രാജരാജവർമ്മ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. അത് ഏറെക്കുറെ സ്വീകാര്യമായ ഒരു പദോത്പത്തിയായി ചരിത്രകാരന്മാരും ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞരും അംഗീകരിക്കുന്നുമുണ്ട് .

ഭാഗവതത്തിലെ മേൽപ്പറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തിൽ, ദ്രാവിഡേശ്വരഃ രാജർഷി എന്നതിനെ 'ദ്രാവിഢ ദേശവാസിയായ രാജർഷി'യെന്നു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് പൂർണ്ണമായും ശരിയല്ല എന്നാണു തോന്നുന്നത്. എന്തെന്നാൽ, ദ്രാവിഡേശ്വരഃ രാജർഷി എന്നതിന്റെ ഉചിതമായ ഭാഷാന്തരം, ദ്രാവിഡേശ്വരനായ രാജർഷിയെന്നാണല്ലോ. 'ദ്രാവിഢദേശവാസി'യായ രാജർഷിയെന്നതും, 'ദ്രാവിഡനായ രാജർഷി'യെന്നതും ഒന്നല്ലല്ലോ.വൈവസ്വതൻ ദ്രാവിഡവംശജനായിരുന്നു എന്ന് വരുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം കേവലം ദ്രാവിഡദേശത്തിലെ രാജാവായിരുന്നില്ലെന്നും, വൈവസ്വതമനു ഭരിച്ചിരുന്ന ഭാരതം ദ്രാവിഡഭൂമിയായിരുന്നെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ ദ്രാവിഡപശ്ചാത്തലത്തിന് ഇതിനേക്കാൾ വിശ്വസനീയമായ തെളിവ് ആവശ്യമുണ്ടോ? സനാതനസംസ്കൃതിയെന്നാൽ ആര്യസംസ്കൃതി അല്ലെന്നതിനും ആര്യന്മാർ വരുന്നതിനുമുമ്പും നിലനിന്നിരുന്ന നാഗരികതയാണെന്നതിനും ഇതിനേക്കാൾ കൃത്യമായ സാക്ഷ്യപത്രം ആവശ്യമുണ്ടോ?

സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ ദ്രാവിഡ പശ്ചാത്തലത്തെ സാധൂകരിക്കുന്ന മറ്റൊരു പ്രസ്താവന ഭാഗവതത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗമായ ഭാഗവതമാഹാത്മ്യത്തിൽ കാണാം. ഭക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യം വ്യക്തമാക്കാൻ ശ്രീനാരദൻ സനകാദികളോടു പറയുന്ന,

യൗവനയുക്തയായ ഭക്തിയെന്ന സ്ത്രീയുടെയും, മരണാസന്നരും വൃദ്ധരും ആയ ജ്ഞാനം, വൈരാഗ്യം എന്നീ പേരുകളുള്ള അവളുടെ പുത്രന്മാരുടെയും സുപ്രസിദ്ധമായ ഉപാഖ്യാനമാണത്. ആ കഥയിലെ പരാമർശങ്ങൾ നോക്കുക:

> ഭക്തിയെന്നാണ് എൻെറ പേർ. ഇവർ എൻെറ പുത്രൻമാരാണ്. ജ്ഞാനം, വൈരാഗ്യം എന്നാണ് അവരുടെ നാമങ്ങൾ. കാലവിശേഷണത്താൽ ഇവർക്ക് ചൈതന്യമറ്റിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ത്രീകൾ എന്നെ സേവിപ്പാൻ വന്ന ഗംഗ ഗോദാവരി സരസ്വതി മുതലായ നദികളാണ്.
>
> ഞാൻ ദ്രാവിഡത്തിൽ ജനിച്ചു. കർണ്ണാടകത്തിൽ വളർന്നു. ഗുജ്ജരത്തിൽ ജീർണ്ണയായി. അവിടെ കലിബാധ അധികം. പാഖണ്ഡൻമാർ എൻെറ അവയവങ്ങളെ മുറിച്ചു. ഞങ്ങൾ ബലഹീനരായി. ഞങ്ങൾ വൃന്ദാവനത്തിൽ ചെല്ലുകയുണ്ടായി. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ എനിക്ക് യുവത്വം വന്നു. സൗന്ദര്യവും. പക്ഷേ എൻെറ മക്കൾക്ക് വലിയ ഗുണം കിട്ടിയിട്ടില്ല. ഞാൻ വൃദ്ധയും എൻെറ മക്കൾ ചെറുപ്പക്കാരും ആവുന്നതിന്ന് പകരം നേരെമറിച്ചാണ് കണ്ടത്. ഇതിന്ന് കാരണമെന്താണ്?

ആ കഥയിൽ, ഭക്തി നാരദനോട് ഇപ്രകാരം സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു: "ഞാൻ ദ്രാവിഡത്തിൽ ജനിച്ചു. കർണ്ണാടകത്തിൽ വളർന്നു. ഗുജ്ജരത്തിൽ ജീർണ്ണയായി. അവിടെ കലിബാധ അധികം.പാഖണ്ഡന്മാർ എന്റെ അവയവങ്ങൾ മുറിച്ചതോടെ ഞങ്ങൾ ബലഹീനരായി. ഞങ്ങൾ വൃന്ദാവനത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ എനിക്ക് യുവത്വവും സൗന്ദര്യവും കൈവന്നു. പക്ഷേ, എന്റെ മക്കൾക്കു വലിയ ഗുണം കിട്ടിയില്ല. അതുകൊണ്ട് അവർ വൃദ്ധരായി തുടരുന്നു...."

സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ ഗർഭഗേഹം ദ്രാവിഡഭൂമിയാണെന്നു തന്നെയാണ് ആ കഥയും വ്യക്തമാക്കുന്നത്. കഥയിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ഭക്തിയെക്കുറിച്ചാണെന്ന് തോന്നുമെങ്കിലും, അതിലെ പാഖണ്ഡന്മാരെന്ന പരാമർശം അതിനു മറ്റൊരു മാനം നൽകുന്നു. ദ്രാവിഡദേശത്തു ജന്മമെടുത്ത സനാതനധർമ്മം ഭാരതഭൂമിയിലാകെ വ്യാപിച്ചതിനേയും, ഇടക്കാലത്ത് ബൗദ്ധ-ജൈനമതങ്ങളുടെ വ്യാപനത്തിലുലഞ്ഞ് അംഗവിഹീനമായി ശുഷ്ക്കിച്ചുപോയതിനെയും വ്യംഗ്യാർത്ഥത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതാണ് ഈ കഥ. ഗംഗ,ഗോദാവരി,സരസ്വതി നദികളെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശവും, അതൊരു സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവനയാണെന്ന സൂചനയാണു തരുന്നത്. ആ നിലയ്ക്ക്, ഭക്തി എന്നതുകൊണ്ട് ഈ കഥയിൽ അർത്ഥമാക്കുന്നത് കേവലം ദൈവഭക്തിയല്ല; മതവിശ്വാസമാണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ഭാഗവതത്തിലെ കലിയുഗവർണ്ണനയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:ദസ്യുത്കൃഷ്ടാ ജനപദാഃ വേദാ പാഖണ്ഡ ദൂഷിതാഃ(ജനപദങ്ങളിൽ ദസ്യുക്കൾ ഉത്കൃഷ്ടരായിത്തീരും; പാഖണ്ഡന്മാർ വേദങ്ങളെ ദുഷിപ്പിക്കും). അവിടെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നത് വേദവിരുദ്ധരായ(സനാതനധർമ്മ വിരോധികളായ) സമൂഹങ്ങളെയാണ്. സനാതനമതത്തെ തകർക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട പാഖണ്ഡന്മാരെ(ബൌദ്ധരെയും ജൈനന്മാരെയും) ഉന്മൂലനം ചെയ്യാനാണ് ശങ്കരാചാര്യർ അവതാരമെടുത്തതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രങ്ങളിലും പറയുന്നുണ്ട്. അതൊക്കെ കൂട്ടിവായിക്കുമ്പോൾ, ഭക്തിയെന്നതുകൊണ്ട് ആ കഥയിലുദ്ദ്യേശിക്കുന്നത് ഹിന്ദുമതാനുസാരിയായ ജീവിതചര്യകളാണെന്നുവേണം അനുമാനിക്കാൻ. ഭാരതഖണ്ഡത്തിലാകെ പടർന്നു പന്തലിച്ച ദ്രാവിഡപശ്ചാത്തലത്തിലുള്ള സനാതനസംസ്കാരത്തെ അന്യദേശങ്ങളിൽനിന്ന്

അധിനിവേശംനടത്തിയ ആര്യന്മാർ കാൽക്കീഴിലൊതുക്കുകയായിരുന്നു എന്നത് സ്പഷ്ടം. ശ്രേഷ്ഠൻ, മാന്യൻ എന്നൊക്കെയുള്ള അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആര്യൻ എന്ന സംസ്കൃതപദത്തെ തങ്ങളുടെ മേൽവിലാസമാക്കി മാറ്റിയതുപോലെ, അധിനിവേശശക്തികൾ സനാതനമതത്തെയും സ്വന്തമാക്കുകയായിരുന്നു എന്നാണല്ലോ ഇതൊക്കെ തെളിയിക്കുന്നത്.

[പിൻകുറിപ്പ്: പൃഥു എന്ന ചക്രവർത്തി നൂറു യജ്ഞം നടത്താൻ തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ, തന്റെ ദേവേന്ദ്രപദവി നഷ്ടമാകുമോ എന്നു ഭയന്ന ഇന്ദ്രൻ യാഗം മുടക്കാൻ ബ്രാഹ്മണനായി പ്രച്ഛന്നവേഷത്തിലെത്തി. യജ്ഞഭഞ്ജകനെ ഹനിക്കാൻ യജ്ഞാചാര്യൻ ആജ്ഞാപിച്ചപ്പോൾ, പൃഥുപുത്രൻ ഇന്ദ്രനെ പിടികൂടാനൊരുങ്ങി. പൃഥുപുത്രനിൽനിന്നും രക്ഷപെട്ടോടുമ്പോൾ ഇന്ദ്രൻ വഴിയിലുപേക്ഷിച്ച കാഷായവസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നാണ് പാഖണ്ഡന്മാരുടെ ഉത്പത്തി എന്ന് ഭാഗവതം നാലാംസ്കന്ധത്തിൽ പത്തൊൻപതാമധ്യായത്തിൽ പറയുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ശുദ്ധകർമ്മശ്രദ്ധ തെറ്റിച്ച് യാഗങ്ങൾ മുടക്കാൻ വരുന്നവരാണെന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ജൈനന്മാരേയും കിരാതരേയും ബൗദ്ധരെയുമൊക്കെയാണ് പാഖണ്ഡന്മാർ എന്നു പിൽക്കാലത്ത് പല പുസ്തകങ്ങളിലും പറഞ്ഞുവരുന്നത്.]

മഹാഭാഗവതത്തിലെ ഈ പരാമർശങ്ങൾ, കേവലം ഒരു കഥയായി കാണാനാകില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ,മഹാഭാരതത്തിനും രാമായണത്തിനും ഇല്ലാത്ത ഒരു ചരിത്രപരമായ പ്രാധാന്യം ഭാഗവതം എന്ന വ്യാസസൃഷ്ടിയ്ക്കുണ്ട്. മറ്റു രണ്ട് കൃതികളും ഒരു പ്രമുഖ കുലത്തിന്റെയോ വംശത്തിന്റെയോ മൂന്നോ നാലോ അഞ്ചോ തലമുറകളുടെ ചരിതം പറയുമ്പോൾ, ഭാഗവതം പൗരാണികസനാതനസംസ്കൃതിയുടെ സമ്പൂർണ്ണചരിത്രമാണ് ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.പ്രപഞ്ചോത്പത്തിയിൽ തുടങ്ങി കൃത-ത്രേതാ-ദ്വാപരയുഗങ്ങളിലൂടെ സംക്രമിച്ച് കലിയുഗത്തോളമെത്തുന്ന ഭാഗവതത്തിൽ രാമായണവും മഹാഭാരതവും പോലും സംഗ്രഹിച്ചവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഭഗവാൻ വിഷ്ണുവിന്റെ പത്ത് അവതാരങ്ങളുടെയും സമഗ്ര ചരിതമായതുകൊണ്ടു തന്നെ, മഹാഭാഗവതത്തെ സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ സമ്പൂർണ്ണചരിത്രമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു തെറ്റുമില്ലല്ലോ.

സനാതനസംസ്കാരം അനാര്യസംസ്കൃതിയാണ് എന്ന സത്യത്തിന് പുരാണങ്ങൾക്കൊപ്പം ചരിത്രപരമായ അംഗീകാരവുമുണ്ട്. ഇന്ത്യ, ഹിന്ദു എന്നീ പേരുകളുടെ ഉത്ഭവം സിന്ധൂനദീതടസംസ്കാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണല്ലോ. ആ സംഗതി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, സനാതനസംസ്കാരത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ഉടമകൾ സിന്ധൂനദീതട നാഗരികതയുടെ പിൻമുറക്കാരായ തദ്ദേശീയപൗരസമൂഹങ്ങളാണ്; കുടിയേറ്റക്കാരായ ആര്യന്മാരല്ല. ഭാരതം എന്ന പേരിന്റെ ഉത്പത്തി ഈ മണ്ണിലെ പ്രഥമ ചക്രവർത്തിയായ ഭരതനിൽനിന്നാണെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. അതു ശരിയാണെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം വൈവസ്വതമനു എന്ന ദ്രാവിഡരാജാവിന്റെ മകൻ ഇക്ഷ്വാകുവിന്റെ വംശാവലിയിൽ വരുന്നയാളാണ്. ആ നിലക്കും ആർഷസംസ്കൃതി ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായ അനാര്യപാരമ്പര്യമാണ് കാണിക്കുന്നത്.

'ദ്രാവിഡ'മെന്ന നാമത്തെ കേവലം തമിഴ് സംസ്കൃതിയായോ, ദക്ഷിണേന്ത്യയുടെ പൊതുസംസ്കാരമായോ പരിമിതപ്പെടുത്തിയവതരിപ്പിക്കുന്ന അവസ്ഥ ഇന്നുണ്ട്. അത് ബോധപൂർവ്വമായ ഒന്നാകണം എന്നില്ല. കാലികമായ മാറ്റങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാ

നത്തിൽ പരുവപ്പെട്ടുവന്ന ഒരു പൊതുധാരണയാകാം. പക്ഷേ, പാരമാർത്ഥികതലത്തിൽ അത് കൃത്യമല്ല. സിന്ധൂനദീതടനാഗരികതയുടെ ഉടമകൾ ദ്രാവിഡരായിരുന്നെന്ന ചരിത്രവസ്തുതയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ, പ്രാക്തനഭാരതഭൂമികയാകെ പടർന്നു പന്തലിച്ച ഒന്നായിരുന്നു അത് എന്നു സുവ്യക്തമാണ്. ഇന്നത്തെ ഭാരതത്തിന്റെ ഭൂപരിധികൾക്കപ്പുറത്തേക്കു പരന്നുകിടക്കുന്ന വ്യാപ്തി അതിനുണ്ടായിരുന്നു. വടക്ക് അഫ്ഗാനിസ്ഥാനിൽ തുടങ്ങി പാകിസ്താന്റെ ഭൂരിഭാഗം പ്രദേശങ്ങളിലും ഇന്ത്യയിലുമായി വ്യാപിച്ചുകിടന്ന ആ ബൃഹത്സംസ്കൃതി, ആര്യാധിനിവേശത്തിന്റെ അനന്തരഫലമായി ഇന്ന് ദ്രാവിഡം എന്നു പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന ചുറ്റളവിലേക്കു ചുരുങ്ങിപ്പോയതാകാം. അത്തരത്തിൽ, വിസ്തൃതമായ ഒരു ഭൂപ്രദേശത്ത് നൂറ്റാണ്ടുകൾകൊണ്ടു രൂപപ്പെട്ടുവന്ന ഒരു നാഗരികതയായിരുന്നു സനാതന സംസ്കൃതിയുടെ പ്രാഗ്രൂപം. ഭാഗവതമാഹാത്മ്യത്തിൽ കാണുന്ന പരാമർശങ്ങളെ ആ പശ്ചാത്തലത്തിലാണു നോക്കിക്കാണേണ്ടതെന്നു തോന്നുന്നു.

വിവേകാനന്ദസാഹിത്യസർവ്വസ്വത്തിലെ ആര്യന്മാരും തമിഴന്മാരും എന്ന അധ്യായത്തിൽ, ആര്യ-ദ്രാവിഡസങ്കരത്തെ സംബന്ധിച്ചു പണ്ഡിറ്റ് ശിവരിരായൻ മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന പഠനനിരീക്ഷണങ്ങളെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട്, സ്വാമിവിവേകാനന്ദൻ നടത്തുന്ന വിലയിരുത്തലുകൾ വിലപ്പെട്ടതാണ്. തമിഴു സംസാരിച്ചുവന്ന നമ്മുടെ പൂർവ്വികരെപ്പറ്റി അഭിമാനമുണ്ടെന്നും, അവരുടെ പരിഷ്കാരമാണ് ഇന്നുവരെ അറിയപ്പെടുന്നവയിൽവച്ചെല്ലാം പ്രാചീനമെന്നും വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതം സംസാരിച്ചുവന്ന വർഗ്ഗത്തെ ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്റെ പിതാവെന്നു പറയാമെങ്കിൽ, അതിന്റെ മഹത്തായ മാതാവിന്റെ സംസ്കാരം ദ്രാവിഡസംസ്കൃതിയാണെന്ന് അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു.

> വേദാന്തികളും സന്ന്യാസികളുമായ ഞങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, സംസ്കൃതം സംസാരിച്ചുവന്നവരും വേദത്തിൻെറ ഉടയവരുമായ ഞങ്ങളുടെ പൂർവികന്മാരെപ്പറ്റിയും അഭിമാനമാണുള്ളത്: തമിഴ് സംസാരിച്ചുവന്ന ഞങ്ങളുടെ പൂർവ്വികരെപ്പറ്റിയും അഭിമാനമുണ്ട്. അവരുടെ പരിഷ്കാരമത്രേ ഇന്നുവരെ അറിയപ്പെട്ടവയിൽവെച്ചെല്ലാം പ്രാചീനം. മുൻചൊന്ന രണ്ടു കൂട്ടരെയുംകാൾ പ്രാചീനരായ കോൾവർഗ്ഗീയരായ ഞങ്ങളുടെ പൂർവ്വികരെ ചൊല്ലിയും ഞങ്ങൾക്കഭിമാനമാണ്. ഇവർ വനത്തിൽ പാർത്തു വേട്ടയാടി വന്നു. കല്ലുകൊണ്ടുള്ള

> 480 വിവേകാനന്ദ സാഹിത്യസർവ്വസ്വം 111
>
> പ്രാചീനതമിഴരുടെയും അക്കാഡോ – സുമേറിയൻവർഗ്ഗങ്ങളുടെയും വംശപരമായ ഐക്യത്തെ അദ്ദേഹം സുധീരം മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുവന്ന തിലും ഞങ്ങൾക്കു സന്തോഷമുണ്ട്. മറ്റെല്ലാറ്റിനും മുമ്പു വികസിച്ച മഹത്തായ ആ പരിഷ്കാരത്തിൻെറ രക്തപുഷ്ടിയോർക്കുമ്പോൾ ഇതു ഞങ്ങൾക്ക് അഭിമാനമുളവാക്കുന്നു. തമിഴ്വർഗ്ഗക്കാരുടെ പ്രാചീനമായ പരിഷ്കാരത്തിൻെറ കാലത്തോടു തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ആര്യന്മാരും സിമിറ്റിക്വർഗ്ഗക്കാരും ശിശുക്കൾമാത്രം.

മറ്റെല്ലാറ്റിനും മുൻപു വികസിച്ച ആ മഹത്തായ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ രക്തപുഷ്ടിയോർക്കുമ്പോൾ അഭിമാനമുളവാകുന്നതായും,തമിഴ്വർഗ്ഗക്കാരുടെ പ്രാചീനമായ

ആ പരിഷ്കാരത്തിന്റെകാലത്തോടു തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, ആര്യന്മാരും സെമിറ്റിക് വർഗ്ഗക്കാരും ശിശുക്കൾമാത്രമാണെന്നുമുള്ള സ്വാമിവിവേകാനന്ദന്റെ വിലയിരുത്തൽ, ആര്യാധിനിവേശത്തിനും ഏറെ മുൻപ് നിലനിന്നിരുന്ന സമ്പുഷ്ടമായ ദ്രാവിഡനാഗരികതയുടെ ആധികാരിക അസ്തിത്വം അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നതാണ്.

ഇന്ത്യൻസംസ്കാരത്തിന്റെ ഉത്പത്തി ദ്രാവിഡസംസ്കൃതിയിൽനിന്നാണെന്നത്, കേവലമൊരു പൗരാണികകൃതിയിലെ പരാമർശം മാത്രമല്ല; ശാസ്ത്രീയമായ പിൻബലമുള്ള സത്യമാണെന്നു തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആര്യാധിനിവേശകാലത്തിനു മുമ്പ് ഉത്തരഭാരതത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യർ, ദ്രാവിഡജനിതകഘടനയുള്ളവരായിരുന്നെന്ന വസ്തുത ഡേവിഡ്റൈക്ക്(David Reich) എന്ന അമേരിക്കൻ ജനിതകശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കുറച്ചുവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു നടന്ന പഠനങ്ങളിലടക്കം സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ഉത്തരഭാരതഭൂപ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു കടന്നുകയറിയ യൂറേഷ്യൻസമൂഹങ്ങളുടെ(ആര്യന്മാരുടെ) ജനിതകമിശ്രണത്തെക്കുറിച്ചുനടന്ന ഡേവിഡ്റൈക്കിന്റെ ഗവേഷണങ്ങളിലെ, ആ അപ്രതീക്ഷിത കണ്ടെത്തൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്, ആരാധിനിവേശത്തിനുമുമ്പു വിശാലഭാരതത്തിൽ അധിവസിച്ചിരുന്ന ജനത ദ്രാവിഡപാരമ്പര്യമുള്ളവരായിരുന്നു എന്നതാണ്.

ആര്യാധിനിവേശത്തിനപ്പുറവും തഴച്ചുവളർന്നുനിന്ന സിന്ധൂനദീപ്രാന്തസംസ്കാരത്തിന്റെ അവശേഷിപ്പുകളായി മോഹൻജൊദാരോവിലും ഹരപ്പയിലും കണ്ടെടുത്തവസ്തുക്കളെപ്പറ്റിയുള്ള ശാസ്ത്രീയപഠനങ്ങൾ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നതും ആ ദ്രാവിഡപശ്ചാത്തലം തന്നെയാണല്ലോ. ചുരുങ്ങിയത് ആറായിരം കൊല്ലമെങ്കിലും പഴക്കമുള്ള ആ ദ്രാവിഡനാഗരികതയുടെ സൃഷ്ടിയാണ്, അയ്യായിരത്തോളം വർഷം പ്രായം കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന വേദങ്ങളും അതിന്റെ ഉപോത്പന്നമായ ആർഷസംസ്കൃതിയും എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതാണു യുക്തി. അതിനെ ആര്യനാഗരികതയുടെ അകത്തളങ്ങളിൽ തളച്ചിടുന്നതു ചരിത്രനിഷേധമാണ്. ഭാരതഖണ്ഡം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന വിസ്തൃത ഭൂഭാഗത്തെമ്പാടും പടർന്നു പന്തലിച്ച ആദിമദ്രാവിഡനാഗരികത, ആര്യാധിനിവേശത്തിന്റെ അനുക്രമമായ വ്യാപനത്തെ തുടർന്ന്, ആ അവസ്ഥയിൽനിന്നു ചുരുങ്ങി ആന്ധ്ര-കർണ്ണാടക-ചേര-ചോള-പാണ്ഡ്യഖണ്ഡങ്ങളിലേക്ക് ഒതുങ്ങുകയാണുണ്ടായത്. ആര്യാധിപത്യത്തെത്തുടർന്ന് ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ഹിമാലയപർവ്വതംമുതൽ വിന്ധ്യാവലിവരെയുള്ള ഭൂമേഖലകളിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങിയ ദ്രാവിഡസമൂഹങ്ങൾ, അടുത്ത ദശയിൽ വിന്ധ്യനു തെക്കോട്ടു പിൻവലിയുകയാവാം സംഭവിച്ചത്. ആന്ധ്ര, കർണ്ണാടകം, ദ്രാവിഡം, ഗുജ്ജരം,മഹാരാഷ്ട്രം എന്നിവയെ ചേർത്ത് പഞ്ചദ്രാവിഡമെന്നു വിളിച്ചിരുന്നത് ഇതിനെ സാധൂകരിക്കുന്ന ചരിത്രസത്യമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ദ്രാവിഡസംസ്കൃതിയെന്നത് ദക്ഷിണഭാരതദേശത്തിലെ പൂർവ്വികസംസ്കാരംമാത്രമാണെന്ന പ്രചാരണത്തിൽ ആസൂത്രിതമായ ഒരു ചതി ഒളിഞ്ഞിരിപ്പുണ്ട് എന്നുവേണമല്ലോ കരുതാൻ.

ആർഷസംസ്കൃതിയുടെ ഉത്പത്തി ദ്രാവിഡഭൂമിയിലാണെന്നും അതിലെ പ്രബലരാജപരമ്പരകളായ സൂര്യവംശത്തിന്റേയും ചന്ദ്രവംശത്തിന്റേയും തായ്‌വേര് ഊന്നിയത് ദ്രാവിഡവംശാവലിയിലാണെന്നും വരുന്നതോടെ അസാധുവാകുന്ന ഒരു

മിഥ്യയാണ് സനാതനസംസ്കൃതിയെന്നാൽ ആര്യസംസ്കൃതിയാണ് എന്ന വാദം. അതുപോലെതന്നെ, സംസ്കൃതം ആര്യഭാഷയാണ് എന്നതും വെറും അബദ്ധധാരണയാകാനാണ് സാധ്യത. ആര്യന്മാരെന്നു വിളിയ്ക്കപ്പെടുന്ന ജനസമൂഹങ്ങൾ ഭാരതത്തിലേക്കു കുടിയേറുന്നതിനു മുൻപ്, അധിവസിച്ചിരുന്നതായി കണക്കാക്കുന്ന ഭൂഭാഗങ്ങളിലൊന്നും ഇപ്പോൾ സംസ്കൃതമെന്ന ഭാഷയേ ഇല്ല എന്നത് തന്നെയാണ് അതിന് സാധൂകരണം. അവിടങ്ങളിൽനിന്നൊന്നും സംസ്കൃതത്തിൽ ഉള്ള ലിഖിതങ്ങളോ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളോ കണ്ടെത്തിയതായി തെളിവില്ല. യാതൊരു തെളിവും ബാക്കിയാകാത്ത വിധത്തിൽ, ആ ഭൂതലങ്ങളിൽനിന്നും ആളുകൾ ഒന്നടങ്കം ഇവിടേക്കു പലായനം ചെയ്തതാവില്ലല്ലോ. ആര്യാധിനിവേശത്തിനു മുൻപ് ഭാരതത്തിൽ അധിവസിച്ചിരുന്ന, സിന്ധുനദീതടനാഗരികതയുടെ ഭാഗമായ ജനങ്ങളുടെയും, അറിയപ്പെടാത്ത സമാനമായ അനവധി സമുദായങ്ങളിലെ സന്യാസിസമൂഹങ്ങളുടെയോ അല്ലെങ്കിൽ സാധാരണക്കാരായ ജനങ്ങളുടെ തന്നെയോ സംസാരഭാഷയും സാഹിത്യഭാഷയും ആയിരുന്നിരിക്കാം സംസ്കൃതം. സാധാരണക്കാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ലൗകികസംസ്കൃതത്തിന്, മാഗധി,പാഞ്ചാലി,പൈശാചി മുതലായ *പ്രാകൃതഭാഷകളുമായുള്ള സാമ്യവും ഈ അനുമാനത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിന്റെ പിറവി ഇൻഡോയൂറോപ്യൻ ഭാഷകളോടൊപ്പം മധ്യേഷ്യയിലാണെന്ന് വാദിക്കുന്നവർപോലും, ആ ഭാഷ ആധുനികരൂപം കൈവരിച്ചത് ഭാരതഭൂഖണ്ഡത്തിലാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. മധ്യേഷ്യയ്ക്കപ്പുറത്തേക്കു സംസ്കൃതത്തെ കൊണ്ടെത്തിക്കാനുള്ള അടയാളങ്ങൾ സമർപ്പിക്കാൻ അവർക്കുപോലും കഴിയുന്നില്ല. അവർ നിരത്തുന്ന സുദൃഢമല്ലാത്ത ന്യായങ്ങൾപോലും പദസഞ്ചയത്തിൽ കാണുന്ന സമാനതകളെ സാക്ഷിയാക്കിയാണല്ലോ. ആര്യന്മാരുടെ കടന്നുകയറ്റത്തിനും വളരെമുൻപ്, ചരിത്രാതീതകാലംമുതൽക്കുതന്നെ വിദേശരാജ്യങ്ങളുമായി വാണിജ്യബന്ധം നിലനിർത്തിയിരുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ സംഭവിക്കാവുന്ന, പദവിനിമയങ്ങളിലൂടെ ഉണ്ടായ സ്വാഭാവികമായ സാമ്യംമാത്രമാണ് അതെന്നു കരുതുന്നതിൽ പിശകില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, സാംഗത്യവുമുണ്ട്. ഒരു ഭാഷയെന്ന നിലയിൽ സംസ്കൃതം ആധുനികത കൈവരിച്ചത് ഇന്ത്യൻ ഭൂഖണ്ഡത്തിലാണ് എന്നു സമ്മതിക്കുന്നവർ മനസ്സിലാക്കേണ്ട ഒരുസംഗതി, വേദങ്ങളടക്കമുള്ള പൗരാണിക കൃതികളുടെ രചനാകാലത്തിനുശേഷം ആ ഭാഷ സൃഷ്ടിപരമായി വളരുകയല്ലാ; ശോഷിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത് എന്നതാണ്. അതിനാലാണ് അത്തരത്തിലുള്ള കൂടുതൽ കൃതികൾ പില്ക്കാലത്തൊന്നും ഉണ്ടാകാതിരുന്നത്. ബ്രാഹ്മണഭാഷയും ദേവഭാഷയുമായി പരിമിതപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ആര്യാധിനിവേശത്തിനുശേഷമുള്ള കാലയളവിൽ, സംസ്കൃതം പ്രചാരത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും തളരുകയായിരുന്നു. ദ്രാവിഡ സംസ്കൃതി എന്നു സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞർ സാമാന്യമായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന, ഭാരതത്തിലെ പൂർവ്വിക ജനസാമാന്യത്തിൽനിന്നും അധിനിവേശ ശക്തികൾ സംസ്കൃതത്തെയും കൈവശപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു എന്നുതന്നെ കരുതാം.

സനാതന സംസ്കൃതിയുടെ ആ ദ്രാവിഡ പശ്ചാത്തലം തമസ്കരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ആര്യമതമേധാവികൾ ഈ മന്വന്തരത്തിലെ മനുവായ വൈവസ്വതനെ തഴഞ്ഞ് ആദ്യമന്വന്തരത്തിലെ മനുവായ സ്വായംഭൂവമനുവിനെ ഭാരതഭൂമിയിലെ

മുഴുവൻ മനുഷ്യരെയും ബാധിക്കുന്ന നിയമങ്ങളുടെ നിയതാവായി നിശ്ചയിച്ചത് എന്നതാണ് പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ വിവരങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

[പിൻകുറിപ്പ്:*പൗരാണികഭാരതത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനഭാഷ പ്രാകൃതമെന്ന നാഗഭാഷയായിരുന്നു. നാഗവാണി,പാതാളവാണി(?)എന്നീപേരുകളിലും അത് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ആദ്യകാലത്ത് രാജാക്കന്മാരുടെ രാജകീയഭാഷയും രാജസഭകളിലെ സാഹിത്യ-കാവ്യഭാഷയും രാജകീയലിഖിതങ്ങളിലെ ഭാഷയും അതായിരുന്നു. നാഗവാണി സംസ്കാരിച്ചാണ് ദേവനാഗരിയുണ്ടാക്കിയത്. പ്രാകൃതത്തിൽനിന്നാകാം പിന്നീട് ലൗകികസംസ്കൃതവും വൈദികസംസ്കൃതവും പല ആധുനിക ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളും ഉണ്ടായതെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരുണ്ട്. ഏതാണ്ട് രണ്ടായിരത്തോളം കൊല്ലം പ്രാകൃതം നിലനിന്നിരുന്നതായും, കാശ്മീരം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയും സിന്ധ് മുതൽ ബംഗാൾവരെയും കംബോഡിയ മുതൽ ജാവവരെയും അതിനു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരുന്നതായും ഡോ.സുവർണ്ണ നാലപ്പാട്ടെഴുതിയ 'പ്രാകൃതം: നാഗഭാഷ'യെന്ന കൃതിയിൽ പറയുന്നു. പല പൗരാണിക സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിലും വരേണ്യകഥാപാത്രങ്ങൾ സംസ്കൃതഭാഷയും, സാധാരണ കഥാപാത്രങ്ങൾ പ്രാകൃതഭാഷയുമാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. ഈ കാര്യം നാഗഭാഷയുടെ വ്യാപനവും വർഗ്ഗസ്വഭാവവും, ആ ഭാഷകൾ തമ്മിലുള്ള സമാനതകളും വ്യക്തമാകാൻ സഹായിക്കുന്നതാണല്ലോ. ആ രണ്ടു ഭാഷകളും അറിയുന്നവർക്കിടയിൽ മാത്രമാണ് ആശയവിനിമയം സാധ്യമാകൂ എന്നതിൽനിന്ന് രണ്ടു ഭാഷകളും സകലർക്കും പ്രാപ്യമായിരുന്നു എന്നുകരുതാം. സംസ്കൃതവും പ്രാകൃതവും പരസ്പരം പരിപോഷിപ്പിച്ചു നിലകൊണ്ടു എന്നു പറയപ്പെടുമ്പോഴും, നാഗവാണി എന്തുകൊണ്ടു പാതാളവാണിയെന്നും പ്രാകൃതമെന്നും അപഹസിക്കപ്പെട്ടു എന്നതും, അത്രയധികം പാരമ്പര്യമുള്ള ഒരു ഭാഷ ഭൂമുഖത്തുനിന്ന് എങ്ങനെ അപ്രത്യക്ഷമായി എന്നതും സാംഗത്യമുള്ള ഒരു സന്ദേഹമായി നമുക്കു മുന്നിൽ അവശേഷിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ച ഭാഷ എന്ന നിലയിലാണ് പ്രാകൃതം എന്ന പേര് ആ ഭാഷയ്ക്കു നൽകപ്പെട്ടതെങ്കിലും പല പിൽക്കാല വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും അതൊരു അസംസ്കൃത/അപരിഷ്കൃതഭാഷയായിരുന്നു എന്ന വിലയിരുത്തൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ളതായി കാണാം. ചാതുർവർണ്യത്തിനു പുറത്തുള്ള ദസ്യുക്കൾ, ‌മ്ലേച്ഛഭാഷയ്ക്കൊപ്പം(ബാഹ്യഭാഷ) സംസ്കൃതവും സംസാരിച്ചിരുന്നതായി മനുസ്മൃതിയിൽ സൂചനയുണ്ട്: ബാഹ്യജാതിക്കാരിൽ ആര്യഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരോ മ്ലേച്ഛഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരോ ആകട്ടെ, അവരൊക്കെ ദസ്യുക്കൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നു. അധ്യായം:10 ശ്ലോകം:45.]

ആര്യാധിനിവേശത്തിലെ അദൃശ്യ അധ്യായങ്ങൾ

ആര്യബ്രാഹ്മണർ ഭാരതഭൂമിയിലെ തദ്ദേശീയ ജനസമൂഹമല്ലെന്നും അവർ ഇവിടേയ്ക്കു കുടിയേറിയതാണെന്നും അവിതർക്കിതമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട സംഗതിയാണല്ലോ. രണ്ടാം സഹസ്രാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തോടെയാണ് മധ്യേഷ്യയിൽനിന്നും നോർട്ടിക്ക്ഗോത്രങ്ങൾ ഇന്നത്തെ ഇറാനിലേക്കു പ്രവേശിച്ചുതുടങ്ങിയതെന്നാണ് ചരിത്രകാരന്മാരുടെ അനുമാനം. അവരുടെ ആദ്യകാല ആവാസദേശത്തിന്റെ നാമമായ ആര്യാനാം വജേഹ്, മധ്യകാല പേർഷ്യൻ ഭാഷകളിൽ എറാൻവേജ് ആയി മാറുകയും, അതിൽനിന്ന് ഇറാൻ എന്ന ശബ്ദം ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരികയുമാണുണ്ടായതെന്ന് നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണക്കാക്കുന്നു. ആദ്യകാലങ്ങളിലെ അവിടുത്തെ ദേശവാസികളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനു മാത്രമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന എറാൻ അഥവാ ഇറാനെന്ന നാമം പിൽക്കാലത്ത് ആ ഭൂപ്രദേശത്തിന്റെ പേരായി മാറുകയായിരുന്നു. കാലങ്ങൾക്കുശേഷം ഇറാനിൽനിന്നും ഭാരതഭൂഭാഗങ്ങളിലേ

യ്ക്കുവന്ന, അവരുടെ പിന്മുറക്കാരായ അനവധി ഗോത്രങ്ങളാണ് ആര്യന്മാർ എന്ന പേരിൽ ഇവിടെ ആധിപത്യംസ്ഥാപിച്ചതെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇന്ത്യൻഉപഭൂഖണ്ഡത്തിലേക്കു കുടിയേറിവന്ന സമയത്ത്, പിന്നീട് അഭിമാനാടയാളങ്ങളായി അവതരിപ്പിച്ച മേന്മകകളൊന്നുമില്ലാത്ത കേവലം ഗോത്രസമൂഹങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു ആര്യന്മാർ. 'വിശ്വപുരുഷന്റെ ഉത്തമാംഗങ്ങളിൽനിന്ന് ജനിച്ചതുകൊണ്ട്'ഉണ്ടായതായി പറയുന്ന പവിത്രതയൊന്നും കൈമുതലായില്ലാത്ത, പ്രാകൃതജനസമൂഹമായിരുന്നു അവർ. അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടക്കുന്ന അപരിഷ്കൃതസമൂഹങ്ങൾക്കിടയിൽ കാണാനാകുന്ന സർവ്വ അസംസ്കൃതസ്വാഭാവങ്ങളും നടമാടിയിരുന്ന ജനതയായ 'ആര്യന്മാർ' അടിസ്ഥാനപരമായി ഇടയന്മാരായിരുന്നു. മനുസ്മൃതി ബ്രാഹ്മണർക്കു നിഷിദ്ധമാക്കിയിട്ടുള്ള കൃഷിയും(?) കച്ചവടവും മൃഗപരിപാലനവും തുകൽപ്പണി അടക്കമുള്ള തൊഴിലുകളും, മര-ലോഹസാമഗ്രികളുടെ നിർമ്മാണവും ആര്യന്മാർ പരിണാമത്തിന്റെ പല ഘട്ടങ്ങളിൽ നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു എന്ന് ഋഗ്വേദസംഹിതയിലെ മന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. ആ പരിണാമത്തിന്റെ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ, അതായത് നായാടി ജീവിക്കുന്നവരെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠർ ആയ കൃഷിക്കാർ, അല്ലെങ്കിൽ ഉഴുകുന്നവർ എന്ന(ആർഹോ) അർത്ഥത്തിലാകാം ആര്യൻ എന്ന നാമം അവർ സ്വീകരിച്ചതെന്നു മാക്സ്മുള്ളർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതായത്, ആഢ്യന്മാർ ആകുന്നതുവരെ സ്വന്തം നിലനിൽപ്പിനാവശ്യമായ സർവ്വ ജോലികളും അവർ ചെയ്തിരുന്നു. അതിനുശേഷമാണ് വിശുദ്ധപദവിയും വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളും നിഷിദ്ധകർമ്മങ്ങളും കുലാചാരമര്യാദകളും എല്ലാം നിർമ്മിച്ചെടുത്തു നിയമമാക്കി നടപ്പിലാക്കിയതെന്നു സ്പഷ്ടം. സ്വർണ്ണം, രത്നം മുതലായവയുടെ അക്ഷയഖനികളായിരുന്ന പ്രാചീനഭാരതം സുവർണ്ണഭൂമി എന്നാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതെന്നും, ആ അമൂല്യവസ്തുക്കൾ തേടിയാണ് ആര്യന്മാർ ഇവിടെ വന്നതെന്നുമുള്ള ബ്രാഹ്മണാപദാനകഥകൾ ശുദ്ധകളവാണെന്നു ചുരുക്കം.

ആര്യന്മാർ എന്നു പിൽക്കാലത്ത് സ്വയം വിശേഷിപ്പിച്ചു വിളിച്ച ജനവിഭാഗം ഭാരതഭൂമിയിലേയ്ക്കു കടന്നുവന്നത് മതപ്രചാരണത്തിനോ ഭരണാധികാരം സ്ഥാപിക്കാനോ അധികാരപരിധി വിപുലീകരിക്കാനോ ഒന്നും ആയിരുന്നില്ല; ആഹാരംതേടിയാണ്. കാരണം, അക്കാലത്തു മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികളൊന്നും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്ന് മനുഷ്യർക്കു ജീവിക്കാൻ പ്രാണവായുവും ഭക്ഷണവും വെള്ളവും മാത്രം മതിയായിരുന്നു. അക്കാലത്തു കൃഷിപോലും ആ മനുഷ്യർക്ക് അന്യമായിരുന്നു. വേട്ടയാടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന നാടോടി സമൂഹങ്ങൾ, ഒരിടത്തെ ഭക്ഷണലഭ്യത കുറയുമ്പോൾ അടുത്ത സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു നീങ്ങുന്ന സ്വാഭാവിക പ്രക്രിയമാത്രമായിരുന്നു ആര്യാധിനിവേശമെന്ന അലക്ഷ്യപ്രയാണം.ആ പ്രതിഭാസത്തിന്റെ ഭാഗമായി അവർ ഭാരതഭൂമിയിൽ എത്തിയത് ഒന്നോ പത്തോ നൂറോ വത്സരങ്ങൾകൊണ്ടല്ല; നൂറ്റാണ്ടുകൾ നീണ്ട, തലമുറകൾ താണ്ടിയുള്ള യാത്രയുടെ അന്ത്യത്തിലാണ്. വാസ്തവത്തിൽ അതൊരു അധിനിവേശമായിരുന്നില്ല; കുടിയേറ്റമായിരുന്നു. ഭാരതത്തിലെത്തിയ അവർ പിന്നീടു മുന്നോട്ടുപോകാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം ഭാരതത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ സവിശേഷതകളും അതിരുകളുടെ പ്രത്യേകതകളും മൂലം ആകാം.ഒരിടത്തുതന്നെ സ്ഥിരമായി താമസിക്കുന്ന നിലയിലേയ്ക്കുള്ള

കാലികമായ സാമൂഹ്യപരിണാമവും ഒരു പ്രേരണയായിട്ടുണ്ടാകാം. അധിനിവേശ കാലത്ത് അവർക്ക് മതമോ വർണ്ണങ്ങളോ തനതു സാംസ്കാരിക വിശേഷതകളോ സാഹിത്യമോ ഒന്നും ഉണ്ടായിരിക്കാൻ ഇടയില്ലായെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതാണല്ലോ യുക്തി. അത്തരത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽതന്നെ, അത് അത്യന്തം പ്രാകൃതമായ പ്രകൃത്യാരാധനയും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ക്രിയാരൂപങ്ങളും മാത്രമാകാനാണ് സാധ്യത. അക്കാലത്തെ വേട്ടയാടി കഴിഞ്ഞിരുന്ന നാടോടിസമൂഹങ്ങൾക്ക് സ്വാഭാവികമായും സാധ്യമായ പരിഷ്കാരത്തിനപ്പുറം ഒന്നും അവർക്കുണ്ടായിരിക്കാനിടയില്ല.വിശപ്പകറ്റാൻ അന്നംപോലും ഇല്ലാത്തപ്പോൾ എന്ത് ആഢ്യത്വം? അധിനിവേശകാലത്തെ ആര്യന്മാരുടെ യഥാർത്ഥ അവസ്ഥ സൂചിപ്പിക്കുന്ന കുറേ മന്ത്രങ്ങൾ ഋഗ്വേദത്തിലുണ്ട്. അവർ അനുഭവിച്ചിരുന്ന ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നും രക്ഷ തേടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനകളാണ് ആ സൂക്തങ്ങൾ.

അന്ന്, ദാരിദ്ര്യംകാരണം ആര്യന്മാർ പട്ടിമാംസം കഴിച്ചിരുന്നതായും ഋഗ്വേദത്തിൽ പരാമർശം ഉണ്ട്: 'ഞങ്ങൾ ദാരിദ്ര്യം മൂലം ശ്വാവിന്റെ കുടൽമാല വേവിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കായി സൗഖ്യംനൽകുവാൻ ഇന്ദ്രനല്ലാതെ മറ്റൊരു ദേവതയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല'.(അവർത്യാ ശുനഃ അന്ത്രാണി പേചേ നഃ ദേവേഷു വിവിദേ മർഡിതാരം-അഷ്ടകം:03, അധ്യായം:13, മണ്ഡലം:4, അനുവാകം:2, സൂക്തം:18, ശ്ലോകം:13]. ആര്യന്മാർ ഈ മണ്ണിൽ ആഢ്യരായി അവതാരമെടുത്തതല്ല എന്നാണല്ലോ ഇതെല്ലാം വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ആദ്യകാലത്ത് ആര്യന്മാർ തദ്ദേശീയരായ ദസ്യുക്കൾക്കുനേരെ നടത്തിയ ആക്രമണങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം, അവരുടെ വലിയ ഗോസമ്പത്തു കൈവശപ്പെടുത്തുക എന്നതായിരുന്നു. ദസ്യുക്കളെ അരിഞ്ഞിട്ട് ആയിരമായിരം ഗോക്കളെ കൈക്കലാക്കിയതിനെയും, പുരികൾ തകർത്തു ഗോക്കളെ നേടിയതിനെയും, സ്വന്തം ബലം ശത്രുബലങ്ങളിലെങ്ങും വ്യാപിപ്പിച്ച് ദസ്യുക്കളുടെ ഗോശാലകൾ പിടിച്ചടക്കിയതിനെയും കുറിച്ചുള്ള ഋഗ്വേദത്തിലെ വർണ്ണനകൾ അതാണല്ലോ തെളിയിക്കുന്നത്.(അവലംബം: ഋഗ്വേദസംഹിത, പരിഭാഷ:വള്ളത്തോൾ). അതായത്, അന്ന് അവർ അത്രയൊന്നും സാത്വികരുമായിരുന്നില്ല.

ഭാരതത്തിൽ എത്തിയതിനുശേഷവും ആര്യന്മാർ അനേകംതലമുറകളോളം വേട്ടയാടിയും കൃഷിചെയ്തും ഉപജീവനം നടത്തിയിരുന്ന സാധാരണ മനുഷ്യരായിരുന്നു എന്നത് ഋഗ്വേദത്തിലെ പ്രാർത്ഥനാമന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും[1] വ്യക്തമാണ്. പ്രാണിഹിംസയ്ക്കു കാരണമാകുമെന്നതിനാൽ കൃഷി നിഷിദ്ധജോലിയാക്കിയ സ്മൃതിശാസനങ്ങൾ, 'ആഢ്യന്മാരായി മാറുന്നതുവരെ' അവർ ചിന്തിച്ചിട്ടുപോലുമില്ലെന്നു നിശ്ചയം. നല്ലവിളവ് ഉണ്ടാകാനും പ്രകൃതിശക്തികൾ തുണക്കാനും ഇന്ദ്രന്റെയും ഇതരദേവന്മാരുടേയും പ്രീതിതേടുന്ന അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ വേദങ്ങളിൽ പലയിടത്തും കാണാം. ദേവന്മാരെ പ്രസാദിപ്പിക്കാൻ അവർ സ്വീകരിച്ച മാർഗ്ഗം ഹോമങ്ങളോ പൂജയോ ഒന്നുമായിരുന്നില്ല; തങ്ങളുടെതന്നെ വിളയിൽനിന്നും പിഴിഞ്ഞെടുത്ത സോമരസത്തിന്റെ അർച്ചനയാണ്.മദ്യംനിഷിദ്ധവസ്തുവാക്കിയ മനുനിയമങ്ങൾക്കുമുൻപ്, അത് വിശുദ്ധവസ്തുവായിരുന്ന ഒരു ഭൂതകാലം ആര്യന്മാർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. (ആര്യബ്രാഹ്മണർക്കു മദ്യം നിഷിദ്ധമാക്കിയതിന്റെ കാരണം മനുസ്മൃതി പതിനൊന്നാം അധ്യായത്തിലെ 96ആം ശ്ലോകത്തിൽ വെളിവാക്കുന്നുണ്ട്:

മദ്യം സേവിച്ചു മദോന്മത്തനായി അവർ മന്ത്രങ്ങൾ മറ്റുള്ളവർ കേൾക്കെ ചൊല്ലരുത് എന്നതായിരുന്നു അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം; സദാചാരസംരക്ഷണമായിരുന്നില്ല). തദ്ദേശീയനിവാസികളെ കീഴടക്കി അടിമകളാക്കി, അവരെ ഉപയോഗിച്ച് കൃഷിചെയ്യാൻതുടങ്ങിയതോടെയാണ് ആര്യന്മാർ കാർഷികവൃത്തിയിലും ശാരീരികാദ്ധ്വാനം ആവശ്യമുള്ള വൃത്തികളിലും നേരിട്ടു ഭാഗമാകുന്നതിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങിയത്. അതോടെയാവണം ഭാരതത്തിൽ ദസ്യുക്കൾ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ട അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരും, അവരുടെ മേധാവികളായ ആര്യന്മാരും എന്ന അവസ്ഥ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നത്. ദസ്യുക്കൾ എന്ന നിന്ദാസൂചകമായ പേര് അക്കാലത്ത് തദ്ദേശീയർക്കുമേൽ ആര്യന്മാർ ചാർത്തിയതാകാം; സ്വയം ആര്യന്മാരായതുപോലെ.

സ്വന്തമായി ഒന്നും ഇല്ലാതിരുന്ന ആര്യർ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു ഭാരതത്തിലെത്തിയപ്പോൾ, ഇവിടുത്തെ ആദിമസമൂഹങ്ങൾ അവരെക്കാൾ സമ്പന്നമായ ഒരു നിലയിലായിരുന്നു ജീവിതം നയിച്ചിരുന്നത് എന്നതാണു ഋഗ്വേദത്തിലെ പ്രതിപാദനങ്ങളിൽനിന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നത്. ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയത്, ഒരിടത്തു തന്നെ സ്ഥിരമായി താമസിക്കുകയും കൃഷിയിറക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാമൂഹ്യാവസ്ഥയിലേക്ക് തദ്ദേശീയർ മുന്നേറിയിരുന്നു.സുരക്ഷിതമായവീടുകളും പ്രാഥമികസൗകര്യങ്ങളും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു.ശംബരൻ എന്ന ദസ്യുരാജാവ് നൂറോളം നഗരങ്ങളുടെ അധിപതിയായിരുന്നെന്നും, ആ പട്ടണങ്ങളിലെ കോട്ടകളും ദുർഗ്ഗങ്ങളും സുദൃഢമായിരുന്നെന്നും കാണാം. ധുനി, വർച്ചിസ്സ്, ചുമുരി,പിപ്രു തുടങ്ങിയ പരാക്രമശാലികളായ ദസ്യുരാജാക്കന്മാരെ സംബന്ധിച്ചും അവരുടെ കീഴിൽ നിവസിച്ചിരുന്ന പരിഷ്കൃതസ്വഭാവമുള്ള ജനങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഋഗ്വേദം പറയുന്നുണ്ട്. ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾകൊണ്ടും സാമൂഹികനിലവാരംകൊണ്ടും ആര്യന്മാരേക്കാൾ ഉന്നതരായിരുന്നു എങ്കിലും, തദ്ദേശീയജനതയായ ദസ്യുക്കൾ രാക്ഷസപരിവേഷമുള്ള അപരിഷ്കൃതരായിരുന്ന മ്ലേച്ഛജന്മങ്ങളായാണ് ആര്യസാഹിത്യം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് എന്നതാണ് വൈരുദ്ധ്യം. അതിന്റെ കാരണം കറുത്തനിറവും പതിഞ്ഞമൂക്കുമുള്ള (അനാസർ), അനാര്യഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന, അകർമ്മികളായ(യാഗാദികൾ ചെയ്യാത്ത), ലിംഗപൂജയും(ശിശ്നദേവ) ദേവീപൂജയും അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന തദ്ദേശീയരോട് ആര്യന്മാർക്കു തോന്നിയ കടുത്ത ഭയമായിരുന്നു.

അധിനിവേശത്തിന്റെ തുടക്കനാളുകളിൽ അനാര്യസമൂഹങ്ങളുമായി സഹവർത്തിത്വത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ആര്യന്മാർ, പുതിയ ഭൂമികയിൽ തങ്ങളുടെ വേരുറച്ചതോടെയാണ് ആധിപത്യമുറപ്പിക്കാനുള്ള യുദ്ധങ്ങൾക്കു തുനിഞ്ഞതും ഏറെക്കാലം നീണ്ട യുദ്ധങ്ങൾക്കൊടുവിൽ മണ്ണിന്റെമക്കളെ വരുതിയിൽ വരുത്തിയതും. തങ്ങളുടെ മണ്ണിലേയ്ക്കു കടന്നുകയറിയ കുടിയേറ്റക്കാരെ തദ്ദേശീയർ സാധ്യമാകുന്ന നിലയിലൊക്കെ പ്രതിരോധിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. സ്വദേശികളായ ജനങ്ങളുമായി അധിനിവേശസമൂഹങ്ങൾ അനവധി പ്രാവശ്യം സംഘർഷത്തിലേർപ്പെട്ടതിന്റെ വിവരണങ്ങൾ ഋഗ്വേദത്തിലെ സൂക്തങ്ങളിൽ കാണാനാകുന്നുണ്ടെന്ന കാര്യം ആ ദിശയിലേക്കാണ് വെളിച്ചം വീശുന്നത്. തദ്ദേശീയജനങ്ങളുടെ കൈക്കരുത്തിന് മുന്നിൽ ആര്യർ പലകുറി തോറ്റതായും നല്ലതുപോലെ 'വെള്ളംകുടിച്ചതായും' ഋഗ്വേദത്തിലെ ഇന്ദ്രനെ വിളിച്ചു വിലപിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനാശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്ത

മാണ്. 'ഹേ! പ്രചണ്ഡയോദ്ധാവായ ഇന്ദ്ര! ഭയങ്കരമായ ആയിരക്കണക്കിനു യുദ്ധങ്ങളിൽ നിന്റെ രക്ഷാമാർഗ്ഗങ്ങളാൽ ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കൂ..ഇന്ദ്രൻ, വാജേഷു നോവഃ സഹസ്ത്രാ പ്രധനേഷു ച ഉഗ്ര ഉഗ്രാഭിരൂതിഭിഃ –മണ്ഡലം:01 സൂക്തം:07 ശ്ലോകം:04) എന്ന ആര്യന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥന, ആര്യന്മാരാക്കും തദ്ദേശീയർക്കുമിടയിൽ നടന്ന ആ ദീർഘകാല സംഘർഷത്തെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. ബി.സി-2000വരെ നിലനിന്നതായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന മോഹഞ്ചോദാരോവിലെയും, ബി.സി 1500വരെ നിലനിന്നിരുന്ന ഹാരപ്പയിലേയും സൈന്ധവസംസ്കാരത്തെ നിലംപരിശാക്കാൻ ആര്യന്മാർ നന്നേ കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ചുരുക്കം. അക്കാലത്തൊന്നും അവർക്ക് ആശ്രയമായി, ജന്മാർജ്ജിത മേന്മകളും ഭൂദേവപദവിയുമൊന്നും എത്തിയില്ലെന്നു വേണമല്ലോ ഈ വസ്തുതകളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ.

അധികാരമുറപ്പിച്ച വിഭജനതന്ത്രം

ലോകത്തിലെ മിക്ക സമൂഹങ്ങളിലും പ്രാചീനകാലത്തുതന്നെ തൊഴിലടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സാമൂഹികവിഭജനങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.പുരാതനഭാരതത്തിലും സമാനമായ തൊഴിൽവിഭജനം നിലനിന്നിരുന്നു. അദ്വൈതബോധം അടിസ്ഥാനധർമ്മമായി പരിഗണിച്ചിരുന്ന ഭാരതത്തിലെ സ്വയം ഉരുത്തിരിഞ്ഞുണ്ടായ കർമാധിഷ്ഠിതമായ സാമൂഹികവിഭജനം, സകലരും അന്യോന്യം സഹായിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയായിരുന്നു. പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ നാം കാണുന്ന ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ശൂദ്രരും ആ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളാണ്. സന്യാസമാർഗ്ഗം തെരഞ്ഞെടുത്തവർ ബ്രാഹ്മണരെന്നും, ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായവർ ക്ഷത്രിയരെന്നും,കച്ചവടവുംകൃഷിയും കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നവർ വൈശ്യരെന്നും, സാധാരണ ജനങ്ങൾ ശൂദ്രരെന്നും വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കാം. ആ വിഭജനം സമൂഹത്തിന്റെ നിർബാധമായ മുന്നേറ്റത്തിനു സഹായകമാകുന്ന, സ്വാഭാവികമായും ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്ന ഒരു അവസ്ഥ മാത്രമായിരുന്നു എന്നതാണ് പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാകുന്നത്.

ഏതൊരു സമൂഹത്തിലും, ജനങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള വിഭിന്ന കർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നതോ നിയോഗിതരോ ആകുന്ന ആളുകളുണ്ടാകുക സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. പ്രാചീനകാലത്തെ പരിമിതമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ അനിവാര്യമായ തൊഴിൽമേഖലകളും കുറവായിരുന്നു. അത്തരത്തിൽ, വ്യത്യസ്ത കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നവർ സവിശേഷപേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നതും സ്വാഭാവികവുമാണ്. പൗരോഹിത്യകർമങ്ങൾ ചെയ്യുന്നയാൾ പുരോഹിതനെന്നോ, അതിന് സമാനമായ നാമംകൊണ്ടോ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാകാം.സമാജത്തിന്റെ സുരക്ഷ ഉറപ്പാക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവർ അവരുടെ കർത്തവ്യം സൂചിപ്പിക്കുന്ന ചില പ്രത്യേക പേരുകളിലും, കൃഷിയും കച്ചവടവും സ്വീകരിച്ചവർ ആ അർത്ഥം ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന നാമങ്ങളാലും, മറ്റുള്ള സേവനവൃത്തികൾ സ്വീകരിച്ചവർ അതിനെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന പേരുകളിലും വിളിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാകാം. ആദ്യകാലത്ത്, ഓരോ സവിശേഷ കർമ്മം ചെയ്യുന്ന ആളുകളെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന കേവല സംജ്ഞകൾമാത്രമായിരുന്നിരിക്കാം അവയൊക്കെ. അത് അന്നത്തെ ഭാരതഭൂമിയിൽ

ഒട്ടാകെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന നാമങ്ങളാകാനും വഴിയില്ല. വ്യത്യസ്തസമൂഹങ്ങളിൽ പ്രാദേശികമായ വിവിധ സംജ്ഞകൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടാവാനാണു സാധ്യത. അന്ന് സംസ്കൃതഭാഷ ഉണ്ടായിരുന്നതായോ, ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽത്തന്നെ ഭാരതത്തിലാകെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഭാഷയാണെന്നോ തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതിനാൽതന്നെയാണ്, ആര്യാധിനിവേശത്തിനുമുമ്പ് പല സമൂഹങ്ങളിലും വ്യത്യസ്ത രൂപത്തിൽ വർണ്ണവിഭജനം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു എന്ന നിഗമനത്തിൽ സാമൂഹികശാസ്ത്രജ്ഞർ എത്തുന്നത്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, പൗരാണികഭാരതത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വർണ്ണങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായ ഒരു പ്രതിഭാസം മാത്രമായിരുന്നെന്നു കാണാം. അതിനാലാണ്, കൃഷിക്കാരൻ പുരോഹിതനോ രാജാവോ ഒക്കെ ആയതായി പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ കാണാനാകുന്നന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾതന്നെ പല വർണ്ണികളായി കഴിഞ്ഞ കഥകൾ ഇതിഹാസങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. അതിനെ, ശൂദ്രനോ വൈശ്യനോ ക്ഷത്രിയനോ 'ബ്രാഹ്മണ'നായി മാറിയെന്നും, മറ്റു വർണ്ണികളായെന്നും അർത്ഥം കൽപ്പിക്കുന്നിടത്താണ് വ്യാഖ്യാങ്ങൾ വഴിപിഴയ്ക്കുന്നത്. അതൊഴിവാക്കിയാൽ സംഗതി ലളിതമാണ്.

വേദകാലത്തും, അതിനുശേഷം സമൂഹത്തിൽ ബ്രാഹ്മണ്യാധിപത്യം സ്ഥാപിതമാകുന്നതുവരേയും സാമൂഹികവിഭജനം കർമ്മത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെ(സ്വഭാവത്തെ) അവലംബമാക്കിയുള്ള വർഗ്ഗീകരണംമാത്രമായിരുന്നു. അതിനാൽ അത് വ്യക്ത്യാധിഷ്ഠിതമായ ഒരുവിഷയമായി നിലകൊണ്ടു.ആർക്കും ഏത് വർണ്ണവും സ്വീകരിക്കാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. വിവിധ വർണ്ണികൾക്കിടയിൽ(വർണ്ണങ്ങൾക്കിടയിൽ എന്നതിനേക്കാൾ ശരി വർണ്ണികൾക്കിടയിൽ എന്നതാണ്) പരസ്പര സംസർഗ്ഗവും വിവാഹവും തികച്ചും സ്വാഭാവികമായിരുന്നു.ഒരുകുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾതന്നെ വ്യത്യസ്ത വർണ്ണങ്ങൾ പിന്തുടരുന്ന അവസ്ഥയും, ഒരാളുടെ പിൻതലമുറ മറ്റൊരു വർണ്ണമാകുന്നതും സാധാരണമായിരുന്നു. പുരാണങ്ങളിൽ അതിനെ സമർത്ഥിക്കുന്ന അനവധി ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണാം. (ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഉദാഹരണങ്ങൾ സർവ്വഭൂതഹിതം സത്യം എന്ന എന്റെ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്).

ആ അവസ്ഥയ്ക്കു മാറ്റംവന്നത് ആര്യാധിനിവേശത്തെ തുടർന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട പുതിയ വർഗ്ഗീകരണത്തിന്റെ ഫലമായാണ് എന്നതാണ് പൊതു വിശ്വാസം. ആര്യന്മാർ കർമ്മാധിഷ്ഠിതമായ വർണ്ണവിഭജനങ്ങൾക്ക് പകരം ജന്മാധിഷ്ഠിതമായ വർണ്ണവിഭജനം നടപ്പാക്കി. ജന്മാധിഷ്ഠിതമായ വർണ്ണവിഭജനം ജാതിഭേദത്തിലേക്കും പവിത്ര-പതിത സമുദായങ്ങളായുള്ള തരംതിരിക്കലിലേക്കും വംശവിശുദ്ധിവാദങ്ങളിലേക്കും അതിന്റെ ഉപോത്പന്നമായ അസ്പൃശ്യതയിലേക്കും സമൂഹത്തെ തള്ളിവിട്ടു. ആ ചൂഷണതന്ത്രം അത്യന്തം ശിഥിലമായ ഒരു സാമൂഹികാവസ്ഥയിലേക്ക് രാജ്യത്തെ അധഃപ്പതിപ്പിച്ചു. ജാതിവിവേചനം തീർത്ത തമോഗർത്തങ്ങളിൽ വീണുപോയവർ ഉയർത്തെഴുന്നേൽക്കാതിരിക്കാനുള്ള നിയമങ്ങളും നിയന്ത്രണങ്ങളും, അവരെ തള്ളിയിട്ടവർ സൃഷ്ടിച്ചു. അതോടെ, ബ്രാഹ്മണൻ അധികാരവും അവകാശങ്ങളും ഉള്ളവനും മറ്റു മനുഷ്യരൊക്കെ കർത്തവ്യങ്ങൾ മാത്രമുള്ളവരുമായി മാറി. അതിന്റെ ഫലമായി, ബ്രാഹ്മണരെ സംരക്ഷിക്കാൻ മറ്റെല്ലാവരും പരിശ്രമിക്കേണ്ട ഒരു സാമൂഹികസ്ഥിതി സംജാതമായി. ആ വിഭജനം സ്ഥിരപ്പെടുത്താ

ൻ ചാതുർവർണ്യസിദ്ധാന്തവും അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള സ്മൃതിനിയമങ്ങളും അസംഖ്യം ആഖ്യാനങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും നിർമ്മിച്ചെടുത്തു.

അതിനാൽ, പൗരോഹിത്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നയാളിനു ബ്രാഹ്മണനെന്ന പദവിയുണ്ടായതും, സമൂഹത്തിന്റെ സംരക്ഷണം ഉറപ്പാക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെടുന്നയാൾ ക്ഷത്രിയൻ ആയതും,കൃഷിയും കച്ചവടവും ചെയ്യുന്നയാൾ വൈശ്യനായതും, മറ്റുള്ളവരുടെ സേവചെയ്യുന്നയാൾ ശൂദ്രനായതും കേവലം സ്വാഭാവികമായ ഒരു പരിണാമമായിരുന്നില്ലെന്ന് വിശ്വസിക്കേണ്ടിവരും.സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ആ പദങ്ങൾ ഭാരതത്തിലെമ്പാടും പ്രചാരത്തിലായത്, സ്മൃതികൾപോലെയുള്ള ഏതെങ്കിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ നടപ്പിലാക്കിയ ശാസനങ്ങളുടെ പിൻബലത്തോടെ ആകാനാണു സാധ്യത.സമൂഹത്തിലെ നിരക്ഷരഭൂരിപക്ഷത്തിനുമേൽ അമ്മാതിരി നടപടികൾ നടപ്പാക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത് ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു. അതിനാലാണ് ആ പാതകത്തിന്റെ പാപക്കറ അവരിൽ ആരോപിക്കപ്പെടുന്നത്. ആ കുറ്റപ്പെടുത്തൽ തീരെ അസാധുവല്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്ന തെളിവുകൾ മനുസ്മൃതിയിലും മറ്റു സ്മൃതികളിലുമുണ്ട്: മനുസ്മൃതി ആ വിശേഷാധിധികാരം ഭരണാധികാരികൾക്കുപോലും നൽകാതെ ബ്രാഹ്മണരിൽ നിക്ഷിപ്തമാക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്.(അധ്യായം:1):

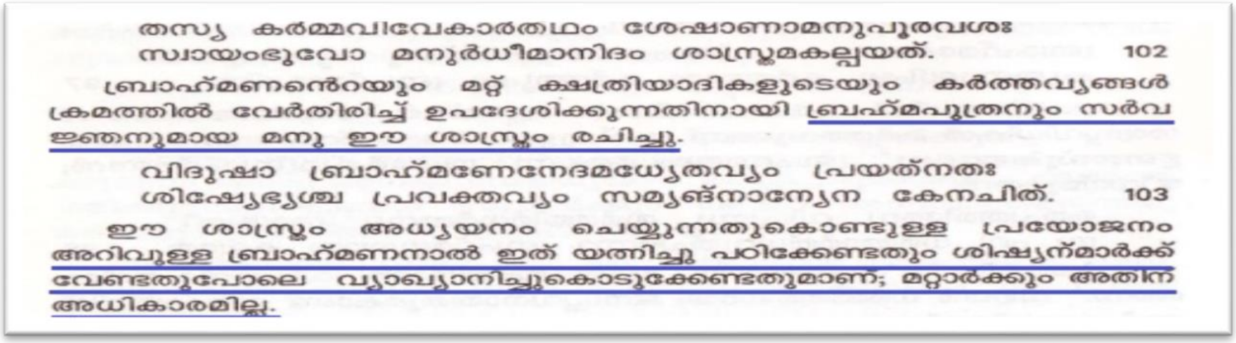
തസ്യ കർമ്മവിവേകാർത്ഥം ശേഷാണാമനുപൂർവശഃ
സ്വായംഭുവോ മനുർധീമാനിദം ശാസ്ത്രമകല്പയത്. 102

ബ്രാഹ്മണൻെറയും മറ്റ് ക്ഷത്രിയാദികളുടെയും കർത്തവ്യങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ വേർതിരിച്ച് ഉപദേശിക്കുന്നതിനായി ബ്രഹ്മപുത്രനും സർവജ്ഞനുമായ മനു ഈ ശാസ്ത്രം രചിച്ചു.

വിദുഷാ ബ്രാഹ്മണേനേദമധ്യേതവ്യം പ്രയത്നതഃ
ശിഷ്യേഭ്യശ്ച പ്രവക്തവ്യം സമ്യങ്നാന്യേന കേനചിത്. 103

ഈ ശാസ്ത്രം അധ്യയനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം അറിവുള്ള ബ്രാഹ്മണനാൽ ഇത് യത്നിച്ചു പഠിക്കേണ്ടതും ശിഷ്യൻമാർക്ക് വേണ്ടതുപോലെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുമാണ്; മറ്റാർക്കും അതിന് അധികാരമില്ല.

തൊഴിൽവിഭജനത്തെ ജനനവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അലംഘനീയമായ ഒരു സാമൂഹ്യക്രമമാക്കി മാറ്റി എന്നതും, അതിനെ നിലനിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു എന്നതുമാണ് ബ്രാഹ്മണ്യാധിപത്യത്തിലുള്ള സംവിധാനം ചെയ്ത പാതകം. ചെയ്യുന്ന കർമ്മത്തിനനുസരിച്ച് ആളുകൾ അറിയപ്പെടുക എന്ന സ്ഥിതി മാറി, അറിയപ്പെടുന്ന പേരിനനുസരിച്ച് കർമ്മമനുഷ്ഠിക്കേണ്ട അവസ്ഥയിലേക്ക് കാര്യങ്ങൾ മാറിയത്, കർമ്മം ജന്മാധിഷ്ഠിതമാകണം എന്ന നിയമം നടപ്പാക്കപ്പെട്ടതോടെയാണ്. അതോടുകൂടി പൗരോഹിത്യകർമ്മം ആ പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നവരുടെ പിൻഗാമികൾക്കു മാത്രമായി നിജപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. മറ്റുവർണ്ണങ്ങൾക്കിടയിൽ ജാതിധർമ്മം നടപ്പാക്കാനും നിരീക്ഷിക്കാനും ഉള്ള അധികാരം ബ്രാഹ്മണർക്കായി. ആ സ്ഥിതി സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ 'അലംഘനീയ നിയമങ്ങൾ' അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങൾ നാടിന്റെ പൊതുനിയമമാക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, അത് അണുവിടതെറ്റാതെ നടപ്പാക്കാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം രാജധർമ്മമായി. 'നിയമലംഘകരെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യാൻ' ദണ്ഡനമുറകൾ നിർദാക്ഷിണ്യം നടപ്പാക്കപ്പെട്ടു. ഓരോരോ പ്രത്യേക കള്ളികളിൽ പെട്ടുപോയവർക്ക് ഒരിക്കലും പുറത്തു കടക്കാനാവാത്ത കുരുക്കായി അതോടെ വർണ്ണവ്യവസ്ഥിതി

മാറി.ആര്യാധിനിവേശത്തിനു മുമ്പും പിൻപുമുണ്ടായിരുന്ന വർണ്ണവ്യവസ്ഥ ഒന്നായിരുന്നില്ല എന്നുതന്നെയാണ് ഇതൊക്കെ വെളിവാക്കുന്നത്.ആര്യാധിപത്യത്തിനു മുൻപ് എഴുതപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാകാം ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിലെ വർണ്ണസംബന്ധിയായ പരാമർശങ്ങളിൽ ആര്യനിയമങ്ങൾക്കു കീഴിലുള്ള പിൽക്കാലാവസ്ഥയുടെ മാലിന്യങ്ങൾ കാണാത്തത്. സകല വർണ്ണികളും സഹവർത്തിത്വത്തോടെ സ്വന്തം കർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിച്ചു ജീവിച്ച ചിത്രങ്ങൾ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നമുക്കു കാണാൻകഴിയുന്നത്. അവയിൽ മുഴച്ചുനിൽക്കുന്ന വിവേചനധ്വനികളൊക്കെ പിൽക്കാല പരിഭാഷകരുടേയും വ്യാഖ്യാതാക്കളുടേയും ജാതിചിന്തയിലൂന്നിയ വികലമാനസികാവസ്ഥയുടെ പ്രതിഫലനങ്ങളാകാനാണ് സാധ്യത. അതിനൊപ്പം, വായ്മൊഴിയായി പകർന്നുനല്കപ്പെട്ടിരുന്നകാലത്ത് അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ കൂട്ടിച്ചർക്കപ്പെട്ട പൊലിപ്പിക്കലുകളും ഊഹാപോഹങ്ങളും അവയിൽ ഉണ്ടാകാം.

ഭാരതത്തിന്റെ സാമൂഹികശരീരത്തെ ജീർണ്ണിപ്പിച്ച ജന്മാധിഷ്ഠിതമായ ചാതുർവർണ്ണ്യവിഭജനവും, അതിന്റെ പിൽക്കാലരൂപമായ ജാതിവിവേചനവും ആര്യന്മാർ സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങളോടെ നടപ്പാക്കിയ വിഭജനനടപടിയായിരുന്നെന്നും അതിന്റെനിർവ്വാഹകർ ആര്യബ്രാഹ്മണർ ആയിരുന്നു എന്നുമാണ് മനുസ്മൃതി അടക്കമുള്ള പുരാതന നിയമഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പഠനം വെളിവാക്കുന്നത്. ഭരണാധികാരികളടക്കം മറ്റെല്ലാ മനുഷ്യരും ആ അത്യാചാരങ്ങളെ ഉലച്ചിലില്ലാതെ സംരക്ഷിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നു.ഇതരവർണ്ണികൾക്കുമേൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട വിദ്യാനിഷേധം ആ ലക്ഷ്യത്തെ എളുപ്പമാക്കി. ജാതിധർമ്മം ഈശ്വരഭജനമായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടതോടെ ഇരകൾപോലും പരിഭവവും പരാതിയുമില്ലാത്തവരായി.

ആര്യന്മാരെങ്ങനെ ആഢ്യന്മാരായി?

ആര്യന്മാർ ഇന്ത്യയിലേക്കു കടന്നുവന്ന കാലത്ത്, ഇവിടെ ജീവിച്ചിരുന്ന ആദിമനിവാസികളെ അവർ ദസ്യുക്കളെന്നും ദാസന്മാരെന്നും മ്ലേച്ഛന്മാർ എന്നുമാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. തങ്ങൾ ഭൂദേവന്മാരാണ് എന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന പ്രായേണ വെളുത്തവരായ ആര്യന്മാർ, കറുത്തനിറമുള്ള തദ്ദേശീയരെ രാക്ഷസന്മാരോടാണ് പല ശ്ലോകങ്ങളിലുംസാമ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.(തങ്ങൾ ദേവന്മാരാണെന്ന തോന്നലിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാകാം അത്. എന്നാൽ, ഇതോടൊപ്പം ചേർത്തിട്ടുള്ളതടക്കം പല ശ്ലോകങ്ങളിലും ദസ്യുക്കളെ മനുഷ്യരായാണ് ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളത്).മ്ലേച്ഛന്മാരെന്നും ദസ്യുക്കളെന്നും വിളിക്കപ്പെടുമ്പോഴും, അവരുടെ നിലവാരം ആര്യന്മാരുടേതിനേക്കാൾ ഉയർന്നതായിരുന്നു എന്നതിന് ഋഗ്വേദംതന്നെ സാക്ഷ്യം പറയുന്നുണ്ട്. അവരുടെ കോട്ടകൾ ഏറെ പ്രബലങ്ങളായിരുന്നതായും അവരുടെ ദൈവവിശ്വാസം കൂടുതൽ ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലെത്തിയിരുന്നതായും ഋഗ്വേദത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ലിംഗപൂജയും ദേവീപൂജയും നിർവ്വഹിച്ചിരുന്ന തദ്ദേശീയരെ, തങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങളെ സ്തുതിക്കാത്തവരും പുരോഹിതന്മാർക്ക് ദാനം കൊടുക്കാത്തവരുമായതിനാലാണ് ആര്യന്മാർ മ്ലേച്ഛരായി കണക്കാക്കിയത്. ദാസൻ എന്ന ശബ്ദത്തിന് ആദ്യം 'ശത്രു' എന്നായിരുന്നു അർത്ഥമെന്നും, കീഴടക്കപ്പെട്ട ആദിമനിവാസികളെക്കൊണ്ട് ആര്യന്മാർ തങ്ങളുടെ ഭൃത്യവേലകൾ ചെയ്യിക്കാൻ

തുടങ്ങിയതിനു ശേഷമാണ് ദാസൻ എന്ന പദത്തിന് അടിമയെന്ന പുതിയൊരത്ഥ മുണ്ടായതെന്നും കെ.ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികളിലെ 'ആര്യന്മാരുടെ വിജ യ'മെന്ന അധ്യായത്തിൽ സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്.

തദ്ദേശീയരായ ദസ്യുക്കൾക്കുമേൽ ആര്യന്മാർ മേൽക്കോയ്മ സ്ഥാപിച്ചത് പതിറ്റാ ണ്ടുകളോ നൂറ്റാണ്ടുകളോ നീണ്ട സംഘർഷങ്ങൾക്കൊടുവിലാകാം.വേട്ടയാടാനും വലിയ ദൂരങ്ങൾ പിന്നിടാനും സഹായിച്ചിരുന്ന കുതിരയെ പോലെയുള്ള മൃഗങ്ങ ളുടെ സാന്നിദ്ധ്യമാണ് തദ്ദേശീയർക്കുമേലുള്ള സുദീർഘമായ ആക്രമണങ്ങളിൽ ആര്യന്മാരെ വിജയികളാക്കിയതെന്നുവേണം കരുതാൻ. ഒരിടത്തുതന്നെ താമസി ച്ച് കൃഷിചെയ്തു ജീവിച്ചിരുന്ന വിഭാഗങ്ങളിൽ കുതിരയെപ്പോലെ ഉള്ള വളർത്തു മൃഗങ്ങൾ ആധികമുണ്ടാവാൻ സാധ്യതയില്ലല്ലോ. ഇന്ന്, ആര്യത്വത്തിന്റെ പ്രതീക മായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന പശുപോലും അന്ന് അവരോടൊപ്പം വന്നതല്ല എന്ന താണ് വസ്തുത. ഒരിടത്തും സ്ഥിരവാസമില്ലാത്ത, ദൂരങ്ങൾതാണ്ടി സഞ്ചരിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങൾക്കൊപ്പം പശുവിനേപ്പോലെയുള്ള മൃഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകാൻ ഇടയില്ലല്ലോ. തുടരെയുള്ള തങ്ങളുടെ സഞ്ചാരത്തിനു തടസ്സമാകുന്ന ഒന്നിനേയും അവർ കൂടെ കൂട്ടാൻ വഴിയില്ലല്ലോ. അധിനിവേശകാലത്ത് ദസ്യുക്കളുടെ പശുക്കളെ പിടിച്ചെടു ക്കാൻ ആര്യന്മാർ നടത്തിയ ആക്രമണങ്ങളും അതിലേക്കാണ് വിരൽചൂണ്ടുന്നത്. ഒപ്പം, ശക്തരായ ശത്രുക്കളെ കീഴടക്കാൻ ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടത് അവരെ സാമ്പത്തി കമായി തകർക്കുകയാണെന്ന തന്ത്രവും അതിനു പിന്നിലുണ്ടാകാം.

ഭാരതഭൂമിയിലേക്കു മാത്രമല്ല, ഭാരതസംസ്കാരത്തിലേക്കും ആര്യർ ആസൂത്രിത മായി അധിനിവേശം നടത്തുകയായിരുന്നു. ഭാരതം എന്ന ഭൂമികയിലേയ്ക്ക് ആര്യ ന്മാരുടെ മുൻഗാമികൾ ഏതുവിധത്തിൽ കടന്നുകയ്യേറിയോ, അതുപോലെതന്നെ സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ സർവ്വ മേഖലകളിലും നുഴഞ്ഞുകയറി അധിപത്യമുറ പ്പിക്കുകയായിരുന്നു, ആര്യന്മാരും അതിന്റെ അമരക്കാരായ ആര്യബ്രാഹ്മണരും. സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ കൊടിയടയാളങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന, പൗരാ ണികഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയൊന്നും കർതൃത്വം ആര്യന്മാർക്കല്ല. രാമായണത്തിലും ഭാഗ വതത്തിലും മഹാഭാരതത്തിലും പേരെടുത്തു പറയാവുന്നത്ര പ്രാധാന്യമുള്ള ബ്രാ ഹ്മണകഥാപാത്രങ്ങൾ വളരെക്കുറച്ചു മാത്രമേയുള്ളൂ. എങ്കിലും, ബ്രാഹ്മണൻ എന്ന വാക്ക് ആ കൃതികളിൽ ധാരാളം കാണാൻ കഴിയും. വിശേഷാവസരങ്ങളിലെ ചട ങ്ങുകളിൽ ബ്രാഹ്മണരെ ആദരിച്ചതായും, അവർക്ക് ദാനം കൊടുത്തതായും, ബ്രാ ഹ്മണരിൽനിന്നും ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചതായും ഒക്കെ പറയുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ അവ യിലെ ഓരോ അധ്യായത്തിലും ഒരുപാടു തവണ അവർത്തിക്കുന്നതായി കാണാം. അതൊക്കെ, അക്കാലത്തെ സ്വാഭാവിക ജീവിതചര്യകൾ എന്ന രീതിയിൽ കാണു ന്നതാണു യുക്തി. പൗരോഹിത്യവിഭാഗത്തിന്(ജാതിയ്ക്കല്ല) ഏതൊരു സമൂഹത്തി ലും ലഭിക്കുന്ന സ്വീകാര്യതയുടെ പ്രതിഫലനം മാത്രമാണ് ആ പരാമർശങ്ങൾ.

ആര്യന്മാരുടെ ആര്യത്വം, അധികാരമുറപ്പിച്ചതിനുശേഷം നടപ്പാക്കിയ മുഖംമിനു ക്കൽപ്രക്രിയയിലൂടെ അവർ നിർമ്മിച്ചെടുത്തതാണ് എന്നതുപോലെതന്നെ,പൗരാ ണിക രചനകളിൽ അവർക്കുള്ള കർത്തൃത്ത്വവും, അനവധി അപനിർമ്മിതികളി

ലൂടെ സാധ്യമാക്കിയതാണ് എന്നതാണ് സത്യം.ആർഷസംസ്കൃതിയുടെ സഞ്ചാര പഥത്തിൽ ഒരിടത്തും, പ്രബലസാന്നിദ്ധ്യമായി ആര്യവംശത്തിന്റെ നേതൃത്വപദം അവകാശപ്പെടുന്ന ബ്രാഹ്മണരെ കാണാൻകഴിയില്ല എന്നതാണു വസ്തുത. പ്രാചീന ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രചയിതാക്കൾ ആരുംതന്നെ ബ്രാഹ്മണരല്ല. മഹാഭാരതത്തിലും രാമായണത്തിലും ഭാഗവതത്തിലും, മറ്റു പുരാതന കൃതികളിലുമൊന്നും, നായകസ്ഥാനത്തെന്നല്ല, പ്രാമുഖ്യമർഹിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളായിപ്പോലും ഏറെ ബ്രാഹ്മണരെ കാണാൻ സാധ്യമല്ല. ബ്രാഹ്മണപ്രതിനിധികളായി കരുതപ്പെടുന്ന പരശുരാമനെയും ദ്രോണാചാര്യരെയും അശ്വത്ഥാമാവിനെയും പോലുള്ള കഥാപാത്രങ്ങൾ, ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ നിർവ്വചനങ്ങളുടെ ഏത് അളവുകോലുകൊണ്ട് അളന്നാലും,ബ്രാഹ്മണ്യത്തിൽനിന്ന് അയോഗ്യരായി പുറത്തുപോകേണ്ടിവരുന്നവരാണല്ലോ. എന്നിട്ടും, ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന് യാതൊരു ഉടമസ്ഥതയുമില്ലാത്ത ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും സംസ്കാരത്തിനും മേൽ, ഇത്രമേൽ ഉറപ്പുള്ള അധീശത്വം നേടിയെടുക്കാൻ അവർക്ക് എങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു എന്നപ്രഹേളികയാണ്, അവരോടു മാനസികമായി അടിമപ്പെടുന്നതിന് ഭൂരിപക്ഷത്തെയും നിർബന്ധിതരാക്കുന്നത്.

കൃത്യമായി പരിശോധിച്ചാൽ, ആര്യന്മാർ ആ ലക്ഷ്യം നേടിയത് ആസൂത്രിതമായ ഒരുപാട് അപനിർമ്മിതികളിലൂടെയാണെന്ന് കാണാം. അതിനായി അവർ അനുവർത്തിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങൾ, മഹാത്മാക്കളെ പൂണൂലിടീക്കുക, പൗരാണിക കൃതികളിൽ തിരുത്തലും തിരുകിക്കയറ്റലും നടത്തി അവയെല്ലാം ആര്യന്മാരുടേതാണെന്ന പ്രതീതി ഉണ്ടാക്കുക, അഗീകൃതമായ പതിനെട്ട് പുരാണങ്ങൾക്കും അനുബന്ധമായി ഉപപുരാണങ്ങളെന്നപേരിൽ ധാരാളം കല്പിതകഥകൾ പടച്ചുവിടുക, സംസ്കൃത ഭാഷാപദങ്ങളെയും ശ്ലോകങ്ങളെയും ദുർവ്യാഖ്യാനംചെയ്തു പ്രചരിപ്പിക്കുക, പ്രാചീനകൃതികളിലെ ശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്നു തങ്ങൾക്കുവേണ്ട ഭാഗംമാത്രം അടർത്തിയെടുത്ത് ആവിഷ്കരിക്കുക, മനുസ്മൃതി പോലെയുള്ള അനവധി നിയമപുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിയുണ്ടാക്കി ഭരണകൂടങ്ങളുടെ പിന്തുണയോടെ സമൂഹത്തിൽ നിർബന്ധിതമായി നടപ്പിൽവരുത്തുക, ബ്രാഹ്മണകുലപതിയായ ഭൃഗുമഹർഷി, ബ്രാഹ്മണാവതാരമായ പരശുരാമൻ മുതലായ പുരാണപുരുഷന്മാരുടെ മഹത്വത്തെ പർവ്വതീകരിക്കുക തുടങ്ങിയവയായിരുന്നു.('സർവ്വഭൂതഹിതം സത്യം' വായിക്കുക).

അതിജീവനത്തിനുവേണ്ടി ഭാരതമണ്ണിലെത്തി അധികാരം പിടിക്കുകയും, സ്വയം ആര്യന്മാരായി (ശ്രേഷ്ഠരായി) പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തവർ, മണ്ണിന്റെ മക്കളെ അടിമകളാക്കിയത് ആയുധബലംകൊണ്ടാണ്;ആഢ്യത്വംകൊണ്ടല്ല എന്നാണല്ലോ ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ജന്മാർജ്ജിതമാണെന്നു സ്വയം അഭിമാനിക്കുന്ന ആഢ്യത്വത്തിന്റെ ആനപ്പുറത്തിരുന്ന് അന്യരെ അപഹസിക്കുന്നവരുടെ പൂർവ്വികർ അന്നു നടക്കാത്ത 'അഴുക്കുപുരണ്ട വഴികൾ' അധികമില്ലായെന്നുതന്നെയാണ് ഇതൊക്കെ തെളിയിക്കുന്നത്. പിന്നീട്, സമൂഹത്തിലെ ആദ്ധ്യാത്മിക മേധാവിത്വം കൈവന്നതിനുശേഷം പടുത്തുയർത്തിയ പ്രതിച്ഛായയിലൂടെയാണ് ബ്രാഹ്മണർ സ്വയം ശ്രേഷ്ഠരും സാത്വികരുമാണെന്ന പ്രതീതി ഉണ്ടാക്കിയെടുത്തത്.അതായത് ആര്യന്മാർ ആഢ്യന്മാരായി ഈ മണ്ണിൽ അവതരിക്കുകയായിരുന്നില്ല; അഷ്ടിക്കു വകതേടിവന്ന് അനവധി അപനിർമ്മിതികളിലൂടെ ആഢ്യന്മാരായി പരിണമിക്കു

കയായിരുന്നു എന്നതാണ് യാഥാർഥ്യം. ബ്രിട്ടീഷുകാർ അവരുടെ ഭരണകാലത്തെ, ഭാരതചരിത്രത്തിലെ ആധുനികയുഗമെന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു പൊലിപ്പിക്കൽമാത്രമാണ് ആര്യന്മാരുടെ ശ്രേഷ്ഠതാവാദവും. അത്തരത്തിൽ ഒരുപാട് അപനിർമ്മാണങ്ങളിലൂടെയും ആസൂത്രണങ്ങളിലൂടെയും സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത ജന്മാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വർണ്ണവിഭജനത്തെ ഉലച്ചിലില്ലാതെ നിലനിറുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയ നിയമങ്ങളാണ് മനുസ്മൃതിയായി അറിയപ്പെടുന്നത്.

ആര്യാധിനിവേശത്തെ തുടർന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട പുതിയ വർഗ്ഗീകരണത്തിന്റെ ഫലമായായി ബ്രാഹ്മണർമാത്രം അധികാരവും അവകാശങ്ങളും ഉള്ളവരും, മറ്റു മനുഷ്യരൊക്കെ കർത്തവ്യങ്ങൾ മാത്രമുള്ളവരുമായി മാറി. അതിന്റെ ഫലമായി, ബ്രാഹ്മണരെ സംരക്ഷിക്കാൻ മറ്റെല്ലാവരും പരിശ്രമിക്കേണ്ട ഒരു സാമൂഹികസ്ഥിതി സംജാതമായി. അപ്രകാരത്തിൽ ജാതിബ്രാഹ്മണരെ സംരക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി അവർതന്നെ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയതാണ് മനുസ്മൃതി എന്നത് ആ കൃതിതന്നെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ട്.(അധ്യായം:1, ശ്ലോകം:102). ആ പാതകം മറയ്ക്കാൻവേണ്ടി സ്വായംഭൂവമനുവിനെ മുന്നിൽ നിറുത്തി എന്നുമാത്രം. (പേജ് 36 നോക്കുക).

ഒന്നാമധ്യായത്തിലെ രണ്ടാം സൂക്തത്തിൽത്തന്നെ മനുസ്മൃതി മനുവിനോടുള്ള മഹർഷിമാരുടെ ചോദ്യമായി അതിന്റെ ഉന്നം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്: "ഹേ ഭഗവൻ, ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയർ, വൈശ്യർ, ശൂദ്രർ എന്നീ നാലു വർണ്ണികളുടെയും അന്തരപ്രഭവങ്ങളായ സങ്കരജാതികളുടെയും ജാതികർമ്മാദികളായ ധർമ്മങ്ങൾ വഴിപോലെ ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരണമേ".(ഭഗവൻ, സർവ്വവർണാനാം യഥാവദനു പൂർവശഃ ആന്തര പ്രഭവാണാം ച ധർമാൻ നോ വക്തുമർഹ സി):

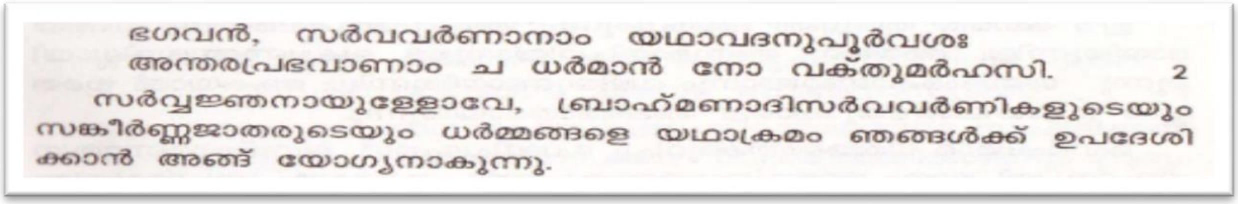
ഭഗവൻ, സർവവർണാനാം യഥാവദനുപൂർവശഃ
അന്തരപ്രഭവാണാം ച ധർമാൻ നോ വക്തുമർഹസി. 2
സർവ്വജ്ഞനായുള്ളോവേ, ബ്രാഹ്മണാദിസർവവർണികളുടെയും സങ്കീർണ്ണജാതരുടെയും ധർമ്മങ്ങളെ യഥാക്രമം ഞങ്ങൾക്ക് ഉപദേശിക്കാൻ അങ്ങ് യോഗ്യനാകുന്നു.

മേൽശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയുന്നതനുസരിച്ച്, വർണ്ണവ്യവസ്ഥയുടെ സംരക്ഷണമാണ് മനുസ്മൃതി സ്രഷ്ടാക്കളുടെ ലക്ഷ്യം എന്ന കാര്യം വ്യക്തമാണല്ലോ. മനുസ്മൃതിയുടെ അഭിനവ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ നടത്താറുള്ള, അതിനപ്പുറമുള്ള മഹത്വപ്രചാരണങ്ങളെല്ലാം കളവാണ് എന്നു സാരം. മനുസ്മൃതി സ്രഷ്ടാക്കൾ അവർക്കുവേണ്ട നിയമങ്ങൾ മഹർഷിമാരുടെ പേരിൽ മനുവിനോടു(?) ചോദിച്ചു വാങ്ങുകയായിരുന്നു. (ആ മനു ആരായിരുന്നു എന്ന കാര്യത്തിലേ സംശയമുള്ളൂ). ആ ഒരു അപേക്ഷ അടിത്തറയാക്കിയാണ് മനുസ്മൃതി പണിതുയർത്തിയിട്ടുള്ളത്. ആ അപേക്ഷയുടെ പിന്നിലെ താത്പര്യം എന്തായിരുന്നിരിക്കാം?

വർണ്ണവിഭജനത്തിന്റെ ചരിത്രം

ദ്രാവിഡസമൂഹങ്ങൾ പൊതുവെ പ്രകൃത്യുപാസന പിന്തുടർന്നുവന്നവരായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ പങ്കിടുകയും തങ്ങളോടൊപ്പം താമസിക്കുകയും തങ്ങളുടെ ഭാഷ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തങ്ങളിലൊരാളായ ദൈവങ്ങളുടെ

തണലിൽ അവർ സ്വാസ്ഥ്യമനുഭവിച്ചിരുന്നു. പ്രകൃതിശക്തികളെ ആരാധനാമൂർത്തികളായും, കാവുകളെ ആരാധനാലയങ്ങളായും അംഗീകരിച്ച അവരുടെമേൽ ക്ഷേത്രസങ്കല്പംസന്നിവേശിച്ചത് ആര്യന്മാർ ആധിപത്യംസ്ഥാപിച്ചതോടെയാണ്. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അനാര്യർക്കു സമാനമായ ആരാധനാക്രമം പിന്തുടർന്ന ആര്യന്മാർ കാലക്രമത്തിൽവികസിപ്പിച്ചെടുത്തതാണ് ക്ഷേത്രസങ്കല്പം.കുലദൈവങ്ങളും കാവുകളും പ്രാചീന ആരാധനരീതികളും പ്രാർത്ഥനാഗീതങ്ങളും, അമ്പലങ്ങൾക്കും ആര്യദൈവങ്ങൾക്കും താന്ത്രികാചാരങ്ങൾക്കും മന്ത്രങ്ങൾക്കും വഴിമാറി അപ്രസക്തമായി. തുറസ്സായ കാവുകളിൽ, അടുത്തുനിന്ന് ആരാധിച്ചിരുന്ന ദൈവങ്ങളെ അടഞ്ഞ ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ അകത്തളങ്ങളിലേക്ക് ഒതുക്കുകയും, മൂർത്തികളുമായുള്ള ക്രയവിക്രയങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണർക്കു മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.പിരിച്ചെടുത്തവകയിലും പിടിച്ചെടുത്തവകയിലും ദാനധർമ്മവകയിലും സംഭരിച്ച കനത്ത സമ്പത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി ക്ഷേത്രങ്ങൾ മാറിയതോടെ, അബ്രാഹ്മണസമൂഹങ്ങളെ അമ്പലങ്ങളിൽനിന്നും അകറ്റിനിറുത്താനാവശ്യമായ മാമൂലുകൾ പടച്ചെടുക്കപ്പെട്ടു. അതോടെ, ദൈവങ്ങളെ മനുഷ്യരിൽനിന്നും അകറ്റിനിറുത്തുന്ന ഇടനിലക്കാരായി ഭൂദേവന്മാരെന്ന് സ്വയം വിശേഷിപ്പിച്ച അവർ മാറി. മംഗളകാര്യങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണാനുഗ്രഹം ഉണ്ടായാലേ പൂർണ്ണമാകൂ എന്ന ആശ്രിതമനസ്കത അന്യസമൂഹങ്ങൾക്കിടയിൽ വളർത്തിയെടുത്തു. അങ്ങനെ, അടിവേരുമുറിഞ്ഞ സമൂഹങ്ങൾക്കുമേൽ വിശ്വാസപരമായ മേധാവിത്വം നേടിയതോടെ അവരെയൊക്കെ അടക്കിവാഴുന്നത് ആര്യന്മാർക്ക് വളരെ എളുപ്പമായി മാറി. ആ കീഴടക്കൽ സംഭവിച്ചത് നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ നീണ്ട പ്രക്രിയയിലൂടെയാണ്. ആ അധീശാവസ്ഥ ഇളക്കമില്ലാതെ നിലനിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്, തൊഴിലടിസ്ഥാനത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന സാമൂഹിക വിഭജനങ്ങളെ ജന്മാധിഷ്ഠിതമായ ചാതുർവർണ്യമായി പരിവർത്തനംചെയ്തത്. നേടിയെടുത്തതെല്ലാം കൈവിട്ടുപോകാതെ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള തത്രപ്പാടായിരുന്നു ആ മാറ്റത്തിന്റെ ചാലകശക്തി.

വേദകാലത്തും, അതിനുശേഷം സമൂഹത്തിൽ ബ്രാഹ്മണ്യാധിപത്യം സ്ഥാപിതമാകുന്നതുവരേയും സാമൂഹികവിഭജനം കർമ്മത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെ(സ്വഭാവത്തെ) അവലംബമാക്കിയുള്ള വർഗ്ഗീകരണംമാത്രമായിരുന്നു. അതിനാൽ അത് വ്യക്ത്യാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു വിഷയമായി നിലനിന്നു. ആർക്കും ഏതു വർണ്ണവും സ്വീകരിക്കാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. വിവിധ വർണ്ണികൾക്കിടയിൽ(വർണ്ണങ്ങൾക്കിടയിൽ എന്നതിനേക്കാൾ ശരി വർണ്ണികൾക്കിടയിൽ എന്നതാണ്) പരസ്പര സംസർഗ്ഗവും വിവാഹവും തികച്ചും സ്വാഭാവികമായിരുന്നു.ഒരുകുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾതന്നെ വ്യത്യസ്ത വർണ്ണങ്ങൾ പിന്തുടരുന്ന അവസ്ഥയും, ഒരാളുടെ പിൻതലമുറ മറ്റൊരു വർണ്ണമാകുന്നതും സാധാരണമായിരുന്നു. പുരാണങ്ങളിൽ അതിനെ സമർത്ഥിക്കുന്ന നിരവധി ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണാം. മനുസ്മൃതിയുടെ സ്രഷ്ടാവാണെന്നു പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സ്വായംഭൂവമനുവിന്റെ പരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ഋഷഭനെന്ന രാജാവിന്റെ വംശാവലി ഭാഗവതംപതിനൊന്നാംസ്കന്ധത്തിന്റെ രണ്ടാമധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഋഷഭന് നൂറു പുത്രന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. മൂത്തമകൻ ഭരതൻ. ഭാരതഭൂമി മുഴുവൻ അടക്കിവാണിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽനിന്നാണ്

ഈ ഭൂപ്രദേശത്തിനു ഭാരതം എന്നപേരു വന്നതെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജന്മാരിൽ, ആദ്യത്തെ ഒൻപതുപേർ ഒൻപതു ദ്വീപുകളുടെ അധിപന്മാരായി ഭരിച്ചു. എൺപത്തൊന്നുപേർ കർമ്മമാർഗ്ഗം കൈക്കൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണരായി. ബാക്കി ഒൻപതുപേർ ബ്രഹ്മചര്യം സ്വീകരിച്ചു യോഗികളായി ആത്മവിദ്യപ്രചരിപ്പിച്ചു. പരമഹംസന്മാരായിരുന്ന അവരാണ് 'നവയോഗികൾ' എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നത്.(കർമ്മമാർഗ്ഗം കൈക്കൊണ്ട ബ്രാഹ്മണരും ആത്മവിദ്യ പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്ന ബ്രഹ്മചാരികളും(യോഗികൾ) ഒന്നല്ല എന്ന വസ്തുത ശ്രദ്ധിക്കുക).

ഗുണം വരിക്കുക, നിറം നൽകുക, വിസ്തരിക്കുക, പ്രേരിപ്പിക്കുക എന്നീ അർത്ഥങ്ങളുള്ള 'വർണ്ണ' ധാതുവിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന ശബ്ദമാണ് വർണ്ണം. എന്നാൽ, ആ ഭാഷാർത്ഥങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലാത്ത ഒരു തലത്തിലാണ് ആ പദത്തിനു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചത്. വേദങ്ങളിൽ അനേക ഇടങ്ങളിൽ വർണ്ണശബ്ദം കാണാം. പക്ഷേ, അതെല്ലാം പ്രകാശം, നിറം എന്നീ വിവക്ഷകളോടെയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിനെ ജന്മവുമായോ ജാതിയുമായോ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന അത്ഥതലം ചതുർവ്വേദങ്ങളിൽ ഒരിടത്തും കണ്ടെത്താനാകില്ല എന്നതാണു പരമാർത്ഥം.

വേദങ്ങൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ രണ്ടായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്: ആര്യന്മാർ എന്നും ദസ്യുക്കളെന്നും. ഈശ്വരന്റെ യജ്ഞങ്ങളിൽ ഇണങ്ങി അനുസരിച്ചു ധാർമ്മികരായി കഴിയുന്നവരെ ഈശ്വരപുത്രർ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ആര്യന്മാർ എന്നും(നിരുക്തം:6.5.3) വേദങ്ങളിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവരെ ദസ്യുക്കൾ എന്നും(ഋഗ്വേദം:10.22.8)വേദങ്ങൾ നിർവ്വചിക്കുന്നു. അതനുസരിച്ച്, ശ്രേഷ്ഠരും വിദ്വാന്മാരും പരോപകാരികളുമായ നല്ലമനുഷ്യരാണ് ആര്യന്മാർ. അറിവില്ലാത്തവരും ദുരാചാരികളും സ്വാർത്ഥന്മാരുമായ മനുഷ്യരാണ് ദസ്യുക്കൾ*. മനുഷ്യർ ആര്യന്മാരോ ദസ്യുക്കളോ ആയിട്ടു ജനിക്കുന്നതല്ല. മനുഷ്യനായി ജീവിച്ചു കർമ്മങ്ങളിലൂടെയും സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളിലൂടെയും അതാതു വിഭാഗങ്ങളായിത്തീരുന്നതാണ്. ആര്യവർണ്ണമെന്നും ദസ്യുവർണ്ണമെന്നും അർത്ഥം വരുന്ന വിധത്തിൽ ഋഗ്വേദത്തിൽ രണ്ടിടത്തു വർണ്ണശബ്ദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലും, പ്രത്യേക നിറമുള്ള കൂട്ടർ എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്. അതിനപ്പുറമുള്ള വർണ്ണചിന്തകളൊന്നും വേദങ്ങളിൽ കാണാനാകില്ല. സ്വഭാവമനുസരിച്ചുള്ള വ്യക്തിവിശേഷം എന്നതിനപ്പുറമുള്ള ഒരു വിഭജന സ്വഭാവവും വർണ്ണഭേദത്തിന് വേദകാലത്തുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് അനുമാനിക്കാൻ ഇടനൽകുന്നതാണല്ലോ ആ കാര്യങ്ങൾ. മനുസ്മൃതിയിൽപോലും, ശൂദ്രനിൽനിന്ന് ബ്രാഹ്മണനിലേക്കും ഇതര വർണ്ണങ്ങൾക്കിടയിലും പരിവർത്തനം സാധ്യമെന്നു പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. (അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:65). മഹാഭാരതത്തിലെ അനുശാസനപർവ്വത്തിലും (143-7,9,11, 26), വനപർവ്വത്തിലും(180/19), ശാന്തിപർവ്വത്തിലും(188/1) വർണ്ണങ്ങൾക്കിടയിൽ പരിവർത്തനത്തിനുള്ള സാധ്യതയെക്കുറിച്ച് പരാമർശമുണ്ട്. അതിനർത്ഥം, ചതുർവ്വേദങ്ങളും ഇതിഹാസങ്ങളും പുരാണങ്ങളുമൊന്നും ആര്യാധിപത്യകാലഘട്ടത്തിൽ നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ട നിലയിലെ വർണ്ണവിഭജനത്തെപ്പറ്റിയല്ല പറയുന്നത് എന്നാണ്.

[പിൻകുറിപ്പ്: ആര്യാധിനിവേശപൂർവ്വഭാരതത്തിലെ തദ്ദേശീയജനതയെയാണ് ദസ്യുക്കളെന്നപേരിൽ പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. *ദസ്യുക്കളെന്നാൽ, പലരും കരുതുന്നതുപോലെ രാക്ഷസന്മാരല്ലെന്നും മനുഷ്യരാണെന്നും മനുസ്മൃതിതന്നെ സമ്മതിക്കു

ന്നുണ്ട്. മനുസ്മൃതി പത്താമധ്യായത്തിലെ നിർവ്വചനമനുസരിച്ച് ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയർ, വൈശ്യർ, ശൂദ്രർ എന്നിവർ ക്രിയാലോപം മുതലായവകൊണ്ട് മ്ലേഛഭാഷാഭാഷികളോ ആര്യഭാഷാഭാഷികളോ ആയ ബാഹ്യജാതികളായിത്തീർന്നാൽ അവരൊക്കെ ദസ്യുക്കളെന്നറിയപ്പെടുന്നു(ശ്ലോകം:45).അവർ ബാഹ്യരാകാനുള്ള കാരണമായി മനുസ്മൃതിതന്നെ നാല്പത്തിമൂന്നാം ശോകത്തിൽ ചേർക്കുന്നത് ഉപനയനാദിക്രിയാലോപവും, ബ്രാഹ്മണരുമായി യാജനം, അധ്യയനം, പ്രായശ്ചിത്തം മുതലായ കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കാത്തതുമാണ്. തദ്ദേശീയർക്കൊപ്പം, ബ്രാഹ്മണ്യകോപത്തിനിരയായി ബഹിഷ്കൃതരായ ആര്യസമൂഹങ്ങളും വ്യക്തികളും ദസ്യുപരമ്പരയിൽ ചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നാണ് ഇതർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഋഗ്വേദത്തിലുംഅഥർവ്വവേദത്തിലും,ദസ്യുക്കളെ കീഴടക്കാൻ ആര്യദേവനായ ഇന്ദ്രനോട് സഹായംതേടുന്ന ആര്യന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ ധാരാളമുണ്ട്. ഋഗ്വേദത്തിൽ മാത്രം ദസ്യുക്കളെ കൂട്ടക്കൊലചെയ്തതിന്റെ പന്ത്രണ്ടോളം പരാമർശങ്ങളുമുണ്ട്.]

മഹാഭാരതത്തിൽ പലയിടങ്ങളിലും ദസ്യു എന്നപദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അതെല്ലാം കവർച്ചക്കാർ, കൊള്ളക്കാരായ കാട്ടുവർഗ്ഗക്കാർ എന്നീ അർത്ഥകല്പനയോടെയാണ്. അതു സാധൂകരിക്കുന്നതാണ് ശാന്തിപർവ്വത്തിലെ മാന്ധാതാവും ദേവേന്ദ്രനും തമ്മിലുള്ള സംവാദം. രാജധർമ്മത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ആ ചർച്ചയിൽ മാന്ധാതാവു പറയുന്നു: 'എല്ലാ മനുഷ്യജാതിയിലും സർവ്വ വർണ്ണങ്ങളിലും ദസ്യുക്കൾ ഉണ്ട്. കൊള്ളയടിക്കുന്ന അത്തരം ആളുകൾ വേഷംമാറി ജീവിക്കുന്നുണ്ട്. അത്തരം ദസ്യുക്കൾ നാല് ആശ്രമം സ്വീകരിച്ചവരിലും കാണാം'. ആ അഭിപ്രായത്തെ സമർത്ഥിക്കുന്ന ഒരു ഉപാഖ്യാനം മഹാഭാരതം ശാന്തിപർവ്വത്തിലുണ്ട്.(കൃതഘ്നോപാഖ്യാനം).ഭീഷ്മർ യുധിഷ്ഠിരനോട് പറയുന്ന ആ കഥയിൽ ദസ്യുസഹവാസത്താൽ ദസ്യുതുല്യനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ കഥ പറയുന്നു: മദ്ധ്യപ്രദേശവാസിയായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ യാത്രാമദ്ധ്യേ വടക്കു മ്ലേച്ഛന്മാരുടെ രാജ്യത്തെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഭിക്ഷ ഇരക്കുവാൻ എത്തി.ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഒരു ദസ്യുവിന്റെ വീട്ടിൽ കയറിച്ചെന്ന് ഭിക്ഷ യാചിച്ചു(?). ആ ദസ്യു അവനു പാർക്കുവാൻ ഒരു ഇടവും ഒരു വർഷത്തേക്ക് ഭക്ഷണത്തിന്നുള്ള വകയും ഒരു പുതിയവീടും, വസ്ത്രവും, ഭർത്താവില്ലാത്ത സമവയസ്കയായ ഒരുപെണ്ണിനെയും നൽകി.ദസ്യു ഇതെല്ലാം നൽകിയപ്പോൾ ആ ബ്രാഹ്മണൻ അതൊക്കെ സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ച് ആ ഗൃഹത്തിൽ അവളോടുകൂടി രമിച്ചു ജീവിച്ചു. അവൻ ദാസിക്കും കുടുംബത്തിനും സഹായം ചെയ്ത് ആ പരിപുഷ്ടമായ ശബരഗൃഹത്തിൽ വളരെ വർഷങ്ങളോളം താമസിച്ചു.ആ ബ്രാഹ്മണൻ അമ്പെയ്യുവാനും പഠിച്ചു. ആ ഗൌതമൻ ദസ്യുക്കളെപ്പോലെ അരയന്നങ്ങളെയും മൃഗങ്ങളെയും വേട്ടയാടി. നിത്യവും പ്രാണിഹിംസയിലേർപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണൻ സഹവാസംകൊണ്ട് ദസ്യുതുല്യനായി എന്നതാണു കഥ. ശാന്തിപർവ്വത്തിൽതന്നെ ഭീഷ്മർ പറയുന്ന, അനാര്യനായിരുന്നു എങ്കിലും കുലീനനായി ജീവിച്ച് പാപമുക്തനായിത്തീർന്ന കായവ്യനെന്ന ദസ്യുവിന്റെ(കാട്ടാളൻ) കഥയും(കായവ്യചരിതം) മറ്റൊരു ഉദാഹരണമാണ്. സകല മനുഷ്യജാതിയിലും സർവ്വവർണ്ണങ്ങളിലും ദസ്യുക്കളുണ്ടെന്നും അത് ഒരു സ്വഭാവവിശേഷമാണ് എന്നുമാണ് തെളിയുന്നത്. ആര്യാധിപത്യത്തിനുശേഷം ഈ മണ്ണിലെ പൂർവ്വനിവാസികളെ ദസ്യുക്കളും ദാസന്മാരും അനന്തരം ശൂദ്രരുമാക്കി മാറ്റിയെന്നും, ആര്യന്മാരുടെയും ആദിമനിവാസികളുടെയും നിറവ്യത്യാസങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വർണ്ണവ്യത്യാസം രൂപമെടുത്തെന്നും

പ്രൊഫസർ കൊസാംബിയുംമറ്റും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് വർണ്ണവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഏറ്റവും പ്രാചീനരൂപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സൂചനയാണ്. പിൽക്കാലത്താണ് അതിനെ പരിഷ്കരിച്ചു നാലു വർണ്ണങ്ങളെന്ന രൂപത്തിലേക്കു മാറ്റിയതും, കാലാന്തരത്തിൽ ജന്മവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചു വിവേചനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയതും.

ചാതുർവർണ്യം ലോകോത്പത്തിയോളം പഴക്കമുള്ള ഒന്നല്ലെന്നും, ഒരേ മാതാപിതാക്കളുടെ മക്കൾ തന്നെ വിഭിന്ന വർണ്ണികളായി മാറുന്നത് സാധാരണമായിരുന്നു എന്നും തെളിയിക്കുന്ന നിരവധി സംഭവങ്ങൾ ഭാഗവതത്തിലും വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണുക: ഒൻപതാംസ്കന്ധം ഇരുപത്തൊന്നാമധ്യായത്തിൽ മന്യുപുത്രനായ ഗർഗ്ഗന്റെ വംശചരിത്രം വിവരിക്കുന്നയിടത്ത്, ഗർഗ്ഗനു സിനിയും സിനിയിൽനിന്ന് ഗാർഗ്യനുമുണ്ടായ-ക്ഷത്രിയനിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണനുണ്ടായ-കഥ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ക്ഷത്രിയനായ മഹാവീര്യന്റെ വംശത്തിൽപ്പെട്ട ദുരിതക്ഷയന്റെ മൂന്നു പുത്രന്മാർ ബ്രാഹ്മണരായി. ഹസ്തിനാപുരം സ്ഥാപിച്ച ഹസ്തിയുടെ മൂന്നു മക്കളിൽ മൂത്തയാളായ അജമീഢന്റെ മൂന്നു മക്കളിൽ രണ്ടുപേരും ബ്രാഹ്മണരായി. അജമീഢന്റെ രണ്ടാം ഭാര്യയിൽ ജനിച്ച ഭർമ്മ്യാശ്വന്റെ അഞ്ചുപുത്രന്മാരിൽ ഒരാളായ മുൽഗലനിൽനിന്നാണ് മൗൽഗല്യമെന്ന ബ്രാഹ്മണവംശമുണ്ടായതു തന്നെ. ആ മുൽഗലന്റെ പുത്രിയാണ് ഗൗതമപത്നിയായ അഹല്യ. ഇനി, മഹാഭാഗവതം ഒൻപതാംസ്കന്ധംരണ്ടാമധ്യായത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്ന വൈവസ്വതമനുവിന്റെ വംശപരമ്പര കാണുക: വൈവസ്വതമനുവിന് സദൃശരായ പത്തുപുത്രന്മാരായിരുന്നു. മൂത്തമകൻ സുപ്രസിദ്ധമായ ഇക്ഷ്വാകു. കരുഷനെന്ന പുത്രൻ സമർത്ഥനായ ക്ഷത്രിയനായി. മറ്റൊരാളായ പൃഷധ്രൻ ശൂദ്രനായി. ധൃഷ്ട എന്ന പുത്രനുണ്ടായ മക്കൾ ക്ഷത്രിയരായിരുന്നെങ്കിലും കാലാന്തരത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരായി. നാരീഷ്യനെന്ന പുത്രന്റെ പിൻഗാമികളാണ് അഗ്നിവേശ്യായനമെന്ന ബ്രാഹ്മണകുലം സ്ഥാപിച്ചത്. ദിഷ്ടനെന്ന മകന്റെ മകൻ നാഭാഗൻ വൈശ്യനായി. അതായത്, അന്ന് വർണ്ണം ജന്മസിദ്ധമായിരുന്നില്ല; ആർക്കും ഏതു വർണ്ണവും സ്വീകരിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതായിരുന്നു ആർഷഭാരതത്തിലെ സനാതനസംസ്കാരം.

എന്നാൽ, ബ്രാഹ്മണ്യാധിപത്യം നിലവിൽ വന്നതോടെ വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളെന്ന പേരിൽ നിർമ്മിച്ച നിയമങ്ങളെയും, അവയെ സാധൂകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയ കഥകളെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി അത്തരം സകല സാധ്യതകളും അടച്ചുകളഞ്ഞു. ക്രമേണ ചാതുർവർണ്യം ജന്മാധിഷ്ഠിത സാമൂഹികവ്യവസ്ഥയായി മാറി. ഉദ്ദേശ്യം, ആര്യബ്രാഹ്മണ്യം അസംഖ്യം അപനിർമ്മിതികളിലൂടെ നേടിയെടുത്ത ഉയർന്ന സാമൂഹ്യാവസ്ഥയുടെ സംരക്ഷണം മാത്രമായിരുന്നു. അതിന് വഴിയൊരുക്കാൻ നിർമ്മിച്ച ഒരു മനുസ്മൃതി നിയമം(അധ്യായം:10) നോക്കുക:

> യോ ലോഭാദധമോ ജാത്യാ ജീവേദുത്കൃഷ്ടകർമ്മഭിഃ
> തം രാജാ നിർധനം കൃത്വാ ക്ഷിപ്രമേവ പ്രവാസയേത്. 96
>
> ലോഭം മൂലം, ഉയർന്ന ജാതിയിൽപെട്ടവരുടെ കർമ്മംചെയ്തു ജീവിക്കുന്ന താണ ജാതിക്കാരനെ രാജാവ് മുതലെല്ലാം കണ്ടുകെട്ടി ഉടൻതന്നെ നാടുകടത്തേണ്ടതാകുന്നു.

വേദാധികാരത്തിന്റെ ആവിർഭാവം

ഭാരതഭൂമിയിലേക്കു മാത്രമല്ല, ഭാരതസംസ്കാരത്തിലേക്കും ആര്യർ ആസൂത്രിതമായി അധിനിവേശം നടത്തുകയായിരുന്നു. ഭാരതം എന്ന ഭൂമികയിലേയ്ക്ക് ആര്യന്മാരുടെ മുൻഗാമികൾ ഏതുവിധത്തിൽ കടന്നുകയ്യേറിയോ, അതുപോലെതന്നെ സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ സർവ്വ മേഖലകളിലും നുഴഞ്ഞുകയറി അധിപത്യമുറപ്പിക്കുകയായിരുന്നു, ആര്യന്മാരും അതിന്റെ അമരക്കാരായ ആര്യബ്രാഹ്മണരും. സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ കൊടിയടയാളങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന, പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയൊന്നും കർതൃത്വം ആര്യന്മാർക്കല്ല. രാമായണത്തിലും ഭാഗവതത്തിലും മഹാഭാരതത്തിലും പേരെടുത്തു പറയാവുന്നത്ര പ്രാധാന്യമുള്ള ബ്രാഹ്മണകഥാപാത്രങ്ങൾ വളരെക്കുറച്ചു മാത്രമേയുള്ളൂ. എങ്കിലും, ബ്രാഹ്മണൻ എന്ന വാക്ക് ആ കൃതികളിൽ ധാരാളം കാണാൻ കഴിയും. വിശേഷാവസരങ്ങളിലെ ചടങ്ങുകളിൽ ബ്രാഹ്മണരെ ആദരിച്ചതായും, അവർക്ക് ദാനം കൊടുത്തതായും, ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നും ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചതായും ഒക്കെ പറയുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ അവയിലെ ഓരോ അധ്യായത്തിലും ഒരുപാടു തവണ അവർത്തിക്കുന്നതായി കാണാം. അതൊക്കെ, അക്കാലത്തെ സ്വാഭാവിക ജീവിതചര്യകൾ എന്ന രീതിയിൽ കാണുന്നതാണു യുക്തി. പൗരോഹിത്യവിഭാഗത്തിന്(ജാതിയ്ക്കല്ല) ഏതൊരു സമൂഹത്തിലും ലഭിക്കുന്ന സ്വീകാര്യതയുടെ പ്രതിഫലനം മാത്രമാണ് ആ പരാമർശങ്ങൾ.

വേദങ്ങൾ അബ്രാഹ്മണർക്കു നിഷേധിച്ചത് അവയുടെ പവിത്രത പരിപാലിക്കാൻ വേണ്ടിയാണെന്നു പറയപ്പെടുമ്പോഴും, അതിനു പിന്നിലെ പ്രേരണ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഭൗതികനേട്ടങ്ങളാണ് എന്നതാണു സത്യം.ആദ്യകാലത്ത് വേദപഠനം അബ്രാഹ്മണർക്കു വിലക്കിയതിനു പിന്നിലെ കാരണം ആര്യസമുദായത്തിന്റെ അതിജീവനതന്ത്രമായിരുന്നു എന്ന് വേദമന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

യുദ്ധത്തിൽ വിജയം തേടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനകളാണ് വേദങ്ങളിലെ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പലതും. ശത്രുക്കളായ ദസ്യുക്കളുമായുള്ള യുദ്ധങ്ങളിൽ, ഇന്ദ്രനോടും മിത്രനോടും വരുണനോടും സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന നിരവധി പ്രാർത്ഥനകൾ വേദങ്ങളിൽ കാണാം.അക്കാലത്തു ലഭ്യമായ മന്ത്രങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് വ്യാസൻ വേദങ്ങളായി സമാഹരിച്ചപ്പോൾ(വ്യസിച്ചപ്പോൾ) ആര്യന്മാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ചില പ്രാർത്ഥനകളും കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടതാകാം. ഋഗ്വേദത്തിലെ അത്തരം ചില മന്ത്രങ്ങൾ കാണുക:

- ✓ ഞങ്ങൾ നാലുഭാഗത്തും ദാസൻമാരുടെ ഗോത്രങ്ങളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവർ യാഗം ചെയ്യുന്നില്ല; ദാസർ യാതൊന്നിലും വിശ്വസിക്കുന്നുമില്ല. അവരുടെ ആചാരങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്; അവർ മനുഷ്യരല്ല! അല്ലയോ ശത്രുക്കളുടെ നാശകർത്താവേ, അവരെ ഹനിക്കുക! ദാസൻമാരുടെ വംശങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുക.(ഋഗ്വേദം, അഷ്ടകം:01, അധ്യായം:22, സൂക്തം:08).
- ✓ പലരുടെയും അപേക്ഷകളനുസരിച്ച് ദേവേന്ദ്രൻ തന്റെ സേനകളോടുകൂടി വന്ന് ഭൂമിയെ അധിവസിച്ചിരുന്ന ദസ്യുക്കളെ ഇടിമിന്നൽകൊണ്ടു നശിപ്പിച്ചശേഷം വയലുകളെല്ലാം തന്റെ വെളുത്തചങ്ങാതിമാർക്ക്(ആര്യന്മാർക്ക്)

വീതിച്ചുകൊടുത്തു. ദേവേന്ദ്രൻ സൂര്യനെ ഉദിപ്പിക്കുകയും, മഴ പെയ്യിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.(ഋഗ്വേദം, അഷ്ടകം:01, അധ്യായം:100, സൂക്തം:08).

- ✓ ഇന്ദ്രാ,അങ്ങ് തൊണ്ണൂറുനദികളുടെ അപ്പുറത്ത് യജ്ഞവിഹീനരെ നിലംപൊത്തിച്ച് കുഴിയിൽത്തള്ളി. വജ്രിൻ!അവിടുന്നു ഞങ്ങളെ ഈ ദുർഗതിയിൽനിന്നും, യുദ്ധം വന്നാൽ പാപങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷിക്കണം. ഞങ്ങൾക്ക് യശസ്സിനും അന്നത്തിനും സൂനൃതോക്തിക്കും തേരുകൾ, കുതിരകൾ തുടങ്ങിയവയും ധനവും തന്നരുളണം!(ഋഗ്വേദം, അഷ്ടകം:01, അധ്യായം:18, സൂക്തം:121).
- ✓ ഇന്ദ്രാ, നിലവവിളിക്കുകയോ തിന്നുകയോ ചെയ്തിരുന്ന അവരോടു ഭവാൻ അന്തരീക്ഷത്തിന്നപ്പുറത്തുവെച്ചു പോരാടി; കൊള്ളക്കാരനെ ആകാശത്തുനിന്നു കൊണ്ടുപോന്ന് കേമമായി ദഹിപ്പിച്ചു; സോമംപിഴിഞ്ഞു സ്തുതിക്കുന്നവന്റെ പ്രശംസയെ രക്ഷിക്കുകയുംചെയ്തു! (അഷ്ടകം:01 അധ്യായം:03 മണ്ഡലം:01 അനുവാകം:04 സൂക്തം:33 ശ്ലോകം:07).
- ✓ സർവ്വമനുഷ്യാമ്പിതനായ അവിടുന്ന് അശ്വങ്ങളെക്കൊണ്ടു യുദ്ധം കടത്തിവിടട്ടെ; മേധാവികളോടുകൂടിയ അവിടുന്നു ഫലം കൽപിച്ചു നൽകട്ടെ! (അഷ്ടകം:01 അധ്യായം:03 മണ്ഡലം:01 അനുവാകം:04 സൂക്തം:27 ശ്ലോകം:09).
- ✓ ഞങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങൾ ശത്രുക്കളെ അകറ്റാൻ കെല്പുള്ളവയാവട്ടെ; തടുക്കാൻ ഉറപ്പുള്ളവയാവട്ടെ! ഞങ്ങളുടെ ശക്തി സ്തുത്യമായി ഭവിക്കട്ടെ; മായാവിയായ മനുഷ്യരുടേത് അങ്ങനെയാകരുത്!(അഷ്ടകം:01 അധ്യായം:03 മണ്ഡലം:01 അനുവാകം:04 സൂക്തം:31 ശ്ലോകം:02).
- ✓ ഹിംസകരെ വിഴുങ്ങുന്ന വരുണനും മിത്രനും ആര്യമാവും ഞങ്ങളുടെ യജ്ഞത്തിൽ മനുവിന്റേതിലെന്നപോലെ വന്നണയട്ടെ! (അഷ്ടകം:01, അധ്യായം:03 മണ്ഡലം:01 അനുവാകം:04 സൂക്തം:26 ശ്ലോകം:04).
- ✓ ശത്രുസൂദനരേ, നിങ്ങൾക്ക് ഒരു വൈരി ദ്യോവിലുണ്ടായിട്ടില്ല; ഭൂവിലും ഇല്ല. രുദ്രപുത്രന്മാരേ, നിങ്ങൾക്ക് ഒരുമമൂലം നീളെ ആക്രമിപ്പാൻ ശക്തി ശീഘ്രം തഴയ്ക്കട്ടെ!(അഷ്ടകം:1 അധ്യായം:03 മണ്ഡലം:01 അനുവാകം:04 സൂക്തം:39 ശ്ലോകം:04).(അവലംബം:ഋഗ്വേദസംഹിത, പരിഭാഷകൻ:വള്ളത്തോൾ)

ഋഗ്വേദത്തിൽ പലയിടത്തും അതിനു സമാനമായ പ്രാർത്ഥനകൾ കാണാം. ആര്യാധിപത്യകാലത്ത് ആര്യന്മാർ നടത്തിയിരുന്ന യാഗങ്ങളിലും ശത്രുസംഹാര പൂജകളിലും ഉരുവിട്ടിരുന്ന മന്ത്രങ്ങളാവാം അവ. ആര്യന്മാർ ശത്രുക്കൾക്കുമേൽ ആധിപത്യം നേടുന്നതിന് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ആ സൂക്തങ്ങൾ, അനാര്യന്മാരായ ദസ്യുക്കൾ ശ്രവിക്കരുതെന്നും, ആ പ്രാർത്ഥനകൾ പഠിച്ചു തങ്ങൾക്കെതിരെ പ്രയോഗിക്കരുത് എന്നുമുള്ള ചിന്തയാകാം അവർക്കേർപ്പെടുത്തിയ വിലക്കിനു കാരണം. പിൽക്കാലത്ത് വിവിധ മന്ത്രദ്രഷ്ടാക്കളായ(സ്രഷ്ടാക്കളല്ല) മഹർഷിമാർ കണ്ടെടുത്ത മന്ത്രങ്ങളോടൊപ്പം ആ ശ്ലോകങ്ങളും വേദങ്ങളുടെ ഭാഗമായെങ്കിലും അനാര്യന്മാർക്കു ശ്രവിക്കുന്നതിനും പഠിക്കുന്നതിനുമുള്ള വിലക്കുകൾ തുടർന്നു.

വേദങ്ങളിൽകാണുന്ന ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം ആര്യന്മാരുടെ സൃഷ്ടിയല്ലെങ്കിലും,വേദങ്ങൾക്കു നിയതമായ രൂപം കൈവരിക്കുന്നതിനു മുൻപ് ദസ്യുക്കൾക്ക്(ദ്രാവിഡർ/

അനാര്യർ) ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന വിലക്ക്, അവരുടെ പിൻഗാമികളെന്നു കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന ദാസ്യ/ശൂദ്രസമൂഹങ്ങൾക്കുമേൽ തുടരുകയാണുണ്ടായത്. തങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങൾ അനാര്യരുടെ കൈവശം എത്തരുതെന്ന ലക്ഷ്യം മാത്രമായിരുന്നു ആദ്യകാലത്തെ വിലക്കിന്റെ കാരണം. മന്ത്രങ്ങൾ അനാര്യസമൂഹങ്ങൾക്കു നിരാകരിച്ചതിന് ആര്യന്മാരുടെ ആ ഭയപ്പാടിനപ്പുറമുള്ള കാരണങ്ങളൊന്നും കാണാനാകില്ല. ബ്രാഹ്മണ്യമെന്ന പദവി നൽകിയ അതിരുകളില്ലാത്ത ആനുകൂല്യങ്ങളുടെയും അവകാശവിശേഷങ്ങളുടെയും സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി, പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ആ വിലക്ക് കൂടുതൽ അധികാരികതയോടെ അനാര്യസമൂഹങ്ങൾക്കുമേൽ നിവേശിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ആര്യസമൂഹത്തിലെ തന്നെ ഒരു വിഭാഗം പൗരോഹിത്യ സമുദായമായി മാറുകയും കാലക്രമേണ ബ്രാഹ്മണർ എന്ന ജാതിയായി ആധിപത്യമുറപ്പിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, വേദപഠനത്തിനുള്ള അധികാരം അവർക്കു മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തി. അതോടെ മറ്റ് ആര്യവിഭാഗങ്ങൾക്കും വേദങ്ങൾ അപ്രാപ്യമായി. ബ്രാഹ്മണരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തിയാൽ ദൈവം പ്രസാദിക്കുമെന്നും, അവരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതാണ് ബ്രാഹ്മണേതർക്ക് മോക്ഷപ്രാപ്തിയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗമെന്നും പ്രതീതി സൃഷ്ടിച്ചെടുത്തത് അതിന്റെ ഭാഗമായാണ്.

ആര്യശാസനങ്ങൾക്കു കീഴിൽ, അധ്യയനവും അദ്ധ്യാപനവും യജ്ഞങ്ങളുടെയും യാഗങ്ങളുടെയും നിർവ്വഹണവുമാണ് ബ്രാഹ്മണ്യധർമ്മമായി പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. പ്രജാസംരക്ഷണത്തോടൊപ്പം യാഗനടത്തിപ്പും ഭരണാധികാരികളുടെ (ക്ഷത്രിയ) പ്രധാന ചുമതലയായി. അതിനുള്ള ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുക ഭരണവർഗ്ഗത്തിന്റെ ബാധ്യതയാക്കി. കന്നുകാലികളെ സംരക്ഷിക്കുക, കച്ചവടം കൃഷി തുടങ്ങിയവയോടൊപ്പം യാഗാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കാവശ്യമായ സഹായങ്ങൾ ചെയ്യുക എന്നതും വൈശ്യരുടെ ഉത്തരവാദിത്തമാക്കി. ബ്രാഹ്മണരുടെ ദാസ്യവേലക്കാരായി ശൂദ്രരെ ഒതുക്കി. അത്തരത്തിൽ,ആര്യബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ട സർവ്വ ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങളും ഒരുക്കാനുള്ള ബാധ്യത മറ്റുവർണ്ണികളിൽ ചുമത്തപ്പെട്ടു. അതോടെ, ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ സൃഷ്ടിരഹസ്യം സമൂഹത്തിന്റെ സുഖഗമനമെന്നതിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ സുഗമമായ നിലനിൽപ്പെന്ന സ്വാർത്ഥതാത്പര്യമായിമാറി.ബ്രാഹ്മണരെ ഭൂദേവന്മാർആക്കിയ ആ ഉടച്ചുവാർക്കലിനെ ന്യായീകരിക്കാൻ അവർ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന യോഗ്യതാപത്രം പുരുഷസൂക്തത്തിലെ പന്ത്രണ്ടാംശ്ലോകത്തിലെ ഒരു പ്രസ്താവനയാണ്. അതനുസരിച്ച് വിശ്വപുരുഷന്റെ മുഖം, കരങ്ങൾ, ഊരുക്കൾ, പാദങ്ങൾ എന്നീ അവയവങ്ങളിൽ നിന്നാണ് യഥാക്രമം ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ശൂദ്രരും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ മുഖത്തുനിന്നാണ് ജനനം എന്നതാണ് ബ്രാഹ്മണരുടെ മഹത്വമെന്ന് അവർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ,ആ വാദഗതിയ്ക്ക് എത്രമാത്രം ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമ്മതിയുണ്ടെന്നു തിരക്കുന്നത് രസകരമാണ്.

വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ അവയവങ്ങളിൽനിന്നും വിവിധവർണ്ണികൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നാണല്ലോ പുരുഷസൂക്തത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു വർണ്ണവ്യവസ്ഥയുടെ വക്താക്കൾ പറയുന്നത്. അതായത്, ഇവിടെ മനുഷ്യരുണ്ടായിട്ടില്ല; നാലു വർണ്ണങ്ങളിൽ വരുന്നവരേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ എന്നുസാരം. എന്നാൽ, മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടി

ക്കാതെ വർണ്ണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയ ആ സിദ്ധാന്തത്തിൽ എന്തെങ്കിലും കാര്യമുണ്ടോ? ഇല്ലെന്നാണ് മറ്റു പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നത്. ഭാഗവതം മൂന്നാംസ്കന്ധം പത്താമധ്യായത്തിൽ, വിദുരരുടെ ചോദ്യത്തിനുള്ള മറുപടിയായി മൈത്രേയമഹർഷി, ബ്രഹ്മാവ് പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി നടത്തിയത് ഘട്ടംഘട്ടമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതനുസരിച്ച്, മഹത്തത്വത്തിനും അഹങ്കാരതത്വത്തിനും ശേഷം മൂന്നാമതായി പഞ്ചഭൂതങ്ങളും നാലാമത് പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചതായി പറയുന്നു. സത്വഗുണപ്രധാനികളായ ദേവതകളുടെ സൃഷ്ടിയാണ് അഞ്ചാമത്തേത്. ജീവന്മാർക്ക് സ്വരൂപബോധമില്ലാതാക്കുന്ന അവിദ്യയാണ് അടുത്തതായി ഉണ്ടാക്കിയത്. ഏഴാമത്തേതാണ് സ്ഥാവരസൃഷ്ടികൾ –വൃക്ഷങ്ങൾ, ഔഷധികൾ, ധാന്യങ്ങൾ, വള്ളികൾ മുതലായവ. എട്ടാമത്തെ സൃഷ്ടിയായി എല്ലാ ഇനം പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളും ജനിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഒൻപതാമതായി മനുഷ്യരെയും സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ ഉത്പത്തി വിവരണത്തിനു നേരെ ഉയർന്നേക്കാവുന്ന യുക്തിപരമായ ചോദ്യങ്ങൾ ഒഴിവാക്കിയാൽപോലും, മനുവാദികൾ നിരത്തുന്ന, ബ്രാഹ്മണ-ക്ഷത്രിയ-വൈശ്യ-ശൂദ്രരായുള്ള വ്യത്യസ്ത വർണ്ണികളുടെ സൃഷ്ടിയെക്കാൾ ഇതാണ് സ്വീകാര്യം. മനുഷ്യരെയാണു ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും, മുനുഷ്യർക്കിടയിലെ വർണ്ണങ്ങളുണ്ടാക്കിയത് മനുഷ്യരാണെന്നും ഇതിലൂടെ വ്യക്തമാണ്. മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരേ ഗണമല്ലായെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കാനുള്ള കുത്സിതശ്രമമായിരുന്നു ചാതുർവർണ്യാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഉത്പത്തി സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പ്രേരണ. പുരുഷസൂക്തത്തിന്റെ പ്രതിപാദനം പ്രമാണമാക്കി, വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ മുഖത്തുനിന്നാണു ജനനം എന്നതാണ് ബ്രാഹ്മണരുടെ മഹത്വമെന്നും, പാദങ്ങളിൽനിന്നാണ് ഉത്ഭവം എന്നതാണ് ശൂദ്രരുടെ പതിതത്വത്തിന്റെ കാരണമെന്നും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവർ, പറയാതെ മുക്കിക്കളയുന്ന മറ്റൊരു ജന്മസിദ്ധാന്തം നോക്കൂ:*അതുപ്രകാരം, ബ്രാഹ്മണകുലപതിയായി അവർ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഭൃഗുവിന്റെ ജനനം ബ്രഹ്മാവിന്റെ ത്വക്കിൽനിന്നാണ്. ശൂദ്രന്മാരുടെ കുലപതിയായ വസിഷ്ഠന്റെ ജനനം ബ്രഹ്മാവിന്റെ പ്രാണനിൽനിന്നും. ത്വക്കിൽനിന്നുള്ള ഭൃഗുവിന്റെ ഉത്ഭവത്തെ, ബ്രഹ്മാവിന്റെ മൊത്തംശരീരത്തിന്റെയും സാരസംഗ്രഹമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ, ബ്രഹ്മാവിന്റെ പാദത്തിൽ ത്വക്കില്ല എന്നുപറയാതിരിക്കട്ടെ എന്ന് ആശിക്കാം.(*ഭാഗവതം, സ്കന്ധം:3, അധ്യായം:12)

വാസ്തവത്തിൽ, പുരുഷസൂക്തം പറഞ്ഞതെന്താണ്?

[അവലംബം: പുരുഷസൂക്തം, വ്യാഖ്യാതാവ്: പണ്ഡിതവേദബന്ധുശർമ്മ,
മഹാത്മ ഹംസരാജ വൈദികഗ്രന്ഥശാല, ആര്യസമാജം
പുരുഷസൂക്തം പരിഭാഷ: നരേന്ദ്രഭൂഷൺ, ആർഷനാദം മാസിക]

വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ അവയവങ്ങളിൽനിന്നും വിവിധവർണ്ണികൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നാണല്ലോ പുരുഷസൂക്തത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു വർണ്ണവ്യവസ്ഥയുടെ വക്താക്കൾ പറയുന്നത്. അതായത്, ഇവിടെ മനുഷ്യരുണ്ടായിട്ടില്ല; നാലു വർണ്ണങ്ങളിൽ വരുന്നവരേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ എന്നുസാരം. എന്നാൽ, മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിക്കാതെ വർണ്ണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയ ആ സിദ്ധാന്തത്തിൽ എന്തെങ്കിലും കാര്യമുണ്ടോ? ആ ദിശയിൽ ഈ പഠനവഴിയിൽ നമുക്ക് ഒന്നു സഞ്ചരിക്കാം:

യജുർവ്വേദം മുപ്പത്തിയൊന്നാമധ്യായത്തിലെ ആദ്യത്തെ പതിനാറു മന്ത്രങ്ങളാണ് (ഋചകൾ)പുരുഷസൂക്തം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. ഋഗ്വേദത്തിലെ പത്താം മണ്ഡലത്തിലും അഥർവ്വവേദം പത്തൊൻപതാം കാണ്ഡത്തിന്റെ ആറാംസൂക്തത്തിലും സാമവേദത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഈ സൂക്തത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. പുരുഷസൂക്തത്തിലെ ദേവതയാണ് പുരുഷൻ. ദേവതയെന്നാൽ, മന്ത്രത്തിന്റെ വിഷയം എന്നാണർത്ഥം.പുരുഷദേവത എന്നാൽ, അന്തര്യാമിയായ ബ്രഹ്മത്തെ വെളിവാക്കുന്ന ബ്രഹ്മവിഭൂതി എന്ന് സാരം. ആസ്തികധർമ്മത്തിന്റെ ആധാരമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത് ആ വിശ്വപുരുഷവാദമാണ്. അത്തരത്തിൽ, പരമപുരുഷനെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന സൂക്തം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു പുരുഷസൂക്തം എന്നു പേരു കിട്ടിയത്. ചതുർവേദങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ മന്ത്രസംഹിത എങ്ങനെയാകാം പ്രതിലോമകരമായ ആശയങ്ങളുടെ കേന്ദ്രമാകുന്നത് എന്ന സംശയം തികച്ചും സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ആ അന്വേഷണത്തിന്റെ കണ്ടെത്തൽ വെളിവാക്കുന്നത് വലിയൊരു അട്ടിമറിയാണ്.

പുരുഷസൂക്തത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ വേദം അഭ്യസിക്കാത്ത സാധാരണക്കാരന്റെ ശ്രദ്ധയിലെത്തുന്നത് ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥിതി നിലവിൽവന്നത് പുരുഷസൂക്തത്തിലെ പ്രസ്താവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണെന്ന അറിവിൽനിന്നാണ്. വിശ്വപുരുഷന്റെ മുഖം,കരങ്ങൾ,ഊരുക്കൾ,പാദങ്ങൾ എന്നീ അവയവങ്ങളിൽനിന്നും യഥാക്രമം ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ശൂദ്രരും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന പന്ത്രണ്ടാം സൂക്തത്തിലെ പ്രതിപാദനങ്ങളാണല്ലോ അതിനു നിദാനം. ഋഗ്വേദമടക്കമുള്ള ചതുർവേദങ്ങൾ മാനവവംശത്തിന്റെ പ്രാചീനതമമായ ലിഖിതഗ്രന്ഥങ്ങളാണെന്ന് അംഗീകരിക്കുന്ന ഗവേഷകർപോലും, പുരുഷസൂക്തം താരതമ്യേന നവീനമാണ് എന്നുകരുതുന്നവരാണ്. ഋഗ്വേദത്തിലെ ബ്രഹ്മപ്രതിപാദകമായ മന്ത്രങ്ങളെല്ലാം പുതിയതും പിന്നീട് എഴുതിച്ചേർത്തവയുമാണ് എന്ന അഭിപ്രായം സുബലമാണ്. ചാതുർവർണ്യം വേദഹിതമാണെന്നും, അതിലെ വിഭജനനിയമങ്ങൾ അപൗരുഷേയവും അലംഘനീയവുമാണെന്നും സ്ഥാപിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയാണ് അത്തരം കൂട്ടിച്ചേർക്കലിന്റെ താത്പര്യം. അത്തരം വിവാദങ്ങൾ മാറ്റിനിർത്തിയാൽപോലും പുരുഷസൂക്തത്തിന്റെ പേരിൽ ഇന്ന് പ്രചാരത്തിലുള്ള കാര്യങ്ങൾ ആസൂത്രിതമായി വളച്ചൊടിച്ച വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണെന്നു കാണാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അതിനെ ആധാരമാക്കിയുള്ള വർണ്ണവിഭജനവും വർണ്ണ/ജാതിവിവേചനങ്ങളും വലിയൊരു അട്ടിമറിയാണെന്നു നിസ്സംശയം തീർച്ചപ്പെടുത്താം.

പലരും കരുതുന്നതുപോലെ, പുരുഷസൂക്തം ഭാരതത്തിലെ മനുഷ്യരെ വർണ്ണാടിസ്ഥാനത്തിൽ വിഭജിക്കാൻ എഴുതപ്പെട്ട ദൈവികനിയമസംഹിതയല്ല. അതിന്റെ മുഖ്യപ്രതിപാദനവിഷയം, ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിൽ ആസകലം വ്യാപിച്ചും അതിനെ പൊതിഞ്ഞുകൊണ്ട് ചുറ്റിലും നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന അനന്തനായ പരംപുരുഷന്റെ മഹത്വവർണ്ണനയാണല്ലോ. പുരുഷസൂക്തം പരമാത്മാവിനെ വിരാട്സ്വരൂപത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ,വിശ്വരൂപത്തിൽ ദർശിക്കുന്നു. അതിലെ ആദ്യ ഋചയിലെ സഹസ്രശീർഷൻ,സഹസ്രാക്ഷൻ, സഹസ്രപാദൻ തുടങ്ങിയ വർണ്ണനകൾ അളവില്ലാത്ത പരമപുരുഷന്റെ അനന്തതയും അപരിമിതത്വവും ആണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. അമൃത

ലോകത്തും(ദേവലോകത്തും) മര്‍ത്ത്യലോകത്തും ഉണ്ടായതും ഉണ്ടാകാന്‍ പോകുന്നതുമായ എല്ലാത്തിന്‍റെയും ആധാരം ആ വിശ്വപുരുഷനാണ്.ഈ ദൃശ്യപ്രപഞ്ചം പോലും ആ വിശ്വപുരുഷന്‍റെ ഒരംശം മാത്രമാണ്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു സങ്കല്പം മാത്രമാണല്ലോ വിശ്വപുരുഷനെ അടയാളപ്പെടുത്തുക.

ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിനപ്പുറം ഉയര്‍ന്നുനില്‍ക്കുന്ന വിശ്വപുരുഷന്‍റെ ഇവിടെ(ഭൂമിയില്‍) നിലകൊള്ളുന്ന പാദത്തില്‍നിന്ന് ചരവും ജഡവുമായ എല്ലാം പ്രകടമായെന്ന് പുരുഷസൂക്തത്തിലെ നാലാം ശ്ലോകത്തില്‍ പറയുന്നു. ആ വിരാട്ട്പുരുഷന്‍ യജ്ഞത്തിലൂടെ കാട്ടിലും നാട്ടിലും വായുവിലും വസിക്കുന്ന ജന്തുക്കളെ സൃഷ്ടിച്ചു. 'പൂര്‍ണ്ണതയാ ഹോമിച്ച ജ്ഞാനത്തില്‍നിന്ന്' വേദങ്ങള്‍ സൃഷ്ടിച്ചു. പുരുഷസൂക്തത്തിലെ പത്തുവരെയുള്ള മന്ത്രങ്ങളില്‍ ഇങ്ങനെ പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി വിവരിച്ചുപോകുമ്പോള്‍ പതിനൊന്നാം ശ്ലോകത്തില്‍ അജ്ഞാതമായ ചില ചോദ്യങ്ങള്‍ ഉയരുന്നു: 'എപ്പോള്‍ വിരാട്ട്പുരുഷനെ വിഭജിച്ചോ, അപ്പോള്‍ എപ്രകാരം സങ്കല്‍പ്പിച്ചു? അവന്‍റെ മുഖം എന്ത്? ബാഹുക്കള്‍ ഏവ? ഊരുക്കളും പാദങ്ങളും ഏവയെ പറയപ്പെട്ടു?'(യത് പുരുഷം വ്യദധുും കതിധാ വ്യകല്‍പയന്‍ മുഖം കിമസ്യ കൗ ബാഹൂ കാ ഊരൂ പാദാഉച്യതേ). പരമാത്മാവിനെയും വിഭജിക്കണമെന്നു വാശിയുള്ള, മുഖ്യ പ്രതിപാദനവിഷയവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത ആ ചോദ്യങ്ങള്‍ക്കു നല്‍കുന്ന മറുപടിയായാണ്, വിശ്വപുരുഷന്‍റെ മുഖം,കരങ്ങള്‍,ഊരുക്കള്‍,പാദങ്ങള്‍ എന്നീ അവയവങ്ങളില്‍നിന്നും ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ശൂദ്രരും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്ന പരാമര്‍ശങ്ങളുള്ള പന്ത്രണ്ടാംശ്ലോകം വരുന്നത്: 'ബ്രാഹ്മണോഽസ്യ മുഖമാസീദ്/ ബഹൂ രാജന്യ കൃതാഃ/ഊരു തദസ്യ യദ്വൈശ്യം/പാദ്ഭ്യാം ശൂദ്രോ അജായതാഃ'.(ബ്രാഹ്മണന്‍ ആയിരുന്നു അവന്‍റെ മുഖം; ബാഹുക്കള്‍ ക്ഷത്രിയനാക്കപ്പെട്ടു; ഏത് വൈശ്യനാണോ, അത് ഇവന്‍റെ ഊരുക്കള്‍; കാലുകളില്‍നിന്നും ശൂദ്രന്‍ ജനിച്ചു). പറയപ്പെടുന്നതുപോലെ, വിശ്വപുരുഷന്‍റെ മുഖം,കരങ്ങള്‍,ഊരുക്കള്‍,കാലുകള്‍ എന്നീ ശരീരഅവയവങ്ങളില്‍നിന്നും ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ശൂദ്രരും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്ന് ഈ ശ്ലോകത്തിന് അര്‍ത്ഥം കണ്ടെത്താനാകുമോ? പുരുഷസൂക്തത്തിലെ മറ്റു ശ്ലോകങ്ങള്‍ മാറ്റിനിറുത്തിയാല്‍പ്പോലും, മേല്‍പ്പറഞ്ഞ മന്ത്രത്തിന് അങ്ങനെ അര്‍ത്ഥം കൊടുക്കുക അസംഭാവ്യമാണ്.

ഋഗ്വേദത്തില്‍ ബ്രാഹ്മണ സംജ്ഞ കര്‍മ്മപരമായ മഹിമയെ സൂചിപ്പിക്കാനല്ലാതെ, ജന്മപരമായോ ജന്മാര്‍ജ്ജിതമായ സ്വഭാവം എന്നു വിവക്ഷയോടെയോ ഒരിടത്തും ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. ക്ഷത്രിയവര്‍ണ്ണം എന്ന പ്രയോഗവും ഋഗ്വേദത്തില്‍ ഒരിടത്തുമില്ല. ക്ഷത്രിയശബ്ദത്തിനു പകരമെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്ന രാജന്യ എന്ന വാക്കുപോലും പുരുഷസൂക്തത്തിലല്ലാതെ ഋഗ്വേദത്തില്‍ മറ്റെങ്ങും ഇല്ല. രാജന്യ എന്നപദത്തിന്, അഗ്നിയെന്നും ഉഗ്രതയെന്നും അര്‍ത്ഥം ഉണ്ട്. രക്ഷകനാകാന്‍ ഉഗ്രതയുള്ളവനേ സാധിക്കൂ എന്ന അര്‍ത്ഥനിരൂപണത്തിലൂടെയാണ് രാജന്യ എന്ന സംജ്ഞയെ ക്ഷത്രിയനുമായി വ്യാഖ്യാതാക്കള്‍ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നത്. വൈശ്യന്‍ എന്നും, ശൂദ്രനെന്നുമുള്ള ശബ്ദങ്ങളും പുരുഷസൂക്തത്തിലല്ലാതെ ഋഗ്വേദത്തില്‍ മറ്റെങ്ങും വന്നിട്ടില്ല. 'വിശ' എന്നശബ്ദം പലവട്ടം അവര്‍ത്തിക്കുന്നുണ്ടങ്കിലും അതൊക്കെത്തന്നെ 'ജന'മെന്ന സംജ്ഞയുടെ പര്യായമെന്ന നിലയിലാണ്. ഉദാ: പാഞ്ചജന്യയാ വിശേന്ദ്ര,

മാനുഷിനാം വിശാം. ചുരുക്കത്തിൽ, വളച്ചു വളച്ച് കുറെ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ തങ്ങൾക്കുവേണ്ട പരുവത്തിലാക്കിയതാണ് പുരുഷസൂക്തത്തിലുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ചാതുർവർണ്ണ്യസൃഷ്ടി എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതാണ് യുക്തിയും സത്യവും.

ഇപ്പറഞ്ഞ പന്ത്രണ്ടാം ശ്ലോകത്തിൽ, വിശ്വപുരുഷന്റെ പാദങ്ങളിൽനിന്നും ശൂദ്രൻ ജനിച്ചു എന്നു മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളൂ. അതിന്റെ കാരണം അടുത്ത ശ്ലോകങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അനവസരത്തിലുള്ള ഈ ചാതുർവർണ്ണ്യപ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ അർത്ഥശൂന്യത ആ മന്ത്രങ്ങളിൽ വ്യക്തമാണ്: വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ മനസ്സിൽനിന്ന് ചന്ദ്രനും കണ്ണിൽനിന്നും സൂര്യനും മുഖത്തുനിന്ന് ഇന്ദ്രനും അഗ്നിയും പ്രാണനിൽനിന്നു വായുവുമുണ്ടായി എന്നു പതിമൂന്നാം ശ്ലോകത്തിലും, ഈ പുരുഷന്റെ നാഭിയിൽനിന്ന് അന്തരീക്ഷവും ശിരസ്സിൽനിന്നു സ്വർലോകവും കാലിൽനിന്നും ഭൂമിയും ശ്രോത്രത്തിൽനിന്നു ദിക്കുകളും വന്നെന്നു പതിനാലാം ശ്ലോകത്തിലും പറയുന്നുണ്ട്. വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ മുഖത്തുനിന്ന് ഇന്ദ്രനും അഗ്നിയും ഉണ്ടായി എന്നതുതന്നെയാണ് യുക്തിസഹവും വിശ്വസനീയവുമായ സാധ്യത. അതു ദേവന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനയാണ്; ആര്യബ്രാഹ്മണരെക്കുറിച്ചല്ല. പാദങ്ങളിൽനിന്നു ഭൂമിയുണ്ടായെന്ന പരാമർശവും പന്ത്രണ്ടാം ശ്ലോകത്തിലെ, പാദങ്ങളിൽനിന്നും ശൂദ്രൻ ഉണ്ടായി എന്ന പരാമർശവും ബന്ധപ്പെടുത്തി കാണേണ്ടതാണ്. വിശ്വപുരുഷന്റെ പാദങ്ങളിൽനിന്നും, ഇവിടെ നിലകൊള്ളുന്ന ചരവും ജഢവുമായ എല്ലാം പ്രകടമായെന്ന് നാലാംശ്ലോകത്തിൽ പറയുന്നതിന്റെ പൊരുളും മറ്റൊന്നല്ല.മനുഷ്യരെല്ലാം ശൂദ്രരായാണു പിറക്കുന്നതെന്നും; വിഭിന്ന ഗുണങ്ങളിലൂടെയും കർമ്മങ്ങളിലൂടെയും അവർ വ്യത്യസ്തവർണ്ണങ്ങൾ പ്രാപിക്കുന്നതാണെന്നും ഉള്ള പ്രസ്താവനയെ (ജന്മനാ ജായതേ ശൂദ്ര കർമ്മണാ ജായതേ ദ്വിജഃ) പരിപൂർണ്ണാർത്ഥത്തിൽ സാധൂകരിക്കുന്നതാണ് പുരുഷസൂക്തത്തിലെ ഈ പ്രസ്താവനകളെല്ലാം.

വിശ്വപുരുഷന്റെ കാലുകൾ മാത്രം ഭൂമിയിൽ നിലകൊള്ളുമ്പോൾ, ആ ഭൂമിയിൽ ജനിച്ചവരെല്ലാം ആ പാദങ്ങളുടെ അംശമാണ്-ശൂദ്രരാണ്; ദേവന്മാരുടെ ദാസന്മാരാണ്. പുരുഷസൂക്ത പരിഭാഷയുടെ ഉപോദ്ഘാതത്തിൽ പണ്ഡിതവേദബന്ധുശർമ ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്: '..അങ്ങനെ അനന്തമായ അവയവങ്ങൾകൊണ്ട്, അനന്തമായ പ്രവൃത്തികളിലേർപ്പെട്ട്, അനന്തമായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന വിശ്വശരീരിയെ വിരാട്ടുപുരുഷനെന്നു വേദം പുകഴ്ത്തുന്നു. വിരാട്ടിന്റെ അനന്തമായ ശക്തികളെ പുരുഷന്റെ അംഗമായി കാണുന്നതിനാൽ, പാദം ഭൂമിയും ഉദരം അന്തരീക്ഷവും ശിരസ്സു ദ്യോവും നേത്രങ്ങൾ സൂര്യചന്ദ്രന്മാരും ശ്രോത്രങ്ങൾ ദിക്കുകളുമാണെന്നു വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. പരമപുരുഷന്റെ നാഭി അന്തരീക്ഷത്തിലും ശിരസ്സ് സുരലോകത്തിലും ഉയർന്നുനിൽക്കുമ്പോൾ, മുഖത്തുനിന്നു ജനിച്ചെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ ഭൂലോകവാസികളായ ജാതിബ്രാഹ്മണരാകുമോ? വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ ശിരസ്സുമുതൽ പാദംവരെ ഭൂമിയിൽത്തന്നെ ഒതുങ്ങുന്നതാണെങ്കിൽ, ആദ്യശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയുന്ന വിശ്വപുരുഷന്റെ അനന്തതയും അപരിമിതത്വവും അർത്ഥശൂന്യമാകും. പരംപുരുഷൻ ചെറുതായാലും തങ്ങളുടെ വലുപ്പം കുറയരുതെന്നു ദുർവ്വാശിയുള്ളവർമാത്രമേ അമ്മാതിരി ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് തയ്യാറാകൂ.തങ്ങളുടെ മഹത്വം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കാൻ വേണ്ടി ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം നടത്തിയ വ്യാജവ്യാഖ്യാന

ങ്ങളിൽ ഏറ്റവും വേദവിരുദ്ധമായ അപനിർമ്മിതിയാണ് ഋഗ്വേദത്തിലും യജുർവ്വേദത്തിലും മാലിന്യം കലർത്തിയ ഈ വക്രീകരണം.(ദ്യോവ്=ആകാശം,സ്വർഗ്ഗം).

ഭാഗവതം മൂന്നാംസ്കന്ധത്തിൽ, ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം മൈത്രേയമഹർഷി വിദുരമഹാശയന് മോക്ഷസാധകമായ മഹാഭാഗവതം ഉപദേശിക്കുന്ന വേളയിൽ ലോകസൃഷ്ടി വിവരിക്കുന്ന ഇടത്ത് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:'വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നു സ്വർലോകവും നാഭിയിൽനിന്ന് ആകാശവും പാദങ്ങളിൽനിന്നും ഭൂമിയും ഉത്ഭവിച്ചു. ആ ലോകങ്ങളിൽ ദേവ-മാനുഷ-ജീവജാലങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്നു. സത്വഗുണാധിക്യംകൊണ്ടു ദേവന്മാർ സ്വർഗ്ഗത്തിലും, രജോഗുണപ്രധാനരായ മനുഷ്യർ ഭൂമിയിലും, തമോഗുണാധിക്യം നിമിത്തം ഭൂത-പ്രേതാദികൾ ആകാശത്തും വസിക്കുന്നു'. വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നും ഉത്ഭവിച്ച സത്വഗുണസമ്പന്നർ ദേവന്മാരാണെന്നും പാദങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്ന ഭൂലോകത്തുണ്ടായ ശൂദ്രർ മനുഷ്യരാണെന്നുമാണല്ലോ മൈത്രേയമഹർഷി ബ്രഹ്മവിദ്യയായി വിദുരമഹാശയനെ ബോധിപ്പിക്കുന്നത്.ഇതിനേക്കാൾ പ്രാമാണികമായ ഒരു സാക്ഷ്യപത്രം പുരുഷസൂക്തത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുണ്ടോ? എങ്കിലും, അത്തരത്തിലുള്ള ഒരുപാടു സത്യങ്ങളെ ഒരൊറ്റ കള്ളംകൊണ്ട് ഇപ്പോഴും മറയ്ക്കാൻ കഴിയുന്നു എന്നതാണ് ബ്രാഹ്മണ്യം എന്ന സ്ഥാപനം അന്യവർണ്ണികളുടെയും അന്യജാതിക്കാരുടെയും മനസ്സിൽ ഉണ്ടാക്കിയെടുത്ത അടിമത്തത്തിന്റെ ശക്തി.

യജുർവ്വേദം മുപ്പത്തിയൊന്നാം അധ്യായത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പതിനാറുശ്ലോകങ്ങളാണ് പുരുഷസൂക്തം എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നതെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. ഏതെങ്കിലും ഒരു വേദത്തിലെ കുറച്ചു ശ്ലോകങ്ങൾമാത്രം അടർത്തിയെടുത്ത് ഒരു പ്രത്യേക ശീർഷകത്തോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അസ്വാഭാവികതയൊന്നും ഇല്ല. വിശേഷിച്ചും അത് വിശ്വപുരുഷന്റെ മഹത്വവർണ്ണനയാകുമ്പോൾ. ആകെ ഇരുപത്തിരണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളുള്ള ആ അധ്യായത്തിലെ ബാക്കി ശ്ലോകങ്ങൾ, വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ വർണ്ണനയോട് ബന്ധപ്പെട്ടവ അല്ലാത്തതിനാലാണോ വിട്ടുകളഞ്ഞതെന്ന സംശയം സ്വാഭാവികമായും ഉണ്ടാകാം. അത്തരം ഒരന്വേഷണം നൽകുന്ന ഉത്തരം, ഈ അടർത്തിയെടുക്കലിനു പിറകിലെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയെ സംശയത്തിന്റെ നിഴലിൽ നിറുത്തുന്നതാണ്. ആ അപനിർമ്മിതി കാണുക:

പതിനേഴാം ശ്ലോകത്തിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്ന, അഗ്നി,ഭൂമി, ജലം,വായു, ആകാശം എന്നീ പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ സൃഷ്ടി രഹസ്യവും വിശ്വപുരുഷന്റെ മഹത്വവർണ്ണനയുടെ ഭാഗംതന്നെയാണ്. അത്, മുൻപുള്ള ശ്ലോകങ്ങളുടെ തുടർച്ചയായ സംഗതിയുമാണ്. എന്നിട്ടും, അതെന്തേ പുരുഷസൂക്തത്തിന്റെ ഭാഗമായില്ല? കാരണം, ശ്ലോകത്തിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിലെ പ്രതിപാദ്യം, അത്ര പന്തിയല്ലതന്നെ. അത് ഇപ്രകാരമാണ്:പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചത് ഈശ്വരനാണ്.മനുഷ്യരൂപവും ഈശ്വരസൃഷ്ടിയാകുന്നു. ഈശ്വരോപാസനകൊണ്ടും ജ്ഞാനപ്രാപ്തിയിലൂടേയും അത്യുത്തമഗുണങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിലൂടെ മനുഷ്യൻ ദേവനായി ഭവിക്കുന്നു.(തന്മർത്ത്യസ്യ ദേവത്വ മാജാനമഗ്രെ). കർമ്മങ്ങളെക്കാൾ ജ്ഞാനവും ഉപാസനയും അതിശ്രേഷ്ഠമാണ്'. പഞ്ചഭൂതങ്ങളാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യരെല്ലാം ഈശ്വരസൃഷ്ടിയാണെ

ന്നും ഈശ്വരോപാസനയാലും വിദ്യാപ്രാപ്തിയാലും അത്യുത്തമഗുണങ്ങളെ വരിച്ചാൽ അവരൊക്കെ ദേവന്മാരായി ഭവിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞാൽ, ഭൂദേവന്മാർ എന്നു സ്വയം വിശേഷിപ്പിച്ചു നടക്കുന്നവർക്കു സ്വീകാര്യമാകുമോ? തന്നെയുമല്ല, യജ്ഞവും ഹോമവുമടക്കമുള്ള കർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽ, തങ്ങൾക്കു കൽപിച്ചു കിട്ടിയിട്ടുള്ള വിശേഷാധികാരത്തിനു മേലെയാണ്, ഈശ്വരോപാസനയാകുന്ന ഭക്തിമാർഗ്ഗവും വിദ്യാപ്രാപ്തിയാകുന്ന ജ്ഞാനമാർഗ്ഗവും എന്നു സ്ഥാപിച്ചാൽ, അത് വേദമായാൽപ്പോലും ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന് അംഗീകരിക്കാനാകുമോ?

ഇതിനേക്കാൾ അപകടംപിടിച്ച ആശയങ്ങളാണ് തൊട്ടടുത്ത ശ്ലോകങ്ങളിലുള്ളത്: ‘എല്ലാവരുടെയും യജമാനനായ പ്രജാപതി(ഈശ്വരൻ) സകല ചരാചരങ്ങളുടെയും അകത്തും പുറത്തും സർവ്വാന്തര്യാമിയായി നിത്യം വസിക്കുന്നു(ശ്ലോകം:19). ബ്രഹ്മജ്ഞാനം മാത്രമാണ് അത്യന്താനന്ദം. ആ ആനന്ദത്തെ ദേവന്മാർ(ജ്ഞാനികൾ) ജനിപ്പിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം ആനന്ദപ്രാപ്തിയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗം ഉപദേശിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമാണ് ബ്രാഹ്മണരുണ്ടാകുന്നത് എന്നറിയുക. അപ്രകാരമുള്ള വിദ്വാന്മാർ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ വശത്താക്കുന്നു’(ശ്ലോകം:21). സകല ചരാചരങ്ങളുടെയും അകത്തും പുറത്തും സർവ്വാന്തര്യാമിയായ് നിത്യം ശോഭിക്കുന്ന ഈശ്വരൻ ഒന്നാണ് എന്ന പരമസത്യം മറ്റുള്ളവർ അറിഞ്ഞാൽ, ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ശൂദ്രരുമായി മാനവരെ വിഭജിച്ചത് പരംപുരുഷനാണെന്ന ജാതിബ്രാഹ്മണവാദം അസാധുവായിപ്പോകും. സകല മനുഷ്യരും ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിൽ തുല്യരാണെന്നുവരും. വേദവാക്യങ്ങൾ വളച്ചൊടിച്ച് ഉണ്ടാക്കിയ വംശശുദ്ധിവാദങ്ങൾ നിലനിൽക്കാതെയാകും. ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ വശത്താക്കിയ വിദ്വാന്മാരാണ് –ബ്രഹ്മജ്ഞാനികളാണ്- വേദദൃഷ്ടിയിൽ ബ്രാഹ്മണരെന്നുകൂടി പറയുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്ക്, ആ ശ്ലോകങ്ങൾ പുരുഷസൂക്തത്തിന്റെ ഭാഗമാകുന്നത് സ്വന്തം കുലത്തിന്റെ കുഴികുത്തുന്നതിനു തുല്യമാകും എന്നറിയാവുന്നവരാണ് ആ ശ്ലോകങ്ങൾ ഒഴിവാക്കി പുരുഷസൂക്തം ചമച്ചതെന്നു വ്യക്തമാണ്. പുരുഷസൂക്തത്തിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കപ്പെട്ട യജുർവ്വേദത്തിലെ ആറു മന്ത്രങ്ങൾ ഉത്തരനാരായണീയം എന്ന പേരിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. അവ വേറിട്ടുനിന്നാൽ പുരുഷസൂക്തത്തിലെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കു വലിയ പരുക്കുണ്ടാക്കില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവാകാം അത്തരം ഒരു വെട്ടിമുറിക്കലിനു പിന്നിൽ. എന്നാൽ, സ്വാമിദയാനന്ദസരസ്വതി അടക്കമുള്ള ചില പണ്ഡിതന്മാർ രചിച്ചിട്ടുള്ള പുരുഷസൂക്തവ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ ആ ആറുശ്ലോകങ്ങളുംകൂടി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

വായിച്ചും കേട്ടും നാം അറിഞ്ഞതുപോലെ, മനുഷ്യർക്കിടയിലെ ചാതുർവർണ്യവിഭജനത്തിനു വഴിതെളിച്ചത് പുരുഷസൂക്തത്തിലെ മന്ത്രങ്ങളല്ല എങ്കിൽ, പിന്നെ എങ്ങിനെയാണ് ഭാരതത്തിൽ വർണ്ണവിഭജനം സംഭവിച്ചത്?

ശ്രീകൃഷ്ണനാണോ ചാതുർവർണ്യ സ്രഷ്ടാവ്?

ഭഗവാൻ കൃഷ്ണൻ സ്നേഹത്തിന്റെ മൂർത്തീഭാവമായാണ് മാനവ മനസ്സുകളിൽ ഇടം പിടിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുപോലെ പ്രണയലോലുപനായ ഒരു ദൈവത്തെ മറ്റെവിടെയെങ്കിലും കാണാനാകുമോ? ആ സങ്കൽപ്പത്തിനു വിരുദ്ധമായ ഒരു പ്രതിച്ഛായയും കൃഷ്ണനുമേൽ ചാർത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്: ഭാരതസമൂഹത്തെ പലതായി പകുത്ത

പ്രതിനായകന്റെ പ്രതിച്ഛായ. ചാതുർവർണ്യം ഞാനാണ് സൃഷ്ടിച്ചത് (ചാതുർവർണ്യം മയാസൃഷ്ടം) എന്ന ഭഗവദ്ഗീതയിലെ അർദ്ധശ്ലോകമാണ് അതിന് ഉപോദ്ബലകമായി മിക്കവാറും ഉദാഹരിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. ചാതുർവർണ്യം ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ സൃഷ്ടിയാണെന്ന പ്രചാരണത്തിലെ നിജസ്ഥിതിയെന്തെന്ന് ഇനി നോക്കാം:

കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധഭൂമിയിൽവെച്ചു കൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനോടു പറയുന്ന, ചാതുർവർണ്യം എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്ന ശ്ലോകത്തിന് അവിടെ സാന്ദർഭികമായി എന്തെങ്കിലും പ്രസക്തിയുണ്ടോ എന്ന സംശയം പലപ്പോഴും ചർച്ചകളിൽ ഉയർന്നുവരാറുണ്ട്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, അതൊരു പ്രക്ഷിപ്ത(interpolated) ശ്ലോകമാണെന്ന വാദം ശക്തമാണ്. സാധാരണമനുഷ്യരുടെ യുക്തിയിൽ അത്തരമൊരു ശ്ലോകം ഗീതയിൽ തീർത്തും അസ്ഥാനത്തുള്ള പ്രസ്താവനയാണ്. എന്നാൽ, മിക്ക പൗരാണികകൃതികളിലും ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുള്ള പ്രതിപാദനങ്ങൾ ചേർത്തിരിക്കുന്നത്, ആ സന്ദർഭത്തിനു തീരെ നിരക്കാത്ത നിലയിൽ തന്നെയാണ്. ആ ഒരു പൊതുസ്വഭാവം കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, ഇവിടെയും ആ ചോദ്യത്തിനു പ്രസക്തിയില്ല എന്നതിനാൽ, അനുചിതമായ സ്ഥാനത്തു സംഭവിച്ച പരാമർശമാണോയെന്ന സന്ദേഹം മാറ്റിവെക്കാം. അത് യഥാർത്ഥ ശ്ലോകമാണെന്ന വിധത്തിൽതന്നെ പരിശോധിച്ചാലും, നാം എത്തിച്ചേരുന്നത് ഒരു വമ്പൻ അപനിർമ്മിതിയുടെ അസാമാന്യ സാധ്യതയിലേക്കാണ്.

'ചാതുർവർണ്യം മയാസൃഷ്ടം ഗുണകർമ്മ വിഭാഗശഃ' -ചാതുർവർണ്യം എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു; ഗുണകർമ്മവിഭാഗത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി-എന്ന ഗീതാശ്ലോകത്തിലെ, ആദ്യപകുതി മാത്രമാണ് മനുസ്മൃതി പ്രചാരകന്മാർ അവരുടെ അത്യാചാരങ്ങൾക്ക് അവലംബമായി പൊതുവിൽ ആവിഷ്കരിക്കാറുള്ളത്. അതായത്, മനുഷ്യരെ ബ്രാഹ്മണനും ക്ഷത്രിയനും വൈശ്യനും ശൂദ്രനുമാക്കി വേർതിരിച്ചത് ഭഗവാൻകൃഷ്ണനാണെന്നും, അതിനാൽ അത് ലംഘിക്കാൻ ആർക്കും അധികാരമില്ലെന്നും അവർ പറയുന്നു. ദൈവവിധിയായതുകൊണ്ട്, ബ്രാഹ്മണന്റെ അധീശത്വവും മറ്റുള്ളവരുടെ അധോഗതിയും എതിർവാക്കില്ലാതെ സർവ്വരും അംഗീകരിക്കണം എന്നു ചുരുക്കം. വിഭജനത്തിനുള്ള അളവുകോൽ കർമ്മമാണെന്ന, ശ്ലോകത്തിലെ രണ്ടാം പകുതി-ഗുണകർമ്മവിഭാഗശഃ-ഗുണകർമ്മവിഭാഗത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി-ബുദ്ധിപൂർവ്വം അവർ തമസ്കരിക്കാറാണ് പതിവ്. കാരണം, വർണ്ണവിഭജനത്തിന്റെ അളവുകോൽ ജന്മമല്ല; കർമ്മമാണെന്നു കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞത് ജനമറിഞ്ഞാൽ, നാം കാണുന്ന ജന്മാധിഷ്ഠിതമായ വർണ്ണവിഭജനം അസാധുവാകും. പരമപുരുഷന്റെ ശരീരഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഉണ്ടായവരുടെ പിന്മുറക്കാരാണ് വിവിധവർണ്ണികൾ എന്ന വമ്പൻ കള്ളം പൊളിഞ്ഞുവീഴും. ഭഗവദ്ഗീത പഠിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാകുന്ന പരമാർത്ഥം, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയായ ചാതുർവർണ്യവിഭജനത്തിന് ആധികാരികത നൽകാനായി സ്മൃതിവാദികൾ മേൽ ശ്ലോകത്തെ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുകയായിരുന്നു എന്നതാണ്. അതു വ്യക്തമാകണമെങ്കിൽ, ആ അവസരത്തിലെ സംവാദവിഷയം എന്താണെന്നും, ആ ശ്ലോകത്തിനു മുമ്പും പിൻപുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങളിൽ എന്താണ് പറയുന്നതെന്നും അറിയണം. പുണ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണ്യം ദുരുപയോഗം ചെയ്തതിന്റെ കൃത്യമായ തെളിവാണത്:

ഭഗവദ്ഗീതയിലെ, ജ്ഞാനകർമ്മ സന്യാസയോഗം എന്ന നാലാം അധ്യായത്തിലെ, ചാതുർവർണ്യം മയാസൃഷ്ടം ഗുണകർമ്മവിഭാഗശഃ എന്ന് ആരംഭിക്കുന്ന ശ്ലോകം കൃഷ്ണൻ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് വർണ്ണവിഭജനത്തിന്റെ ഉത്ഭവപശ്ചാത്തലം പറയാനല്ല; കർമ്മഫലങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഉദാഹരിക്കാനായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, കർമ്മത്തിന്റെ ഫലങ്ങളെക്കുറിച്ചായിരുന്നു ആ വേളയിലെ ചർച്ച. വിവാദശ്ലോകമായ പതിമൂന്നാം ശ്ലോകത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പുള്ള കൃഷ്ണവചനം കാണുക:

> **കാംക്ഷന്തഃ കർമണാം സിദ്ധിം യജന്ത ഇഹ ദേവതാഃ**
> **ക്ഷിപ്രം ഹി മാനുഷേ ലോകേ സിദ്ധിർഭവതി കർമജാ** (12)
>
> കർമ്മങ്ങളുടെ സിദ്ധി കാംക്ഷിക്കുന്നവർ ഇവിടെ ദേവന്മാരെ പൂജിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനുഷ്യലോകത്തിൽ കർമ്മഫലം വേഗത്തിൽ സിദ്ധിക്കുന്നു.

അതിനാലാണ്, കർമ്മഗുണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചാതുർവർണ്യം സൃഷ്ടിച്ചതു താനാണെന്നും, എന്നാൽ ആ കർമ്മം തന്നെ ബധിക്കുകയില്ലെന്നും ഭഗവാൻ കൃഷ്ണൻ അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ(ശ്ലോകം:13) അർജ്ജുനനോടു പറയുന്നത്:

> **ചാതുർവർണ്യം മയാ സൃഷ്ടം ഗുണകർമവിഭാഗശഃ**
> **തസ്യ കർതാരമപി മാം വിദ്ധ്യകർതാരമവ്യയം** (13)
>
> ഗുണങ്ങളുടെയും കർമ്മങ്ങളുടെയും വിഭാഗമനുസരിച്ച ചാതുർവർണ്യം ഞാൻ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. നിഷ്ക്രിയനും അനശ്വരനുമായ എന്നെത്തന്നെ അതിന്റെയും ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടാവായി അറിയുക.
>
> **ന മാം കർമാണി ലിമ്പന്തി ന മേ കർമഫലേ സ്പൃഹാ**
> **ഇതി മാം യോഽഭിജാനാതി കർമഭിർന സ ബധ്യതേ** (14)
>
> എന്നെ കർമ്മം ബാധിക്കുന്നില്ല. എനിക്ക് കർമ്മഫലത്തിൽ ആഗ്രഹമില്ല. ഈ വിധം എന്നെ എവന് അറിയുന്നുവോ അവൻ കർമ്മങ്ങളാൽ ബന്ധനാകുന്നില്ല.

അനന്തരം ഭഗവാൻ, കർമ്മമെന്ത്? അകർമ്മമെന്ത്? എന്നകാര്യത്തിൽ ക്രാന്തദർശികൾപോലും ഭ്രമമുള്ളവരാണെന്നും, അതിനാൽ 'കർമ്മ'മെന്തെന്നും 'അകർമ്മ'മെന്തെന്നും 'വികർമ്മ'മെന്തെന്നും താൻ വിശദമാക്കാമെന്ന് അറിയിച്ച് ഓരോന്നിനെയും വിശദീകരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഭാഗമായി, ഫലേച്ഛകൂടാതെയുള്ള കർമ്മത്തിന്റെ(നിഷ്കാമകർമ്മത്തിന്റെ) മഹത്വവും മോക്ഷസാധനയിൽ അതിനുള്ള പ്രാമുഖ്യവും വിശദമാക്കി പാർത്ഥനെ കർമ്മനിരതനാക്കാനാണ് ശ്രീകൃഷ്ണൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. വാസ്തവം ഇതാണെങ്കിലും, വികടവ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ പദ്ധതി മുൻകൂർ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടതായതുകൊണ്ട്, വസ്തുതകൾക്ക് തികച്ചും പ്രാധാന്യമില്ലാതായി എന്നുമാത്രം. മാത്രവുമല്ല, പ്രസ്തുത ശ്ലോകത്തിന് മുമ്പും പിൻപുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ കൂടി പറഞ്ഞാൽ, വർണ്ണവിശുദ്ധിവാദികൾക്ക് ചില പ്രശ്നങ്ങളുമുണ്ട്:

- ✓ ഒന്നാമതായി, ചാതുർവർണ്യം സൃഷ്ടിച്ചത് താനാണ്, എങ്കിലും, ആ കർമ്മം തന്നെ ബധിക്കുകയില്ല എന്നു കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞതുംകൂടി പറയേണ്ടിവരും.

അതോടുകൂടി,ആ കർമത്തിൽ കൃഷ്ണനുള്ള കർതൃത്വം ഇല്ലാതെയാകും. പിന്നെ, ഭഗവാൻ സൃഷ്ടിച്ചതായതുകൊണ്ട് അനുസരിച്ചേ പറ്റൂ എന്ന ചാതുർവർണ്യവക്താക്കളുടെ വാദത്തിന് എന്തു പ്രസക്തിയാണുള്ളത്?

- ✓ രണ്ടാമതായി, സാന്ദർഭികമായി പറഞ്ഞുവെച്ച ഒരു ഉദാഹരണത്തിനപ്പുറം, ഒരുദ്ദേശ്യവും ആ ശ്ലോകത്തിന് ഗീതയിലില്ല എന്നുവരും. അതോടെ, ശ്രീകൃഷ്ണനെ ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥയുടെ വക്താവാക്കാനും, അതിലൂടെ മുതലെടുക്കാനുമുള്ള എല്ലാ സാധ്യതകളും അടഞ്ഞുപോകും.
- ✓ മൂന്നാമതായി, മുമ്പും പിൻപുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങളിൽ, കർമ്മത്തിന്റെ ഫലങ്ങളെക്കുറിച്ചാണു പറയുന്നതെന്നറിഞ്ഞാൽ, വിവാദശ്ലോകത്തിലെ രണ്ടാം ഭാഗവും-ഗുണകർമ്മവിഭാഗശഃ-പറഞ്ഞേ മതിയാകൂ എന്ന സ്ഥിതിയുണ്ടാകും. അതോടെ, ചാതുർവർണ്യവിഭജനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനകാരണമായി പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന ജന്മം എന്ന ഘടകം അപനിർമ്മിതിയാണെന്നും, ചാതുർവർണ്യവിഭജനത്തിന്റെ ആധാരം കർമ്മമാണെന്നും വരും. വംശവിശുദ്ധിവാദികൾക്ക് അതിനേക്കാൾ വിനാശകരമായ അവസ്ഥ മറ്റെന്തുണ്ട്?

ചാതുർവർണ്യം മയാസൃഷ്ടം എന്ന അരശ്ലോകം പ്രചരിപ്പിച്ച്, ഭഗവത്ഗീതയെയും കൃഷ്ണനെയും വ്യാസനെയും ഇരുട്ടിൽ നിറുത്തി വിളവെടുപ്പുനടത്തുന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ അതൊക്കെത്തന്നെയാണ്. അവർണ്ണകുലത്തിൽ അവതാരമെടുത്ത ഭഗവാനും അനാര്യസമുദായങ്ങൾക്കും മേൽ ഇരട്ടവിജയമായിരിക്കാം ഒരുപക്ഷെ അതിലൂടെ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം ലക്ഷ്യമിട്ടത്. അതുമൂലം കളങ്കപ്പെടുന്നത് ഗീതയും ഭഗവാനുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാനുള്ള വകതിരിവ്, ആ ശ്ലോകത്തെ വക്രീകരിച്ചു വ്യാഖ്യാനിച്ച പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിന് ഉണ്ടായില്ലെന്നു ചുരുക്കം. അല്ലെങ്കിൽ,ഭഗവദ്ഗീതയും ഭഗവാനും അവമതിക്കപ്പെട്ടാലും സാരമില്ല, സ്വന്തം വർഗ്ഗതാത്പര്യങ്ങളാണ് വലുതെന്ന് ആ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ കരുതിയിരിക്കണം.

'ഏതോ ദുർബുദ്ധികൾ അങ്ങനെ പറഞ്ഞുപരത്തിയതാണെ'ന്നു വരുത്തി, കൈകഴുകാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ശുദ്ധാത്മാക്കളും,എന്തുകൊണ്ട് ആ വ്യാജപ്രചരണം ആധികാരികമായി തിരുത്തപ്പെട്ടില്ല എന്ന സംശയത്തിന് ഉത്തരംപറയാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. ശൂദ്രരെയും അവർണ്ണരെയും അടിമകളാക്കിമാറ്റാൻ ജാതിഭ്രാന്തന്മാർ ഉപയോഗിച്ച അതേ അർദ്ധജരതീയന്യായം(ആവശ്യമുള്ള ഭാഗം മാത്രം അടർത്തിയെടുത്ത് ഉപയോഗിക്കുന്ന തന്ത്രം) ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കുകയാണ് സവർണ്ണാധിപത്യത്തെ എതിർക്കുന്നവരും പുരോഗമനാശയക്കാരും ഒരർത്ഥത്തിൽ ചെയ്തത്. ബ്രാഹ്മണ്യമൊരുക്കിയ കെണിയിൽവീണ്, ഇരകളെ ഒറ്റുകൊടുക്കുകയാണ് അവരും ചെയ്തത്. വാസ്തവമെന്തെന്നറിയാതെ കൃഷ്ണനെ ശത്രുവാക്കുവാനും ഭഗവദ്ഗീത കത്തിക്കാനുമായിരുന്നു അവർക്കും തിടുക്കം. സത്യം എന്തെന്നു തിരക്കി അറിയാനുള്ള സത്യസന്ധത അവരും കാണിച്ചിട്ടില്ല. ഭഗവദ്ഗീത ഒരുവട്ടം വായിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ ക്ഷുദ്രതന്ത്രങ്ങൾ തച്ചുടയ്ക്കാൻ ഉതകുന്ന വിവരങ്ങൾ അതിൽത്തന്നെയുണ്ടെന്ന് അർക്കും കണ്ടെത്താനാകും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ,അപനിർമ്മിതികൾക്ക് ആത്മാവുചോർത്താൻ കഴിയാത്തരീതിയിൽ സത്യ

ത്തിന്റെ കൈയൊപ്പു പതിച്ചാണ് ഓരോ കൃതിയും പൂർവ്വസൂരികൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആ സത്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തുക കൂടിയാകണം, അവയുടെ പഠനലക്ഷ്യം.

മഹാഭാരതയുദ്ധത്തിന് തയ്യാറായെത്തിയ അർജ്ജുനൻ, മറുവശത്ത് യുദ്ധസജ്ജരായി അണിനിരന്ന ബന്ധുക്കളെയും ഗുരുക്കന്മാരെയും സുഹൃത്തുക്കളെയും കണ്ടു ദുർബ്ബലചിത്തനായി പരിതപിക്കുന്നു: കുലനാശമുണ്ടായാൽ കുലധർമ്മം നശിക്കുമെന്നും കുലധർമ്മം നശിച്ചാൽ അധർമ്മം വ്യാപിയ്ക്കുമെന്നും അധർമ്മം വ്യാപിക്കുമ്പോൾ കുലസ്ത്രീകൾ ദുഷിയ്ക്കുമെന്നും കുലസ്ത്രീകൾ ദുഷിക്കുന്നതോടെ കുലത്തിൽ വർണ്ണസങ്കരം സംഭവിക്കുമെന്നുമുള്ള ഭീതിയായിരുന്നു അർജ്ജുനന്. കുലം ക്ഷയിച്ചാൽ കുലധർമ്മങ്ങളും നശിക്കും. ധർമ്മം നശിച്ചാൽ കുലത്തെ മുഴുവൻ അധർമ്മം ബാധിക്കും. സിംഹാസനത്തിനും സുഖങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ബന്ധുജനങ്ങളെ കൊല്ലാൻ മുതിരുന്നതു വലിയ പാപമാണ് എന്ന് അർജ്ജുനൻ പറയുന്നതിന്റെ കാരണം വർണ്ണവ്യവസ്ഥിതിയുടെ സംരക്ഷണത്തിനുള്ള വ്യഗ്രതയാണെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതുപോലും വസ്തുതാപരമായി പിശകാണ്. അർജ്ജുനൻ ആശങ്കപ്പെടുന്നത് കുലക്ഷയത്തെക്കുറിച്ചാണ്. അത്, പാണ്ഡവരും കൗരവരുമുൾപ്പെടുന്ന കുലത്തിന്റെ നാശത്തെക്കുറിച്ചാണ്; ക്ഷത്രിയവംശത്തിന്റെ നാശത്തെക്കുറിച്ചല്ലല്ലോ. അതിനെ വർണ്ണാചാരസംരക്ഷണത്തിനുള്ള ഉത്സുകതയായി കരുതാനാകില്ലല്ലോ. എതിർപക്ഷത്തു നിലയുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ബന്ധുജനങ്ങളെ കണ്ട നേരമാണ് പാർത്ഥൻ പരവശനായത് എന്നതുതന്നെയാണ് അതിനുള്ള തെളിവ്. അതിനെ വർണ്ണധർമ്മവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചു വ്യാഖ്യാക്കുന്നത് ദുരുദ്ദേശ്യപരമാണ്. അവിടെ അർജ്ജുനന്റെ വേവലാതി സ്വന്തം വംശത്തിന്റെ അന്ത്യമാണ്; അല്ലാതെ ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥയുടെ വിനാശമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് വൃഷ്ണിവംശജനായ(യാദവനായ) കൃഷ്ണാ എന്ന് അദ്ദേഹം ഭഗവാനെ അഭിവാദ്യംചെയ്ത് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്:

> **കുലക്ഷയേ പ്രണശ്യന്തി കുലധർമാഃ സനാതനാഃ**
> **ധർമ്മേ നഷ്ടേ കുലം കൃത്സ്നമധർമ്മോഽഭിഭവത്യുത** (40)
>
> കുലം നശിക്കുമ്പോൾ സനാതനങ്ങളായ കുലധർമ്മങ്ങൾ നശിക്കുന്നു, ധർമ്മം നശിക്കുമ്പോൾ കുലത്തെ മുഴുവൻ അധർമ്മം ബാധിക്കുന്നു.
>
> **അധർമ്മാഭിഭവാത്കൃഷ്ണ പ്രദുഷ്യന്തി കുലസ്ത്രിയഃ**
> **സ്ത്രീഷു ദുഷ്ടാസു വാർഷ്ണേയ ജായതേ വർണസങ്കരഃ** (41)
>
> വൃഷ്ണിവംശജനായ കൃഷ്ണാ, അധർമ്മം ബാധിക്കുമ്പോൾ കുല സ്ത്രീകൾ ദുഷിക്കുന്നു. സ്ത്രീകൾ ദുഷിക്കുമ്പോൾ വർണ്ണസങ്കരം സംഭവിക്കുന്നു.

താനും കൃഷ്ണനുമുൾപ്പെടുന്ന കുലത്തിന്റെ നാശവും, അനന്തരം സംഭവിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള സംഗതികളുമാണ് പാർത്ഥനെ തളർത്തിയത്. തന്റെ വംശത്തിലെ സ്ത്രീകൾ വിധവകളാകുന്നതും, അവരിൽ പലരെയും അന്യകുലങ്ങളിലുള്ളവർ സ്വന്തമാക്കുന്നതും, പിതൃക്കൾക്ക് പിണ്ഡം ലഭിക്കാതെയാകുന്നതുമൊക്കെയാണ് അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിച്ചത് എന്നതുതന്നെയാണ് അതിനുള്ള തെളിവ്. യുദ്ധം നടന്നാൽ കുറെയേറെ ക്ഷത്രിയർ മരിക്കും എന്നത് സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. അതറിയാത്തയാളല്ല അർജ്ജുനൻ. അതറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയാണല്ലോ യുദ്ധത്തിനിറങ്ങിപ്പുറപ്പെ

ട്ടത്. ക്ഷത്രിയകുലത്തിന്റെ നാശത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു അർജ്ജുനന്റെ വേവലാതിയെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം പടക്കളത്തിലിറങ്ങുന്നതിനു മുൻപേ യുദ്ധമൊഴിവാക്കാനുതകുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ തിരയുമായിരുന്നു. 'സ്വധർമ്മത്തെ ഓർത്തിട്ടെങ്കിലും വിഷമിക്കാതിരിക്കുക; ക്ഷത്രിയന് ധർമ്മയുദ്ധത്തെക്കാൾ ഉത്കൃഷ്ടമായി മറ്റൊന്നുമില്ല' (സ്വധർമ മപി ചാവേക്ഷ്യ ന വികമ്പിതുമർഹസി/ധർമ്യാദ്ധി യുദ്ധാച്ഛ്റേ യോന്യൽ ക്ഷത്രിയസ്യ ന വിദ്യതേ) എന്നു കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞതും രാജധർമ്മത്തെപ്പറ്റിയാണ്; വർണ്ണധർമ്മത്തെക്കുറിച്ചല്ല എന്നതും വ്യക്തമാണല്ലോ. സ്വധർമ്മമെന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് സ്വന്തം വ്യക്തിധർമ്മമാണെങ്കിലും, പലരും അതിനെ വക്രീകരിച്ച് സ്വന്തം വർണ്ണധർമ്മമാണെന്ന് വരുത്തിയതുകൊണ്ടുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണയാണ് ഇത്തരം പല ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും ആധാരം. കുലക്ഷയത്തെക്കുറിച്ചും കുലധർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചും പറയുന്നതിനിടെ കടന്നുവരുന്ന ഇത്തരം വർണ്ണസങ്കര പരാമർശങ്ങൾ എത്രമാത്രം മൗലികമാകാം എന്ന കാര്യവും പരിശോധിക്കുക.കാരണം, ഇരുവശത്തും ക്ഷത്രിയരായതിനാൽ യുദ്ധശേഷം വർണ്ണസങ്കരസാധ്യതയില്ലല്ലോ.

> **സങ്കരോ നരകായൈവ കലഘ്നാനാം കലസ്യ ച**
> **പതന്തി പിതരോ ഹ്യേഷാം ലുപ്തപിണ്ഡോദകക്രിയാഃ** (42)
>
> വർണ്ണസങ്കരം കലനാശകന്മാർക്കും കലത്തിനും നരകത്തിനായിത്തന്നെ തീരുന്നു. ഇവരുടെ പിതൃക്കൾ പിണ്ഡദാനവും ഉദകക്രിയയും ലഭിക്കാതെ നിലംപതിച്ചു പോകുന്നു.

ആ ആവലാതി പ്രകടിപ്പിച്ച അർജ്ജുനനോട്, ഈ ക്ലീബത്വം (ആണുംപെണ്ണും കെട്ട സ്ഥിതി) എങ്ങനെ നിന്നിൽ വന്നുചേർന്നു എന്ന സന്ദേഹമാണ് ഭഗവാൻകൃഷ്ണൻ ഉന്നയിക്കുന്നത്. ആ ചോദ്യം അനേകം അർത്ഥതലങ്ങളുള്ളതാണ്:

> **ക്ലൈബ്യം മാ സ്മ ഗമഃ പാർഥ നൈതത്ത്വയ്യുപപദ്യതേ**
> **ക്ഷുദ്രം ഹൃദയദൌർബ്ബല്യം ത്യക്ത്വോത്തിഷ്ഠ പരന്തപ** (3)
>
> പാർത്ഥാ, പൌരുഷമില്ലായ്മ നിനക്കു വന്നു കൂടാ. ഇതു നിനക്കു ചേരില്ല. ശത്രുനാശകാ, നികൃഷ്ടമായ ഹൃദയ ദൌർബല്യം കൈവിട്ടു നീ എഴുന്നേൽക്കുക.

ആണുംപെണ്ണുംകെട്ട ഒരുവൻ ഗുണവാനായ ക്ഷത്രിയനല്ലെന്നും, പൗരുഷമുള്ളവനാണ്(ക്ഷാത്രഗുണമുള്ളവൻ) ക്ഷത്രിയൻ എന്നുമാണ് കൃഷ്ണൻ പറയുന്നത്. രാജവംശത്തിൽജനിച്ച ഒരാളിന് ചേരാത്ത ദൗർബ്ബല്യം ഉപേക്ഷിക്കാൻ കൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനോടു പറയുന്നതിൽ, ചാതുർവർണ്യത്തിന് എന്താണ് പ്രസക്തി? അർജ്ജുനന്റെ അപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ആ അഭിപ്രായപ്രകടനത്തെത്തുടർന്ന് കൃഷ്ണൻ നൽകിയ ദീർഘമായ മറുപടിയുടെ ഭാഗമായാണ്, ചാതുർവർണ്യം മായാസൃഷ്ടം എന്നുതുടങ്ങുന്ന വിവാദശ്ലോകം വരുന്നത്. രാജവംശത്തിൽ ജനിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ആരും ക്ഷത്രിയനാകുന്നില്ലെന്നു സമർത്ഥിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് കൃഷ്ണൻ, 'കർമ്മഗുണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്' താൻ വർണ്ണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയതെന്നു പറഞ്ഞത്. ഗുണകർമ്മം അഥവാ, കർമ്മഗുണം എന്നാൽ ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങളുടെ ഗുണം(മൂല്യം) എന്നാണ് അർത്ഥം. ക്ഷാത്രഗുണമുള്ളവൻ മാത്ര

മാണ് ക്ഷത്രിയൻ എന്ന കൃഷ്ണന്റെ വാക്കുകൾ ജന്മാധിഷ്ഠിതമായ വർണ്ണവിഭജനത്തെ തള്ളിക്കളയുന്നതാണ്.ആ സത്യം അട്ടിമറിക്കലാണ് വിവാദങ്ങളുടെ ഉന്നം.

പ്രപഞ്ചത്തിലെ (ചാതുർവർണ്യമടക്കം) സകലതിന്റെയും സ്രഷ്ടാവായ തനിക്ക് (മഹാവിഷ്ണു) ഇല്ലാത്ത വേവലാതി വർണ്ണസങ്കരത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നിനക്കു വേണ്ടെന്ന് മനോഹരമായ ഭാഷയിൽ, മാന്യതയോടെ പറയുകയാണല്ലോ ഭഗവാൻ. അർജ്ജുനന്റെ ആശങ്കയ്ക്ക് അതിനേക്കാൾ നല്ല മറുപടി എവിടെ കിട്ടും? നാലാമധ്യായത്തിന്റെ ആരംഭഭാഗത്ത് ഭഗവദ്ഗീതയുടെ ഉത്പത്തി പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ, താനാണ് ഗീത വിവസ്വാനു(സൂര്യഭഗവാൻ) വിവരിച്ചുകൊടുത്തതെന്ന് കൃഷ്ണൻ പറയുന്നുണ്ട്. സൂര്യഭഗവാനിൽനിന്ന് മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ പിതാവായ മനുവും, അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു മകനായ ഇക്ഷ്വാകുവും, ഇക്ഷ്വാകുവിൽനിന്നു മറ്റുള്ളവരും ആ മഹത്സത്യം ഗ്രഹിച്ചു എന്ന് ആ അറിവിന്റെ പ്രസരണത്തെ കൃഷ്ണൻ സംഗ്രഹിക്കുന്നു. അനന്തരം, സൂര്യൻ കൃഷ്ണനേക്കാൾ(കൃഷ്ണാവതാരം) വളരെമുമ്പാണ് ജനിച്ചത് എന്നതിനാൽ, അദ്ദേഹം സൂര്യനു പകർന്നുനൽകിയെന്നു പറയുന്നത് എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുമെന്ന് അർജ്ജുനൻ സംശയം ഉയർത്തുന്നു. അതിനുള്ള മറുപടിയായി, ആദ്യനും നിരപേക്ഷനും അച്യുതനും തുടക്കമില്ലാത്തവനുമാണ് താൻ എന്ന് ഭഗവാൻ വിശദമാക്കുന്നു. അതായത്, കൃഷ്ണനെന്ന അവതാരമല്ല; സർവ്വസ്രഷ്ടാവായ വിഷ്ണുവാണ് താനെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണ് കൃഷ്ണൻ: “അല്ലയോ അർജ്ജുനാ, എന്റെയും നിന്റെയും അനേക ജന്മങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം ഞാനറിയുന്നു; നീ അറിയുന്നില്ല” (ബഹൂനി മേ വ്യതീതാനി ജന്മാനി തവ ചാർജ്ജുന താന്യഹം വേദ സർവ്വാണി നത്വം വേത്ഥ പരന്തപഃ) എന്ന, അടുത്ത ശ്ലോകം(5) അതാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. പത്താം അധ്യായത്തിലെ വിഭൂതിയോഗത്തിൽ, അത് കുറേക്കൂടി വിശദമായി കൃഷ്ണൻ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. അതായത്, കൃഷ്ണൻ എന്ന അവതാരമായല്ല; പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവ് എന്നനിലയിലാണ് കൃഷ്ണന്റെ കർമ്മങ്ങളെയും വചനങ്ങളെയും കാണേണ്ടതെന്നു സാരം. ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ സ്രഷ്ടാവ് കൃഷ്ണനല്ല; പ്രപഞ്ചനിർമ്മാതാവായ വിഷ്ണുവാണ് എന്നു വരുന്നതോടെ അതിന്റെ വ്യാപ്തിയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റം വലുതാണ്. ത്രിഗുണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലോ അല്ലാതെയോ സ്വാഭാവികമായി സംഭവിച്ച വർണ്ണങ്ങളുടെ ഉത്പത്തി, പറയപ്പെടുന്നതുപോലെയുള്ള ജന്മാധിഷ്ഠിതമായ വർണ്ണവിഭജനമോ ജാതിവിഭജനമോ അല്ലെന്നുതന്നെയാണ് ഇതിലൂടെയെല്ലാം വെളിവാകുന്നത്. മറിച്ചുള്ള അർത്ഥനിരൂപണങ്ങൾക്കൊന്നും ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പിൻബലമില്ല. താനായിരുന്നു ഗീത വിവസ്വാനു(സൂര്യനു) പകർന്നുകൊടുത്തത് എന്ന കൃഷ്ണന്റ വചനം എന്തുകൊണ്ടാണ് ചരിത്രപരമായി പ്രസക്തമാകുന്നത് എന്ന് ഇനി നോക്കാം:

ശ്രീഭഗവാനുവാച
ഇമം വിവസ്വതേ യോഗം പ്രോക്തവാനഹമവ്യയം
വിവസ്വാന്മനവേ പ്രാഹ മനുരിക്ഷ്വാകവേഽബ്രവീത് (1)

ശ്രീ ഭഗവാൻ പറഞ്ഞു: അവ്യയമായ ഈ യോഗത്തെ ഞാൻ ആദിത്യന് ഉപദേശിച്ചു. ആദിത്യൻ മനുവിനും ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. മനു ഇക്ഷ്വാകുവിനും ഉപദേശിച്ചു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തിലെ(അധ്യായം:4, ജ്ഞാനകർമസന്യാസയോഗഃ, ശ്ലോകം:1), വിവസ്വാനെന്ന പ്രയോഗത്തിന് സൂര്യൻ എന്നാണ് പലരും നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം. എന്നാൽ, വിവസ്വാൻ എന്ന പദത്തിന് മറ്റൊരു അർത്ഥതലമുണ്ട്. ദേവന്മാരുടെയും അസുരന്മാരുടെയും പക്ഷിമൃഗാദികളുടേയും ആദിപിതാവായ കശ്യപപ്രജാപതിയ്ക്കു ദക്ഷപുത്രിയായ അദിതിയിൽ ഉണ്ടായ പന്ത്രണ്ടു പുത്രന്മാരിൽ(ദ്വാദശാദിത്യന്മാർ) പ്രധാനിയാണ് വിവസ്വാൻ. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നുമാണ് സൂര്യവംശം ആരംഭിച്ചത്. വിവസ്വാനു സംജ്ഞാദേവിയിൽ ജനിച്ച പുത്രനായ ശ്രാദ്ധദേവനാണ് ഈ മന്വന്തരത്തിലെ മനുവായി പറയപ്പെടുന്ന വൈവസ്വതൻ. അദ്ദേഹം ദ്രാവിഡ രാജാവായിരുന്നെന്ന, മഹാഭാഗവതത്തിലെ പ്രതിപാദനം 'എന്തുകൊണ്ട് സ്വായംഭൂവമനു?' എന്ന കഴിഞ്ഞ അധ്യായത്തിൽ കണ്ടതാണല്ലോ. വിവസ്വാനിൽനിന്ന് മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ പിതാവായ വൈവസ്വതമനുവും, അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും ഇക്ഷ്വാകുവും, സൂര്യവംശരാജാവായ ഇക്ഷ്വാകുവിൽനിന്ന് മറ്റുള്ളവരും ഭഗവത്ഗീത എന്നമഹത്സത്യം ഗ്രഹിച്ചു എന്ന് കൃഷ്ണൻ പറയുമ്പോൾ, അത് നിരങ്കുശമായി നിഷേധിക്കുന്നത്, ആ അറിവിനുമേൽ ആര്യവംശത്തിനുള്ള അവകാശവാദങ്ങളാണല്ലോ. ഭാരതഭൂമിയിൽ ആര്യവംശജർ അധിനിവേശംനടത്തുന്നതിനു മുൻപുള്ള ദ്രാവിഡസംസ്കൃതിയിലാണ്, മഹാഭാരതകാവ്യവും അതിന്റെ ഹൃദയമായ (ആത്മാവ്) ഭഗവത്ഗീതയും പിറവിയെടുത്തത് എന്നാണല്ലോ ഭഗവാൻകൃഷ്ണൻ സ്ഥാപിക്കുന്നത്.

പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലെയും ഭഗവത്ഗീതയിലെയും ചില ശ്ലോകങ്ങളിൽ, സ്വധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ മഹിമയും, പരധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിലെ അനൗചിത്യവും സംബന്ധിച്ച് പറയുന്നതിനെ വർണ്ണവ്യവസ്ഥയും കുലത്തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവരുണ്ട്. അതിനു യാതൊരു സാധൂകരണവുമില്ലെന്ന് ശങ്കരാചാര്യരുടെ ഗീതാഭാഷ്യമടക്കമുള്ള ആധികാരിക കൃതികൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത് ഈ കൃത്യമായ വിശദീകരണം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടാണ്. തന്റെ നിലപാട് കുറച്ചുക്കൂടി കൃത്യമാക്കാൻവേണ്ടിയാണ്, ഗീതയിലെ മറ്റൊരു ശ്ലോകത്തിൽ, 'പണ്ഡിതൻ വിദ്യാവിനയസമ്പന്നനായ ബ്രാഹ്മണനിലും പശുവിലും നായയിലും ചണ്ഡാളനിലും സമദർശിയാകുന്നു. അവൻ സമസ്തജീവികളിലും അവനെയും അവനിൽ സമസ്തജീവികളെയും ദ്വൈതചിന്തയില്ലാതെ കാണുന്നു' എന്ന് കൃഷ്ണൻ പറയുന്നത്. ദ്വൈതചിന്തയിലൂന്നിയ ആ സമദൃഷ്ടിയില്ലാത്തവൻ, എത്ര ഉന്നതനായാലും പണ്ഡിതനല്ല എന്നുതന്നെ. ചാതുർവർണ്യം സൃഷ്ടിച്ചത് കുലമഹിമയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല; കർമ്മഗുണങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയാണെന്ന് ഇത്രമേൽ കൃത്യമായി ശ്രീകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞിട്ടും നമുക്കു വിശ്വാസം ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനവഷളത്തമാണ്. സകലരുടെയും ശത്രുത കൃഷ്ണനോടാണ്. അതിന്റെ മൂലകാരണം, ജന്മജന്മാന്തരങ്ങളായി നമ്മുടെയൊക്കെ ഉള്ളിൽ ഉറഞ്ഞുകൂടിയിട്ടുള്ള ബ്രാഹ്മണ്യത്തോടുള്ള മാനസികാടിമത്തം മാത്രമാകാനാണ് സാധ്യത.

ഭഗവത്ഗീതയിലെ ആദ്യത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ, ആ ഗ്രന്ഥത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് 'അദ്വൈതാമൃതവർഷിണി'യെന്നാണ്. അദ്വൈതബോധമാകുന്ന അമൃതു വർഷിക്കുന്ന ആ കൃതി മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ വിവേചനങ്ങളുടെ സ്രഷ്ടാവാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനേക്കാൾ മൂത്തമൗഢ്യമുണ്ടോ? അദ്വൈതചിന്തയാണ് സനാതനധ

ർമ്മത്തിന്റെ ആത്മാവെന്നും, അതുമാത്രമാണ് മോക്ഷമാർഗ്ഗം എന്നും കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞാൽ അതുതന്നെയാണു ശരി. അതുമാത്രമാണല്ലോ സ്വീകാര്യവും. അതിനു വിപരീതമായ എല്ലാ വിഭജനങ്ങളും മനുഷ്യരെ വഞ്ചിക്കുന്ന മായമാത്രമാണ്; അത് ആരു പറഞ്ഞതായാലും ഏതു കൃതിയിലായാലും. അത്തരം വിഷചിന്തകൾ ഉള്ളിൽ പേറുന്ന കാളിയന്മാരുടെ തലയിൽ കാൽവെച്ച് നൃത്തമാടുന്ന കണ്ണന്റെ വാക്കുകളാണ് യഥാർത്ഥ കൃഷ്ണലീലകളായി കണ്ടറിയേണ്ടത്. കൃഷ്ണൻ ചാതുർവർണ്യവക്താവാണ് എന്ന വർണ്ണശുദ്ധിവാദികളുടെ ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളെയും സ്വതവാദികളുടെ അയുക്തിക പ്രചരണങ്ങളെയും അസാധുവാക്കുന്ന തെളിവ്, യദുകുലജാതനായ കൃഷ്ണൻ ആര്യവംശജനല്ല; അവർണ്ണനാണെന്നതാണ്. അത് വിളിച്ചുപറയുകയാണ് കൃഷ്ണനെ വേട്ടക്കാരനാക്കുന്നവർക്കെതിരെയുള്ള പ്രതിരോധം.

പുരുഷസൂക്തത്തിലും ഭഗവത്ഗീതയിലും പറയുന്ന കാര്യങ്ങളെ ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ വക്രീകരിച്ചവതരിപ്പിച്ച് മനുഷ്യർക്കിടയിലെ ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ ഉത്പത്തിയെക്കുറിച്ചാണെന്നു വരുത്തിത്തീർത്തതാണ് എന്നു സ്പഷ്ടമായ സ്ഥിതിക്ക്, എങ്ങനെയാണ് വർണ്ണവ്യത്യാസം ഉണ്ടായതെന്നു ആദികാവ്യമായ രാമായണം പറയുന്നതുകൂടി പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആ പരാമർശത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം വളരെ പ്രസക്തമാണ്. രാമായണത്തിലെ ഏറ്റവും വിവാദമായ ഉപാഖ്യാനമാണല്ലോ ശ്രീരാമൻ നടപ്പാക്കിയ, ശംബൂകൻ എന്ന ശൂദ്രന്റെ വധം. ശംബൂകഹത്യയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അരങ്ങേറിയ ഒരു സംവാദത്തിലാണ് ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ ഉത്പത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ അനാവൃതമാകുന്നത്. രാമായണത്തിലെ ആ പ്രസ്താവന സാംഗത്യമുള്ളതാകുന്നത്, അത് വർണ്ണധർമ്മവുമായി നേരിട്ടു ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നതും സംഭവിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ളതുമായതുകൊണ്ടാണ്:

രാമായണം വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരുന്ന ബ്രാഹ്മണ്യ ഉപജാപം

വാല്മീകിരാമായണം ഉത്തരകാണ്ഡത്തിലെ, എഴുപത്തിമൂന്നു മുതൽ എഴുപത്തിയാറു വരെയുള്ള സർഗ്ഗങ്ങളിലാണ് ശംബൂകന്റെ കഥ വരുന്നത്. സോദരന്മാരോടുകൂടി രാജധാനിയിലിരിക്കുന്ന രാമനു മുന്നിലേക്ക് ഒരു വയോധികനായ ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ അഞ്ചുവയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള പുത്രന്റെ മൃതദേഹവുമായി കടന്നുവരുന്നു. തന്റെ മകൻ മരണപ്പെട്ടത് രാജാവായ ശ്രീരാമന്റെ കലശലായ പാപം നിമിത്തമാണെന്നും, പുത്രനെ ജീവിപ്പിച്ചുതരണമെന്നും ബ്രാഹ്മണൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. രാജ്യത്തെ ശിശുമരണത്തിനു കാരണം രാജാവിന്റെ കർമ്മദോഷമാണെന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ച് രാമനെ നിന്ദിച്ചു പ്രകോപിപ്പിക്കുന്നു. നാട്ടുമ്പുറങ്ങളിലും നഗരങ്ങളിലും ആളുകൾ 'അയുക്തികങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ' ചെയ്യാൻതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നും, അതു മുടക്കി രാജാവു പ്രജകളെ പരിപാലിക്കുന്നില്ലെന്നും പരാതിപ്പെടുന്നു. മനസ്താപം സഹിക്കാൻ കഴിയാതെ ആ ബ്രാഹ്മണൻ, ശ്രീരാമനെ അപ്രകാരം മേൽക്കുമേൽ ക്ഷുബ്ധമായ വാക്കുകൾകൊണ്ടു പൊറുതിയില്ലാതാക്കിയതോടെ, അതീവ ദുഃഖിതനായ ശ്രീരാമൻ വേദജ്ഞാനികളായ ഗുരുക്കന്മാരെയും മന്ത്രിമാരെയും വിളിച്ചുവരുത്തി അഭിപ്രായംതേടി. ആ സമയം രാജസദസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന നാരദമഹർഷിയാണ്, ഹീനവർണ്ണനായ ഒരുവൻ അത്യുഗ്രമായ തപസ്സുചെയ്യുന്നതാണ് ദുരന്ത

കാരണം എന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. അതനുസരിച്ചാണ് രാമൻ ആ 'അത്യാചാരി'യെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങുന്നതും, ശംബൂകനെ കണ്ടെത്തി വധിക്കുന്നതും എന്നാണ് വാല്മീകിമഹർഷി രാമായണത്തിൽ പറയുന്നത്.[ഈ കഥയിലെ കള്ളക്കളികളെക്കുറിച്ചും, ആ കാപട്യങ്ങൾ പൊളിച്ചുകൊണ്ട് ശംബൂകവധത്തിനപ്പുറം സംഭവിച്ച കാര്യങ്ങളും, രാമന്റെ വാക്കുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി 'സർവ്വഭൂതഹിതം സത്യം' എന്ന എന്റെ പുസ്തകത്തിൽ വിശദമായി ചർച്ചചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വായിക്കുക.]

ശംബൂകകഥയിൽ നാരദമഹർഷി ബ്രാഹ്മണശിശുവിന്റെ മരണകാരണം വിവരിക്കുന്നത്, മാർക്കണ്ഡേയമഹർഷിയും വസിഷ്ഠമഹർഷിയും ഗൗതമമഹർഷിയും ജാബാലമഹർഷിയുംഅടക്കമുള്ള പരമവേദജ്ഞാനികളുടെ സാന്നിധ്യത്തിലാണ്. ആ പണ്ഡിതസഭയിൽ അദ്ദേഹം പരാമർശിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു. അത്, തൊഴിൽ വിഭജനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ചാതുർവർണ്ണ്യത്തെ, ജന്മം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള വർണ്ണവിഭജനമാക്കി മാറ്റിത്തീർത്ത ഉപജാപം വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരുന്ന ഒരു സത്യപ്രസ്താവനയാണ്:

എഴുപത്തിനാലാം സർഗ്ഗത്തിൽ നാരദൻ പറയുന്നു: 'കൃതയുഗത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമാണ് തപസ്സിന് ആധികാരികളായിരുന്നത്(ശ്ലോകം:9).പിന്നെയുണ്ടായ ത്രേതായുഗത്തിൽ ക്ഷത്രിയർക്കും തപശ്ചര്യ ധർമ്മമായിത്തീർന്നു(ശ്ലോകം:11). അനന്തരം വന്ന ദ്വാപരയുഗത്തിൽ, തപസ്സുചെയ്യുന്നതു വൈശ്യർക്കും ഉചിതമായിത്തീർന്നു. മൂന്നു യുഗങ്ങൾകൊണ്ടു ക്രമത്തിൽ തപോനുഷ്ഠാനം എന്നതു മൂന്നു ജാതിക്കാർക്കും തക്കതായിത്തീർന്നു.(ശ്ലോകം:25). കലിയുഗത്തിൽ ശൂദ്രജാതിയിൽ ജനിച്ചവനും തപോനുഷ്ഠാനം ആചാരത്തിൽവരുന്നതാണ് (ഭവിഷ്യച് ശൂദ്രയോന്യാം വൈ തപശ്ചര്യാകലൗയുഗേ-ശ്ലോകം:28) എന്നും നാരദൻ രാമനോട് പറയുന്നു:

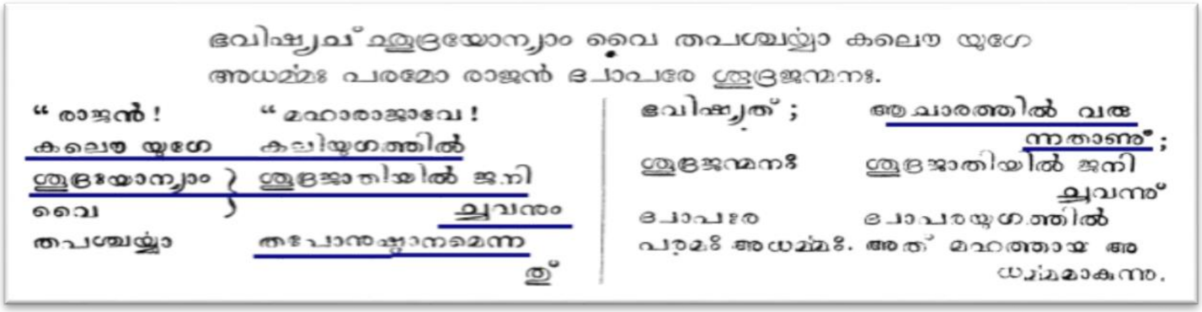
ഭവിഷ്യച് ഛൂദ്രയോന്യാം വൈ തപശ്ചര്യ്യാ കലൌ യുഗേ
അധർമ്മഃ പരമോ രാജൻ ദ്വാപരേ ശൂദ്രജന്മനഃ.

" രാജൻ !	" മഹാരാജാവേ !	ഭവിഷ്യത് ;	ആചാരത്തിൽ വരുന്നതാണ് ;
കലൌ യുഗേ	കലിയുഗത്തിൽ	ശൂദ്രജന്മനഃ	ശൂദ്രജാതിയിൽ ജനിച്ചവന്ന്
ശൂദ്രയോന്യാം വൈ	ശൂദ്രജാതിയിൽ ജനിച്ചവന്നു	ദ്വാപരേ	ദ്വാപരയുഗത്തിൽ
തപശ്ചര്യ്യാ	തപോനുഷ്ഠാനമെന്നത്	പരമഃ അധർമ്മഃ.	അത് മഹത്തായ അധർമ്മമാകുന്നു.

['ശൂദ്രജാതിയിൽ ജനിച്ചവന് ദ്വാപരയുഗത്തിൽ തപശ്ചര്യ അധർമ്മമാകുന്നു.(അധർമഃ പരമോ രാജൻ ദ്വാപരേ ശൂദ്രജന്മന) എന്ന ഇരുപത്തെട്ടാം ശ്ലോകത്തിന്റെ പകുതിഭാഗംമാത്രം അടർത്തിയെടുത്താണ് ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ വക്താക്കൾ ഈ കാലമത്രയും അസത്യപ്രചരണം നടത്തിയതെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. ആയിരക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു കഴിഞ്ഞുപോയെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന യുഗങ്ങളിലാണ് ശൂദ്രജാതിയിൽ ജനിച്ചവർക്കു തപസ്സ് അനുവദനീയമല്ലാത്തത് എന്നതും, കലിയുഗത്തിൽ ശൂദ്രർക്ക് തപോനുഷ്ഠാനമെന്നത് ആചാരത്തിൽ വരുന്നതാണെന്നതും അവർ മറച്ചുവെച്ചു. ഇന്നും അതേ കള്ളം ഒരു മനസ്സാക്ഷിക്കുത്തുമില്ലാതെ ആവർത്തിച്ചവതരിപ്പിച്ച് അവർ സത്യത്തെ കുഴിച്ചുമൂടുന്നു].

'പണ്ട് കൃതയുഗത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമാണ് തപസ്സിന് ആധികാരികളായി ഉണ്ടായത്(ശ്ലോകം: 9). അതിൽ പിന്നെയാണ് ദൃഢശരീരമുള്ള മനുഷ്യരുടെതായ ത്രേതായുഗമെന്നത്. അതിൽ, ക്ഷത്രിയർ തപസ്സുകൊണ്ടു മേന്മപൂണ്ടവരായിരിക്കും എന്ന് സമ്മതിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി(ശ്ലോകം:11). യാതൊന്ന് ബ്രാഹ്മണർക്കുമാത്രം ആദ്യമുണ്ടായിരുന്നുവോ, യാതൊന്ന് ക്ഷത്രിയർക്കും പിന്നീടു സാദ്ധ്യമായോ അവയെല്ലാം രണ്ടുയുഗങ്ങളിലും തുല്യ ഫലങ്ങൾ നൽകുന്നതായി ഭവിച്ചു.(ശ്ലോകം:13). ആകയാൽ, അപ്പോൾ അവരെല്ലാം അധികമായ വ്യത്യാസത്തെ കാണുകയുണ്ടായില്ല. ആ സന്ദർഭത്തിൽ നാലുജാതിക്കാർക്കും ആചാരഭേദം വിധിയായി ഏർപ്പെടുത്തി':

ബ്രഹ്മ ക്ഷത്രം ച തത് സർവ്വം യത് പൂർവ്വമപരം ച യത്
യുഗയോരുഭയോരാസീത് സമവീര്യസമന്വിതം. 13

"യത്	"യാതൊന്ന്	അപരം,	പിമ്പ് സിദ്ധമായോ,
ബ്രഹ്മ ച	ബ്രാഹ്മണർക്ക് മാത്രം	തത് സർവ്വം	അതെല്ലാം
പൂർവ്വം,	ആദ്യമുണ്ടായിരുന്നുവോ,	ഉഭയോഃ യുഗയോഃ	രണ്ടു യുഗങ്ങളിലും
യത്	യാതൊന്ന്	സമവീര്യ- സമന്വിതം	തുല്യഫലത്തെ നൽകുന്നതായി
ക്ഷത്രം ച	ക്ഷത്രിയർക്കും	ആസീത്.	ഭവിച്ചു.

["കൃതയുഗത്തിൽ യാതൊരു ബ്രാഹ്മണ്യം ഉത്കൃഷ്ടമായിരുന്നുവോ, ആ ബ്രാഹ്മണ്യവും ക്ഷത്രവും, ത്രേതായുഗത്തിൽ സമപ്രധാനമായ്തീർന്നു." (ശ്ലോ. ൨൦.)

കൃതയുഗത്തിൽ ക്ഷത്രിയർക്ക് തപസ്സിൽ അധികാരമില്ലാത്തതിനാൽ ആ യുഗത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരേക്കാൾ അപ്പോഴുള്ള ക്ഷത്രിയർക്ക് ന്യൂനതയും, ത്രേതായുഗത്തിൽ ഇരുവർക്കും അധികാരമുള്ളതിനാൽ, ഇരുകൂട്ടർക്കും തപോവീര്യാദികൊണ്ട് സമത്വമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു ഭാവം. അതിനാൽ കൃതയുഗ ബ്രാഹ്മണരേക്കാൾ ത്രേതായുഗ ബ്രാഹ്മണർക്ക് ന്യൂനത്വം പറയപ്പെട്ടതായും സിദ്ധിക്കുന്നു. (തിലകം.)]

അപശ്യംസ്തു ന തേ സർവ്വേ വിശേഷമധികം തതഃ
സ്ഥാപനം ചക്രിരേ തത്ര ചാതുർവ്വർണ്യസ്യ സംമതം. 14

"തതഃ,	"ആകയാൽ	തത്ര	ആ സന്ദർഭത്തിൽ
തു, തേ സർവ്വേ	അപ്പോൾ, അവരെല്ലാം	ചാതുർവ്വർണ്യസ്യ	നാലു ജാതിക്കാർക്കും
അധികം	അധികമായ	സംമതം	ആചാരഭേദത്തെ
വിശേഷം	വ്യത്യാസത്തെ	സ്ഥാപനം	വിധിയായി
അപശ്യൻ ന;	കാണുകയുണ്ടായില്ല;	ചക്രിരേ.	ഏർപ്പെടുത്തി.

[ത്രേതായുഗത്തിൽ തപസ്സുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മക്ഷത്രസാമ്യമുണ്ടാകയാൽ, വൈലക്ഷണ്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതായ ചാതുർവ്വർണ്യങ്ങൾക്കുള്ള ആചാരഭേദങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തി, എന്നു സാരം.

അതായത്, ത്രേതായുഗത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയന്മാരും ആചാരസമന്മാരായി ബ്രഹ്മ-ക്ഷത്ര സാമ്യതയുണ്ടായി. സ്വാഭാവികമായും ബ്രാഹ്മണരെക്കാൾ ശാരീരിക ക്ഷമതകൂടിയ ക്ഷത്രിയന്മാർ തപശ്ശക്തികൂടിആർജ്ജിച്ചതോടെ സമൂഹത്തിനുമേലുള്ള ബ്രാഹ്മണാധിപത്യം ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടും എന്ന അവസ്ഥയുണ്ടായി. അടുത്ത യുഗങ്ങളിൽ, ക്രമാനുഗതം വൈശ്യരും ശൂദ്രരും തപശ്ശക്തിനേടുന്നതോടെ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ ആധികാരികത അപ്രസക്തമാകും എന്ന സ്ഥിതിയായി. ആ ഭയത്തിൽനിന്നാണ് ആചാരഭേദം ഏർപ്പെടുത്തി സ്വയം സംരക്ഷണമൊരുക്കാൻ ബ്രാഹ്മണർ നിർബന്ധിതരായതെന്നു വ്യക്തമാകുകയാണ് നാരദൻ, ഇവിടെ.

രാമായണത്തിൽ നാരദർ പറയുന്ന മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾകൂടി അതോടൊപ്പം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്: 'ത്രേതായുഗത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ, അധർമ്മത്തിലും കാർഷികവൃത്തിയിലും അവർക്ക് -ബ്രാഹ്മണർക്കും ക്ഷത്രിയർക്കും സേവ ചെയ്തുവന്നിരുന്ന മറ്റുജാതിക്കാർക്ക്-പ്രിയമേറിയപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും ക്ഷീണ

ദശകളെ പ്രാപിച്ചു.(ശ്ലോകം:22). അപ്പോൾ, ആ അധർമ്മം രണ്ടാം പാദത്തിൽ ഊന്നി. ആയതിനാൽ ആ യുഗത്തിനു ദ്വാപരയുഗം എന്നു പേര് ഉണ്ടായി.(ശ്ലോകം:23). പുരുഷോത്തമാ, ആ ദ്വാപരയുഗത്തിന്റെ അവസാനം എത്തിയ സമയം അധർമ്മമാകുന്ന സ്വാർത്ഥതയും കൃഷിവൃത്തിയും(?) അഭിവൃദ്ധിപൂണ്ടു.(ശ്ലോകം:24). ആ ദ്വാപരയുഗത്തിൽ തപസ്സനുഷ്ഠിക്കുക എന്നതു വൈശ്യന്മാർക്കും ഉചിതമായിത്തീർന്നു. (ശ്ലോകം:25). പുരുഷോത്തമ! മൂന്നു യുഗങ്ങൾകൊണ്ടു ക്രമത്തിൽ തപോനുഷ്ഠാനമെന്നത് മൂന്നു ജാതിക്കാർക്കും തക്കതായിത്തീർന്നു. ശൂദ്രൻമാത്രം ആ മൂന്നുയുഗങ്ങളിലും തപസ്സുചെയ്യുകയെന്ന ധർമ്മത്തിന് അധികാരിയാകുന്നില്ലാ(ശ്ലോകം:26)'. ഒരു പ്രവചനമെന്ന വിധത്തിലല്ല, നടന്ന സംഭവങ്ങളുടെ വിവരണമെന്ന നിലയിൽത്തന്നെയാണ് ഇക്കാര്യങ്ങൾ പറയുന്നത് എന്നതാണ് അവ പിൽക്കാലത്തു കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടവയാണെന്ന വിശ്വാസത്തിനു പിൻബലം. പ്രക്ഷിപ്തശ്ലോകങ്ങളാണെങ്കിൽപോലും അവ വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരുന്ന സത്യങ്ങൾ, സത്യങ്ങൾ തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ട്, ആദ്യകാല ചാതുർവർണ്യത്തെ അട്ടിമറിച്ച ഉപജാപത്തെ അനാവൃതമാക്കുന്ന തെളിവായി ഉത്തരകാണ്ഡത്തിലെ പ്രസ്താവനകളെ സ്വീകരിക്കാം.

[നാരദൻ പറഞ്ഞത് രാമന്റെ വാക്കായാണ് പൊതുവെ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. രാമനെന്ന മാതൃകാഭരണാധികാരിയുടെ മഹത്വത്തിനുമേൽ കളങ്കംചാർത്തിയ ഒരു സംഭവമായാണ് ശംബൂകവധം കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. രാമരാജ്യം എന്ന സങ്കൽപത്തിൽ കീഴാളർ അകാരണമായി കശാപ്പുചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന തോന്നൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് ആ കഥ കാരണമായിട്ടുണ്ട്. ശൂദ്രന് തപസ്സു നിഷിദ്ധമാണെന്നും, നിയമവിരുദ്ധമായി തപസ്സിനു മുതിരുന്നവർ നിഗ്രഹിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നുമുള്ള സന്ദേശം നൽകുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ആ സംഭവം രാമായണത്തിൽ എഴുതിച്ചേർത്തതെന്ന വാദം സുബലമാണ്. മിക്ക രാമായണ പരിഭാഷകളിലും ഉത്തരകാണ്ഡം പ്രക്ഷിപ്തസർഗ്ഗങ്ങൾ എന്നുതന്നെയാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഉത്തരകാണ്ഡത്തിലെ മുൻപു സൂചിപ്പിച്ച ഭാഗങ്ങൾ വംശശുദ്ധിവാദികളുടെ വാദങ്ങൾക്കു പ്രതികൂലമാണെന്നതുകൊണ്ട്, പ്രക്ഷിപ്തമാണെന്ന പ്രതീതി വരുത്തി വിശ്വാസ്യതയില്ലാതാക്കാൻ ശ്രമിച്ചതാകാം. അതിനർത്ഥം, രാമായണത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങളില്ലാ എന്നല്ല. രാമായണത്തിലെ ഉത്തരകാണ്ഡം മൊത്തം പ്രക്ഷിപ്തമാണ് എന്നു വരുത്തേണ്ടത്, ചിലരുടെ നിലനിൽപ്പിന് അനിവാര്യമായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. ആ നിഗമനത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന വസ്തുതകൾ 'സർവ്വഭൂതഹിതം സത്യ'ത്തിലെ 'ഉത്തരകാണ്ഡം എന്തുകൊണ്ടാണ് 'പ്രക്ഷിപ്തമാക്കുന്നത്' എന്ന അധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പ്രക്ഷിപ്തവാദം ജാതിവാദികൾക്ക് എങ്ങനെ ലാഭമാകുന്നു എന്ന് അതിൽ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.]

ജന്മാധിഷ്ഠിതമായ വർണ്ണവിഭജനവും അതിനേക്കാൾ പ്രതിലോമകരമായ ജാതിവിഭജനവും ആഢ്യസമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണെന്നും ജാത്യാപകർഷവും ജാത്യാഹങ്കാരവും വെറും മിഥ്യാധാരണയാണെന്നും തെളിയിക്കുന്ന ഇത്രയേറെ വസ്തുതകൾ ഈ ലോകത്തിനു മുന്നിലുള്ളപ്പോഴും, ആര്യബ്രാഹ്മണ്യം ഹൈന്ദവസമൂഹത്തിനുമേൽ ഇത്രയും അടിയുറച്ച ആധിപത്യം നേടിയെടുത്തത് എങ്ങനെയായിരുന്നു എന്നുനോക്കാം. ആദ്യകാല വർണ്ണവിഭജനത്തിലും, അതിനെത്തുടർന്നു നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ട ജാതിവിഭജനത്തിലും, ഒരേ പേരും ഒരേ സാമൂഹികാവസ്ഥയും നിലനിർത്തുവാനായ ഏക സമുദായം ബ്രാഹ്മണരായതുകൊണ്ട് അവർ മാത്രമാണ് ഒന്നും നഷ്ടപ്പെടാത്തവർ എന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. അതിനു കാരണം ആ അപനിർമ്മാണ

ങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണാധികാരികൾ ആര്യബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു എന്നതാണ്. ആര്യ ബ്രാഹ്മണ്യാധിപത്യത്തിലേക്ക് ഭാരതത്തെ എത്തിച്ച ആസൂത്രണത്തിന്റെ രൂപരേഖയായി കരുതപ്പെടുന്ന മനുസ്മൃതി എന്ന നിയമസംഹിത ആ ദൗത്യത്തിൽ എങ്ങനെയാണ് പങ്കാളിയായതെന്നു വിശദമായി പരിശോധിക്കാം:

മനുസ്മൃതി

അദ്വൈതബോധത്തെ അടിസ്ഥാനശിലയാക്കി മഹർഷിമാർ പടുത്തുയർത്തിയ സനാതന സംസ്കൃതിക്കുമേൽ അധീശത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്, ബ്രാഹ്മണ്യം പരുവപ്പെടുത്തിയെടുത്ത ഏറ്റവും മാരകമായ ആയുധമാണ് മനുസ്മൃതി.സർവ്വചരാചരങ്ങളും പരമാത്മാവിന്റെ അംശമാണെന്ന വിശ്വാസത്തിലൂന്നിയ ആ മഹത്തായ സാമൂഹ്യക്രമത്തിന്റെ ആണിക്കല്ലിളക്കി, സർവ്വതലങ്ങളിലും വേർതിരിവുകളും വിവേചനങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയാക്കി മാറ്റിത്തീർക്കാൻ ആ ഒരൊറ്റ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ അതിന്റെ സ്രഷ്ടാക്കൾക്കു സാധിച്ചു എന്നതാണ് ചരിത്രം.

മനുസ്മൃതിയുടെ പ്രസക്തി

പൗരാണികഭാരതീയത പശ്ചാത്തലമാക്കി നടത്തപ്പെടുന്ന എല്ലാ വാദപ്രതിവാദങ്ങളിലും പഠനങ്ങളിലും വിവാദവിഷയമായി കടന്നുവരുന്ന ഗ്രന്ഥമാണ് മനുസ്മൃതി. മനുസ്മൃതിയിലെ സ്മൃതി എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം ചിന്ത, ആചാരപദ്ധതി, ധർമ്മശാസ്ത്രം, ന്യായശാസ്ത്രം, സദാചാരസംഹിത എന്നൊക്കെയാണ്. ഇന്ത്യയിലെ ഇന്നു നിലവിലുള്ള സിവിൽ-ക്രിമിനൽ നിയമങ്ങളുടെ നിർമ്മിതിക്കു നിദാനമായ കൃതി എന്നരീതിയിൽ ഒരു വിഭാഗവും, ഭാരതത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന സമ്പന്നമായ ഒരു സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയുടെ വിനാശത്തിനു വിത്തുപാകിയ പുസ്തകമെന്ന് മറ്റുള്ളവരും വിലയിരുത്തുന്ന മനുസ്മൃതിയെ ഒഴിവാക്കി ഒരു ഭാരതപഠനം ഒരിയ്ക്കലും സാധ്യമല്ലല്ലോ. അത്രമേൽ 'അത്ഭുതകരമായ മാറ്റങ്ങൾ' ഈ സമൂഹത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയ 'ദൈവികപരിപ്രേക്ഷ്യമുള്ള നിയമപുസ്തക'മാണത്.

ലോകത്തിലെ പല സമൂഹങ്ങളിലും കാലികമായി പ്രസക്തിയുള്ള ചില ഘടകങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സാമൂഹികവിഭജനം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, കേവലം ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രചാരണത്തിലൂടെ, സമൂഹത്തിലെ ശാക്തികമായി അപ്രസക്തരായിരുന്ന ഒരു ന്യൂനപക്ഷം, മുഴുവൻ സമൂഹത്തിന്റെയും ആധിപത്യകേന്ദ്രമായ അട്ടിമറി മറ്റൊരിടത്തും കാണാനാകില്ല. കർമ്മങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നാലു വർണ്ണങ്ങൾ നിലനിന്നിരുന്ന പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ, അധികാരത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാൺ ക്ഷത്രിയരുടെയും, സമ്പത്തിന്റെ കൈവശാവകാശം വൈശ്യരുടെയും, അധീനതയിലായിരുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മികോപദേശവും വൈദികവൃത്തിയും വേദപഠനവും അദ്ധ്യാപനവുമായി അടങ്ങിയൊതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന മറ്റൊരു സമുദായത്തെ ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ടു സമൂഹത്തിന്റെ അധികാരികളാക്കി അത്ഭുതം നിർവ്വഹിച്ച ഗ്രന്ഥം എന്ന നിലയിൽ മനുസ്മൃതി എക്കാലത്തും പ്രസക്തമാണ്. ആ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നിർമ്മാണത്തിലൂടെയും, അതിന്റെ ആസൂത്രിതമായ പ്രചാരണത്തിലൂടെയും, അത് അനുശാസിക്കുന്ന നിയമങ്ങളുടെ നിഷ്ഠൂരമായ നിർവ്വഹണത്തിലൂടെയും, അതുവരെ സമൂഹത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന സകലരെയും വരുതി

യിലാക്കിയ അപനിർമ്മിതിയുടെ അസാമാന്യ അവശേഷിപ്പാണ് മനുസ്മൃതി. അതുതന്നെയാണ്; അല്ലെങ്കിൽ അതുമാത്രമാണ് ആ കൃതിയുടെ പ്രസക്തി.

വേദേതിഹാസങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായ അത്രയധികം ആശയങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ട് മനുസ്മൃതിയിൽ എഴുതിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു എന്നാണെങ്കിൽ, ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ പറയാവുന്ന ഉത്തരം ഇതാണ്: വേദേതിഹാസങ്ങൾ തീർത്തും ആദ്ധ്യാത്മിക ലക്ഷ്യങ്ങൾ മാത്രം മുൻനിർത്തി രചിയ്ക്കപ്പെട്ടവയാണ്. അതുകൊണ്ട്, സർവ്വ മനുഷ്യരുടെയും ഉന്നതി എന്ന ലക്ഷ്യം മാത്രമാണ് അവയ്ക്കുള്ളത്. സമ്പത്തിന്റെയും അധികാരത്തിന്റെയും പരിപാലനം അവയുടെ പരിഗണനാവിഷയമേയല്ല. മറുവശത്ത്, കേവലം ലൗകികമായ, അല്ലെങ്കിൽ ഭൗതികമായ ലക്ഷ്യങ്ങളോടെ ചമയ്ക്കപ്പെട്ട ചട്ടങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണ് മനുസ്മൃതി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, സമൂഹത്തിലെ നിയന്ത്രകനിരയിലുള്ളവരുടെ സ്വാർത്ഥതയിൽ ഊന്നിയ താത്പര്യങ്ങൾ പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനാണ് അതിൽ പ്രധാന പരിഗണന നല്കപ്പെട്ടത്. ആദ്ധ്യാത്മിക ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രചന നിർവ്വഹിച്ചത് നിസ്വാർത്ഥരായ ഋഷിമാരാണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുമ്പോഴും, മനുസ്മൃതിയുടെ കർത്തൃത്വം മനുവെന്ന ചക്രവർത്തിയിലാണല്ലോ ചുമത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അത്തരം സത്യങ്ങൾ മറച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട്, മനുസ്മൃതിയെ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികഗ്രന്ഥമെന്ന നിലയിലേക്ക് ഉയർത്തിക്കാണിക്കാനും, അതിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആശയങ്ങൾക്കു ദൈവിക പരിപ്രേക്ഷ്യം കൊടുക്കാനും അതു വിദഗ്ദ്ധമായി പ്രചരിപ്പിച്ച് അംഗീകാരം നേടിയെടുക്കാനും സമൂഹത്തിന്മേൽ അലംഘനീയ ചട്ടങ്ങളായി നടപ്പാക്കാനും കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ് മനുസ്മൃതിയുടെ പ്രായോജകരായ ആര്യബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ ജയം. നിരക്ഷരരും നിസ്വരുമായ ജനസമൂഹങ്ങൾക്കുമേൽ ദൈവഭയത്തിന്റെ ചെലവിൽ അത്യാചാരങ്ങൾ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്നത് എളുപ്പമായതുകൊണ്ടാണ് അതു സാധ്യമായത്. ആ അപരാധങ്ങൾ പലർക്കും സ്വീകാര്യമായി ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നത് അതിനാലാണ്.

ഉള്ളടക്കത്തിലെ പൊള്ളത്തരം

പന്ത്രണ്ട് അധ്യായങ്ങളിലായി ആയിരത്തിഎഴുന്നൂറോളം ശ്ലോകങ്ങളോടുകൂടിയ, ഇന്ന് ലഭ്യമാകുന്ന മനുസ്മൃതിയിൽ വിവരിക്കപ്പെടുന്നത് ധർമ്മാചരണത്തിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുമ്പോൾ തന്നെ, അതിലെ ധർമ്മനീതിയായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നത് സരസ്വതി-ദൃഷദ്വതി എന്നീ നദികളുടെ ഇടയിലുള്ള ദേവനിർമ്മിതമായ ബ്രഹ്മാവർത്തം എന്ന ദേശത്തു നിവസിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണാദികളുടെ പരമ്പരാഗതമായ ആചാരങ്ങളാണ് എന്ന് ആദ്യാധ്യായത്തിലെ 17,18 ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയുന്നു. കുരുക്ഷേത്രം, മാത്സ്യദേശം, പാഞ്ചാലദേശം, ശൂരസേനദേശം എന്നീ 'അന്യദേശങ്ങൾ' 'ബ്രഹ്മർഷികൾ വസിക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങളാണെങ്കിലും', അവ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തെക്കാൾ മഹത്വംകുറവുള്ള ദേശങ്ങളാണെന്നും, അതിനാൽ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിൽ ജനിച്ച ബ്രാഹ്മണരുടെ അടുത്തുനിന്നും ഭൂമിയിലുള്ള മുഴുവൻ മനുഷ്യരും താന്താങ്ങളുടെ ധർമ്മം ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണ് എന്നുംഅനുശാസിക്കുന്ന മനുസ്മൃതി(അധ്യായം:1,ശ്ലോകം:19,20), നടപ്പാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ധർമ്മശാസ്ത്രം എന്താണെന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. സ്മൃതികർത്താവിന്റെ പരിമിതമായ അറിവിന്റെ പരി

ധിയിൽ വരുന്ന, 'ഭൂമിയിലുള്ള ദേശങ്ങളും അന്യദേശങ്ങളും' മാത്രമേ മനുസ്മൃതി യുടെപരിധിയിലും വരുന്നുള്ളൂ എന്ന് ചുരുക്കം. അത്, വിശാലഭാരതത്തിലെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള മനുഷ്യരുടെ എക്കാലത്തേക്കുമുള്ള നിയമമാകുമോ?

വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ സന്തതിയായ സ്വായംഭൂവമനു, ഋഷിമാരുടെ അഭ്യർത്ഥനയെ തുടർന്നാണ് മനുസ്മൃതി നിർമ്മിച്ചതെന്നും,ആനന്തരം അത് ഭൃഗു മുതലായ മഹർ ഷിമാർക്ക് ഉപദേശിച്ചതാണെന്നും ആദ്യത്തെ അധ്യായത്തിൽ പറയുന്നു.എന്നാൽ, പൊതുവർഷാരംഭത്തിന് മുമ്പോ ശേഷമോ ഉള്ള നാലു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുള്ളിലാണ് അതിന്റെ രചന എന്നതാണു പണ്ഡിതമതം. ഇന്നു കാണുന്ന മനുസ്മൃതി, പന്ത്രണ്ട് അധ്യായങ്ങളിലായി 2694ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. അതിൽ, ആയിരത്തി ഇരുന്നൂറോളം ശ്ലോകങ്ങൾ മാത്രമാകാം അസ്സലെന്നും, ആയിരത്തഞ്ഞൂറിനടുത്തു വരുന്നവ പിൽക്കാലത്ത് പലപ്പോഴായി കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും, മിക്ക പഠന ങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമധ്യായത്തിലെ രണ്ടാം ശ്ലോകത്തിൽത്തന്നെ, മനു സ്മൃതി മനുവിനോടുള്ള മഹർഷിമാരുടെ ചോദ്യമായി അതിന്റെ ലക്ഷ്യംവ്യക്ത മാക്കുന്നുണ്ട്:"ഹേ ഭഗവാൻ, ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയർ, വൈശ്യർ, ശൂദ്രർ എന്നീ നാലു വർണ്ണികളുടെയും, അന്തരപ്രഭവങ്ങളായ സങ്കരജാതികളുടെയും ജാതികർമ്മാദി കളായ ധർമ്മങ്ങൾ വഴിപോലെ ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരണമേ".(ഭഗവൻ, സർവ്വവ ർണാനാം യഥാവദനു പൂർവശഃ ആന്തര പ്രഭവാണാം ചഃ ധർമാൻ നോ വക്തുമർഹ സി). ആ അപേക്ഷയെ അടിത്തറയാക്കിയാണ് മനുസ്മൃതി പണിതുയർത്തിയിട്ടു ള്ളത്. വിഷയവിരക്തരും ദ്വൈതചിന്ത വെടിഞ്ഞവരുമായ പുരാണമഹർഷിമാർ ക്ക് മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ എന്താണ് താത്പര്യമെന്നുമാത്രം ആലോചിച്ചാൽ, മനുസ്മൃതിയുടെ പ്രസക്തിയെന്തെന്ന സംശയത്തിനുള്ള ഉത്തരമാകും.

മതപരമായ കാര്യങ്ങൾക്കുപുറമേ, രാഷ്ട്രീയവും നിയമപരവും സാമൂഹ്യവുമായ ഒട്ടേറെ ഭൗതികവിഷയങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുന്ന മനുസ്മൃതിക്ക്, ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികഗ്ര ന്ഥത്തിന്റെ പവിത്രതചാർത്തി, അതിൽ പറയുന്ന വിഷയങ്ങൾക്ക് ദൈവികമായ പ്രാമാണികതയുണ്ടാക്കാൻ ആരൊക്കെയോ നടത്തിയ ആസൂത്രിത ശ്രമങ്ങളാണ് അതിലെ പ്രക്ഷിപ്തങ്ങൾക്കു പിറകിലെന്ന് കരുതാം. ഒന്നാമധ്യായത്തിലെ രണ്ടാം ശ്ലോകം തന്നെ അതിനുള്ള തെളിവാണ്. ഗ്രന്ഥത്തിലെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലുള്ള പരിചി ന്തനങ്ങളെല്ലാം, ജന്മനാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വർണ്ണവ്യവസ്ഥയ്ക്കും ബ്രാഹ്മണ്യാധി പത്യത്തിനും അംഗീകാരം ഉറപ്പിച്ചെടുക്കാനുള്ള പശ്ചാത്തലമൊരുക്കൽ മാത്രമാ ണെന്നു കാണാം. അതു ചെയ്തത് മനുവാണോ, മനുവിനെ മറയാക്കി മറ്റു വല്ലവരു മാണോ എന്നകാര്യത്തിൽമാത്രമാണ് സംശയം. എന്തെന്നാൽ,ആത്മാവാസ്യം ഇദം വിശ്വം യദ് കിം ച്യഃ ജഗത് യാം ജഗത് എന്ന് 'ഈശാവാസ്യം ഇദം സർവ്വം' എന്ന ഉപ നിഷത് മഹാവാക്യത്തെ തിരുത്തിയ മനുവിന്റെ തൂലികയിൽനിന്ന് ഇത്ര മനുഷ്യ വിരുദ്ധമായ വചനങ്ങൾ വരുമെന്നു വിശ്വസിക്കുക വയ്യ. ആദിമകാലത്തു ഹിന്ദുമ തമോ ജന്മാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വർണ്ണഭേദമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. ഇന്നു നിലവി ലുള്ള മനുസ്മൃതിയിൽ ആദ്യന്തം നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന വർണ്ണവിവേചനവും മനു ഷ്യവിരുദ്ധതയും, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം അതിന്റെ അധീശത്വം ഉറപ്പിക്കുന്നതിനായി കുത്തിത്തിരുകിയ മാലിന്യങ്ങൾ മൂലം സംഭവിച്ചതാകാനാണു സാധ്യത.

'ശ്രുതിക്കും സ്മൃതിക്കും വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടാകുന്ന ഇടങ്ങളിൽ, ശ്രുതിതന്നെ പ്രബല പ്രമാണമാകും. അവയ്ക്കു ഭിന്നിപ്പില്ലാത്ത പക്ഷങ്ങളിൽ ശ്രുതിയെപ്പോലെ തന്നെ സ്മൃതിയും അംഗീകാര്യമാണ്(ശ്രുതിസ്മൃതിവിരോധേഷു ശ്രുതിരേവ ഗരീയസീ/ അവിരോധേ സദാ കാര്യം സ്മാർത്തം വൈദികവത് സദാ) എന്ന് ജാബാലസ്മൃതി യും വേദത്തിനു വിരോധമായ സ്മൃതിവാക്യം സാധുവല്ല; രണ്ടിനും വിപരീതമായ പുരാണവചനവും വകയല്ല (ശ്രുതിസ്മൃതിപുരാണാനാം വിരോധോ യത്ര ദൃശ്യതേ തത്രശ്രൗതം പ്രമാണം തു തയോർദ്വൈധേ സ്മൃതിർവര) എന്ന് വ്യാസസ്മൃതിയും വേദത്തിൽ കാണാത്ത വിഷയങ്ങളെ സ്മൃതിയിൽനിന്നു ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളാം; ഈ രണ്ടിലുമില്ലാത്തവയെ പുരാണങ്ങളിൽനിന്ന് ഗ്രഹിക്കാം. എന്നാൽ, ശ്രുതിസ്മൃതി പുരാണങ്ങളിൽ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ് കാണുമ്പോൾ, പുരാണത്തേക്കാൾ സ്മൃതി യും സ്മൃതികളെക്കാൾ വേദവും പ്രമാണമാകുന്നു(യദഃ ദൃഷ്ടം ഹി വേദേഷു തദ്ര ഷ്ടവ്യം സ്മൃതൗ കില/ ഉഭാഭ്യാം യദദൃഷ്ടം ഹി തത്പുരാണേഷു പഠ്യതേ/ ശ്രുതി സ്മൃതി പുരാണേഷു വിരുദ്ധേഷു പരസ്പരം/ പൂർവം ബലീയസ്യാദിതി ന്യായവി ദോ വിദുഃ)എന്ന് ആപസ്തംബസ്മൃതിയിലും പറയുന്നു. വേദവിരുദ്ധമായ സ്മൃതി വാക്യം പ്രമാണമല്ല; സ്വീകാര്യമാകുകയുമില്ല; അത് ആദരിക്കത്തക്കതുമല്ല എന്നു മീമാംസാശാസ്ത്രങ്ങളിലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മേൽ പ്രമാണങ്ങളനുസരിച്ച് വേദ ങ്ങളാൽ ആദരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾക്ക്, സ്മൃതികളാൽ യാതൊരുവിധ നിരാകരണവും സാധ്യമല്ല. ശ്രുതിസ്മൃതികളിൽ തമ്മിൽ വിരോധമായ എന്തെങ്കി ലുമുണ്ടായാൽ, ശ്രുതി പറയുന്നതാണ് പ്രമാണമെന്ന സർവ്വസ്വീകാര്യമായ നിയമം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, മനുസ്മൃതിയിലെ മിക്ക പരാമർശങ്ങളും വേദവിരുദ്ധമെന്ന നിലയിൽ റദ്ദാണെന്നു വരുന്നു. പ്രഥമ അധ്യായത്തിലെ മൂന്നാം ശ്ലോകത്തിൽ, മഹ ർഷിമാർ വാഴ്ത്തുന്നതുപോലെ, 'അപരിച്ഛേദ്യവും അപൗരുഷേയവുമായ വേദ ത്തിൽ വിധിച്ചിരിക്കുന്ന സമസ്തകർമ്മങ്ങളും അതിന്റെ തത്വവും അറിയുന്നവ നായ സ്വായംഭൂവമനു', അത്രമേൽ *വേദവിരുദ്ധമായ ശാസനങ്ങൾ ലോകത്തോടു നിർദ്ദേശിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നതല്ലേ യുക്തി?

(പിൻകുറിപ്പ്: *വേദവിരുദ്ധം എന്നതുകൊണ്ട്, പരമമായ ആദ്ധ്യാത്മികജ്ഞാനത്തിനു(വേദ ത്തിനു) നിരക്കാത്തത് എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്; ചതുർവേദങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായത് എന്നല്ല. പരമമായ ജ്ഞാനം എന്നതിലൂടെ സനാതനസരണി വിവക്ഷിക്കുന്നത്, സർവ്വചരാചരങ്ങളിലും വിളങ്ങുന്ന ചൈതന്യം ഒന്നാണെന്ന-പരമാത്മാ വിന്റെ അംശമാണെന്ന-സത്യമാണ്. ആ വസ്തുതയാണ് ഉപനിഷത്തുകൾ വിളംബരം ചെ യ്യുന്ന വേദാന്തജ്ഞാനം. അത് പരമജ്ഞാനമാകുന്നത് അദ്വൈതമായതുകൊണ്ടാണ്. നാലു വേദങ്ങളിലും പറയുന്നകാര്യങ്ങൾ പലതായതുകൊണ്ടും, പലതും തമ്മിൽ വിരുദ്ധമായതി നാലും വേദങ്ങൾ പരമജ്ഞാനമായി കണക്കാക്കാനാകില്ലല്ലോ. കൂടാതെ, ചതുർവ്വേദങ്ങളെ ആദ്ധ്യാത്മികഗ്രന്ഥങ്ങളായി മിക്ക പണ്ഡിതരും അംഗീകരിക്കുന്നുമില്ല. അതിനു കാരണം അവ കാമ്യകർമ്മങ്ങളായ യാഗങ്ങളും യജ്ഞങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മന്ത്രങ്ങളാണ് എന്ന താണ്. ഋഗ്വേദസംഹിതയ്ക്കു വള്ളത്തോൾ നടത്തിയ പരിഭാഷയുടെ ആമുഖത്തിൽ, സർ ദാർ കെ.എം.പണിക്കർ അക്കാര്യം സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. വേദാന്തജ്ഞാനം(ആത്മവിദ്യ) അ ത്യന്തം ഗുഹ്യമാണ്(രഹസ്യം) എന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ താത്പര്യവും ഒരു ചതിയാണ്. സാ ധാരക്കാർക്ക് ആത്മവിദ്യ അപ്രാപ്യമാണെന്ന ധാരണ പരത്തുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം.)

ഭർത്തൃഹരി രചിച്ച വൈരാഗ്യശതകം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ, ഭോഗാസ്ഥൈര്യവർണ്ണന എന്ന അധ്യായത്തിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ശ്ലോകമുണ്ട്: 'ഭോഗേ രോഗഭയം, കുലേ ച്യുതിഭയം, വിത്തേ നൃപാലാദ് ഭയം, മാനേ ദൈന്യഭയം, ബലേ രിപുഭയം, രൂപേ ജരായഭയം, ശാസ്ത്രേ വാദിഭയം, ഗുണേ ഖലഭയം, കായേ കൃതാന്താദ് ഭയം,സർവ്വം വസ്തു ഭയാന്വിതം. ഭുവി നൃണാം വൈരാഗ്യം ഏവാഭയം'. ഭോഗികൾക്ക് രോഗത്തെ ഭയം, കുലാഭിമാനികൾക്ക് കുലച്യുതിയെ ഭയം, ധനവാന്മാർക്ക് രാജാവിനെ ഭയം, അഭിമാനികൾക്ക് അന്യരുടെ മുൻപിൽ അപമാനിക്കപ്പെടുമോ എന്നു ഭയം, ബലവാന്മാർക്ക് ശത്രുഭയം,സൗന്ദര്യത്തിൽ രമിക്കുന്നവർക്ക് വാർദ്ധക്യത്തെ ഭയം, ശാസ്ത്രജ്ഞാനികൾക്കു വാദിക്കുന്നവനെ ഭയം, ഗുണവാന്മാർക്കു ദുർജ്ജനങ്ങളെ ഭയം, ശരീരത്തിനു മരണത്തെ ഭയം, എന്നിങ്ങനെ വസ്തുക്കളെല്ലാം ഭയാന്വിതമായിട്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, വൈരാഗ്യം(രാഗദ്വേഷങ്ങളില്ലാത്ത അവസ്ഥ) മാത്രമാണ് അഭയമെന്നതാണ് ഈ ശ്ലോകത്തിന്റെ പൊരുൾ. ഭൂമിയിൽജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ യഥാർത്ഥ സ്ഥിതി വിവരിക്കുന്നതിനും, വൈരാഗ്യത്തിന്റെ മഹിമ വ്യക്തമാക്കുന്നതിനുമാണ് ഭർതൃഹരി ആ സുഭാഷിതം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആ ശ്ലോകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭയങ്ങളെല്ലാം, ഒരു സമുദായത്തെയോ കുറച്ചാളുകളെയോ കീഴടക്കിയാൽ എന്തായിരിക്കും ഫലമെന്ന ചോദ്യത്തിനുള്ള ഒറ്റവാക്കിലുള്ള ഉത്തരമാണ് മനുസ്മൃതി എന്നകൃതി. ആൾബലത്തിലും കൈക്കരുത്തിലും അപ്രസക്തമായ ഒരു സമുദായത്തിനുണ്ടായ, യദൃച്ഛയാ കൈവന്ന അധികാരങ്ങൾ കൈവിട്ടുപോകുമോ എന്ന ഭയമാണ് മനുസ്മൃതിയുടെ രചനാരഹസ്യം.

ബ്രാഹ്മണർക്കുവേണ്ടി; ബ്രാഹ്മണരാൽ...

സൃഷ്ട്യാദിയിൽ ബ്രഹ്മാവ് ഈ ശാസ്ത്രത്തെ രചിച്ച്, യഥാവിധി തനിയ്ക്കുപദേശിച്ചുതന്നതാണെന്നും, താൻ അതു ഗ്രന്ഥരൂപത്തിലാക്കി ഭൃഗുവിനെ പഠിപ്പിച്ചെന്നും പ്രഥമ അധ്യായത്തിൽ(ശ്ലോകം: 58,59) മനു പറയുന്നു. ലോകാരംഭത്തിൽ ബ്രഹ്മാവിനാലുണ്ടാക്കപ്പെട്ട മനുസ്മൃതിയും ചാതുർവർണ്യവും, പതിനാലു മന്വന്തരങ്ങളും അവ ഓരോന്നിന്റെയും അന്ത്യത്തിലുള്ള പ്രളയവും അതിജീവിച്ച് നമുക്കു മുന്നിൽ എത്തിനിൽക്കുന്നു എന്ന പ്രചാരണത്തിനു പിന്നിലെ ഉന്നം, അവ ശാശ്വതസത്യങ്ങളാണെന്ന പ്രതീതിയുണ്ടാക്കി ആധികാരികത ഉറപ്പിക്കലും, പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവിന്റെ നിശ്ചയത്തെ നിഷേധിക്കരുതെന്ന ഭീഷണിയുയർത്തലുമാണ്.

മനുസ്മൃതി ആരംഭിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: മഹാന്മാരായ ഋഷികൾ, നിശ്ചിന്ത്യം സുഖമായി ഇരുന്നരുളുന്ന സ്വായംഭൂവമനുവിനെ സമീപിച്ച് ശാസ്ത്രമര്യാദയനുസരിച്ചു പൂജിച്ചശേഷം, സർവ്വവർണ്ണികളുടെയും സങ്കീർണ്ണജാതരുടെയും ധർമ്മങ്ങൾ ഉപദേശിക്കാൻ അപേക്ഷിച്ചു.(ശ്ലോകം:1,2). അവർക്കുള്ള ഉത്തരമായാണ് മനുസ്മൃതിയെന്ന ഗ്രന്ഥം അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ഗ്രന്ഥം രചിച്ച മനുവിനെക്കാൾ കൃത്യമായ ലക്ഷ്യത്തോടെ ചോദ്യം ചോദിച്ച്, വേണ്ടുന്ന മറുപടി വാങ്ങിയെടുത്തവരുടെ പദ്ധതി, ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയായ വിഭജനങ്ങൾ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കലായിരുന്നു എന്ന് സ്പഷ്ടം. അതിനുപിന്നിലെ ഗൂഢോദ്ദേശ്യം സമൂഹത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരുടെ മേധാവിത്വം സകലരെയും ബോധ്യപ്പെടുത്തി അംഗീകരിപ്പിക്കുക എന്ന

താണ്. 'മുഴുവൻ ശരീരങ്ങളിലും വെച്ച് പുരുഷശരീരം ശുദ്ധം; പുരുഷശരീരത്തിൽ തന്നെ നാഭിക്കു മുകളിലുള്ള ഭാഗം ശുദ്ധതരം; ആകയാൽ മുഖം ശുദ്ധതമം എന്നു ബ്രഹ്മാവരുളിയിരിക്കുന്നു' എന്ന, ഒന്നാം അധ്യായത്തിലെ തൊണ്ണൂറ്റിരണ്ടാം ശ്ലോകത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന ബ്രാഹ്മണസ്തുതി മനുസ്മൃതിയിൽ ആദ്യാവസാനമുണ്ട്. അവയൊഴിവാക്കിയാൽപ്പിന്നെ അധികമൊന്നും ആ പുസ്തകത്തിൽ കാണുകയുമില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ബ്രാഹ്മണർക്കുവേണ്ടി ഏതോ ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു ബ്രാഹ്മണാപദാനകൃതി മാത്രമാണ് മനുസ്മൃതി. അതിനാലായിരിക്കാം ആ ഗ്രന്ഥം അവകാശങ്ങളും അധികാരങ്ങളും നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ബ്രാഹ്മണർക്കു മാത്രമാണ്. മറ്റുള്ളവരുടെ കടമകളെക്കുറിച്ചു മാത്രമാണ് പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. ഒരേ സമയം ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിനു സംരക്ഷണകവചമൊരുക്കുകയും മറ്റുള്ളവരെ വേട്ടയാടുകയും ചെയ്യുന്ന ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചില ബ്രാഹ്മണാപദാനങ്ങൾ കാണുക:

- ✓ ധർമ്മത്തിന്റെ ശാശ്വതമായ അവതാരമായിട്ടാണ് വിപ്രന്റെ ജനനം തന്നെ. അവൻ ധർമ്മത്തിനായി പിറന്നവനായതുകൊണ്ട്, മോക്ഷത്തിനർഹനായിത്തീരുന്നു. (വിപ്രൻ=ബ്രാഹ്മണൻ) (അധ്യായം:01, ശ്ലോകം:98)
- ✓ ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖത്തുനിന്നും ഉത്ഭവിച്ചതുകൊണ്ടും ക്ഷത്രിയാദികൾക്കു മുൻപു ജനിച്ച് അവരെ വേദാധ്യയനം ചെയ്യിച്ചതിനാലും, വേദത്തെ ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മുഴുവൻ മാനവർക്കും ധർമ്മം അനുശാസിക്കുന്നതിനാലും ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രേഷ്ഠരാകുന്നു.(അധ്യായം:01, ശ്ലോകം:93)
- ✓ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിൽ ജനിച്ച ബ്രാഹ്മണന്റെ അടുക്കൽനിന്നും ഭൂമിയിലുള്ള മുഴുവൻ മനുഷ്യരും താന്താങ്ങളുടെ ധർമ്മം ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണ്(അധ്യായം:2, ശ്ലോകം:20).(അതുകൊണ്ടാണ് മനുസ്മൃതി നടപ്പാക്കിയ സകല വിവേചനങ്ങളുടെയും ഉത്തരവാദിത്വം ബ്രാഹ്മണരിൽ ആരോപിക്കുന്നത്)
- ✓ ദേവന്മാർ ഹവ്യങ്ങളും പിതൃക്കൾ കവ്യങ്ങളും ഏതൊരുവന്റെ മുഖം വഴി സർവ്വഥാ അനുഭവിക്കുന്നുവോ, ആ ബ്രാഹ്മണനെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനായി വേറെ ആരുണ്ട്?(അധ്യായം:01, ശ്ലോകം:95)
- ✓ ലോകത്തിലുള്ള സകല സമ്പത്തും ബ്രാഹ്മണന്റെ സ്വന്തമാക്കുന്നു.(അധ്യായം:1,ശ്ലോകം:100)(ഈ സ്മൃതിനിയമമാണ് മറ്റുള്ളവരെ അഗതികളാക്കിയത്)
- ✓ ബ്രാഹ്മണൻ മന്ത്രജപംകൊണ്ടുതന്നെ മോക്ഷപ്രാപ്തിക്ക് അർഹനായിത്തീരുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല.(അധ്യായം:2, ശ്ലോകം:87)
- ✓ പത്തുവയസ്സുള്ള ബ്രാഹ്മണനെയും നൂറുവയസ്സുള്ള ക്ഷത്രിയനെയും പിതാപുത്രന്മാർ എന്നറിയേണ്ടതാകുന്നു.അവരിൽ(പ്രായംകുറഞ്ഞ ആളായാലും) ബ്രാഹ്മണനത്രേ പിതാവ്.(അധ്യായം:02, ശ്ലോകം:135)
- ✓ ശ്രാദ്ധക്രിയ ചെയ്യുമ്പോൾ, ബ്രാഹ്മണൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്തോ അതൊക്കെ തെളിഞ്ഞ മനസ്സോടെ നൽകണം; എന്തെന്നാൽ പിതൃക്കൾക്ക് അത് പ്രിയങ്കരമാകുന്നു(അധ്യായം:03, ശ്ലോകം:231)(ഇങ്ങനെയാണ് അവർ സമ്പന്നരായത്).
- ✓ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞ് ഗുരുകുലത്തിൽനിന്നു മടങ്ങിയെത്തുന്ന ബ്രാഹ്മണനെ രാജാവ് ആദരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണർക്കു നൽകുന്ന

ധനധാന്യാദി പൂജ അക്ഷയനിധിയാകുന്നു എന്നത്രെ ശാസ്ത്രനിർണ്ണയം. ആ നിധി കള്ളന്മാരോ ശത്രുക്കളോ അപഹരിക്കുന്നില്ല; കാലപ്പഴക്കംമൂലം നാശമടയുന്നുമില്ല. ആകയാൽ രാജാവ് അക്ഷയഫലദായകമായ അത്തരം നിധി ബ്രാഹ്മണരിൽ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാകുന്നു.അത് അഗ്നിഹോത്രത്തേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാകുന്നു.(അധ്യായം:7,ശ്ലോകം:82,83,84)(സ്വത്തു നേടിയ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗം).

- ✓ ബ്രാഹ്മണന്റെ നേരെ നിന്ദയോടെ ദണ്ഡം ഓങ്ങുകയോ പുല്ലുകൊണ്ടുപോലും അടിക്കുകയോ ശരീരത്തിൽനിന്നും രക്തം വീഴാൻ ഇടയാക്കുകയോ ആപത്കാലത്തുപോലും ചെയ്യരുത്.(അധ്യായം:04, ശ്ലോകം:169)
- ✓ രാജാവ് നിത്യവും രാവിലെ എഴുന്നേറ്റ്, വേദത്രയാർത്ഥവേത്താക്കളും നീതിശാസ്ത്രവിശാരദരുമായ ബ്രാഹ്മണരെ വന്ദിക്കുകയും, അവരുടെ ആജ്ഞകൾക്കു വിധേയനായി പ്രവർത്തിക്കുകയും വേണം.(അധ്യായം:07, ശ്ലോകം:38)
- ✓ ക്ഷത്രിയാദികൾക്കു കൊടുക്കുന്ന ദാനത്തിന്, ദേയദ്രവ്യത്തിന് എന്തു വിലയുണ്ടോ അത്രതന്നെ ഫലം; ബ്രാഹ്മണനാണ് താനെന്നു പറയുന്നവന് നൽകിയാൽ ഇരട്ടിഫലം; വേദാധ്യയനം ചെയ്ത ബ്രാഹ്മണനു നൽകുന്ന ദാനത്തിന് ഫലം ലക്ഷഗുണം; വേദം മുഴുവൻ അധ്യയനംചെയ്ത ബ്രാഹ്മണനു കൊടുക്കുന്ന ദാനത്തിന്റെ ഫലം അനന്തവും.(അധ്യായം:07, ശ്ലോകം:85)
- ✓ രാജാവ് ബ്രാഹ്മണർക്ക് ധർമ്മാചരണത്തിനായി ഗൃഹം മുതലായ ഭോഗവസ്തുക്കളും സുവർണ്ണാദി ധനങ്ങളും നൽകേണ്ടതാണ്.(അധ്യായം:7, ശ്ലോകം:79)

[പിൻകുറിപ്പ്: ബ്രാഹ്മണർ കുലധർമ്മമായി അഭിമാനപുരസ്സരം അവതരിപ്പിക്കുന്ന അവകാശമാണല്ലോ ഭിക്ഷ(ദാനം വാങ്ങൽ). എന്നാൽ, ഭിക്ഷ അവർക്കു കിട്ടിയ ഒരു ശാപമാണെന്നു ഭാഗവതത്തിൽ പറയുന്നു(നാലാംസ്കന്ധം, അധ്യായം:2). ഒന്നാമത്തെ കല്പത്തിൽ, മരീചി മുതലായ പ്രജാപതികൾ ചേർന്ന് ലോകാഭിവൃദ്ധിക്കായി ഒരു സത്രം നടത്തി. ദേവതകളും ദേവന്മാരും മഹർഷികളും പങ്കെടുത്ത സത്രസദസ്സിലേക്ക് ബ്രഹ്മപുത്രനായ ദക്ഷൻ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ പരമശിവൻ ആദരിച്ചെഴുന്നേറ്റു വണങ്ങിയില്ല.കോപിഷ്ഠനായ ദക്ഷപ്രജാപതി തന്റെപുത്രി സതിയുടെ ഭർത്താവുംകൂടിയായ ശിവനെ അപഹസിച്ചു സംസാരിച്ചു. നിന്ദാവാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടും കുലുങ്ങാതെയിരുന്ന ശിവനെ ദക്ഷൻ ശപിച്ചു. എന്നിട്ടും, കൂസലില്ലാതെ ശിവൻ എഴുന്നേറ്റുപോകുകയാണുണ്ടായത്. എന്നാൽ, ഭഗവാന്റെ സേവകരിൽ പ്രമുഖനായ നന്ദികേശ്വരൻ കോപിതനായി ദക്ഷനെയും ദക്ഷന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് ആമോദിച്ചിരുന്ന ബ്രാഹ്മണന്മാരെയും പ്രതിശപിച്ചു: 'ഉപജീവനത്തിനുവേണ്ടി വർജ്യാവർജ്യവിവേകം കൂടാതെ എന്തും ഭുജിക്കുന്ന നിങ്ങൾ ദേഹപോഷണത്തിനായി യാചകന്മാരായി നടക്കട്ടെ' എന്നതായിരുന്നു ബ്രാഹ്മണർക്കു കിട്ടിയ ശാപം.(സർവ്വഭക്ഷാ ദ്വിജാവൃത്ത്യൈ ധൃതവിദ്യാതപോവ്രതാഃ വിത്ത ദേഹേന്ദ്രിയാരാമാ യാചകാ വിചരന്ത്വിഹ- ബ്രാഹ്മണർ കിട്ടിയതെല്ലാം തിന്നുന്നവരും, ഉപജീവനത്തിനുവേണ്ടി വിദ്യ, തപസ്സ്, വ്രതങ്ങൾ എന്നിവ ധരിച്ചവരും, ധനത്തിലും ദേഹേന്ദ്രിയാദികളിലും ആസക്തരുമാകട്ടെ. അതിനുവേണ്ടി യാചകരായി ലോകത്തിൽ അലയട്ടെ). യാജകരായിത്തീരട്ടെ എന്നു ഭാർഗ്ഗവരാമനും ബ്രാഹ്മണരെ ശപിച്ചതായി 'സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡ'ത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം ഒന്നാമധ്യായത്തിലും പറയുന്നു. അതായത്, ബ്രാഹ്മണർ ജന്മാവകാശമായി അവതരിപ്പിക്കാറുള്ള ഭിക്ഷ അവർക്കു സിദ്ധിച്ച ഒരു ആദരവല്ല; ശാപമാണെന്നാണ് പുരാണങ്ങൾ പറയുന്നത്. അന്യവർണ്ണികളുടെ ജോലികളെല്ലാം വേതനമില്ലാത്ത കർത്തവ്യങ്ങളാക്കിയപ്പോഴും, ബ്രാഹ്മണ്യം കൂലിവാങ്ങിയ വളഞ്ഞവഴിയാണത്.]

- ✓ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഗോക്കളെ അപഹരിക്കുന്നവന്റെ കാൽ പകുതിവെട്ടി ഉടൻ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കണം.(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:325)
- ✓ പ്രാണൻ പോകുമെന്നു വന്നാൽപോലും രാജാവ് വേദജ്ഞനായ ബ്രാഹ്മണനിൽനിന്നും കരം പിരിക്കരുത്. തന്റെ രാജ്യത്തു വസിക്കുന്ന ശ്രോത്രിയൻ വിശപ്പുകൊണ്ടു വലയാനും ഇടവരുത്തരുത്.(അധ്യായം:07, ശ്ലോകം:133)
- ✓ കള്ളസാക്ഷ്യം പറയുന്ന ക്ഷത്രിയാദിവർണത്രയത്തിൽ ദണ്ഡം ഏൽപ്പിക്കാനുള്ള (ശരീരത്തിലെ)സ്ഥാനങ്ങൾ പത്ത് എന്ന് സ്വാംയംഭൂവമനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണനെയാകട്ടെ ദേഹദണ്ഡമേൽപ്പിക്കാതെ നാട്ടിൽനിന്നു പറഞ്ഞയക്കേണ്ടതാകുന്നു.(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:124)
- ✓ യുദ്ധം ജയിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ശത്രുരാജ്യത്തെ ദേവന്മാരെ പൂജിക്കുക; ധാർമ്മികരായ ബ്രാഹ്മണരെ ആദരിക്കുക.(അധ്യായം:07, ശ്ലോകം:201)
- ✓ ജനനംകൊണ്ടുമാത്രം ബ്രാഹ്മണനായവനോ, താൻ ബ്രാഹ്മണനാണെന്നു പറയുന്നവനോ രാജാവിന്റെ ധർമ്മനിർണ്ണയകർത്താവായി നിയമിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഒരു ശൂദ്രൻ ഒരിക്കലും ധർമ്മനിർണ്ണയകർത്താവായി നിയോഗിക്കപ്പെടരുത്(അധ്യായം:08,ശ്ലോകം:20)(ബ്രാഹ്മണനു യോഗ്യത വേണ്ട).
- ✓ പണ്ട് ആരോ വെച്ച നിധി ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ കണ്ടെത്തിയാൽ, അതു മുഴുവൻ അയാൾക്കെടുക്കാവുന്നതാണ്; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ബ്രാഹ്മണൻ സർവ്വധനത്തിനും നാഥനാകുന്നു. രാജാവു കണ്ടെത്തുന്നപക്ഷം, അതിന്റെ പകുതി ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനംചെയ്ത്, ബാക്കിയുള്ള പകുതി ഭണ്ഡാരത്തിൽ മുതൽ കൂട്ടിക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്.(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:37/38)
- ✓ പണം പലിശയ്ക്കുകൊടുക്കുന്നവൻ ബ്രാഹ്മണാദി വർണ്ണക്രമത്തിൽ നൂറിന് രണ്ട്, മൂന്ന്, നാല്, അഞ്ചുവീതം പ്രതിമാസം പലിശ വാങ്ങാവുന്നതാണ്. (അധ്യായം:8, ശ്ലോകം:142)(ബ്രാഹ്മണർ:2% ക്ഷത്രിയർ:3% വൈശ്യർ:4% ശൂദ്രർ:5%)
- ✓ എല്ലാവിധ പാപങ്ങളും ചെയ്തവനായാലും ബ്രാഹ്മണനെ ഒരിക്കലും കൊല്ലരുത്. സകല സ്വത്തുക്കളോടും കൂടി കായപീഡയൊന്നും കൂടാതെ അവനെ നാടുകടത്തണം. ബ്രാഹ്മണവധത്തെക്കാൾ വലിയ പാപം ഭൂമിയിലില്ല. ആകയാൽ രാജാവ് അയാളുടെ ഹത്യ മനസ്സുകൊണ്ടു നിനയ്ക്കുകപോലും ചെയ്യരുത്.(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:380, 381)
- ✓ തങ്ങളുടെ ഹിതമാഗ്രഹിക്കുന്ന രാജാവ്, ദ്വിജർ തമ്മിൽ ആശ്രമധർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചു വാദിക്കുമ്പോൾ തന്റെ അഭിപ്രായം ഇന്നതാണെന്നു വിശേഷിച്ചും പറയരുത്. തർക്കത്തിലേർപ്പെടുന്നവരെ യഥാർഹം ആദരിച്ചു സാന്ത്വനവാക്കുകൾകൊണ്ട് അവരുടെ ക്ഷോഭം ശമിപ്പിച്ച്, മറ്റു ബ്രാഹ്മണരുടെ സമക്ഷം മാത്രം ആ വാദികളുടെ സ്വധർമ്മം ബോധിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു(അധ്യായം:8, ശ്ലോകം:390,391) (രാജാവിന്റെ അധികാരം അത്രമേൽ പരിമിതമായിരുന്നു).
- ✓ ധർമ്മിഷ്ഠനായ രാജാവ് മഹാപാതകികളുടെ ധനം ഒരിക്കലും എടുക്കരുത്. ലോഭംകൊണ്ട് എടുക്കുന്നപക്ഷം, അവന്റെ പാപം രാജാവിനെ ബാധിക്കും. പിഴയായി ഈടാക്കിയ പണം വെള്ളത്തിലിട്ട് വരുണനു സമർപ്പിക്കുകയോ

വേദജ്ഞരും ആചാരനിഷ്ഠരുമായ വിപ്രർക്ക് ദാനംനൽകുകയോ ആകാം. (അധ്യായം:9,ശ്ലോകം:244)(ബ്രാഹ്മണർക്കു കിട്ടുന്ന പണത്തിന് ശുദ്ധിവേണ്ട!).

- ✓ എന്തെങ്കിലും പിഴ ഒടുക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ, ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു കഴിവില്ലാതെ വന്നാൽ ക്ഷത്രിയനും വൈശ്യരും ശൂദ്രരും പകരം പണിയെടുത്തു കടം വീട്ടണം. ബ്രാഹ്മണൻ അൽപം അൽപമായി പിഴയൊടുക്കിയാൽ മതി. ബ്രാഹ്മണനെക്കൊണ്ടു പണിയെടുപ്പിക്കരുത്.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:229)
- ✓ പുത്രനില്ലാത്തവന്റെ സ്വത്ത്,അവകാശികളായി ആരും ഇല്ലെങ്കിൽ വേദത്രയാധ്യായികളും ബാഹ്യാന്തരശുദ്ധരും ജിതേന്ദ്രിയരുമായ ബ്രാഹ്മണർക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:188)
- ✓ സംസ്കാരഹീനനായതുകൊണ്ട്,ദ്വിജകർമ്മംചെയ്യുന്ന ശൂദ്രൻ ദ്വിജസമനല്ല. ശൂദ്രകർമ്മം ചെയ്യുന്ന ദ്വിജൻ ശൂദ്രസമനുമല്ല.(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:73)
- ✓ ബ്രഹ്മഹത്യാ പരിഹാരാർത്ഥം -ത്രൈവർണ്ണികൻ ബ്രാഹ്മണനെ അറിയാതെ വധിക്കാനിടയായാൽ- വേദജ്ഞനായ ബ്രാഹ്മണന് തന്റെ സ്വത്തു മുഴുവൻ നൽകുക; അല്ലെങ്കിൽ ഉപജീവനത്തിനു മതിയാവുന്നത്ര ധനമോ ഗൃഹോപകരണങ്ങളോടുകൂടിയ ഗൃഹമോ കൊടുക്കുക.(അധ്യായം:11, ശ്ലോകം:76)
- ✓ ബ്രാഹ്മണരുടെ സമ്പത്ത് ഒരിക്കലും രാജാവെടുക്കരുത് എന്നാണ് നിത്യമായ നിയമം. ക്ഷത്രിയാദി ഇതര വർണ്ണികളുടെ സ്വത്ത്, അവകാശികൾ ആരുമില്ലെന്നു വന്നാൽ രാജാവിനെടുക്കാം.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:189)
- ✓ മനഃപൂർവ്വം ബ്രാഹ്മണനെ ദ്രോഹിക്കുന്ന *താണജാതിക്കാരെ അംഗച്ഛേദാദി ഭയജനകങ്ങളായ ഉപായങ്ങളാൽ രാജാവ് കൊല്ലേണ്ടതാകുന്നു.(അധ്യായം:9, ശ്ലോകം:248)(*ബ്രാഹ്മണരിൽ താണ മൂന്നുവർണ്ണി(ജാതി)കൾക്കും ബാധകം)
- ✓ കോപിപ്പിക്കപ്പെട്ടാൽ, അന്യലോകങ്ങളേയും എല്ലാ ലോകപാലകന്മാരേയും സൃഷ്ടിക്കുകയും, ദേവന്മാരെ ദേവന്മാരല്ലാതാക്കി തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണരെ പീഡിപ്പിച്ചിട്ട് ആർക്കു സമൃദ്ധി പ്രാപിക്കാനാകും? ദേവന്മാരും ലോകരും എന്നും ആരെ ആശ്രയിച്ചാണോ നിലനില്ക്കുന്നത്, വേദംപോലും ആരുടെ ധനമാണോ അങ്ങനെയുള്ള ബ്രാഹ്മണരെ ജീവിക്കാൻ ആശയുള്ള ആരുതന്നെ പീഡിപ്പിക്കും?(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:315,316)
- ✓ അത്യാപത്തിൽപ്പെട്ടാൽപോലും രാജാവ് ബ്രാഹ്മണരെ കോപിപ്പിക്കരുത്. അവർ കോപിച്ചാൽ രാജാവു ബലവാഹനങ്ങളോടുകൂടി ഉടനടി നശിക്കും. (അധ്യായം:9, ശ്ലോകം:313)(ഇതൊക്ക ജാതിബ്രാഹ്മണരെക്കുറിച്ച് ശരിയാകുമോ?)
- ✓ ലൗകികാഗ്നിയും വൈദികാഗ്നിയും എപ്രകാരം മഹത്തായ ദൈവതമാകും, അപ്രകാരം അവിദ്വാനായ ബ്രാഹ്മണനും വിദ്വാനായ ബ്രാഹ്മണനും ദൈവം തന്നെ(അധ്യായം:9, ശ്ലോകം:317)(വേദങ്ങൾ അവർക്കുമുന്നിൽ അപ്രസക്തം).
- ✓ ബ്രാഹ്മണനെ അടിയ്ക്കാൻ വടി ഉയർത്തിയാൽ നൂറുവർഷവും, തല്ലിയാൽ ആയിരം വർഷവും നരകത്തിൽ കിടക്കേണ്ടിവരും. ബ്രാഹ്മണന്റെ രക്തം മണ്ണിൽവീണ് എത്ര മണ്ണു നനയ്ക്കുന്നുവോ, അത്ര സംവത്സരക്കാലം രക്തം വീഴ്ത്തിയവൻ നരകത്തിൽ കിടക്കും.(അധ്യായം:11 ശ്ലോകം:206,207)

- ✓ നിന്ദ്യങ്ങളായ സകല കർമ്മങ്ങളിലും ഏർപ്പെട്ടിരുന്നാലും ബ്രാഹ്മണൻ സർവ്വഥാ പൂജാർഹൻതന്നെ; എന്തെന്നാൽ അവർ ഉത്കൃഷ്ടദൈവമാകുന്നു(അധ്യായം:09,ശ്ലോകം:319)(കർമ്മഗുണവും സത്വഗുണവും അപ്രസക്തം തന്നെ).
- ✓ ബ്രാഹ്മണരെ പീഡിപ്പിക്കുന്ന ക്ഷത്രിയനെ ബ്രാഹ്മണർ തന്നെ അടക്കിനിറുത്തണം; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ക്ഷത്രിയർ ബ്രാഹ്മണനിൽനിന്നുമാണ് ഉണ്ടായത്.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:320)(രാജനിയമങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണന് ബാധകമല്ല?)
- ✓ ബ്രാഹ്മണരെ രക്ഷിയ്ക്കാൻവേണ്ടി, പ്രത്യുപകാരം കാംക്ഷിക്കാതെ പ്രാണത്യാഗംചെയ്യുന്നത് സർവ്വ സങ്കരജാതർക്കും സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയ്ക്കു കാരണമാകുന്നു.(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:62)(സങ്കരജാതർക്കും സ്വർഗ്ഗം പ്രാപ്യമാണ്).
- ✓ ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ ആര്യനു ജനിച്ചവൻ സദ്ധർമാനുഷ്ഠാനംകൊണ്ട് ആര്യനായിത്തീരും. ശൂദ്രനു ബ്രാഹ്മണിയിൽ ജനിച്ചവൻ എന്നും അനാര്യൻതന്നെ; ഇതത്രെ ഇക്കാര്യത്തിൽ നിർണ്ണയം.(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:67)
- ✓ രാജാവ് വേദജ്ഞരായ ബ്രാഹ്മണരെകൊണ്ട് യാഗത്തിനുവേണ്ട എല്ലാത്തരം രത്നങ്ങളും, ദക്ഷിണയായി വേണ്ടുന്ന പണവും സ്വീകരിപ്പിക്കണം.(അധ്യായം:11,ശ്ലോകം:04)(ദാനം രാജാവിന്റെ ബാധ്യതയാക്കുകയാണ് മനുസ്മൃതി).

ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ സുരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഏറെ ഉറപ്പുള്ള സംരക്ഷണകവചമാണ് ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം എന്ന അപനിർമ്മിത വാക്ക്. തപസ്വികളായ മഹാമുനിമാരുടെ വധം വലിയ ദുരന്തങ്ങൾക്ക് വഴിവെയ്ക്കുമെന്ന വിശ്വാസത്തെ ആധാരമാക്കി ഉരുവമെടുത്ത ആ സങ്കൽപം, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം വിദഗ്ദമായി ദുരുപയോഗംചെയ്യുകയായിരുന്നു. ആ ഭയത്തിന്റെ മറപറ്റി, ജാതിബ്രാഹ്മണർക്കു മുഴുവൻ സംരക്ഷണം തീർക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ കാലാകാലങ്ങളിൽ പൗരോഹിത്യം നിർമ്മിച്ചു നടപ്പാക്കിപ്പോന്നു. അത്തരത്തിലുള്ള അനേകം നിയമങ്ങൾ പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, വിശേഷിച്ചും സ്മൃതികളിൽ കാണാനാകും. എത്ര അധർമ്മി ആയാലും, ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ ജനിച്ചയാൾ വധാർഹനല്ലെന്ന അവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. വാസ്തവത്തിൽ, അത് ഭരണാധികാരികൾക്കുള്ള ഒരു ഭീഷണിയായിരുന്നു. ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം സംബന്ധിച്ച മനുസ്മൃതിയിലെ നിബന്ധനകൾ, ആ തന്ത്രത്തിന്റെ താത്പര്യം വെളിയിയിൽകൊണ്ടുവരുന്നതാണ്:

- ✓ ഭൂമിയിൽ ബ്രാഹ്മണവധത്തെക്കാൾ വലിയ അധർമ്മമൊന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ട്, രാജാവ് സർവ്വപാപകാരിയായ ബ്രാഹ്മണനെപ്പോലും വധിക്കാൻ ആലോചിക്കരുത്.(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:380).
- ✓ ദ്വിജാതീയനായാലും, ബ്രാഹ്മണനെ കൊല്ലാനുദ്ദ്യേശിച്ചുകൊണ്ട് ദണ്ഡമുയർത്തിയാൽ അയാൾ താമിസ്രമെന്ന നരകത്തിൽ നൂറുവർഷം കറങ്ങേണ്ടിവരും.(അധ്യായം:04,ശ്ലോകം:165).(ദ്വിജാതീയൻ:ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ എന്നീ രണ്ടുജന്മമുള്ള വർണ്ണജർ)
- ✓ ബ്രാഹ്മണന്റെ നേർക്കു നിന്ദയോടെ ദണ്ഡം ഓങ്ങുകയോ പുല്ലുകൊണ്ടുപോലും അടിക്കുകയോ, ശരീരത്തിൽനിന്നും രക്തം വീഴാൻ ഇടയാക്കുകയോ ആപത്കാലത്തുപോലും ചെയ്യരുത്.(അധ്യായം:04, ശ്ലോകം:169).

- ✓ സകല പാതകങ്ങളും ചെയ്തവനായാൽക്കൂടി ബ്രാഹ്മണനെ ഒരിക്കലും കൊല്ലരുത്. സർവ്വസ്വത്തുക്കളോടുംകൂടി, കായപീഡയൊന്നും കൂടാതെ അയാളെ നാടുകടത്തണം. ബ്രാഹ്മണവധത്തെക്കാൾ വലിയ പാപം ഭൂമിയിലില്ല. ആകയാൽ രാജാവ് അയാളുടെ വധം മനസ്സുകൊണ്ടു നിനക്കുക പോലും അരുത്.(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:381).
- ✓ ത്രൈവർണ്ണികർ ബ്രാഹ്മണനെ അറിയാതെ വധിക്കാനിടയായാൽ, ബ്രഹ്മഹത്യാപരിഹാരാർത്ഥം വേദജ്ഞനായ ബ്രാഹ്മണന് തന്റെ സ്വത്തുമുഴുവൻ നൽകുക; അല്ലെങ്കിൽ അവന് ഉപജീവനത്തിന് മതിയാകുന്നത്ര ധനമോ, ഗൃഹോപകരണങ്ങളോടു കൂടിയ ഭവനമോ നൽകുക.(അധ്യായം:11, ശ്ലോകം:76)(ത്രൈവർണ്ണികർ: ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ).

മനുസ്മൃതിയും ബ്രാഹ്മണസംരക്ഷണനിയമങ്ങളും ബ്രഹ്മഹത്യാപാപത്തെ ജാതിബ്രാഹ്മണന്റെ വധമെന്ന് പുനർനിർവ്വചിക്കുമ്പോഴും,ബ്രഹ്മഹത്യ എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് ബ്രഹ്മജ്ഞാനികളുടെ ഹത്യയാണെന്നും, അതിന് ജാതിബ്രാഹ്മണ്യവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്നുമാണ് ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറയുന്നത്.

ജാതിബ്രാഹ്മണർക്കുവേണ്ടി ചമയ്ക്കപ്പെട്ട നിയമങ്ങളെന്ന പൊതുധാരണസൃഷ്ടിക്കാൻ ഇടയുള്ളവയാണെങ്കിലും, മനുസ്മൃതി വിസ്തരിച്ചു പഠിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്ന ഒരുസംഗതിയുണ്ട്; ഈ പറഞ്ഞ വിശേഷാധികാരങ്ങളിൽ പലതും വെറും ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ ജനിച്ച എല്ലാവർക്കുമായി നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതല്ല. വേദത്രയാർത്ഥവേത്താക്കളും നീതിശാസ്ത്രവിശാരദനുമായ ബ്രാഹ്മണൻ, വേദജ്ഞനായ ബ്രാഹ്മണൻ, ധാർമ്മികരായ ബ്രാഹ്മണർ, വേദത്രയാധ്യായികളും ബാഹ്യാന്തരശുദ്ധരും ജിതേന്ദ്രിയനുമായ ബ്രാഹ്മണൻ, വേദജ്ഞനും ആചാരനിഷ്ഠനുമായ ബ്രാഹ്മണൻ, വേദജ്ഞനായ ബ്രാഹ്മണൻ എന്നീ നിബന്ധനകളോടെയാണ് മിക്ക പ്രത്യേകാവകാശങ്ങളും പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ, അത്തരം ഉപാധികളെ നിർവ്വചിക്കാനുള്ള അധികാരം ബ്രാഹ്മണരിൽതന്നെ നിക്ഷിപ്തമാക്കിയതോടെ, അവയെല്ലാം ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന് അനുകൂലമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചെടുത്തു. മനുസ്മൃതി ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്ത വിശേഷാധികാരങ്ങളൊക്കെ ജാതിബ്രാഹ്മണർക്കുവേണ്ടിയാണെന്നുവരുത്തിത്തീർക്കാനും, മറ്റുള്ളവരെ വിശ്വസിപ്പിക്കാനുമായി എന്നതാകാം ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം എന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ വിജയം. അതോടുകൂടി, അവർ സകല നിയമങ്ങൾക്കും അതീതരാണെന്ന ധാരണ പ്രബലമായി.

മനുസ്മൃതിപോലുള്ള ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണരോടുചെയ്ത പാതകവും അതുതന്നെയാണ്. തങ്ങൾ ഭൂമിയിലെ ദേവന്മാരാണെന്നും, മറ്റു മനുഷ്യരെക്കാൾ ഉന്നതരാണെന്നും, സമൂഹത്തിൽ വിശേഷാധികാരങ്ങൾക്കർഹരാണെന്നുമുള്ള ധാരണ ആ രചനകൾ ബ്രാഹ്മണരിൽ സൃഷ്ടിച്ചു. ഇതര മനുഷ്യരെല്ലാം ബ്രാഹ്മണരേക്കാൾ താണവരാണെന്നും, അവരുടെ ജന്മോദ്ദേശ്യം തങ്ങളുടെ സേവനമാണെന്നും ഉള്ള തോന്നൽ അവരിലുണ്ടാക്കി. മനുഷ്യസഹജമായ എല്ലാ ദൗർബ്ബല്യങ്ങളോടെതന്നെ ജനിക്കുന്ന അവരിൽ, അപരനിന്ദയും അധികാരദുഷ്പ്രഭുത്വവും ഉണ്ടാക്കിയ ആവിടുവായിത്തങ്ങളാണ് അവർ മനുഷ്യത്വമില്ലാത്തവരാണ് എന്ന ചിന്ത അന്യരിലു

ണ്ടാക്കിയത്. ഒരു ഉദാഹരണം കേരളത്തിൽനിന്നുതന്നെ കാണുക: വൈക്കംസത്യാഗ്രഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സംവാദങ്ങൾക്കിടെ,കവർച്ചക്കാരോടും മദ്യപാനികളോടുമെന്നതിനെക്കാൾ മോശമായി അവർണ്ണരോടു സവർണ്ണർ പെരുമാറുന്നതിന്റെ കാരണമന്വേഷിച്ച ഗാന്ധിജിയോട് ഇണ്ടംതുരുത്തി നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരി പറഞ്ഞ മറുപടി ഇങ്ങനെയാണ്: "ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസമനുസരിച്ചും ഞങ്ങളുടെ ആചാരമനുസരിച്ചും മുൻജന്മങ്ങളിലെ പാപങ്ങളുടെ ഫലമായി അവർ അയിത്തജാതിയിൽ പിറക്കുന്നു. ആചാരവിധികളനുസരിച്ച്, അവരോട് ഇങ്ങനെ പെരുമാറാൻ ഞങ്ങൾ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണ്. ഇക്കാര്യം പരിഗണിച്ചാൽ, അവർ കൊള്ളക്കാരെക്കാൾ ഹീനരാണ്". ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ ജനിച്ച ആരെങ്കിലും, അക്കാലത്തോ ഇക്കാലത്തോ ഇതേ മാനസികാവസ്ഥയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് ഉത്തരവാദി അവരിൽ മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ അബദ്ധവിശ്വാസങ്ങൾ കുത്തിനിറച്ച സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെയാണല്ലോ. സാത്വികരായി ജീവിക്കേണ്ട ബ്രാഹ്മണരെ തമോഗുണങ്ങൾക്ക് അടിമയാക്കിതീർത്ത സ്മൃതികളായിരുന്നു മനുഷ്യസ്നേഹികളായ ബ്രാഹ്മണരുടെയും യഥാർത്ഥ ശത്രു എന്ന സത്യം ഇനിയുള്ള തലമുറകളെങ്കിലും മനസിലാക്കുക. ആ അത്യാചാരങ്ങൾക്ക് ഇനിയും നിന്നുകൊടുക്കില്ലെന്നു സ്വയം പ്രഖ്യാപിക്കുക.

മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കാൻ മറന്ന മനു

പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി വെളിവാക്കുന്ന ഒന്നാമധ്യായത്തിലെ മുപ്പതാം ശ്ലോകത്തിൽ മനുസ്മൃതി ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: ഋതുക്കൾ മാറിമാറി വരുമ്പോൾ, ഓരോ ഋതുക്കളും അതാതുകാലത്ത് അതിന് അനുരൂപമായ ലക്ഷണങ്ങൾ സ്വയം സ്വീകരിക്കുന്നതുപോലെ, ദേഹികളും താന്താങ്ങൾക്ക് അനുരൂപങ്ങളായ കർമ്മങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നു.(യഥർ തുലിങ്ഗാന്യൂ തവഃ സ്വയമേ വർതു പര്യയേ സ്വാനിഃ സ്വാന്യഭി പദ്യന്തേ തഥാ കർമ്മാണി ദേഹിനഃ). എങ്കിലും, അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ, ഭൂമ്യാദി ലോകങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി ബ്രഹ്മാവ് തന്റെ മുഖത്തുനിന്നും ബ്രാഹ്മണനെയും, ബാഹുക്കളിൽനിന്നും ക്ഷത്രിയനെയും, ഊരുക്കളിൽനിന്നും വൈശ്യനെയും, പാദങ്ങളിൽനിന്നു ശൂദ്രനെയും സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു പറയുന്നു.(ലോകാനാം തു വിവൃദ്ധ്യർത്ഥം മുഖബാഹുരുപാദതഃ/ ബ്രാഹ്മണം ക്ഷത്രിയം വൈശ്യം ശൂദ്രം ച നിരവർത്തയത്). ആദ്യ സൂക്തങ്ങളിൽ, സ്വകർമ്മങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടക്കാനുള്ള ദേഹികളുടെ പ്രകൃത്യാനുസാരിയായ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന മനു, നിമിഷാർദ്ധംകൊണ്ട് കർമ്മങ്ങളെ വർണ്ണവ്യവസ്ഥയുടെ കാരാഗൃഹത്തിൽ കുരുക്കിയിടുന്നു. അതെന്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം എന്ന് ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

പ്രപഞ്ചനിർമ്മിതി ക്രമാനുഗതമായി വിശദീകരിക്കുന്ന പ്രഥമാധ്യായത്തിലെ മുപ്പത്തൊന്നാംശ്ലോകത്തിൽ,ബ്രഹ്മാവ് സ്വന്തം ശരീരത്തിൽനിന്ന് ബ്രാഹ്മണ-ക്ഷത്രിയ -വൈശ്യ-ശൂദ്രസൃഷ്ടി നടത്തിയതിനുശേഷമാണ് സ്വയം രണ്ടുഭാഗങ്ങളായിമാറി, ആദ്യപകുതി പുരുഷനും മറുപകുതി സ്ത്രീയുമാക്കിയത്.(ശ്ലോകം:32). പിന്നീടാണ് ബ്രഹ്മശരീരത്തിൽനിന്ന് ഉളവായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരിൽനിന്നും വിരാട്ട്പുരുഷനെയും, ആ വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ തപസ്സിൽനിന്ന് മനുവിനെയും(ശ്ലോകം:33), അനന്തരം മനുവിന്റെ തപസ്സിൽനിന്ന് പത്തു പ്രജാപതികളെയും(ശ്ലോകം:34,35), അവരിൽനി

ന്നും മറ്റ് ഏഴു മനുക്കളെയും ദേവന്മാരെയും മഹർഷിമാരെയും ദേവവാസസ്ഥാനങ്ങളായ സ്വർഗ്ഗാദികളെയും സൃഷ്ടിച്ചത്(ശ്ലോകം:36). തുടർന്ന് യക്ഷന്മാർ,രക്ഷസ്സുകൾ,പിശാചുക്കൾ,ഗന്ധർവ്വന്മാർ,അപ്സരസ്സുകൾ,അസുരർ എന്നിവരും, പക്ഷിമൃഗാദികളും സസ്യങ്ങളും മേഘങ്ങളും ഉൽക്കകളും, നാനാതരം നിർജ്ജീവ വസ്തുക്കളും സൃഷ്ടിച്ചു(ശ്ലോകം:37മുതൽ 40വരെ).അതായത്,വിരാട്ട്പുരുഷനെയും മനുവിനെയും പ്രജാപതികളെയും ദേവന്മാരെയും മഹർഷിമാരെയും ദേവവാസസ്ഥാനങ്ങളായ സ്വർഗ്ഗാദികളെയും, യക്ഷന്മാർ,രക്ഷസ്സുകൾ,പിശാചുക്കൾ,ഗന്ധർവ്വന്മാർ,അപ്സരസ്സുകൾ,അസുരന്മാർ എന്നിവരെയും,സസ്യങ്ങളെയും,പക്ഷിമൃഗാദികളെയും,മേഘങ്ങളും ഉൽക്കകളും ഉൾപ്പെടുന്ന നാനാതരംനിർജ്ജീവവസ്തുക്കളെയും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു മുൻപ് ബ്രഹ്മാവ് സ്വന്തം മുഖത്തുനിന്ന് ബ്രാഹ്മണനെയും ക്ഷത്രിയനെയും വൈശ്യനെയും ശൂദ്രനെയും സൃഷ്ടിച്ചെന്നാണ് മനു പറയുന്നത്. ആ ക്രമംതെറ്റിയുള്ള സൃഷ്ടികർമ്മം, പരാമർശത്തിൽ സംഭവിച്ച ഒരു പിശകാണ് എന്നുകരുതി ആശ്വസിക്കാനാകുമോ? ഇല്ലെന്നാണ് മനുസ്മൃതി അടിവരയിട്ടു പറയുന്നത്. കാരണം, അത് കൃത്യമായ ലക്ഷ്യത്തോടെ നടത്തിയ പ്രസ്താവനയാണ്.

സൃഷ്ടിവിവരണം അവസാനിക്കുന്ന നാല്പത്തൊന്നാം പദ്യത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: എന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ആ മഹാത്മാക്കൾ തീവ്രതപസ്സനുഷ്ഠിച്ച് ചരാചരാത്മകമായസർവ്വതിനെയും അതാതിന്റെ കർമ്മമനുസരിച്ച് സൃഷ്ടിച്ചു(ഏവമേതൈരിദം സർവ്വം മന്നി യോഗാന്മഹാത്മഭിഃ യഥാ കർമ്മ തപോയോഗാത് സൃഷ്ടം സ്ഥാവര ജംഗമം). ബ്രാഹ്മണനെയും ക്ഷത്രിയനെയും വൈശ്യനെയും ശൂദ്രനെയും സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ധൃതിയിൽ മനുഷ്യനിർമ്മിതി മനു മറന്നുപോയതാണോ? സർവ്വചരാചരങ്ങളെയും സൃഷ്ടിച്ച് കർമ്മമനുസരിച്ചു വർഗ്ഗീകരിച്ച മനുസ്മൃതി, മനുഷ്യനെമാത്രം ജന്മനാടിസ്ഥാനത്തിൽ വിഭജിച്ചത് ധർമ്മമാണോ? ധർമ്മോപദേശമായിരുന്നു മനുവിന്റെ സ്മൃതിനിർമ്മിതിയ്ക്കു പിന്നിലെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ, ഈ അധർമ്മം എന്തുകൊണ്ട് സംഭവിച്ചു? സത്യവാചോ ദേവ അനൃതവാചോ മനുഷ്യഃ എന്ന് ഒരു ശ്രുതിവാക്യം ഉണ്ട്. ദേവന്മാർ സത്യവാക്കുകളും, മനുഷ്യർ അസത്യവാക്കുകളുമാകുന്നു എന്നത് എത്ര സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയോടെ ഉള്ള നിരീക്ഷണമാണ്. സത്യവാചികളാകുന്ന ദേവന്മാരുടെ സൃഷ്ടികളെ, അനൃതവാചികളായ മനുഷ്യർ അപനിർമ്മിക്കുകയല്ലേ വാസ്തവത്തിൽ മനുസ്മൃതിയിലൂടെ ചെയ്തത്?

ആ പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിവിവരണം ചാതുർവർണ്ണ്യവിഭജനത്തിന്റെ പ്രാമാണികത ഉറപ്പിക്കാനുള്ള കേവലം കള്ളക്കഥയാണെന്ന്, ഇതര പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പരാമർശങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. മറ്റൊരു പൗരാണികഗ്രന്ഥത്തിലും അതിനു സമാനമായ ഒരു പ്രപഞ്ചോത്പത്തി വിവരണം കാണാനാകില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രചനയ്ക്കു പിന്നിലെ ലക്ഷ്യം മനുസ്മൃതികാരന്റെ അതേ ഉദ്ദേശ്യമല്ല എന്നതുതന്നെ. അതിനുള്ള അടിസ്ഥാനകാരണം, ആ പുസ്തകങ്ങൾ ഒരുവിധത്തിലുള്ള മനുഷ്യവിരുദ്ധതയെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയില്ല എന്നതാകാം. ഈ വൈരുദ്ധ്യം വെളിവാക്കുന്നത്, വേദോപനിഷത്തുകൾക്കും പുരാണേതിഹാസങ്ങൾക്കും അവയുടെ രചയിതാക്കൾക്കും മനുസ്മൃതിയിലുള്ള അവിശ്വാസം തന്നെയാണ്. ആ വിശ്വാസമില്ലായ്മയാണ് മനുസ്മൃതി മനുഷ്യരാശിക്ക് അസ്വീകാര്യമാ

യ പ്രതിലോമഗ്രന്ഥമാണെന്നതിന്റെ ഏറ്റവും സമൂർത്തമായ സാധൂകരണം. (മനുസ്മൃതി പ്രപഞ്ചോത്പത്തിക്കൊപ്പം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതല്ലെന്നതും, ഇതിഹാസകാരന്മാർക്ക് അതിനെക്കുറിച്ച് അറിയില്ല എന്നതുമാകാം യഥാർത്ഥ കാരണം).

മനുസ്മൃതിയിലെ ശൂദ്രവിരുദ്ധത

മനുസ്മൃതി എപ്പോഴും പൊതുചർച്ചകളിലെ വിഷയമാകുന്നത് അതിലെ അത്യധികമുള്ള ശൂദ്രവിരുദ്ധതകളുടെ പേരിലാണ്. ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ പ്രാമാണികതയും മേൽക്കോയ്മയും ഉറപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥം എന്നനിലയിൽ, ഇതര ജനസമൂഹങ്ങൾക്കുമേലുള്ള ഇകഴ്ത്തൽ ആ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരുസഹജസ്വഭാവമാണ്. വർണ്ണശ്രേണിയിലെ ഏറ്റവും താഴെയുള്ള ശൂദ്രരാണ് ആ ആക്രമണത്തിന് ഏറ്റവുമധികം ഇരയായത് എന്നസത്യം അതുകൊണ്ടുതന്നെ സ്വാഭാവികമായേ കാണാൻ ഒക്കൂ. തലയെണ്ണത്തിൽ കൂടുതലുള്ള ശൂദ്രവിഭാഗത്തെ വരുതിയിൽ നിർത്താനും, അവർ തലയുയർത്താതിരിക്കാനുമുള്ള ചേരുവകകൾ ആവശ്യത്തിലധികം ചേർത്തുതന്നെയാണ് മനുസ്മൃതി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്.അതും ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ ഒരു അതിജീവനതന്ത്രമായിരുന്നു. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാം:

- ✓ ശൂദ്രന് ഭാര്യ ശൂദ്രതന്നെ; ഉത്കൃഷ്ടവർണ്ണങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരെ അവൻ വരിച്ചുകൂടാ. ശൂദ്രസ്ത്രീയെ വിവാഹം കഴിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ ഉടൻതന്നെ പതിതനായിത്തീരും. ശൂദ്രസ്ത്രീയുമായി സഹശയനംചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണർ നരകം പ്രാപിക്കും. അവളിൽ സന്താനങ്ങളെ ജനിപ്പിച്ചാൽ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിൽനിന്നുതന്നെ പതിച്ചുപോകും.(അധ്യായം:03, ശ്ലോകം:13,16,17).
- ✓ ശൂദ്രയാജകനിൽനിന്നും(യാഗംചെയ്യിച്ച ആൾ) ലോഭം നിമിത്തം പ്രതിഗ്രഹം സ്വീകരിക്കുന്ന വേദജ്ഞനായ ബ്രാഹ്മണൻപോലും, ജലത്തിൽ വീഴുന്ന പച്ചമൺകുടംപോലെ വേഗം നാശമടയുന്നു.(അധ്യായം:03, ശ്ലോകം:179).
- ✓ യജ്ഞം, ദാനം, ഭോജനം, ദേവബലി, പിതൃശ്രാദ്ധം എന്നീ ക്രിയകൾ ശൂദ്രാദികൾ കാണാനിടയായാൽ ഉദ്ദിഷ്ടഫലം തരുന്നതല്ല.(അധ്യായം:3,ശ്ലോകം:239)
- ✓ ഏതൊരു രാജാവിന്റെ രാജ്യത്തു ശൂദ്രൻ ധർമ്മനിർണ്ണയം നടത്തുന്നുവോ, ആ രാജ്യം ചേറിൽവീണ പശുവിനെപ്പോലെ, രാജാവു കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കെത്തന്നെ നാശമടയുന്നു.(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:21).
- ✓ കോടതി വ്യവഹാരങ്ങളിൽ, ബ്രാഹ്മണനെ സത്യം പറയുമെന്നു സത്യം ചെയ്യിച്ചും ക്ഷത്രിയനെ അയാളുടെ വാഹനങ്ങളും ആയുധങ്ങളെയും കൊണ്ട് ആണയിടീച്ചും വൈശ്യനെ കാലികൾ, വിത്ത്, സ്വർണ്ണം ഇവക്കൊണ്ട് ആണയിടീച്ചും ശൂദ്രനെ പൊളിയാണു പറയുന്നതെങ്കിൽ സർവ്വപാപങ്ങളും തന്നെ ബാധിക്കട്ടെയെന്നു ചൊല്ലിച്ചും സാക്ഷ്യശപഥം ചെയ്യിക്കേണ്ടതാകുന്നു.(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:113)(പ്രതികൾ മാത്രമല്ല; സാക്ഷികൾക്കും തുല്യതയില്ല!).
- ✓ ശൂദ്രൻ ദ്വിജാതികളെ ക്രൂരവാക്കുകൊണ്ട് നിന്ദിച്ചാൽ, അവന്റെ നാക്ക് അറുക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവൻ നികൃഷ്ടജാതനാണല്ലോ.നിന്ദാപൂർവ്വം ദ്വിജാതികളുടെ നാമമോ ജാതിയോ പറഞ്ഞ് അധിക്ഷേപിക്കുന്ന ശൂദ്രന്റെ വായിൽ, പത്തംഗുലം നീളമുള്ള ഇരുമ്പുകമ്പി പഴുപ്പിച്ചുവെക്കേണ്ടതാ

കുന്നു. അഹങ്കാരത്തോടെ ബ്രാഹ്മണന് ധർമ്മോപദേശം ചെയ്യുന്ന ശൂദ്രന്റെ വായിലും കാതിലും രാജാവ് തിളപ്പിച്ച എണ്ണ ഒഴിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.(അധ്യായം :08, ശ്ലോകം:270,271,272). (ബ്രാഹ്മണരുടെ ജാത്യാപമാനം ശിക്ഷാർഹമല്ലേ?)

- ✓ ശൂദ്രനു ബ്രാഹ്മണർ അർത്ഥശാസ്ത്രാദി ലൗകികവിദ്യകൾ ഉപദേശിക്കരുത്. ഭുക്തശേഷമോ ഹവിശ്ശേഷമോ അവന് നൽകരുത്. അവന് ധർമ്മംഉപദേശിക്കരുത്. വ്രതവും ഉപദേശിക്കാൻ പാടില്ല. ശൂദ്രന് ധർമ്മം ഉപദേശിക്കുകയോ, പ്രായശ്ചിത്തംപറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയോചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ ആ ശൂദ്രനോടൊപ്പം അസംവൃതം എന്ന ഘോരനരകത്തിൽ ഉടൻ പതിക്കുന്നതാണ്. (അധ്യായം:04, ശ്ലോകം:80,81)(വിദ്യാനിഷേധത്തിന്റെ വേരുകൾ ഇവിടെയാണ്).
- ✓ അന്ത്യജൻ(വർണ്ണശ്രേണിയിലെ അവസാനക്കാരൻ) തന്റെ ഏതേതവയവം കൊണ്ടാണോ ശ്രേഷ്ഠജാതീയനെ പ്രഹരിക്കുന്നത്, അവന്റെ അതത് അവയവങ്ങൾ മുറിച്ചുകളയണം.(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:279).
- ✓ ശ്രാദ്ധഭോജനം കഴിഞ്ഞ് ബാക്കിവരുന്നത് ശൂദ്രർക്ക് നൽകുന്ന മൂഢൻ, കാലസൂത്രം എന്ന നരകത്തിൽ പതിക്കും.(അധ്യായം:03, ശ്ലോകം:249).
- ✓ ശൂദ്രൻ രാജാവായിരിക്കുന്ന രാജ്യത്തു ബ്രാഹ്മണൻ ഒരിക്കലും താമസിക്കരുത്.(അധ്യായം:4,ശ്ലോകം:61)(ശൂദ്രരാജാക്കന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു സാരം).
- ✓ ജനനംകൊണ്ടു മാത്രം ബ്രാഹ്മണനായവനോ താൻ ബ്രാഹ്മണനാണെന്നു പറയുന്നവനോ രാജാവിന്റെ ധർമ്മനിർണ്ണയകർത്താവായി നിയമിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ശൂദ്രൻ ഒരിക്കലും അങ്ങനെ നിയമിക്കപ്പെടരുത്.(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:20) (ജാതിമതി; ബ്രാഹ്മണ്യം വേണ്ട എന്നുചുരുക്കം).
- ✓ കൂലികൊടുത്തോ കൊടുക്കാതെയോ ശൂദ്രനെക്കൊണ്ടു ദാസ്യവേല ചെയ്യിക്കണം; എന്തെന്നാൽ, ബ്രാഹ്മണന്റെ ദാസ്യവേലകൾക്കായിട്ടാണ് ശൂദ്രനെ ബ്രഹ്മാവു സൃഷ്ടിച്ചത്. ഉടമ ശൂദ്രനെ ദാസ്യത്തിൽനിന്നും വിടർത്തിയാലും, ശൂദ്രനിൽനിന്നു ദാസ്യംവിട്ടുപോകില്ല. അത് അവനു സ്വഭാവസിദ്ധമാണ്(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:413,414)(ഇതാണോ സാത്വികതയുടെ ലക്ഷണം?).
- ✓ ശൂദ്രസ്പർശംകൊണ്ട് അശുദ്ധമായ ശവദാഹം, പ്രേതാത്മാവിനു സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി തടയുന്നു.(അധ്യായം:05, ശ്ലോകം:104).
- ✓ ഉന്നതജാതീയന്റെ ഒപ്പമിരിക്കാൻ കൊതിക്കുന്ന നീചജാതിക്കാരന്റെ അരയിൽ ഇരുമ്പുപഴുപ്പിച്ച് ചൂടുവെച്ചു നാടുകടത്തണം; അല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ പൃഷ്ടഭാഗം മുറിച്ചുകളയണം.(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:281).
- ✓ ശൂദ്രരിൽനിന്ന് പിഴയീടാക്കിയ ധനം ഭണ്ഡാരത്തിൽ ചേർക്കരുത്. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ, രാജാവ് ശൂദ്രോത്പന്നമായ പാപത്തിന്റെ ദോഷത്തിൽനിന്നും ഒരിക്കലും മുക്തനാകുകയില്ല.(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:385).
- ✓ ബ്രാഹ്മണന് ശൂദ്രനിന്നൽനിന്ന് നിശ്ശങ്കം ധനം ഗ്രഹിക്കാം. എന്തെന്നാൽ, ശൂദ്രർക്കു സമ്പത്തിന് അവകാശമില്ല. അവന്റെ ധനം, അവന്റെ ഉടയവന് എടുക്കാവുന്നതാണ്.(അധ്യായം:8,ശ്ലോകം:417).(യാതൊരു അദ്ധ്വാനവുമില്ലാതെ അവർ സമ്പന്നരായതിന്റേയും അദ്ധ്വാനിച്ചവർ അഗതികളായതിന്റെയും രഹസ്യം)

- ✓ സ്വപരിണീതയായ ശൂദ്രയിൽ, ബ്രാഹ്മണൻ കാമാർത്ഥം(?) ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്ന പുത്രൻ ജീവിച്ചിരുന്നാലും ശവതുല്യനാകയാൽ, പരാശവൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നു.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:178). (അവിഹിതം അനുവദനീയമാണ്?)
- ✓ വേദജ്ഞരും ഗൃഹസ്ഥരും യശസ്വികളുമായ ബ്രാഹ്മണരുടെ ശുശ്രൂഷ മാത്രമാണ് ശൂദ്രനു ശ്രേയസ്കരമായ പരമധർമ്മം.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:334).
- ✓ ലോഭംമൂലം ഉയർന്നജാതിയിൽ പെടുന്നവരുടെ കർമ്മം ചെയ്തു ജീവിക്കുന്ന താഴ്ന്നജാതിക്കാരനെ, രാജാവ് മുതലെല്ലാം കണ്ടുകെട്ടി ഉടൻതന്നെ നാടുകടത്തേണ്ടതാകുന്നു.(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:96).
- ✓ ശൂദ്രർ സ്വർഗ്ഗലാഭത്തിനോ സ്വർഗ്ഗത്തിനും നിത്യവൃത്തിയ്ക്കും വേണ്ടിയോ വിപ്രസേവചെയ്യേണ്ടതാണ്. അതിലൂടെ, ബ്രാഹ്മണാശ്രിതൻ എന്നുണ്ടാകുന്ന പേരുതന്നെ അവന്റെ ജന്മസാഫല്യം.വിപ്രസേവയാണ് ശൂദ്രന്റെ വിശിഷ്ട കർമ്മമായി കീർത്തിക്കപ്പെടുന്നത്. അതൊഴിച്ച് ചെയ്യുന്ന മറ്റെല്ലാകർമ്മവും അവനു നിഷ്ഫലമായിത്തീരും.(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:122,123).
- ✓ ശൂദ്രന് ആഹാരാവശിഷ്ടവും പഴയ തുണിയും നൽകാം. അതുപോലെ, പഴകിയ കട്ടിലും കിടക്കയും തുണിയും ധാന്യത്തിലെ പതിരും കൊടുക്കണം.
- ✓ ശൂദ്രനിൽനിന്നു ധനം നേടി അഗ്നിഹോത്രം ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണർ ശൂദ്രരുടെ മാത്രംപുരോഹിതരാകുന്നു. അവർ വേദവാദികളുടെ ഇടയിൽ നിന്ദിതരുമാകുന്നു.(അധ്യായം:11, ശ്ലോകം:42).
- ✓ കഴിവുണ്ടെങ്കിലും ശൂദ്രൻ ധനം സഞ്ചയിച്ചു വെക്കരുത്; എന്തെന്നാൽ, ധനം നേടുന്ന ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണരെത്തന്നെ പീഡിപ്പിക്കും.(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം: 129) (ഇതാണ് ശൂദ്രരുടെ നടുവൊടിച്ച നിയമം).

> ശക്തേനാപി ഹി ശൂദ്രേണ ന കാര്യോ ധനസഞ്ചയഃ
> ശൂദ്രോ ഹി ധനമാസാദ്യ ബ്രാഹ്മണാനേവ ബാധതേ. 129
> കഴിവുണ്ടെങ്കിലും ശൂദ്രൻ ധനം സഞ്ചയിച്ചുവെയ്ക്കരുത്; എന്തെന്നാൽ ധനം നേടിയ ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണരെത്തന്നെ പീഡിപ്പിക്കും.
> കുടുംബം പുലർത്താൻ വേണ്ടതിൽ കവിഞ്ഞു നേടരുത്: നേടിയാൽ ധനമദംകൊണ്ടു ദ്വിജസേവ വെടിയും.

മനുസ്മൃതിയിലെ ശൂദ്രവിരുദ്ധ പരാമർശങ്ങളിൽ ഒരംശം മാത്രമാണ് ഈ കണ്ടത്. പണവും അറിവും ആത്മാഭിമാനവും ആർജ്ജിച്ചാൽ, ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണരെത്തന്നെ പീഡിപ്പിക്കുമെന്നതാണ്, അവർക്കുമേൽ ഇത്ര മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ വിലക്കുകളും വിവേചനങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ കാരണം എന്നു മനുതന്നെ തുറന്നുപറയുമ്പോൾ(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:129), എന്തുകൊണ്ട് മനുസ്മൃതി ശൂദ്രവിരുദ്ധമായി എന്ന ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരമായി. മനുസ്മൃതിയിലെ ശൂദ്രവിരുദ്ധത എത്രമാത്രം കടുത്തതാണ് എന്നതിന്റെ മകുടോദാഹരണമാണ്, അവസാന അധ്യായത്തിലെ, നാല്പത്തിമൂന്നും നാല്പത്തിനാലും ശ്ലോകങ്ങൾ: കർമ്മഭേദത്തെയും വിദ്യാഭേദത്തെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി, ഗുണത്രയഗതിയെ(സാത്വിക-രാജസ-താമസ ഗുണങ്ങളെ), വീണ്ടും അധമ,മധ്യമ,ഉത്തമ എന്ന് മൂന്നായി വിഭജിച്ചവതരിപ്പിക്കുന്ന മനുസ്മൃതി,

രാക്ഷസർ, കപട മനുഷ്യർ, പിശാചുക്കൾ എന്നിവരെ താമസഗതിയിലെ ഉത്തമരായി കരുതുമ്പോൾ, ശൂദ്രനെ താമസഗതിയിലെ മധ്യമ ഗണത്തിലാണ് ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത്. കൃമികളും കീടങ്ങളും സർപ്പങ്ങളും പോലെ കുറെ ജന്മങ്ങൾ മാത്രമേ തമോഗുണീയരിലെ അധമവിഭാഗത്തിൽ, ശൂദ്രനു താഴെവരുന്നുള്ളൂ. അതായത്, ശൂദ്രരെ രാക്ഷസരെക്കാളും പിശാചുക്കളെക്കാളും അധമരായി മാത്രം നോക്കിക്കാണുന്ന കണ്ണുകളിലൂടെയാണ് മനുസ്മൃതി രചിക്കപ്പെട്ടതെന്നു വ്യക്തം.

അവിടെ പ്രസക്തമാകുന്ന ഒരു സന്ദേഹം ഉണ്ട്: ശൂദ്രർക്കുമേൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട വിലക്കുകൾ ലംഘിച്ചതിന്റെ പേരിൽ നടന്നിട്ടുള്ള നിരവധി നരവേട്ടകൾ ചരിത്രത്തിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ശൂദ്രരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അരുതായ്മകൾ തെറ്റിച്ചതിന്റെ പേരിൽ ഏതെങ്കിലും ബ്രാഹ്മണൻ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ? ശൂദ്രസ്ത്രീകളെ വിവാഹം കഴിച്ചതിന്റെ പേരിൽ ഏതെങ്കിലും ബ്രാഹ്മണൻ പതിതനായിട്ടുണ്ടോ? ശൂദ്രസ്ത്രീകളുമായി സഹശയനംചെയ്ത് അവരിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ജനിപ്പിച്ചതിന് ആരെങ്കിലും ബ്രാഹ്മണ്യത്തിൽനിന്നും പതിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ, സംബന്ധവേഴ്ച സർവ്വസാധാരണമായിരുന്ന കേരളത്തിലടക്കം എത്ര ബ്രാഹ്മണർഭ്രഷ്ടരാകാതെ ബ്രാഹ്മണരായിതന്നെ അവശേഷിക്കുമായിരുന്നു? ശൂദ്രൻ രാജാവായിരിക്കുന്ന രാജ്യത്ത് ബ്രാഹ്മണൻ താമസിക്കാതിരുന്നിട്ടുണ്ടോ? ഈ നിയമം പാലിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ബ്രാഹ്മണർക്ക് ഈ മണ്ണിൽ എവിടെയെങ്കിലും ജീവിക്കാനാകുമായിരുന്നോ? ശൂദ്രനിൽനിന്നും ദാനം നേടി അഗ്നിഹോത്രം ചെയ്തവരെ ശൂദ്രപുരോഹിതന്മാരായി തരംതാഴ്ത്തിയിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ, ഭാരതത്തിലെ പരശതം ശൂദ്രരാജാക്കന്മാർക്കുവേണ്ടി നടത്തപ്പെട്ട യജ്ഞങ്ങളുടെപേരിൽ എത്ര ബ്രാഹ്മണർ പുറത്തുപോകുമായിരുന്നു? ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ലാ എന്നതാണ്, ഒരുവിഭാഗത്തിന് അവകാശങ്ങളും മറ്റുള്ളവർക്ക് കടമകളുംമാത്രം ഉറപ്പാക്കുന്ന മനുവാദത്തിന്റെ ഇരട്ടനീതി.

ശൂദ്രസ്പർശംമൂലം അശുദ്ധമായ ശവദാഹം, പ്രേതാത്മാവിനു സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി തടയുന്നതായി അധ്യായം:5ലെ ശ്ലോകം:104 ൽ പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ആ നിയമം ശങ്കരാചാര്യർക്ക് അറിയാതിരിക്കുമോ? ബ്രാഹ്മണർ സഹകരിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ട്, ശങ്കരാചാര്യർ സ്വന്തം മാതാവിന്റെ ശവദാഹം ശൂദ്രരുടെ(നായന്മാരുടെ)സാഹായത്തോടെയാണല്ലോ നിർവ്വഹിച്ചത്. അമ്മയുടെ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി തടയാൻ ആചാര്യർ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടാകുകയില്ലല്ലോ. സർവ്വജ്ഞപീഠം കയറിയ ശ്രീശങ്കരൻ, മനുസ്മൃതിയിലെ നിയമങ്ങളെപ്പറ്റി അജ്ഞനായിരുന്നു എന്നു കരുതാനാകുമോ? അപ്പോൾ, അദ്വൈതിയായ ശങ്കരാചാര്യർ മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ സ്മൃതിശാസനങ്ങൾ നിഷേധിക്കുകയായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടിവരും. ആ നിരാകരണം തന്നെയാണ് മനുസ്മൃതിയെന്ന പുസ്തകത്തെ അസാധുവാക്കുന്ന പ്രത്യക്ഷസാക്ഷ്യപത്രം.

വികലവീക്ഷണങ്ങളെ കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കുന്ന സത്യം

ശൂദ്രരെ മനുഷ്യരായിപ്പോലുംകാണാത്ത മനുസ്മൃതിയുടെ വികലദൃഷ്ടി കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കാൻ കെൽപ്പുള്ള അനവധി വസ്തുതകൾ ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽത്തന്നെയുണ്ട്. അത്തരത്തിൽ ഒന്നാണ്, പിതൃക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള മനുസ്മൃതിയിലെ പ്രസ്താവന. മനുസ്മൃതി മൂന്നാം അധ്യായത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

സോമപാ നാമ വിപ്രാണാം ക്ഷത്രിയാണാം ഹവിർഭുജഃ
വൈശ്യാനാമാജ്യപാ നാമ ശൂദ്രാണാം തു സുകാലിനഃ. 197

ബ്രാഹ്മണരുടെ പിതൃക്കൾക്കു സോമപന്മാർ എന്നും, ക്ഷത്രിയരുടെ പിതൃക്കൾക്കു ഹവിർഭുക്കുകളെന്നും, വൈശ്യപിതൃക്കൾക്ക് ആജ്യപന്മാരെന്നും, ശൂദ്രപിതൃക്കൾക്ക് സുകാലികളെന്നും പേർ പറയുന്നു. വർണ്ണഭേദമനുസരിച്ച് പിതൃക്കളുടെ വർഗ്ഗഭേദത്തെയും നിർദ്ദേശിച്ചു.

സോമപാസ്തു കവേഃ പുത്രാ ഹവിഷ്മന്തോƒങ്ഗിരഃ സുതാഃ
പുലസ്ത്യസ്യാജ്യപാഃ പുത്രാ വസിഷ്ഠസ്യ സുകാലിനഃ. 198

മുകളിൽ പറഞ്ഞവരിൽ സോമപന്മാർ ഭൃഗുവിന്റെ പുത്രന്മാരാകുന്നു; ഹവിഷ്മാന്മാർ അങ്ഗിരസ്സിന്റെ സന്താനങ്ങൾ; ആജ്യപന്മാർ പുലസ്ത്യപുത്രന്മാർ; സുകാലികൾ വസിഷ്ഠപുത്രന്മാർ.

മരീച്യാദി ഋഷിമാരിൽനിന്നും പിതൃക്കൾ ഉണ്ടായി. പിതൃക്കളിൽനിന്നും ദേവന്മാരും മനുഷ്യരും ജനിച്ചു. ദേവന്മാരിൽനിന്നും ക്രമേണ ചരാചരജഗത്തുണ്ടായി(ഋഷിഭ്യഃ പിതരോ ജാതാഃ പിതൃഭ്യോ ദേവ മാനവഃ/ ദേവേഭ്യസ്തു ജഗത്സർവ്വം ചരം സ്ഥാണ്വനുപൂർവശഃ-ശ്ലോകം:201). ബ്രാഹ്മണരുടെ പിതൃക്കൾക്കു സോമപന്മാർ എന്നും ക്ഷത്രിയരുടെ പിതൃക്കൾക്ക് ഹവിർഭുക്കുകളെന്നും വൈശ്യപിതൃക്കൾക്ക് ആജ്യപന്മാരെന്നും ശൂദ്രപിതൃക്കൾക്കു സുകാലികളെന്നും പേരുപറയുന്നു.(സോമപാനാമ വിപ്രാണാം ക്ഷത്രിയാണാം ഹവിർഭുജഃ/ വൈശ്യനാമാജ്യപാ നാമ ശൂദ്രാണാം തു സുകാലിന-ശ്ലോകം:197).മുകളിൽ പറഞ്ഞവരിൽ, സോമപന്മാർ ഭൃഗുവിന്റെ പുത്രരാകുന്നു; ഹാവിഷ്മാന്മാർ അങ്ഗിരസ്സിന്റെ സന്തതികൾ;ആജ്യപന്മാർ പുലസ്ത്യപുത്രന്മാരാണ്; സുകാലികൾ വസിഷ്ഠപുത്രന്മാർ(സോമപാസ്തു കവേഃ പുത്ര ഹാവിഷ്മന്തോƒങ്ഗിരഃ സുതാഃ/ പുലസ്തസ്യാജ്യപഃ പുത്രാ വസിഷ്ഠസ്യ സുകാലിനഃ ശ്ലോകം:198). തുടർന്ന്, ഇരുന്നൂറാം ശ്ലോകത്തിൽ ഈ പ്രസ്താവനയ്ക്ക് കുറച്ചുകൂടി കൃത്യത വരുത്തുന്നുണ്ട്: ഇവിടെ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പിതൃഗണങ്ങൾ തന്നെയാണ് ലോകത്തിൽ അസംഖ്യം പുത്രപൗത്രാദികളെ ജനിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് അറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഇപ്രകാരം, വസിഷ്ഠന്റെ പുത്രന്മാരാണ് ശൂദ്രരെന്ന് മനുസ്മൃതി കൃത്യമായി പറയുമ്പോൾ, എങ്ങനെയാണ് അവർ പതിതരാകുന്നത്?

ബ്രഹ്മാവിന്റെ മാനസപുത്രന്മാരിൽ ഒരാളും സപ്തർഷികളിൽ പ്രമുഖനും സൂര്യവംശത്തിന്റെ കുലഗുരുവുമായ വസിഷ്ഠരുടെ പരമ്പരയിൽ ഉള്ളവർ എങ്ങനെ നികൃഷ്ടജന്മമാകും? യോഗവാസിഷ്ഠവും വസിഷ്ഠസംഹിതയും വസിഷ്ഠധർമസൂത്രവും, ഋഗ്വേദത്തിലെ ഏഴു മണ്ഡലവും, അഗ്നിപുരാണത്തിന്റെയും വിഷ്ണുപുരാണത്തിന്റെയും പല പതിപ്പുകളും രചിച്ച വസിഷ്ഠന്റെ പിന്മുറക്കാർക്ക് വേദങ്ങളടക്കമുള്ള അറിവ് എങ്ങനെ അപ്രാപ്യമായി? വസിഷ്ഠരുടെ ഏഴു പുത്രന്മാർ (ചിത്രകേതു, പുരോചിസ്സ്, വിരചൻ, മിത്രൻ, ഉൽബർണൻ, വസുഭൃദ്യാനൻ, ദ്യുമാൻ) ബ്രഹ്മർഷികളായത് വേദം പഠിക്കാതെയാണെന്നു കരുതാൻ കഴിയുമോ? ഭീഷ്മരുടെയും രാമന്റെയും ഗുരുവായിരുന്ന, ജനകനും പരശുരാമനും ജ്ഞാനോപദേശം നൽകിയ ബ്രഹ്മർഷി വസിഷ്ഠന്റെ പരമ്പരയെ ഹീനജന്മങ്ങൾ എന്ന് ആരോപിച്ച് അകറ്റിനിറുത്താൻ മനുവിനും, മനുവാദികളായ ബ്രാഹ്മണർക്കും ആരാകാം അധികാരം നൽകിയത്? ഭഗവത്ഗീത ഏതുപ്രകാരത്തിൽ മഹാഭാരതകഥയുടെ ആത്മാ

വാകുന്നുവോ, അപ്രകാരം രാമായണത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികസത്തായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന യോഗവാസിഷ്ഠത്തിലും, വർണ്ണവിവേചനത്തിന്റെ മലിനാശയങ്ങൾ തിരുകിക്കയറ്റാൻ ശ്രമിച്ച ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തോളം തികഞ്ഞ നികൃഷ്ടത മറ്റെവിടെയെങ്കിലും കാണാൻ സാധിക്കുമോ?

സത്യത്തിൽ, ശൂദ്രരുടെ പിതൃസ്ഥാനീയനായ വസിഷ്ഠൻ, ഭാരതീയ വേദാന്തസരണിയ്ക്കു നൽകിയ സംഭാവനകളുടെ ആയിരത്തിലൊന്നുപോലും വരില്ല, ബ്രാഹ്മണകുലത്തിന്റെ പിതാവായ ഭൃഗുവിന്റെ പങ്ക്. പക്ഷേ,അസംഖ്യം അപനിർമ്മിതികളിലൂടെ ബ്രാഹ്മണ്യം സകലതിനും അവകാശികളായി മാറി.(വിശദമായറിയാൻ: 'സർവ്വഭൂതഹിതം സത്യം').യഥാർത്ഥ ഉടമസ്ഥർ ആട്ടിയോടിക്കപ്പെട്ടു. ഇതുപോലെയുള്ള സത്യങ്ങൾ ആരും അറിയരുതെന്നും, എക്കാലത്തും ശൂദ്രർ തങ്ങളുടെ അടിമകളായി നിലനിൽക്കണമെന്നും ഉള്ള ദുഷ്ടലാക്കോടെ, ആസൂത്രിതമായി ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം നടത്തിയ അട്ടിമറിയായിരുന്നു, അവർക്ക് അറിവു നിരാകരിച്ചതിനും പിന്നിൽ എന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടിവരുന്നു. വസിഷ്ഠപുത്രരാണെന്നു മനുസ്മൃതിതന്നെ പറയുന്ന തങ്ങൾ, എന്തുകൊണ്ടാണ് പതിതരായി അകറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടത് എന്ന് ചോദിക്കാനുള്ള അവസരം കിട്ടാതെപോയതാണ് ശൂദ്രരുടെ യഥാർത്ഥ പരാജയം.

ശൂദ്രർ ഉണ്ടായതല്ല; ശൂദ്രരെ സൃഷ്ടിച്ചതാണ്

ആധുനിക ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യയുടെ 52 ശതമാനം ജനങ്ങൾ, ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥയിലെ അന്ത്യജവർണ്ണികളായ ശൂദ്രരുടെ പിൻതലമുറക്കാരാണ്. നിലവിലെ അവസ്ഥയിൽ അവരുടെ എണ്ണം ഏകദേശം അറുപത്തഞ്ചുകോടിയ്ക്കടുത്തുണ്ട്. ശൂദ്രരെന്ന് ഇപ്പോൾ ഗണിക്കപ്പെടുന്ന അധഃസ്ഥിതജനസമൂഹങ്ങൾ മാത്രം ഉൾകൊള്ളുന്ന ഒരു വിഭാഗമായിരുന്നില്ല ബ്രാഹ്മണ്യാധിപത്യത്തിനു ചുവട്ടിൽ ശൂദ്രവർണ്ണം. സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായി പിൽക്കാലത്ത് ഉയർന്ന സ്ഥിതി കൈവരിച്ച, പട്ടേൽ, ഗൗഡ, കമ്മ, ജാട്ട്, നായർ, റെഡ്ഢി, കാപ്പു, മറാത്തർ, ഗുജ്ജർ എന്നീ വിഭാഗങ്ങൾ ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ കണക്കിൽ ശൂദ്രരായിരുന്നു എന്ന കാര്യം കൂടി പരിഗണിച്ചാണ് ആ പറഞ്ഞ കണക്ക്. ക്ഷത്രിയരെന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന രാജസമൂഹങ്ങളുടെ അന്ത്യത്തോടെ സംഭവിച്ച ശൂന്യതയിൽ, ആ പദവികളിൽ കയറിക്കൂടി നവയുഗക്ഷത്രിയരാകാൻ, മേല്പറഞ്ഞ ഉന്നതിപ്രാപിച്ച ശൂദ്രർ ശ്രമംനടത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും കഴിഞ്ഞകാലത്തെ അവസ്ഥയെ അവലംബമാക്കിയുള്ള ഈ പഠനത്തിൽ ശൂദ്രരായിത്തന്നെയേ അവരെ കണക്കാക്കാനാകൂ. അത്, അവരെ താഴ്ത്തിക്കാണിക്കാനുള്ള ശ്രമമല്ല; വിഷയത്തോടു സത്യസന്ധതപുലർത്തലാണ്. ജാതിവ്യവസ്ഥയിൽ, തങ്ങൾ ഇതര ശൂദ്രജാതികൾക്കു മുകളിലാണെന്ന ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി ശൂദ്രവർണ്ണികളെ പല പാളികളാക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലല്ലോ.തങ്ങളിൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ട ശൂദ്രത്വം വലിച്ചെറിയാൻ മേൽ സമുദായങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ച ആർജ്ജവത്തിലെ വിപ്ലവാത്മകത, ക്ഷത്രിയത്വത്തെ ആശ്ലേഷിക്കാനുള്ള അമിതോത്സാഹമായിരുന്നു ലക്ഷ്യം എന്ന തലത്തിലെത്തുമ്പോൾ ഫലത്തിൽ അപഹാസ്യമാകുകയാണ്. എങ്കിലും, പൂർവ്വജന്മപാപങ്ങളാണ് ശൂദ്രത്വത്തിന്റെ കാരണം എന്ന ബ്രാഹ്മണ്യസിദ്ധാന്തത്തെ ചുട്ടെരിക്കുന്നതാണ് ആ മുന്നേറ്റങ്ങൾ.

ശൂദ്രർ എന്ന മനുസ്മൃതി നിർവ്വചനത്തിന്റെ പരിധിയിൽവരുന്ന ജനസമൂഹങ്ങൾക്കൊക്കെ, ഒരു കാലത്ത്, അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു കാലത്ത് വർണ്ണവിവേചനത്തിന്റെയും മനുഷ്യവിരുദ്ധ മനുനിയമങ്ങളുടെയും കാൽക്കീഴിൽ കഴിയേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട് എന്നതാണ് സത്യം. അതിൽ കുറെ വിഭാഗങ്ങൾ കാലാന്തരത്തിൽ കരകയറി രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നുമാത്രം. ഇക്കാലത്തും ആ ചെളിക്കുഴിയിൽ കഴിയേണ്ടിവരുന്നവരോട് രക്ഷപ്പെട്ടവർ പുലർത്തുന്ന മനോഭാവം ശരിയാണോ എന്നുവിലയിരുത്താനും ഈ ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ ഉപകരിക്കും. വർണ്ണവ്യവസ്ഥിതി ശൂദ്രരോട് ചെയ്ത തെറ്റുകൾ തന്നെയാണ്, ജാതിവ്യവസ്ഥയിൽ തങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന തിരിച്ചറിവുണ്ടാകാത്തിടത്തോളം കാലം ആര്യന്മാർ അടിച്ചേൽപ്പിച്ച വിഭജനതന്ത്രം വിജയകരമായി ഇവിടെ നിലനിൽക്കും എന്നതുകൊണ്ടാണ് അത്. മറവിയുടെ മൺപാളികൾക്കുള്ളിൽ മറവുചെയ്യാനുള്ളതല്ല അനീതികൾ ഏൽപ്പിച്ച മുറിവുകൾ.

പരമപുരുഷന്റെ പാദങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള ജനനമാണ് ശൂദ്രരുടെ പതിതത്വത്തിനു കാരണമായി ചാതുർവർണ്യസ്രഷ്ടാക്കൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, പരമപുരുഷന്റെ ശരീരാംഗമായ കാൽ അശുദ്ധമാണോ എന്ന സന്ദേഹത്തിനുള്ള ഉത്തരം അവർക്കില്ലതാനും. മാത്രവുമല്ല,ഹിന്ദുദൈവങ്ങൾക്കുള്ള സ്തുതികളിൽ ഏറ്റവും അധികം പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന ശരീരാംഗവും പാദങ്ങളാണല്ലോ.പരംപുരുഷന്റെ വ്യാപ്തി ഭൂമിയിൽമാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തുന്ന കുതന്ത്രങ്ങളെയും തൃപ്തികരമായ നിലയിൽ സാധൂകരിക്കാൻ അവർക്കാകുന്നില്ല. പുരുഷസൂക്തത്തിലെ പ്രതിപാദനങ്ങളെ വക്രീകരിച്ചവതരിപ്പിക്കുന്ന ആ വ്യാഖ്യാനം സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രതിസന്ധിയെ മറികടക്കാൻ, ചിലർ വിശ്വപുരുഷനെ സാമൂഹ്യപുരുഷൻ എന്നു തിരുത്തുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, ആ അട്ടിമറികളെയൊക്കെ അപ്രസക്തമാക്കുന്നതാണ് പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന എണ്ണമറ്റ വസ്തുതകൾ.

ബ്രാഹ്മണകുലപതിയായ ഭൃഗുമഹർഷി ശൂദ്രരെ നിർവ്വചിക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണ് എന്നു നോക്കാം. വ്യാസമഹാഭാരതം ശാന്തിപർവ്വത്തിൽ, ഭൃഗുസ്മൃതിയിലെ പരാമർശങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ പറയുന്നതനുസരിച്ച് ശരീരത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും അശുദ്ധിയാണ് ഒരാളെ ശൂദ്രനാക്കുന്നത്:

> എല്ലാവിധ ആഹാരവും കഴിക്കുന്നവനും, എല്ലാവിധ കർമ്മവും ചെയ്യുന്നവനും, സദാ അശുചിയും, വേദമില്ലാത്തവനും, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ വിട്ടവനും ഏവനാണോ, അവൻ ശൂദ്രനാകുന്നു. ഈ പറഞ്ഞതിന്നു വിപരീതമായാൽ ശൂദ്രൻ ശൂദ്രനാവുകയില്ല. ബ്രാഹ്മണൻ ബ്രാഹ്മണനുമാവുകയില്ല.

ഭരദ്വാജമഹർഷിയുമായുള്ള ആ സംവാദത്തിൽ, ശൂദ്രരുടെ ലക്ഷണമായി ഭൃഗുമഹർഷി നിരത്തുന്നത്, വേദപഠനത്തിനുള്ള അലംഭാവവും അഭോജ്യവും അഭക്ഷ്യവുമായ ആഹാരങ്ങളുടെ ഉപയോഗവും അശുദ്ധമായ പ്രവൃത്തികളുമാണ്. ആത്മനിയന്ത്രണവും ആത്മസംയമനവും സ്വായത്തമാക്കുന്നവർ ശൂദ്രരായി തുടരേണ്ടതില്ലെന്നും ഭൃഗു പറയുന്നു. ഈ വിശ്വം മുഴുവൻ ബ്രഹ്മം തന്നെയാണെന്നും, ബ്രാഹ്മണരായാണ് ബ്രഹ്മാവു മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും ഭൃഗുസ്മൃതി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. അവർ ലോഭംമൂലം അജ്ഞരായിത്തീർന്ന്, കർമ്മങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി

(കുലത്തൊഴിലുകളല്ല;സ്വപ്രവൃത്തികൾ)പലവർണ്ണികളായി ജീവിക്കുന്നു. വിവിധ വർണ്ണികളുണ്ടാകുന്നത് എങ്ങനെയെന്നു ഭൃഗുമഹർഷി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്.(വ്യാസമഹാഭാരതം സമ്പൂർണ്ണ ഗദ്യവിവർത്തനം: വിദ്വാൻ കെ.പ്രകാശം):

> ഭൃഗു പറഞ്ഞു: "ജാതിവ്യത്യാസം എന്ന ഒന്ന് വാസ്തവത്തിൽ ഇല്ലാത്തതാണ്. ഈ വിശ്വം മുഴുവനും ബ്രഹ്മംതന്നെയാണ്. ബ്രഹ്മമയമാണ് ബ്രഹ്മാവ് മുമ്പെ സൃഷ്ടിച്ചത്. പിന്നെ കർമ്മത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ജാതി തിരിഞ്ഞതാണ്.
>
> കാമഭോഗാസക്തരായ തീക്ഷ്ണന്മാർ, ശുണ്ഠിക്കാർ, സാഹസപ്രിയന്മാർ, സ്വധർമ്മം വിട്ടവരായ രക്താംഗന്മാർ ഇങ്ങനെയുള്ള ബ്രാഹ്മണർ ക്ഷത്രിയജാതിക്കാരായിത്തീർന്നു. പശുക്കളെ വളർത്തി അവകൊണ്ട് ഉപജീവിക്കുന്ന മഞ്ഞനിറക്കാരായ ബ്രാഹ്മണർ കൃഷികൊണ്ട് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നവരും സ്വകർമ്മം ഉപേക്ഷിച്ചവരുമായ ബ്രാഹ്മണർ, വൈശ്യന്മാരായിത്തീർന്നു. ഹിംസയിലും അനൃതത്തിലും ആസക്തന്മാരായി, ലുബ്ധന്മാരായി, സർവ്വകർമ്മങ്ങളും ചെയ്ത് ഉപജീവിക്കുന്ന കറുത്ത കൂട്ടർ, ശുചിത്വം വെടിഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണർ, ശൂദ്രരുമായിത്തീർന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള കർമ്മംമൂലമാണ് അവർ ജാതി തിരിഞ്ഞത്. ധർമ്മമായ യജ്ഞക്രിയ അവർക്ക് എന്നും തടപറ്റാതായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള നാലു ജാതിക്കാർക്കും ആദ്യഭാവം ബ്രഹ്മാവു നല്കിയത്, സൃഷ്ടിച്ചത്, ബ്രാഹ്മണനായിട്ടാണ്. അവർ ലോഭംമൂലം അജ്ഞരായിത്തീർന്നതാണ്.

എന്നാൽ, ശൂദ്രരുടെ ലക്ഷണങ്ങളായി പറയപ്പെടുന്ന ശരീരത്തിന്റെ അശുദ്ധിയും, വേദപഠനത്തിനുള്ള അലംഭാവവും അഭോജ്യവും അഭക്ഷ്യവുമായ ആഹാരങ്ങളുടെ ഉപയോഗവും ഒന്നുംതന്നെ അവർ സ്വയം സ്വീകരിച്ചതല്ല. തങ്ങളുടെ ചൊൽപടിയിൽ തളച്ചിടുന്നതിനുവേണ്ടി നല്ലതെല്ലാം അവർക്കു നിഷേധിച്ചതാണ്.ശുചിത്വമുള്ള ജോലികളും ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളും നല്ല വസ്ത്രങ്ങളും ആഹാരവും ശൂദ്രർക്കു വിലക്കിയതുകൊണ്ടും, വിലക്കുലംഘിച്ചാൽ കടുത്തശിക്ഷ നൽകണമെന്ന നിയമം ഉണ്ടാക്കിയതുകൊണ്ടുമാണ് അവർ അക്കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാൻ പോലും മുതിരാതിരുന്നത്. അത്തരം അനീതികളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാൻപോലുമാകാത്ത വിധത്തിൽ അവരുടെ ബുദ്ധി തളർന്നുപോയത് അവർക്ക് അറിവുനേടാനുള്ള അവസരങ്ങളെല്ലാം നിരോധിച്ചതുകൊണ്ടാണ്. അല്ലാതെ, അവർ മോശക്കാരായതുകൊണ്ടു ശൂദ്രരായതല്ല; ശൂദ്രരായതിനാൽ മോശം ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിൽ എത്തിപ്പെട്ടതാണ്. ആ സത്യം തമസ്കരിക്കാൻവേണ്ടിയാണ്, അവരെ അസ്പൃശ്യരാക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങളൊക്കെ വർണ്ണവിശുദ്ധിവാദികൾ നിർമ്മിച്ചത്. ആ അട്ടിമറിയുടെ അനന്തരഫലമായിരുന്നു,വേദപഠനത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട വിലക്ക് അക്ഷരാഭ്യാസത്തിലേക്കു നീട്ടിയ ക്രൂരത. ആ പാതകം ബ്രാഹ്മണ്യം എന്ന സ്ഥാപനം സ്വയമെടുത്തണിയുന്ന സകല സാത്വികവാദങ്ങളെയും അസാധുവാക്കുന്നുണ്ട്.

അശുദ്ധിയാണ് ശൂദ്രത്വത്തിന്റെ ആധാരം എന്നു വ്യാഖ്യാതാക്കൾ വസ്തുതകളെ വളച്ചവതരിപ്പിക്കുമ്പോഴും,അശുദ്ധകർമ്മങ്ങൾമൂലമല്ല ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന് അപ്രിയമായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തതുകൊണ്ടാണ് പല സമൂഹങ്ങളും ശൂദ്രരാക്കപ്പെട്ടത് എന്നതാണു ചരിത്രം. മിക്ക പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അതിനെ സാധൂകരിക്കുന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാം: ദരദർ, പൗണ്ഡ്രർ, കാണ്ഡസിരന്മാർ, ദർവ്വർ, ദ്രാവിഡർ, മേക

ളർ, ചോരർ, ലാടർ, ശൗണ്ഡർ, ശരബൻ, ബർബ്ബരർ, കിരാതർ, യവനന്മാർ തുടങ്ങിയ പണ്ടുകാലത്തെ വംശാവലികളൊക്കെ ബ്രാഹ്മണകോപംമൂലം ശൂദ്രത്വം പ്രാപിച്ച തായി വ്യാസമഹാഭാരതം അനുശാസനപർവ്വം മുപ്പത്തിയഞ്ചാം അധ്യായത്തിലെ 17,18 ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയുന്നു. പൗണ്ഡ്രകർ, ദ്രവിഡർ, ഔഡ്രർ, കാംബോജർ, ശകർ, യവനർ, പാരദർ, പപ്ലവർ, ചീനന്മാർ, കിരാതർ, ദരദർ, ഖാശർ എന്നിവർ ക്രിയാലോ പംനിമിത്തം ശൂദ്രജാതികളായിപ്പോയി എന്നു മനുസ്മൃതിയിലെ പത്താംഅധ്യായ ത്തിലെ 43,44ശ്ലോകങ്ങളിലും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്:

ശനകൈസ്തു ക്രിയാലോപാദിമാഃ ക്ഷത്രിയജാതയഃ
വൃഷലത്വം ഗതാ ലോകേ ബ്രാഹ്മണാദർശനേന ച. 43

ഇനി പറയാൻ പോകുന്ന ക്ഷത്രിയജാതികൾ ക്രിയാലോപംകൊണ്ടും ബ്രാഹ്മണസമ്പർക്കാഭാവംകൊണ്ടും മെല്ലെ ലോകത്തിൽ ശൂദ്രപ്രായരായിത്തീർന്നു.

ഉപനയനാദിലോപം. യാജനാധ്യാപനാദികൾക്ക് ബ്രാഹ്മണരെ കിട്ടായ്ക, ഇവയാൽ.

പൗണ്ഡ്രകാശ്ചൗഡ്രദ്രവിഡാഃ കാംബോജാ യവനാഃ ശകാഃ
പാരദാഃ പഹ്ലവാശ്ചീനാഃ കിരാതാ ദരദാഃ ഖശാഃ. 44

പൗണ്ഡ്രകർ, ഔഡ്രർ, ദ്രവിഡർ, കാംബോജർ, യവനർ, ശകർ, പാരദർ, പഹ്ലവർ, ചീനർ, കിരാതർ, ദരദർ, ഖശർ - ക്രിയാലോപാദികൊണ്ടു ശൂദ്രരായവരാണിവർ.

പൗണ്ഡ്രകം, ഔഡ്രം തുടങ്ങിയവ ദേശനാമങ്ങൾ. അവിടങ്ങളിലെ ആളുകൾ പൗണ്ഡ്രകാദികൾ.

അതിനു കാരണമായതോ, ബ്രാഹ്മണരുമായി സൗഹൃദമില്ലാതായതാണത്രേ. അതായത്, ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനു വിധേയരായി ജീവിക്കാൻ തയ്യാറാകാത്ത വ്യക്തികളും സമൂഹങ്ങളും, ചില നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ മൊത്തമായും ശൂദ്രരാക്കി മാറ്റപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നാണ് മനുസ്മൃതിതന്നെ കാര്യകാരണസഹിതം പറയുന്നത്.

ആദ്യകാലത്ത് ഉത്കൃഷ്ടങ്ങളായിരുന്ന പല വംശങ്ങളും പിന്നീട് അപകൃഷ്ടങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് മനുസ്മൃതി അധ്യായം മൂന്നിലും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ആ പതനത്തിനു നിമിത്തങ്ങളായി പറയുന്നത്, അതാത് വർണ്ണക്കാർക്ക് അനർഹമായ വിവാഹം ചെയ്യുക, ജാതകർമ്മാദികളും മന്ത്രാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ചെയ്യാതിരിക്കുക, വേദങ്ങൾ അധ്യയനം നടത്താതിരിക്കുക, ശില്പവേലകൾ വ്യവഹാരം രാജസേവ കൃഷി തുടങ്ങിയ ജോലികളിലേർപ്പെടുക, ശൂദ്രസ്ത്രീയെ വിവാഹംകഴിച്ചു സന്താനങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുക, പശു കുതിര വാഹനം ഇവ വില്ക്കുക, യജ്ഞത്തിന് അർഹതയില്ലാത്തവർക്ക് യജ്ഞം നടത്തിക്കൊടുക്കുക, ദൈവവിശ്വസിയല്ലാതിരിക്കുക എന്നിവയാണ്(ശ്ലോകം:63,65). മേൽപറഞ്ഞ നിബന്ധനകൾ കാണുമ്പോൾ ആ അരുതായ്മകളിൽ കുറച്ചെങ്കിലും ബ്രാഹ്മണരെസംബന്ധിച്ചാണെന്ന് കരുതേണ്ടിവരും. മനുസ്മൃതിയുടെ ഭാഷയിൽ നിഷിദ്ധമായ അത്തരം കാര്യങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നവർ ജാത്യാപകർഷത്തിന് ഇരയായിരുന്നു എന്ന് വ്യക്തം.സ്വാഭാവികമായും അവരുടെ പിൻതലമുറകളും പതിതരായിത്തന്നെ ജീവിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായിട്ടുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണനായി പിറന്നാലും, 'കർമ്മത്തിന്റെ ഗുണം' ഒരാളെ അന്യവർണ്ണിയോ അവർണ്ണനോ ആക്കി മാറ്റാമെന്നു സാരം. ജന്മമല്ല, കർമ്മമാണ് ഉത്കൃഷ്ടതയുടെ അളവുകോലായി മനുസ്മൃതിയും പരിഗണിക്കുന്നത് എന്നാണല്ലോ മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

ജാതിബ്രാഹ്മണരിൽ, ബ്രാഹ്മണത്വം കുറച്ചെങ്കിലും നിലനിന്നിരുന്ന പുരാതനകാലത്ത്, അപ്രകാരം ഭ്രഷ്ടുകൽപ്പിച്ച് പുറത്താക്കൽ നല്ലതോതിൽ നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, പിൽക്കാലത്തെ സ്ഥിതി പറയാനുണ്ടോ? ബ്രാഹ്മണരുടെ താളത്തിനൊത്ത് തുള്ളാത്തവർക്ക് ഉപനയനവും വിദ്യാഭ്യാസവും യാഗയജ്ഞാദികളിൽ ബ്രാഹ്മണസാന്നിദ്ധ്യവും നിഷേധിക്കുകയായിരുന്നു ബ്രാഹ്മണ്യ കൗശലം. അതിലൂടെ ആ സമുദായങ്ങളെ ബഹിഷ്കൃതരും അസ്പൃശ്യരുമായി സമൂഹത്തിൽനിന്നു മാറ്റിനിർത്താൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. 'ത്രൈവർണ്ണികൾ ഉപനയനം നടത്താതിരുന്നാൽ ശൂദ്രതുല്യരായി മാറും' എന്ന മനുസ്മൃതിനിയമത്തിന്റെ സാരവും അതുതന്നെയായിരുന്നു. ഉപനയനം നിർവ്വഹിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണർ ശൂദ്രരായ ചരിത്രമില്ലെങ്കിലും, ഉപനയനത്തിനുള്ള അധികാരം നിഷേധിച്ച് ഒരുപാടുപേരെ അവർ ശൂദ്രരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഒരർത്ഥത്തിൽ, തങ്ങൾക്കു വഴങ്ങാത്തവർക്കു നേരെയുള്ള ഭ്രഷ്ടിനു ശാപത്തിന്റെ മൂടുപടം നൽകിയത് ഈ വസ്തുത ഒളിച്ചുവെയ്ക്കാനാണ്. പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലെ ശാപങ്ങളിൽ മിക്കതും ശൂദ്രരായും ചണ്ഡാലരായുമുള്ള ഇകഴ്ത്തലായിരുന്നു എന്നതുതന്നെയാണ് അതിനുള്ള വിശ്വസനീയമായ തെളിവ്.

മൗലികശൂദ്രരുടെ ഉത്പത്തിയെ സംബന്ധിച്ച അനുമാനങ്ങൾ, Who were the Shudras? എന്ന തന്റെ കൃതിയുടെ ആമുഖത്തിൽ ഡോ.B.R.അംബേദ്കർ ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്. അതനുസരിച്ച്, പണ്ടുകാലങ്ങളിലും രാജാക്കന്മാരും ബ്രാഹ്മണരും തമ്മിൽ നിരന്തരമായ സംഘർഷങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. രാജാക്കന്മാരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുമുള്ള പീഡനങ്ങളും അപമാനങ്ങളും മൂലം അവരോടു കടുത്ത വിദ്വേഷം പുലർത്തിയിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ ക്ഷത്രിയരുടെ ഉപനയനം നടത്തുവാൻ വിസമ്മതിച്ചു. ഉപനയനം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതോടെ കുറെ ക്ഷത്രിയവിഭാഗങ്ങൾ സാമൂഹികമായി അധഃപതിക്കുകയും, വൈശ്യരുടെ സ്ഥാനത്തിനു താഴെ നാലാംവർണ്ണികളായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ബ്രാഹ്മണ്യനിയമങ്ങളുടെ കാർക്കശ്യംകാരണം, അത്തരത്തിൽ അപകർഷപ്പെട്ടവർ കാലക്രമേണ പൊതുജീവിതത്തിൽ തീരെ താഴ്ന്നനിലയിലേക്കു പതിച്ചു. ഉപനയനത്തിനുള്ള അധികാരം ഒരു കടമ്പയായിരുന്നതുപോലെ, ഉപനയനനിഷേധം ഒരു ശിക്ഷാമാർഗ്ഗമായിരുന്നു എന്നാണ് അതൊക്കെ തെളിയിക്കുന്നത്. ആ നടപടികൾ സംഭവിച്ചത് ഇതിഹാസകാലത്തിനുശേഷം ആര്യാധിപത്യം സ്ഥാപിതമായതോടെയാണെന്നു കരുതാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഇതിഹാസകാലത്ത് ശൂദ്രർക്ക് വിവേചനമോ അയിത്തമോ അസ്പൃശ്യതയോ ഇല്ലായിരുന്നു.

ശൂദ്രരെ സാമൂഹികമായും സാമ്പത്തികമായും ഉയരാൻ സമ്മതിക്കാത്ത ഒട്ടനവധി ശാസനങ്ങൾ ആര്യാധിപത്യസമൂഹങ്ങളിൽ ഖണ്ഡിതമായി നടപ്പാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കുലധർമ്മപരിപാലനവും ചാതുർവർണ്യസംരക്ഷണവും രാജാവിന്റെ കടമകളാക്കപ്പെട്ടതോടെ, അത്തരം മനുഷ്യവിരുദ്ധ മാമൂലുകൾക്ക് ആധികാരികത ലഭിച്ചു. അലംഘനീയമായ അത്തരം നിയമങ്ങളെക്കാൾ കീഴാളസമൂഹങ്ങളെ തകർത്തത് മാനസികപീഡനങ്ങളാണ്. അതിനുപയോഗിച്ച ഏറ്റവും ക്രൂരമായ ആചാരം അയിത്തമെന്ന ഒറ്റപ്പെടുത്തൽ തന്ത്രമാണ്. പക്ഷേ, ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ, ഒരിടത്തും ശൂദ്രർ അസ്പൃശ്യരായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നതാണു യാഥാർത്ഥ്യം. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ നോക്കുക:

- ✓ വനത്തിൽവെച്ചു മരണമടഞ്ഞ പാണ്ഡുവിന്റെയും മാദ്രിയുടെയും ചിതാവശിഷ്ടവുമായി ഋഷികൾ കൗരവരാജധാനിയിലെത്തിയ വേളയിൽ, ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ശൂദ്രരും കൂട്ടംകൂട്ടമായി വന്നെന്നും, തിക്കിത്തിരക്കിനിന്നെന്നും കാണാം.(ആദിപർവ്വം, അധ്യായം:126,127).
- ✓ വനവാസകാലത്ത്, ദ്രൗപദീസ്വയംവരത്തിനു പോകുന്ന വഴിയിൽ, ദക്ഷിണപാഞ്ചാലദേശത്ത് കുംഭാരൻ പണിയെടുക്കുന്ന ഒരു ശാലയിൽ പഞ്ചപാണ്ഡവർ ബ്രാഹ്മണവേഷത്തിൽ ചെന്നുകയറിയതായും, അവിടന്നു ഭിക്ഷവാങ്ങിക്കഴിച്ച് രാത്രി ആ ശാലയിൽ താമസിച്ചതായും മഹാഭാരതം ആദിപർവ്വത്തിലെ 185ആം അധ്യായമായ ധൃഷ്ടദ്യുമ്നവാക്യത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്.
- ✓ വേഷപ്രച്ഛന്നരായിവന്നു ദ്രൗപദീസ്വയംവരത്തിൽ വിജയിച്ചു വരിച്ചു തിരിച്ചുപോകുന്ന പഞ്ചപാണ്ഡവർ, പാഞ്ചാലിക്കൊപ്പം ഒരു കുലാലഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതും അവിടെ രാപ്പാർക്കുന്നതും, അവരെ രഹസ്യമായി പിൻതുടർന്ന ദ്രുപദപുത്രൻ ധൃഷ്ടദ്യുമ്നനും അനുചരന്മാരും നിരീക്ഷിച്ചതായി ആദിപർവ്വത്തിൽ ധൃഷ്ടദ്യുമ്നപ്രത്യാഗമനമെന്നഅധ്യായത്തിൽ വ്യാസൻ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.(കുലാലൻ=കുശവൻ).
- ✓ ഭാരതയുദ്ധം ഒഴിവാക്കാനുള്ള സമവായശ്രമത്തിന്റെ ഭാഗമായി, ധാർത്തരാഷ്ട്രരോട് സമവായചർച്ച നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി കൗന്തേയരുടെ ദൂതനായി എത്തിയ ശ്രീകൃഷ്ണൻ താമസിച്ചത് ശൂദ്രനായ വിദുരരുടെ വീട്ടിലാണ്.
- ✓ വനവാസത്തിന് പോകുന്ന സമയത്ത് പാണ്ഡവർ അമ്മയായ കുന്തിയെ താമസിപ്പിച്ചതും ശൂദ്രനായ വിദുരരുടെ ഭവനത്തിലാണ്.
- ✓ ശൂദ്രനായ വിദുരരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും വിവേചനം അനുഭവിച്ചിരുന്നില്ല. പാണ്ഡുവിനും ധൃതരാഷ്ട്രർക്കും തുല്യനായാണ് അദ്ദേഹം വളർന്നത്. കുരുവംശത്തിന്റെ ഉപദേശകനായാണ് അദ്ദേഹത്തെ മഹാഭാരതകാവ്യത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. മഹാഭാരതത്തിലെ ധാർമ്മികോപദേശങ്ങളിൽ അധികവും വിദൂരവചനങ്ങളായാണല്ലോ അനുവാചകരിലെത്തുന്നത്.
- ✓ ജാരസന്ധനെ വധിക്കാൻ കൃഷ്ണനും അർജ്ജുനനും ഭീമനും പോയസമയം ജാരസന്ധനും ഭീമനും തമ്മിൽ ഉണ്ടായ ദ്വന്ദയുദ്ധം കാണാൻ നാലുവർണ്ണികളും ഇടമില്ലാത്ത രീതിയിൽ തിങ്ങിക്കൂടിയിരുന്നതായി മഹാഭാരതത്തിലെ ജരാസന്ധക്ലാന്തിയെന്ന അധ്യായത്തിൽ കാണുന്നു.
- ✓ പാണ്ഡവർ നടത്തിയ രാജസൂയത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ, രാജാക്കന്മാർ, വൈശ്യർ എന്നിവരോടൊപ്പം, പ്രമുഖരായ ശൂദ്രരെയും യുധിഷ്ഠിരന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം, ചുമതലയുള്ള സഹദേവൻ ക്ഷണിച്ചിരുന്നു.(രാജസൂയദീക്ഷ).
- ✓ വാല്മീകിയുടെ ആശ്രമത്തിനുസമീപം സീതയെ ഉപേക്ഷിച്ചശേഷം രാമൻ, അശ്വമേധം മുതലായ യാഗങ്ങൾ ചെയ്തതായും, അതിൽ ബ്രഹ്മർഷിമാരോടും രാജർഷിമാരോടുമൊപ്പം, ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രന്മാരും പങ്കെടുത്തതായും അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിലെ ഉത്തരകാണ്ഡത്തിൽ അഞ്ചാംസർഗ്ഗമായ 'രാമഗീത'യിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

- ✓ രാമരാജധാനിയിലെത്തി, ശപഥത്തിലൂടെ സീത തന്റെ പവിത്രത പ്രഖ്യാപിച്ച അവസരത്തിലും ശൂദ്രർ അടക്കം നാലു വർണ്ണികളും സന്നിഹിതരായിരുന്നതായി അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്(രാജസഭകളിലടക്കം വർണ്ണപരമായ ഒരു വിധത്തിലുള്ള വിവേചനവും അന്ന് നിലനിന്നിരുന്നില്ല).

ഋഷിപരമ്പരയുടെ സൃഷ്ടിയായ ആർഷഭാരതസംസ്കാരം അസ്പൃശ്യത അംഗീകരിക്കുന്നില്ല എന്നാണല്ലോ അതെല്ലം കാണിക്കുന്നത്. പുരാണേതിഹാസങ്ങളുടെ സൃഷ്ടി നടന്നത് അത്യധികം വിവേചനങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ആര്യാധിപത്യസമൂഹങ്ങളിലായിരുന്നില്ല എന്നതുകൂടിയാണ് ഈ പരാമർശങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്.

താൻ രചിക്കുന്ന മഹാഭാരതകാവ്യത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കമറിയിച്ച്, ബ്രഹ്മാവിൽനിന്നു വ്യാസമഹർഷി അനുഗ്രഹം വാങ്ങുന്നത് അനുക്രമികപർവ്വത്തിന്റെ പ്രാരംഭഭാഗമായ ഗ്രന്ഥരചനാചരിതത്തിൽ വിവരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്: വേദരഹസ്യങ്ങൾ, ഇതര ശാസ്ത്രങ്ങൾ,നാനാധർമ്മങ്ങൾ കലരുന്ന ആശ്രമങ്ങളുടെ ലക്ഷണം,ചാതുർവർണ്യം തിരിഞ്ഞകാലത്തുണ്ടായ ക്രമം, ബ്രഹ്മചര്യം,തപസ്സ്,സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ,ഭൂമി, നക്ഷത്രങ്ങൾ എന്നിവയുടെ മാനം,ആദ്ധ്യാത്മവിധി, ന്യായശിക്ഷചികിത്സാദികൾ ദിവ്യ-മാനുഷ്യജന്മങ്ങൾക്കുള്ള യുക്തിദർശനം, സംഗര കൗശലങ്ങൾ, വാക്കിന്റെ ജാതിഭേദങ്ങൾ എന്നിവയും ഇതിൽ നിബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്".അതായത്, ചാതുർവർണ്യം തിരിഞ്ഞകാലത്ത് സകല വർണ്ണങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ, പാണ്ഡുവും ധൃതരാഷ്ട്രനും വിദുരരോട് പുലർത്തിയ ഭ്രാതൃബന്ധം സാധ്യമാണെങ്കിൽ, ഒരു കൂരയ്ക്കുകീഴിൽ താമസിക്കാമെങ്കിൽ, വർണ്ണങ്ങൾക്കിടയിൽ വിവാഹബന്ധം അംഗീകൃതമായിരുന്നെങ്കിൽ, വേദാധ്യയനം വർണ്ണാതീതമായി അനുവദനീയമായിരുന്നെങ്കിൽ, അതു തന്നെയാണ് ആധികാരികം. വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ സൃഷ്ടികൾ പലതും, അവരുടെ വർഗ്ഗതാത്പര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണവും ലക്ഷ്യമാക്കുന്നുണ്ട് എന്നുകണ്ട് റദ്ദുചെയ്യപ്പെടേണ്ടതു തന്നെയാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ആര്യാധിപത്യകാലംവരെ വർണ്ണവിഭജനം കേവലം തൊഴിൽവിഭജനമായിരുന്നു. അവിടെ, ഏതു വർണ്ണവും സ്വീകരിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. വിവേചനങ്ങൾ ഏതുമില്ലാത്ത ആ വ്യവസ്ഥിതി ആര്യന്മാരാണ് പൊളിച്ചുപണിതു വികൃതമാക്കിയത്.

ഉയർന്നജാതീയർ എന്ന് അവകാശപ്പെട്ടിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ, അറിവ്, അശുദ്ധി എന്നീ ആയുധങ്ങളെ മറയാക്കിയാണല്ലോ ഭാരതീയസമൂഹത്തിനുമേൽ ആധിപത്യം ഉറപ്പിച്ചതും ശൂദ്രരെ അസ്പൃശ്യരാക്കിയതും. മറ്റുസമുദായങ്ങൾക്ക് അറിവുനിഷേധിച്ചതുകൊണ്ടാണ് അവർ ബ്രാഹ്മണ്യഭാഷ്യത്തിൽ അജ്ഞരായിത്തീർന്നതെങ്കിലും, എന്താണ് യഥാർത്ഥ അറിവെന്നത് ഒരു പരിശോധന ആവശ്യമുള്ള വിഷയമാണ്.

മനുഷ്യർക്ക് ആവശ്യമുള്ള എന്തെങ്കിലും അറിവോ വിവരമോ കൈവശമില്ലാത്ത, ഒരു മേഖലയിലും പ്രാവീണ്യം ഇല്ലാത്ത ഒരു വിഭാഗമായിരുന്നു ബ്രാഹ്മണർ. സാമൂഹികജീവിതം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ അത്യാവശ്യമുള്ള അടിസ്ഥാന ജ്ഞാനവും, ഉത്പാദന-വിപണന-സേവനസംബന്ധിയായ അറിവുകളും അബ്രാഹ്മണരുടെ, വിശേഷിച്ചും ശൂദ്ര-അവർണ്ണസമുദായസ്ഥരുടെ കണ്ടെത്തലുകളായിരുന്നു. മനുഷ്യർ ഏതുതരം പദാർത്ഥങ്ങളാണ് കഴിക്കേണ്ടതെന്നു കണ്ടറിയുകയും, അവ ഉത്പാദിപ്പിക്കു

കയും ചെയ്തത് അടിസ്ഥാനജനവിഭാഗങ്ങളാണല്ലോ. പ്രകൃതിയുമായി അഭേദ്യമായിബന്ധപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്ന ആദിവാസികളാണ് ഔഷധങ്ങളുടെ ആദ്യകാലസ്രഷ്ടാക്കൾ.ഗൃഹനിർമ്മാണരീതികളും,വീട്ടുപകരണങ്ങളുടെയും വസ്ത്രങ്ങളുടെയും ആഭരങ്ങളുടെയും ആയുധങ്ങളുടെയും വാഹനങ്ങളുടെയും നിർമ്മാണവും അബ്രാഹ്മണരുടെ ജ്ഞാനത്തിന്റേയും വൈദഗ്ധ്യത്തിന്റേയും സംഭാവനയാണ്. വിവിധ വസ്തുക്കളുപയോഗിച്ച് സമൂഹത്തിനാവശ്യമുള്ള സാമഗ്രികൾ ഉണ്ടാക്കുകയും പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഏറ്റവും അധഃസ്ഥിതരായ മനുഷ്യർക്ക് വിവരമില്ലെന്നു പറയുന്നത് അവിവേകമല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്? അതുപോലെതന്നെ, സമൂഹത്തിന്റെ വൃത്തിയുംവിശുദ്ധിയും പരിപാലിച്ചവരെ എങ്ങനെയാണ് അശുദ്ധരായി കരുതാനാകുക? മാലിന്യങ്ങൾ നീക്കുന്നവരെ വൃത്തിഹീനർ എന്നു വിളിക്കുന്നതിന്റെ യുക്തിയെന്താണ്? അവർ മാലിന്യക്കൂമ്പാരങ്ങൾ എടുത്തുമാറ്റുന്നതുകൊണ്ടാണല്ലോ രാജ്യം വൃത്തിയോടെ നിലനിൽക്കുന്നത്. ആ മാലിന്യം വളമാക്കി മാറ്റുന്നതുകൊണ്ടാണല്ലോ നമ്മുടെ കൃഷിനിലങ്ങൾ വളക്കൂറുള്ളതായി മാറുന്നത്? വസ്ത്രമലക്കുന്നവരും ക്ഷുരകവൃത്തിയെടുക്കുന്നവരും, മൃഗങ്ങളുടെയും മനുഷ്യരുടെയും മൃതശരീരങ്ങൾ സംസ്കരിക്കുന്നവരും യഥാർത്ഥത്തിൽ ചെയ്യുന്നത് സമൂഹത്തെ വൃത്തിഹീനമാക്കുകയാണോ? അവരൊക്കെ ഉള്ളതുകൊണ്ടാണല്ലോ ആഢ്യന്മാർ ആഢ്യന്മാരായി വൃത്തിയോടെ ജീവിക്കുന്നത്. ആ അറിവില്ലായ്മയാണ് ഏറ്റവും കടുത്ത അജ്ഞത. ആ വിവരക്കേടാണ് ഭാരതത്തെ അധഃപതനത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്കെറിഞ്ഞ മഹാദുരന്തം.മനുഷ്യർക്ക് ഉപകാരമുള്ള അറിവാണ് ശരിയായ ജ്ഞാനം; ആ അറിവുകൾ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നവരാണ് യഥാർത്ഥജ്ഞാനികൾ. എങ്കിലും, അവർ എന്നും അനാഢ്യരായി ഇകഴ്ത്തപ്പെടുന്നു.

ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും രണ്ടാംതരംതന്നെ

മനുസ്മൃതി വിവേചനങ്ങൾ വിധിച്ചിട്ടുള്ളത് ശൂദ്രർക്ക് മാത്രമല്ല. ബ്രാഹ്മണരെപ്പോലെതന്നെ, ക്ഷത്രിയർക്കും വൈശ്യർക്കും ഉപനയനവും വേദപഠനവും അനുവദിക്കുമ്പോഴും, അവർക്കു വേദാദ്ധ്യാപനത്തിനുള്ള അനുമതി മനുസ്മൃതി നിഷേധിക്കുന്നു(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:1). വേദപഠനത്തിന് പാകമാകുന്ന പ്രായത്തിന്റെയും കേശാന്തസംസ്കാരം നടത്തേണ്ട പ്രായത്തിന്റേയും കാര്യത്തിലും, ധരിക്കേണ്ട ഉടയാടയും അരയിൽകെട്ടുന്ന ചരടും പൂണൂലും ഉണ്ടാക്കുന്ന വസ്തുക്കളുടെ കാര്യത്തിലും, ബ്രഹ്മചര്യവേളയിൽ ആശ്രമചിഹ്നമായി കൊണ്ടുനടക്കുന്ന ദണ്ഡിനെടുക്കുന്ന മരത്തിന്റെയും ദണ്ഡിന്റെ ഉയരത്തിന്റെയും കാര്യത്തിലും, ഉപനീതനായി ഭിക്ഷ യാചിക്കുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ട ഭഗവത്ശബ്ദത്തിന്റെ കാര്യത്തിലുമൊക്കെ മൂന്നുവർണ്ണികൾക്കും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം വേണമെന്ന് മനുസ്മൃതി ശഠിക്കുന്നുണ്ട്(അധ്യായം:2,ശ്ലോകം:36മുതൽ 49വരെ). പരസ്പരം അഭിവാദ്യം ചെയ്യാൻ ഉപയോഗിക്കേണ്ട വാക്കുകളിൽപോലും വിവേചനം നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. (അധ്യായം:02,ശ്ലോകം:127). വിഭിന്ന വർണ്ണികൾക്ക് അനുവദനീയമായ വിവാഹ വിധികളിലും വ്യത്യാസമുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണം, ദൈവം, ആർഷം, പ്രജാപത്യം, ആസുരം, ഗാന്ധർവ്വം,രാക്ഷസം, പൈശാചം തുടങ്ങി സ്മൃതിയനുശാസിക്കുന്ന എട്ടുതരം വിവാഹ

ങ്ങളിൽ, ബ്രാഹ്മണർക്ക് ആദ്യത്തെ ആറും, ക്ഷത്രിയർക്ക് അവസാനത്തെ നാലും, വൈശ്യശൂദ്രന്മാർക്ക് ഈ നാലിൽ രാക്ഷസമൊഴിച്ചുള്ള മൂന്നും മാത്രമാണു വിഹിതമായത്.(അധ്യായം:3, ശ്ലോകം:23). ദ്വിജാതീയരായി കണക്കാക്കുമ്പോഴും, പഠനകാര്യത്തിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട വിവേചനം ക്ഷത്രിയരുടെയും വൈശ്യരുടെയും ജീവിതത്തിലെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും നടപ്പാക്കിയ ലിഖിതനിയമങ്ങളാണ് മനുസ്മൃതിയിൽ ഉടനീളം കാണാനാകുക. ബ്രാഹ്മണർക്കു ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളിലുമുള്ള അധികാരങ്ങളെപ്പറ്റി വാചാലമാകുന്ന മനുസ്മൃതി, ക്ഷത്രിയരുടെയും വൈശ്യരുടെയും കർത്തവ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാത്രമാണ് ചിന്തിക്കുന്നത്; അതുപോലും പരിഗണിക്കുന്നത് ബ്രാഹ്മണന്റെ സുരക്ഷ ഉറപ്പാക്കാനുള്ള ഉപാധിയായി മാത്രമാണ്.

വേദങ്ങളടക്കമുള്ള ഹിന്ദുമത ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പഠനം ഗുരുമുഖത്തുനിന്നാകണം എന്ന ഒരു നിബന്ധന നിലവിലുണ്ട്. അതിനുള്ള പ്രധാന കാരണം അവയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന സംജ്ഞകളുടെ അർത്ഥവൈപുല്യവും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തത്വങ്ങളുടെ ഗൗരവസ്വഭാവവും ഒക്കെയാണ്.കൃത്യമായി നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ടില്ല എങ്കിൽ, അർത്ഥഭ്രംശം സംഭവിച്ച് വിരുദ്ധ ദിശയിലേയ്ക്കു നയിക്കാവുന്ന അനവധി പദങ്ങൾ വൈദികസംസ്കൃതത്തിലുണ്ട്. ലൗകികസംസ്കൃതം പഠിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രം വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കഴിയാത്ത ധാരാളം സംജ്ഞകൾ അവയിലുണ്ട്. അവയെ ശ്രുതിതത്വങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ, നിയതമായ വഴിയിലൂടെ പഠിതാവിനെ നയിക്കുവാൻ കഴിയൂ. സനാതനഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ സൂക്തങ്ങൾക്ക്, വിഭിന്ന ഭാഷ്യങ്ങളിൽ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ കാണുന്നതിനു കാരണവും അവയിലെ ദുർഗ്രഹത തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്, ഗുരുവിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് വളരെ കൃത്യതയോടെ വേണമെന്നു നിഷ്കർഷിക്കുന്നത്. ആ നിബന്ധനയാണ് 'അധികാര'മെന്ന സുനിർവ്വചിതമായ വാക്കുകൊണ്ട് ഹൈന്ദവശാസ്ത്രകാരന്മാർ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ചില സ്വാർത്ഥമതികൾ ബ്രാഹ്മണനുമാത്രമേ വേദാധികാരമുള്ളൂ എന്ന് അതിനെ വക്രീകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. വേദാധ്യാപനാധികാരം ബ്രാഹ്മണർക്കു മാത്രമായി സംവരണം ചെയ്യാനുള്ള തന്ത്രമായിരുന്നു ആ ദുർവ്യാഖ്യാനത്തിനു പിറകിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. ശാസ്ത്രീയതയെക്കാൾ ബ്രാഹ്മണ്യരുടെ സാമ്പത്തികതാത്പര്യമായിരുന്നു അതിന്റെ പ്രേരണ.

വേദാധികാരനിരൂപണം എന്ന കൃതിയിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും, ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പീഠികയിൽ സ്വാമിചിന്മയാനന്ദനും അതു വസ്തുനിഷ്ഠമായി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഗുരു ശ്രോത്രിയനും ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനുമായിരിക്കണമെന്നാണ് എല്ലാകൃതികളും നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഗുരുവിൽനിന്നും ശ്രവണദീക്ഷ സ്വീകരിച്ചു ജ്ഞാനം നേടിയ, ധാർമികജീവിതം ആചരിക്കുന്ന വ്യക്തിയാണ് ശ്രോത്രിയനെന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. പരമാത്മാവിൽനിന്ന്(ബ്രഹ്മം) അന്യമായി യാതൊന്നുമില്ലെന്ന ഉറച്ച ബോധനിലയിലെത്തിയ വ്യക്തിയാണ് ബ്രഹ്മനിഷ്ഠയുള്ളവൻ. അവിടെ, ജനിച്ചവർണ്ണം വിഷയമേയല്ല; സിദ്ധഗുണങ്ങളാണ് മുഖ്യം. മാത്രവുമല്ല, വർണ്ണഭേദം പോലെയുള്ള വിവേചനകൾ(ദ്വൈതചിന്തകൾ) പുലർത്തുന്നയാൾ, ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനല്ലാത്തതുകൊണ്ടുതന്നെ ഗുരുവാകാൻ യോഗ്യനുമല്ല. വസ്തുത അതായിരിക്കെ, ബ്രാഹ്മണർക്കു

മാത്രമായി ഗുരുപദവി പരിമിതപ്പെടുത്തുന്ന മനുശാസനങ്ങൾ ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയത്തിനു വകയില്ലല്ലോ.

അദ്ധ്യാപനത്തിനുള്ള അധികാരം നിഷേധിക്കുമ്പോഴും എന്തുകൊണ്ടാണ് ക്ഷത്രിയർക്കും വൈശ്യർക്കും വേദപഠനം അനുവദിക്കപ്പെട്ടത് എന്നതും പ്രസക്തമാണ്. ക്ഷത്രിയരുടെയും വൈശ്യരുടെയും കർമ്മമേഖല കണക്കാക്കുമ്പോൾ വേദങ്ങൾ ഒരു അനിവാര്യമായ പഠനവിഷയമേയല്ല.എങ്കിലും വേദപഠനത്തിനുള്ള വഴി അവർക്കുമുന്നിൽ തുറന്നിട്ടത് ബ്രാഹ്മണന്റെ അതിബുദ്ധിയാണെന്നു കരുതാം. വേദപഠനവും അദ്ധ്യാപനവും പൂജകളും മാത്രമാണ് ബ്രാഹ്മണന് വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങൾ. കൃഷി അടക്കമുള്ള, അദ്ധ്വാനമുള്ള തൊഴിലുകളെല്ലാം നിഷിദ്ധവുമാണ്. സ്വതവേ മറ്റു വരുമാനമാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്ത ബ്രാഹ്മണരുടെ കുട്ടികളെ മാത്രം പഠിപ്പിച്ചാൽ ഗുരുവിന്റെ ജീവിതം പരമദരിദ്രമായേ മുന്നോട്ടുപോകൂ. അതിനുള്ള പരിഹാരമാണ് വേദപഠനത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ആ ഉദാരീകരണം.രാജാധികാരത്തിന്റെ ഉടമയായ ക്ഷത്രിയരോടും, സമ്പത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം കൈവശമുള്ള വൈശ്യരോടും ബ്രാഹ്മണ്യം കാണിച്ച ആ വിശാലമനസ്കതയാണ്, അളവറ്റ സമ്പത്തിന്റെ ഉടമകളാകാൻ ആ സമൂഹത്തെ സഹായിച്ചത്. ഗുരുദക്ഷിണയായി സ്വർണ്ണവും പണവും ഭൂമിയും, ഗ്രാമങ്ങൾ തന്നെയും നേടിയ ബ്രാഹ്മണഗുരുക്കന്മാരുടെ കഥകൾ പുരാണങ്ങളിൽ നാം വായിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. വിദ്യ നേടണമെങ്കിൽ അതിനു പാത്രമാകണമെന്ന(eligible) പ്രചരിതനിയമത്തിനു പിന്നിൽ ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളത് ആ ബ്രാഹ്മണ്യ ബുദ്ധിയാണ്. ധനം കൊടുക്കുന്നയാൾ, ബ്രഹ്മചാരി, മേധാശക്തിയുള്ളവൻ, ശ്രോത്രിയൻ, പ്രിയപ്പെട്ടവൻ, വിദ്യപറഞ്ഞുതരുന്നവൻ എന്നിങ്ങനെ ആറുപേരാണ് വിദ്യാദാനത്തിനു പാത്രങ്ങൾ എന്ന സത്യം ആ താത്പര്യത്തെ സ്പഷ്ടീകരിക്കുന്നു. അവിടെ വർണ്ണം വിഷയമാകുന്നില്ല. ബ്രഹ്മചാരിക്കും ദക്ഷിണകൊടുക്കാൻ വകയുള്ളവനും അധികാരശക്തിയുള്ളവനും തങ്ങൾക്കുവേണ്ടപ്പെട്ടവനും വിദ്യകൊടുക്കാം എന്നു സാരം. സ്വന്തമായി ധനമാർജ്ജിക്കാൻ അവകാശമില്ലാതിരുന്ന ശൂദ്രന് വിദ്യനിഷേധിച്ചതിനു പിന്നിലെ താത്പര്യവും ആ സ്വാർത്ഥത തന്നെയാകാനാണു സാധ്യത. എന്നാൽ, ഭാരിച്ച സമ്പത്തു നല്കി വിദ്യനേടിയ ജാനശ്രുതി എന്ന ശൂദ്രന്റെ കഥ ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിലുണ്ട്. പണത്തിനു മുകളിൽ മനുനിയമങ്ങളും പറക്കുകയില്ല എന്നാണല്ലോ ആ ആഖ്യാനം കാണിക്കുന്നത്.

പിൻകുറിപ്പ്: വിദ്യാസമ്പാദനത്തിനു പാത്രമാകാനുള്ള മുഖ്യ യോഗ്യത ദക്ഷിണയുടെ വലിപ്പമാണ് എന്നതിനുള്ള നല്ലൊരു ഉദാഹരണമാണ് ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്ത് നാലാം പ്രപാഠകത്തിലെ ജാനശ്രുതിയെന്ന ശൂദ്രരാജാവിന്റെ കഥ. തന്റെ രാജ്യത്തെ സകല ഗ്രാമങ്ങളിലും നഗരങ്ങളിലും സത്രങ്ങളുണ്ടാക്കി, ധാരാളം അന്നം പാകംചെയ്ത് ആളുകൾക്കു ദാനം ചെയ്തിരുന്ന ജാനശ്രുതിയുടെ പ്രശസ്തി സകലയിടത്തും വ്യാപിച്ചു. അപ്പോൾ, രാജാവിന് ബ്രഹ്മവിദ്യ സ്വായത്തമാക്കണം എന്ന ആഗ്രഹമുണ്ടായി, രൈക്വൻ എന്ന ദരിദ്രബ്രാഹ്മണഗുരുവിനെ സമീപിച്ചു. അറുന്നൂറു ഗോക്കൾ, കണ്ഠാഭരണം, കോവർകഴുതകൾ വലിക്കുന്ന തേര് എന്നിവയുമായി രാജാവ് രൈക്വന്റെ അടുക്കലെത്തി വിദ്യ യാചിച്ചെങ്കിലും, ശൂദ്രനായതുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മവിദ്യ പകർന്നുകൊടുക്കാൻ ഗുരു തയ്യാറായില്ല. ജാനശ്രുതി പിന്നെയും, ആയിരം പശുക്കൾ, മുത്തുമാലകൾ, രഥം എന്നിവയുമായി തന്റെ മകളെയും കൂട്ടി ഗുരു സമക്ഷം ചെന്നു. ഭാര്യയായി തന്റെ മകളെയും, ദക്ഷിണയായി കൂടെകൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള വലി

യ സമ്പത്തും ഒരു ഗ്രാമവും തരാമെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തപ്പോൾ രൈക്വൻ സംപ്രീതനായി രാജാവിനു ബ്രഹ്മവിദ്യ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. വിദ്യ നേടുന്നതിനു പാത്രമാകാൻ ആവശ്യമായ സമർപ്പണത്തിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമായി പലയിടത്തും അവതരിപ്പിച്ചുകാണാറുള്ള ഈ ഉപനിഷത് കഥ ദക്ഷിണയുടെ പ്രാധാന്യം പറയുന്ന ഒന്നല്ലെങ്കിലും, അതൊരു സൂചനയാണ്. ഉപനിഷത്തുകൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ആധികാരികത അതിനാൽ ആ കഥയ്ക്കുമുണ്ട്.]

ബ്രാഹ്മണൻ എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നതു ബ്രഹ്മജ്ഞാനികളെയാണ് എന്നതുപോലെതന്നെ, ക്ഷത്രിയൻ എന്നതുകൊണ്ട് ഇതിഹാസ-പുരാണങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് രാജവംശങ്ങളെയാണ് എന്നതാണു സത്യം. അതൊരു പ്രത്യേക വർണ്ണമോ ജാതിയോ അല്ല. കുലങ്ങളോ ഗോത്രങ്ങളോ ആയി ജീവിച്ചിരുന്ന ജനസമൂഹങ്ങളുടെ തലവൻ ആ ഭൂപ്രദേശത്തിന്റെ രാജാവായി അറിയപ്പെടുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബത്തിന് രാജവംശമെന്ന നിലയിൽ ക്ഷത്രിയപദവി കൈവരുന്നു എന്നതിനപ്പുറം അത് ഒരു സവിശേഷ ജാതിയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നില്ല. ഭഗവത് ഗീതയിൽ പതിനെട്ടാമധ്യായത്തിലെ നാല്പത്തിമൂന്നാംശ്ലോകം നിർവ്വചിക്കുന്നതനുസരിച്ച് ശൗര്യം, തേജസ്, ധൃതി, ജാഗ്രത, യുദ്ധത്തിൽ പേടിച്ചോടായ്ക, പ്രഭുത്വം, ദാനം ഇവയൊക്കെ സ്വഭാവമായി ഉള്ളവനാണ് ക്ഷത്രിയൻ. (ശൗര്യം തേജോ ധൃതിർദാക്ഷ്യം യുദ്ധേ ചാപ്യപലായനം ദാനമീശ്വരഭാവശ്ച ക്ഷാത്രം കർമ്മ സ്വഭാവജം). ആ ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന രാജാക്കന്മാരെല്ലാം കുല-ഗോത്ര-വർണ്ണ പരിഗണനകൾക്കതീതമായി പൗരാണികകാലത്ത് ക്ഷത്രിയരായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നതാണ് ഭഗവത്ഗീത വെളിവാക്കുന്ന പരമാർത്ഥം.

മനുസ്മൃതിയിലെ ഏഴ്,ഒൻപത്,പത്ത് അധ്യായങ്ങളിൽ വിവിധവർണ്ണികളുടെ ധർമ്മങ്ങളും ആപത്തുകാലത്ത് അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ആചാരങ്ങളും(ആപദ്ധർമ്മം)വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, അവിടെയൊക്കെ നമുക്കു കാണാനാകുന്നത് രാജധർമ്മം മാത്രമാണ്; ക്ഷത്രിയധർമ്മം ഒരിടത്തും വരുന്നില്ല. രാജധർമ്മം എന്നുതന്നെയാണ് മനുസ്മൃതി നേർവഴിയിൽ പറയുന്നത്.

1 [illegible]	1 - 33
2 സന്ന്യാസധർമ്മം	34 - 97

ഏഴാമദ്ധ്യായം

1 രാജധർമ്മം	1 - 13
2 ദണ്ഡപ്രശംസ	14 - 36
3 രാജകൃത്യം	37 - 88
4 യുദ്ധധർമ്മം	89 - 106
5 കൗശലവിധി	107 - 109
6 പ്രജാപരിപാലന ധർമ്മം	110 - 113
7 ന്യായാസനങ്ങൾ	114 - 117
8 ശമ്പളനിയമം	118 - 126
9 കരംപിരിവ്	127 - 146
10 മന്ത്രാലോചന	147 - 159
11 സന്ധ്യാദിഷഡ്ഗുണങ്ങൾ	160 - 215

ഒമ്പതാമദ്ധ്യായം

1 ദമ്പതീധർമ്മം	1 - 25
2 പുത്രവിഷയം	26 - 56
3 സ്ത്രീകളുടെ ആപദ്ധർമ്മം	57 - 73
4 ദമ്പതികൾ പിരിഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യേണ്ട ധർമ്മം	74 - 103
5 ദായഭാഗം	104 - 111
6 ഭാഗനിർണ്ണയം	112 - 191
7 സ്ത്രീധനം	192 - 220
8 ദ്യൂതം	221 - 230
9 ചില പൊതുവായ ദണ്ഡങ്ങൾ	231 - 250
10 രാജധർമ്മം	251 - 325
11 വൈശ്യധർമ്മം	326 - 333
12 ശൂദ്രധർമ്മം	334 - 336

ചില പരിഭാഷകളിലെ 'ക്ഷത്രിയധർമ്മം' എന്ന തലക്കെട്ടിനുകീഴിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽപ്പോലും രാജാവിന്റെ ധർമ്മങ്ങൾ മാത്രമാണ് വരുന്നത്. ക്ഷത്രിയരിൽ രാജാവു മാത്രമല്ലല്ലോ ഉൾപ്പെടുന്നത്. രാജാവായ ഒരു വ്യക്തിയുടെയും,

അല്ലാത്ത ക്ഷത്രിയരുടെയും-ഭടന്മാർ, സൈനികർ, മന്ത്രിമാർ തുടങ്ങിയവർ-ധർമ്മങ്ങൾ ഒന്നല്ലല്ലോ. അതിനു കാരണം, ക്ഷത്രിയനെന്ന വർണ്ണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ആളുകളുടെ ധർമ്മമല്ല; രാജാക്കന്മാരുടെ ധർമ്മമാണ് മനുസ്മൃതി ക്ഷത്രിയ ധർമ്മമായി നിർവ്വചിക്കുന്നത് എന്നതുതന്നെയാണ്.

അതുകൊണ്ടാണ് പുരുഷസൂക്തം ക്ഷത്രിയത്വത്തിന്റെ ഉത്ഭവം നിരൂപിക്കാതെ, വിശ്വപുരുഷന്റെ ബാഹുക്കളിൽനിന്നുമുള്ള രാജത്വത്തിന്റെ ഉത്പത്തിയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നത്. 'ബ്രാഹ്മണോഽസ്യ മുഖമാസീദ് ബഹൂ രാജന്യഃ കൃതഃ ഊരു തദസ്യ യദ്വൈശ്യം പദ്ഭ്യാം ശൂദ്രോ അജായതഃ' എന്ന പുരുഷസൂക്തശ്ലോകത്തിൽ, ക്ഷത്രിയനെന്ന പ്രയോഗമേ കാണാനാകില്ല. ക്ഷത്രിയവർണ്ണം എന്ന പ്രയോഗം ഋഗ്വേദത്തിലോ പുരുഷസൂക്തത്തിലോ ഇല്ല. പുരുഷസൂക്തത്തിലെ രാജന്യ എന്ന ശബ്ദത്തെ ക്ഷത്രിയശബ്ദമായി വ്യാഖ്യാനിച്ച്, അതിനെ ചാതുർവർണ്യപ്രഖ്യാപനമാണെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കുകമാത്രമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.രാജന്യ എന്നപദത്തിന് അഗ്നിയെന്നും ഉഗ്രതയെന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. രക്ഷകനാകാൻ ഉഗ്രതയുള്ളവനേ കഴിയൂ എന്ന അർത്ഥനിരൂപണത്തിലൂടെയാണ്, രാജന്യഃ എന്ന പ്രയോഗത്തെ ക്ഷത്രിയനുമായി വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ബന്ധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആ ക്ഷത്രിയത്വം, അധികാരം കൈയാളുന്ന ആർക്കും ആർജ്ജിക്കാവുന്ന ഒരു അവസ്ഥമാത്രമായിരുന്നു. ജന്മത്തിലൂടെ ലഭിച്ചിരുന്ന ജാതിയോ വർണ്ണമോ ആയിരുന്നില്ല എന്നുചുരുക്കം.

വൈശ്യവർണ്ണികളുടെ കാര്യത്തിലും ഇത് ഏറെക്കുറെ ശരിയാണ്.കൃഷിയും കച്ചവടവും ചെയ്യുന്നയാളുടെ ധർമ്മങ്ങളും ചുമതലകളും കർത്തവ്യങ്ങളുമാണ് വിവരിക്കുന്നത്. അതൊക്കെ, കൃഷിക്കാരന്റെയും വ്യാപാരിയുടെയും സാമൂഹികധർമ്മങ്ങളാണ്; വൈശ്യവർണ്ണജന്റെ പൊതുധർമ്മമല്ല എന്നുതന്നെ കാണാം.വൈശ്യവർണ്ണികളൊക്കെ കച്ചവടവും കൃഷിയുംമാത്രം കർമ്മമായി സ്വീകരിച്ചവരാകണമെന്നില്ലല്ലോ. അതായത്, മനുസ്മൃതി നിശ്ചയിച്ച വർണ്ണധർമ്മങ്ങൾ പോലും, കുലത്തൊഴിൽ എന്നരീതിയിലല്ല എന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടിവരുന്നു.അതുപോലെതന്നെ, ആ ധർമ്മങ്ങൾ പ്രസ്തുത വർണ്ണങ്ങളിലെ സ്ത്രീകളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നുമില്ല. ഓരോരോ ജോലികൾ ചെയ്യുന്നവർ പാലിക്കേണ്ട ധർമ്മങ്ങൾ എന്നതിനുമപ്പുറം എന്തെങ്കിലും മാനം ആ പരാമർശങ്ങൾക്കില്ല എന്നതാണു വാസ്തവം.

സ്ത്രീകളും പുറത്തുതന്നെ

മാതൃദൈവസങ്കല്പം പിന്തുടരുന്നതായിരുന്നു ആര്യാധിനിവേശത്തിനുമുമ്പ് ഭാരതത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ദ്രാവിഡസംസ്കൃതി എന്നതിന് അനേകം തെളിവുകളുണ്ട്. അതിനാൽത്തന്നെ, ആ സമൂഹങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് ഉയർന്ന പരിഗണനയും ബഹുമാനവും മാന്യതയും ലഭിച്ചിരുന്നതായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ഇന്ത്യൻ സമൂഹങ്ങൾ സ്ത്രീകളെ രണ്ടാംകിട പൗരന്മാരായി കാണുവാൻ തുടങ്ങിയത് ആര്യപ്രതാപകാലത്താണ്. പുരുഷന്മാർക്കു മാത്രം പ്രാതിനിധ്യം ഉണ്ടായിരുന്ന യുദ്ധങ്ങളും പൗരോഹിത്യകർമ്മങ്ങളും സമൂഹത്തിൽ അധിക പ്രാധാന്യം നേടിയതുകൊണ്ടായിരുന്നു അത്. അതിനാൽതന്നെ, പരമപുരുഷന്റെ വ്യത്യസ്ത ശരീരാംഗങ്ങളിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്ന വിഭിന്ന വർണ്ണികളുടെ കാര്യത്തിൽ നിർദ്ദേ

ശിപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വേർതിരിവ്, ബ്രഹ്മാവ് സ്വന്തം ശരീരം പകുത്തുണ്ടാക്കിയ സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷന്റെയും കാര്യത്തിലും മനുസ്മൃതി കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്മൃതി പറയുന്നതുപ്രകാരം, സ്ത്രീകൾ ഏതു വർണ്ണത്തിൽ ജനിച്ചാലും ശൂദ്രസമാനരാണ്. അതിനാലാണ് അവർക്ക്(ബ്രാഹ്മണികൾക്കുപോലും) വേദാധികാരമില്ലാത്തത്. സ്ത്രീകൾക്കുമേൽ ആര്യബ്രാഹ്മണ്യം നടപ്പാക്കിയ എല്ലാ മനുഷ്യവിരുദ്ധതയുടെയും അടിസ്ഥാനം ഇതേ സങ്കല്പമാണ്. ശൂദ്രരെപ്പോലെ സ്ത്രീകളേയും ബ്രാഹ്മണ്യം മനുഷ്യരായി പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതിന്റെ സാധൂകരണം അതായിരുന്നു.

സ്ത്രീകൾ ജാതകർമ്മാദിക്രിയകൾ അനുഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ മന്ത്രോച്ചാരണം നിഷിദ്ധമാണെന്നു പറയുന്ന മനുസ്മൃതി(അധ്യായം:2, ശ്ലോകം:66), ഒൻപതാമധ്യായത്തിലെ ഇരുന്നൂറോളം ശ്ലോകങ്ങളിലായി സ്ത്രീകൾ വഴിതെറ്റിപ്പോകാതിരിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. രൂപരസാദിവിഷയങ്ങളിൽ ആസക്തരായ സ്ത്രീകളെ, പുരുഷന്മാർ അധീനകളാക്കി നിർത്തേണ്ടതാകുന്നു എന്നു തുടങ്ങുന്ന ആ അധ്യായത്തിലുടനീളം നിഴലിക്കുന്നത്, അന്യവർണ്ണികളാൽ തങ്ങളുടെ സ്ത്രീകൾ വശീകരിക്കപ്പെടുമോയെന്ന ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ ഭയമാണ്. ആ ഭീതി മനുസ്മൃതി മറയില്ലാതെ തന്നെ തുറന്നുപറയുന്നുണ്ട്. ആ ഉത്കണ്ഠയുടെ ബഹിർസ്ഫുരണമാകാം മനുസ്മൃതിയിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം കാണുന്ന സ്ത്രീവിരുദ്ധ ചട്ടങ്ങൾ:

- ✓ ആർക്കും ബലം പ്രയോഗിച്ചു സ്ത്രീകളെ സംരക്ഷിക്കാനാകില്ല. വിശ്വസ്തരായ കിങ്കരന്മാരുടെ കാവലിലാക്കി വീട്ടിലിട്ടുപൂട്ടിയാലും സ്ത്രീകൾ സുരക്ഷിതകളല്ല. തങ്ങളെ തങ്ങൾതന്നെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കേണ്ടവരാണ് സ്ത്രീകൾ.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:11,12).(സ്ത്രീസുരക്ഷയല്ല ശുദ്ധിയാണ് പ്രശ്നം).
- ✓ പരപുരുഷാഭിലാഷംകൊണ്ടും ചിത്തചാപല്യംകൊണ്ടും സ്വഭാവേനതന്നെ സ്നേഹഭാവംകൊണ്ടും, ക്ലേശിച്ച് രക്ഷിച്ചാലും സ്ത്രീകൾ ഭർത്താക്കന്മാരെ അതിക്രമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ ആ സ്വഭാവം ബ്രഹ്മസൃഷ്ടി മുതൽ തന്നെ ഉള്ളതാണെന്നറിഞ്ഞ്, അവരെ രക്ഷിക്കാൻ പുരുഷൻ അതിയായി യത്നിക്കേണ്ടതാണ്.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:15,16).
- ✓ അല്പങ്ങളായ ദുഃസ്സംഗങ്ങളിൽനിന്നുപോലും സ്ത്രീകളെ പ്രത്യേകം രക്ഷിക്കണം. അങ്ങനെ രക്ഷിക്കാതിരുന്നാൽ ഉഭയകുലത്തിനും സന്താപത്തിനും ഇടവരുത്തും.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:05).
- ✓ ഇരവുപകൽ സ്ത്രീകൾ അവരുടെ പുരുഷന്മാരാൽ സ്വാധീനകളായി വെയ്ക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. രസരൂപാദിവിഷയങ്ങളിൽ ആസക്തരായ സ്ത്രീകളെ അവരുടെ പുരുഷന്മാർ തങ്ങൾക്ക് അധീനകളാക്കി നിർത്തേണ്ടതാകുന്നു. (അധ്യായം:09,ശ്ലോകം:02)(കാമക്കണ്ണിലൂടെ നോക്കിയാൽ അങ്ങനെയേകാണൂ)
- ✓ സ്ത്രീകൾ എമ്മാതിരി പുരുഷന്മാരെ പ്രാപിക്കുന്നുവോ, അത്തരത്തിലുള്ള മക്കളെ പ്രസവിക്കുന്നു.ആകയാൽ സന്താനത്തിന്റെ ശുദ്ധിയ്ക്കായി യത്നപൂർവ്വം സ്ത്രീകളെ സംരക്ഷിക്കണം.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:09).

പിതാ രക്ഷതി കൗമാരേ ഭർത്താ രക്ഷതി യൗവ്വനേ/ രക്ഷന്തി സ്ഥവിരേ പുത്രാ നഃ സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യമർഹതി എന്ന, മനുസ്മൃതി ഒൻപതാം അധ്യായത്തിലെ മൂന്നാം

ശ്ലോകം സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിരാകരിക്കുന്നതാണെന്ന രീതിയിൽ ഏറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒന്നാണല്ലോ. അത് സ്ത്രീവിരുദ്ധമാണെന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങളും, സ്ത്രീ പക്ഷത്താണെന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ധാരാളം നാം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ ശ്ലോകത്തിലൂടെ എന്താണ് മനു ഉദ്ദേശിച്ചത് എന്നകാര്യം തീർപ്പുകല്പിക്കാനാവില്ല.എന്നിരിക്കിലും, അധ്യായം അഞ്ചിൽ 147 ഉം 148 ഉം ശ്ലോകങ്ങളിൽ, മറ്റൊരു രീതിയിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തിലെ അഭിപ്രായം ആവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്: ബാലയോ യുവതിയോ വൃദ്ധയോ ആരായാലും, സ്ത്രീ സ്വഗൃഹത്തിൽപോലും, ചെറിയ കാര്യമായാലും തന്നിഷ്ടം പോലെ പ്രവർത്തിക്കരുത്. ബാല്യത്തിൽ പിതാവിന്റേയും യൗവനത്തിൽ ഭർത്താവിന്റെയും ഭർത്താവു മരിച്ചാൽ പുത്രന്മാരുടേയും അധീനതയിൽ വേണം സ്ത്രീ ജീവിക്കാൻ. സ്ത്രീ സ്വതന്ത്രമായി ജീവിക്കരുത്.(ബാലയാ വാ യുവത്യവാ വൃദ്ധയാ വാ പിയോക്ഷിതാ/ ന സ്വാതന്ത്ര്യേണ കർത്തവ്യം കിഞ്ചിത് കാര്യം ഗൃഹേഷ്വപി/ ബാല്യേ പിതൃവശേ തിഷ്ഠെത്ത് പാണിഗ്രാഹസ്യാഃ യൗവ്വനേ പുത്രാണാം ഭർത്തരി പ്രേതേ ന ഭജേത് സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്രതാം).ഈ ആവർത്തനശ്ലോകത്തിൽ മനുസ്മൃതിയുടെ സ്ത്രീവിരുദ്ധത അടിവരയിടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നതുപോലെ തന്നെ, അതിന്റെ സ്രഷ്ടാക്കളുടെയും വക്താക്കളുടെയും ഭീതിയുടെ ആഴവും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. ലോകത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിന് സ്ത്രീകളുടെ വിശുദ്ധി അനിവാര്യമാണെന്ന വാദത്തിന്റെ ബലത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന അത്തരം ശാസനങ്ങൾ, ഒരു നവീന സമൂഹത്തിനും സ്വീകാര്യമാകുന്നതല്ല എന്ന് ഇനിപ്പറയുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നും കൂടുതൽ കൃത്യതയോടെ വായിച്ചെടുക്കാം:

- ✓ വിധവ ശുദ്ധമായ പൂവോ കിഴങ്ങോ പഴമോ അല്പമായി ആഹരിച്ച്, ശരീരം ശോഷിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഭർത്താവ് മരിച്ചശേഷം കാമലിപ്സയോടെ പരപുരുഷന്റെ പേരുപോലും ഉച്ചരിക്കരുത്.(അധ്യായം:05, ശ്ലോകം:157).
- ✓ ശൃംഗാരചേഷ്ടയാൽ മോഹിപ്പിച്ചു പുരുഷന്മാരെ ദുഷിപ്പിക്കുന്നത് സ്ത്രീകളുടെ സ്വഭാവമാണ്. മൂഢന്മാരെ മാത്രമല്ല, ജിതേന്ദ്രിയനായ വിദ്വാനെങ്കിലും കാമക്രോധവശഗനായപുരുഷനെ അപഥത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നതിന് സ്ത്രീകൾ സമർത്ഥരാണ്.(അധ്യായം:02, ശ്ലോകം:213,214).
- ✓ ഭർത്താവ് തീർത്തും സദാചാരശൂന്യനോ പരനാരീസക്തനോ ഗുണരഹിതനോ ആയാലും, പതിവ്രതയായ പത്നിക്ക് അയാൾ ദേവനെപ്പോലെ പൂജ്യനാകുന്നു.(അധ്യായം:05,ശ്ലോകം:154).(പുരുഷന്റെ അപഥസഞ്ചാരം സമ്മതം!)
- ✓ വിധവ ക്ഷമായുക്തയും വ്രതശീലയും ബ്രഹ്മചാരിണിയുമായി ആജീവനാന്തം ജീവിക്കേണ്ടതാകുന്നു.(അധ്യായം:05 ശ്ലോകം:158)(എന്നാൽ, തന്നെക്കാൾ മുമ്പേ മരിച്ച പത്നിയുടെ അന്ത്യകർമ്മത്തിന് അഗ്നി കൊളുത്തിയശേഷം, ഗൃഹസ്ഥൻ വീണ്ടും വിവാഹം കഴിക്കുകയും അഗ്നികർമ്മങ്ങൾ ഉടനെ നടത്തുകയും വേണമെന്നു ശ്ലോകം 168 നിർദ്ദേശിക്കുന്നു).
- ✓ സ്വഭാവശുദ്ധിയുള്ളവരായാൽപ്പോലും, സ്ത്രീകൾ ഋണദാനാദിപര്യാലോചിതവ്യവഹാരങ്ങളിൽ സാക്ഷിയാകാൻ യോഗ്യരല്ല; എന്തെന്നാൽ, സ്ത്രീകൾ സ്ഥിരബുദ്ധികളല്ല.(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:77).

- ✓ വിറ്റാലും വെടിഞ്ഞാലും ഭർത്താവിൽനിന്നും ഭാര്യ ഒരിയ്ക്കലും മുക്തയാകുന്നില്ല.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:46)(ഭാര്യ അടിമയാണെന്നു സാരം)
- ✓ അനേകാംഗങ്ങളുള്ള കുടുംബത്തിലെ പൊതുമുതലിൽനിന്നും, സ്ത്രീകൾ ആഭരണാദി സ്വകാര്യച്ചെലവുകൾ നടത്തരുത്. തനിക്ക് അവകാശപ്പെട്ട ധനത്തിൽനിന്നുപോലും, സ്വഭർത്താവിന്റെ അനുവാദം ലഭിക്കാതെ അത്തരം ചെലവുകൾ ചെയ്യാൻ പാടില്ല.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:199)
- ✓ കന്യകയോ യുവതിയോ ശ്രുതിവിഹിതമായ സായംപ്രാതർഹോമങ്ങൾ ചെയ്യരുതാത്തതാകുന്നു. ചെയ്താൽ അവൾ നരകത്തിൽ പതിക്കും. ഏതൊരാളിനുവേണ്ടിയാണോ ഹോമംചെയ്യുന്നത്, അവർക്കും നരകംതന്നെ ഗതി.(അധ്യായം:11, ശ്ലോകം:36)(ഋഗ്വേദത്തിലെ 47 മന്ത്രങ്ങൾ രചിച്ചത് സ്ത്രീകളാണ്!).
- ✓ ചൂതുകളി മുതലായ പ്രമാദങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ടവനോ മദ്യമത്തനോ ആയ ഭർത്താവിനെ ശുശ്രൂഷിക്കാതെ അവഗണിക്കുന്ന ഭാര്യയെ, മൂന്നുമാസത്തേക്ക് ഉപേക്ഷിക്കണം; അവൾക്കു നൽകിയിട്ടുള്ള ആഭരണങ്ങളും വീട്ടുപകരണങ്ങളും തിരിച്ചെടുക്കുകയും വേണം.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:78).
- ✓ സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്റെ സൗന്ദര്യത്തെയോ പ്രായത്തെയോ ഗൗനിക്കുന്നില്ല. സുരൂപനായാലും വിരൂപനായാലും പുരുഷനാണല്ലോയെന്നു മാത്രം കരുതി സംഭോഗംചെയ്യുന്നു.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:14).
- ✓ സ്ത്രീകൾ വിശേഷിച്ചും ചപലചിത്തകളാകയാൽ, മന്ത്രഭേദം ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും; അതിനാൽ അവരെ സൂക്ഷിക്കണം.(അധ്യായം:07, ശ്ലോകം:149).

കുലത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിന് സ്ത്രീകളുടെ ശുദ്ധി അനിവാര്യമാണെന്നു പറയുന്ന സ്മൃതി പരോക്ഷമായി സമ്മതിക്കുന്നത്, വംശശുദ്ധി സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ പുരുഷന് യാതൊരു പങ്കുമില്ലെന്നു തന്നെയാണല്ലോ. എന്നാലും, ഉത്കൃഷ്ടവും സമ്പന്നവുമാണെങ്കിലും സ്ത്രീസന്താനങ്ങൾ മാത്രം ജനിക്കുന്ന കുലങ്ങൾ വിവാഹത്തിന് വർജ്ജ്യമാണ് എന്ന വിചിത്രവാദവും മൂന്നാമധ്യായത്തിലെ 6,7 ശ്ലോകങ്ങളിൽ മനു മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം, ചില സവിശേഷമായ ശാരീരികഘടനയുള്ള സ്ത്രീകളെയും, ഏതാനും നക്ഷത്രങ്ങളിൽ ജനിച്ചവരെയും, ചില പേരുകാരെയും വർജ്ജിക്കണമെന്നും നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.(അധ്യായം:3, ശ്ലോകം:8,9,10). ഇപ്രകാരമുള്ള, എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത മാനവവിരുദ്ധമാമൂലുകളിലൂടെയാണ് മനുസ്മൃതി സ്ത്രീകളെ വീട്ടകങ്ങളിൽ തളച്ചിട്ടതും വേട്ടയാടിയതും. സ്ത്രീയെ ശൂദ്രതുല്യയായാണ് സ്മൃതി നിർവ്വചിക്കുന്നത്. അതിനാൽ, ശൂദ്രന് നിഷിദ്ധമായ മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ സ്ത്രീക്കും സ്മൃതി നിഷേധിച്ചു. ആ രണ്ടു പാതകങ്ങൾക്കും പ്രേരണയായ കാര്യം ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ വംശശുദ്ധിയിലൂന്നിയ മലിനമാനസികാവസ്ഥയാകാം. നാലു വർണ്ണങ്ങളിലുമുള്ള സ്ത്രീകളെ ഹനിച്ചാൽ, പ്രായശ്ചിത്തമായി വർണ്ണക്രമത്തിൽ, തോൽസഞ്ചി, വില്ല്, കോലാട്, ചെമ്മരിയാട് എന്നിവ ദാനം കൊടുത്താൽ മതിയെന്നാണ് മനുനിയമം. ത്രിവർണ്ണികളിൽ പെട്ട സ്ത്രീകളെ അറിയാതെ വധിച്ചാൽ പ്രായശ്ചിത്തം ശൂദ്രഹത്യവ്രതമാണ്(അധ്യായം:11,ശ്ലോകം:138).സ്ത്രീകളുടെ ഉച്ഛിഷ്ടം ഭുജിക്കാനിടയായാൽ ബ്രാഹ്മണർക്ക് ശൂദ്രരുടെയോ ഉച്ഛിഷ്ടം ഭക്ഷിച്ചാലുള്ള അ

തേ ഫലവും പ്രായശ്ചിത്തവുമാണ് മനു വിധിച്ചിട്ടുള്ളത്(അധ്യായം:011, ശ്ലോകം:152) എന്ന കാര്യം ആചാരസംരക്ഷകരായ സ്ത്രീകൾക്കറിയുമോ. ത്രൈവർണ്ണികർക്കിടയിലെ വർണ്ണവിഭജനം പുരുഷനെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്ന സത്യം, ജന്മമല്ല കർമ്മമാണ് വർണ്ണവിഭജനത്തിന്റെ ആധാരം എന്ന വസ്തുതയെ ദൃഢപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. പൗരോഹിത്യവും യുദ്ധവും കച്ചവടവും കൃഷിയുമൊക്കെ പുരുഷനുമാത്രം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പണികളായിരുന്നല്ലോ ആര്യഭാരതത്തിൽ.

മനുവിനുള്ള മറുപടി സ്വന്തം മകളിലൂടെ

സ്ത്രീകളെ വേദാനർഹരും പതിതരുമാക്കി തരംതാഴ്ത്തുന്ന മനുവിന്റെ വാദങ്ങളുടെ വേരറുക്കുന്നതാണ്, ഭാഗവതം മൂന്നാംസ്കന്ധത്തിലെ, മൈത്രേയമുനി വിദുരനോടു വിസ്തരിക്കുന്ന മനുവംശകഥ. സ്വായംഭൂവമനുവിന്റെ പുത്രിയായ ദേവഹൂതിയെ വിവാഹം കഴിച്ചത് കർദ്ദമപ്രജാപതിയാണ്. പ്രജാസൃഷ്ടിക്കുവേണ്ടി ബ്രഹ്മാവു സൃഷ്ടിച്ച പ്രജാപതികളിൽ ഒരാളായ കർദ്ദമൻ, ഉത്തമഭാര്യയെ കണ്ടെത്തുന്നതിനുവേണ്ടി അനുഷ്ഠിച്ച നീണ്ടതപസ്സിനൊടുവിൽ,മഹാവിഷ്ണു പ്രത്യക്ഷനായി ഭാര്യയായി ദേവഹൂതിയെ നിർദ്ദേശിക്കുകയായിരുന്നു. അവർക്കുണ്ടായ പുത്രനാണ് ശ്രീഹരിയുടെ അംശമായ കപിലൻ. പുത്രനുണ്ടായശേഷം കർദ്ദമൻ, മുൻ നിശ്ചയപ്രകാരം തീരുമാനിച്ച തപസ്സിനുവേണ്ടി കാട്ടിലേയ്ക്കുപോയി. തുടർന്ന്, കപിലൻ സ്വന്തം അമ്മയായ ദേവഹൂതിക്ക് ബ്രഹ്മവിദ്യ ഉപദേശിച്ചു ദേഹാത്മഭാവനയാകുന്ന അന്ധകാരത്തിൽനിന്നും മോക്ഷം കൊടുത്തു. മഹാഭാഗവതം മൂന്നാംസ്കന്ധത്തിലെ ഇരുപത്തൊന്നു മുതൽ മുപ്പത്തിമൂന്നു വരെ അധ്യായങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ആ ആഖ്യാനം(കാപിലോപാഖ്യാനം)ഭാഗവതത്തിലെ ഏറ്റവും മുന്തിയ ആദ്ധ്യാത്മിക സത്തയായാണ് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്.

പുത്രിയായ ദേവഹൂതി ആത്മതത്വം വിസ്തരിച്ചു ഗ്രഹിച്ചത്, സ്ത്രീകൾക്കു വേദപഠനം നിഷേധിക്കുന്ന മനുസ്മൃതികർത്താവ് അറിയാതെയാണെന്നു വിശ്വസിക്കാനാകുമോ? കർദ്ദമപ്രജാപതിക്ക് മകളെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും ഭഗവാൻ വിഷ്ണു അവളുടെ മകനായി അവതരിക്കുമെന്നും മനുവിന് ഉപദേശം നൽകിയത് ബ്രഹ്മാവാണ്. കപിലന്റെ അവതാരോദ്ദേശ്യം നാരദമഹർഷിയിൽനിന്നും ഗ്രഹിച്ചതിനു ശേഷമാണ് സ്വായംഭൂവമനു പത്നിയ്ക്കും മകൾക്കുമൊപ്പം കന്യാദാനത്തിനുവേണ്ടി കർദ്ദമന്റെ ആശ്രമത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചതെന്ന കാര്യവും കഥയിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. മാത്രവുമല്ല, ക്ഷത്രിയവംശജയും യൗവനകാലം പിന്നിടാത്ത സ്ത്രീയുമായ ദേവഹൂതിയ്ക്ക് ബ്രഹ്മവിദ്യ ഉപദേശിക്കുന്നത് സാക്ഷാൽ വിഷ്ണുവിന്റെ അംശാവതാരം തന്നെയാണ്. അവരൊന്നും കാണാത്ത അയോഗ്യത സ്ത്രീകളിൽ കണ്ടെത്തുന്നവരുടെ ലക്ഷ്യം എന്തെന്ന് വിവേചിച്ചറിയാനുള്ള അവസരം യുക്തിബോധമുള്ള വായനക്കാർക്ക് വിടുന്നു.

[പിൻകുറിപ്പ്: കൃഷ്ണന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചാണ് ശൂദ്രനായ വിദുരർക്ക് മൈത്രേയമുനി ആത്മജ്ഞാനം പകർന്നു കൊടുത്തത്. ദേവഹൂതിമാതാവിന് ആത്മോപദേശം നൽകിയത് ശ്രീഹരിയുടെ അംശമായ കപിലമഹർഷിയും. ശൂദ്രരും സ്ത്രീകളുമടക്കം സകല മനുഷ്യരും വേദജ്ഞാനത്തിന് ആധികാരികളാണെന്ന് അസന്നിഗ്ദ്ധമായിപ്രഖ്യാപിക്കുകയാണ് ഭാഗ

വതവും, ഭാഗവതത്തിലൂടെ കൃഷ്ണനും വ്യാസമഹർഷിയും ചെയ്യുന്നത്. അത് ആര്യബ്രാഹ്മണ്യ നിയമങ്ങളുടെയും മനുസ്മൃതിയുടെയുംസമ്പൂർണ്ണ നിരാസമാണ്.]

സ്ത്രീകളെ ശൂദ്രസമാനരായാണ് ശാസ്ത്രം കാണുന്നതെന്നും അതിനാൽ അവരും വേദപഠനത്തിന് അർഹരല്ലെന്നും മനുവാദികൾ പറയുന്നു. 'ന സ്ത്രീ ശൂദ്രൗ വേദമധീയ താം' എന്ന വാക്യമാണ് ആ വാദത്തിനു പ്രമാണമായി അവർ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ശ്രുതിസ്മൃതിപുരാണേതിഹാസങ്ങൾക്കുള്ള പ്രാമാണികതയൊട്ടുമില്ലാത്ത സൂത്രത്തിലെ ഈ ശ്ലോകത്തിന് സ്ത്രീകളും ശൂദ്രരും പഠിക്കരുത് എന്നല്ല അർത്ഥം; അവർ പഠിച്ചേകഴിയൂ എന്നില്ല എന്നുമാത്രമാണ്. എന്നാൽ, സ്ത്രീകൾക്കു വേദാധ്യയനം നിഷിദ്ധമാണെന്നു പറയുന്നവരുടെ വാദങ്ങൾ നിരർത്ഥകമാണെന്നു തെളിയിക്കുന്ന നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം:

- ✓ വേദവ്യാസമഹർഷിയുടെ മകനായ ശ്രീശുകന് ഭഗവാൻപരമേശ്വരൻ ബ്രഹ്മവിദ്യയുപദേശിച്ചത് പാർവ്വതീസമേതനായാണ് എന്ന് ശുകരഹസ്യോപനിഷത്തിന്റെ ആരംഭശ്ലോകത്തിലും ഏഴാം ശ്ലോകത്തിലും ബ്രഹ്മാവു ദേവർഷികളോട് പറയുന്നുണ്ട്. വേദപഠനവും ശ്രവണവും സ്ത്രീകൾക്കു നിഷിദ്ധമല്ല എന്നതാണ് ഉപനിഷത്ത് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്.
- ✓ ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിന്റെ മൂന്നും ആറും ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഉപാഖ്യാനത്തിൽ, ഗാർഗ്ഗി എന്ന യുവതി വേദാധ്യയനം ചെയ്തു എന്നുമാത്രമല്ല, വേദാർത്ഥത്തെക്കുറിച്ച് യാജ്ഞവൽക്യനോട് സംവാദം നടത്തിയതായും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്.

ജാബാലോപനിഷത്തിൽ പ്രഥമ അധ്യായത്തിലെ അവസാനശ്ലോകത്തിൽ യാജ്ഞവൽക്യൻ ബൃഹസ്പതിയോട് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നു പ്രാണികളുടെ ആത്മാവ് നിർഗ്ഗമിക്കുമ്പോൾ, രുദ്രഭഗവാൻ പ്രാണനു താരകബ്രഹ്മോപദേശം നൽകുന്നു. അതുവഴി ആത്മാവ് അമൃതത്വം നേടി മോക്ഷത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു.(കടപ്പാട്: ഉപനിഷദ്ദീപ്തി കെ.ഭാസ്കരൻനായർ, വാല്യം:ഒന്ന്, അധ്യായം:13). അതായത്, ആത്മോപദേശം മനുഷ്യവംശത്തിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു സമുദായത്തിനു മാത്രമായോ, മനുഷ്യവംശത്തിനു മാത്രമായോ പരിമിതമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതല്ല എന്ന കാര്യം സുവ്യക്തം. ബ്രാഹ്മണൻ മാത്രമല്ല, ശൂദ്രരും സ്ത്രീകളുമടക്കം മുഴുവൻ മനുഷ്യരും വേദജ്ഞാനത്തിന് അധികാരികളാണെന്നാണല്ലോ ഈ വസ്തുതകൾ അസന്നിഗ്ദമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. വേദാനർഹരാകാൻ ശൂദ്രർക്കും സ്ത്രീകൾക്കുംമേൽ ആരോപിക്കുന്ന അശുദ്ധിയെന്ന സിദ്ധാന്തത്തിനു ശാസ്ത്രസമ്മതിയില്ല എന്നാണല്ലോ ഇക്കാര്യങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നത്. പൗരാണിക ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഈ നിരാകരണം മനുസ്മൃതിയിലെ മനുഷ്യവിരുദ്ധ മാമൂലുകളുടെ നിരാകരണമായി കാണാം.

ശിശുവിവാഹമാണത്രേ ശുഭം!

കുലസ്ത്രീകൾ പിഴച്ചുപോകാതിരിക്കാനും വംശശുദ്ധി കളങ്കപ്പെടാതിരിക്കാനും ഉള്ള ഒറ്റമൂലി എന്ന നിലയിലായിരിക്കണം, മനുസ്മൃതി അനുശാസിക്കുന്ന ശുഭവിവാഹം പെൺകുട്ടികളെ ശൈശവദശയിലേ ദാനംചെയ്യാൻ മാതാപിതാക്കളെ നിർബന്ധിതമാക്കുന്നതാണ്. അതുസംബന്ധിച്ചുള്ള ചില നിയമങ്ങൾ കാണുക:

- ✓ കുലാചാരാദികളിൽ ഉത്കൃഷ്ടനും സുരൂപനും സർവ്വഥാ യോജിച്ചവനുമാകുന്ന വരന് കന്യകയെ വിവാഹപ്രായം എത്തിയില്ലെങ്കിൽപോലും വിധിപ്രകാരം നൽകണം.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:88).
- ✓ ഋതുമതിയാകുമെന്നുള്ള ഭയത്തോടുകൂടിയ പിതാവു മുതലായവർ, നഗ്നികയായ(ഒൻപതോ പത്തോ വയസ്സുള്ള) കന്യകമാരെ ദാനം ചെയ്യണം. ഋതുമതിയായിട്ട് ദാനം ചെയ്യുന്നവനെ പാപം ബാധിക്കുന്നു.(അധ്യായം:9, ശ്ലോകം:88-1).
- ✓ മുപ്പതു വയസ്സുള്ളയാൾ മനസ്സിനിണങ്ങിയ പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുള്ള കന്യകയെ വേൾക്കേണ്ടതാണ്; ഇരുപത്തിനാലുകാരൻ എട്ടു വയസ്സുള്ളവളെയും. കന്യകമാർക്ക് വരന്റെ മൂന്നിലൊന്നു വയസ്സായിരിക്കണം പ്രായം.(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:94).(ഈ നിബന്ധനയാണ് ശൈശവവിവാഹം സാർവത്രികമാക്കിയത്).

അതോടൊപ്പം, ഒൻപതാമധ്യായത്തിൽ പറയുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾകൂടി നോക്കുക: ഋതുമതിയായകന്യകയെ പിത്രാദികൾ ഗുണവാനായ പുരുഷന് ദാനംനല്കിയില്ലെങ്കിൽ, മൂന്നുവർഷം കാത്തിരുന്നശേഷം, ജാതി,കഴിവ് മുതലായവകൊണ്ടു സദൃശനായ വരനെ അവൾക്കു സ്വയം വരിക്കാം. അങ്ങനെ സ്വയം വരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വരനോ വധുവിനോ പാപമില്ല. ഒരൊറ്റ നിബന്ധനമാത്രം; അപ്രകാരം സ്വയംവരണം നടത്തിയ കന്യക, പിതാവോ മാതാവോ ഭ്രാതാവോ നൽകിയിട്ടുള്ള ആഭരണങ്ങൾ അവർക്കുതന്നെ തിരികെ കൊടുക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ അവൾ സ്നേത(കള്ളി) ആയിത്തീരും. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ, മേൽപ്പറഞ്ഞത് പുരോഗമനപരമാണെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും, അടുത്തശ്ലോകം ആ സൗമനസ്യത്തിനു പിറകിലെ ഗൂഢോദ്ദേശ്യം പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. തൊണ്ണൂറ്റിമൂന്നാം പദ്യമനുസരിച്ച്, ഋതുകാര്യമായ അപത്യോത്പാദനത്തെ നിരോധിച്ചതിനാൽ, അതോടെ പിതാവിന് കന്യകയുടെ മേലുള്ള ഉടമസ്ഥാവകാശം ഇല്ലാതായിത്തീരും. അതായത്, ഋതുമതിയാകുന്നതിനുമുമ്പു കന്യകയെ പിത്രാദികൾ പുരുഷന് ദാനംനൽകിയില്ലെങ്കിൽ, നിയമപരമായി അവൾ ആ മാതാപിതാക്കളുടെ മകളല്ലാതായിത്തീരും. അത്തരമൊവസ്ഥ ഏതെങ്കിലും മാതാപിതാക്കൾ ആഗ്രഹിക്കുമോ? ശൈശവപ്രായത്തിൽതന്നെ പെൺകുട്ടികളെ വിവാഹംകഴിപ്പിക്കാൻ മാതാപിതാക്കൾക്കുമേൽ നടത്തുന്ന ഒരു സമ്മർദ്ദം എന്നതിനപ്പുറത്തുള്ള പുരോഗമനമൊന്നും ഈ ഉദാരീകരണത്തിലില്ലെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.

ഇതോടൊപ്പം ചേർത്തുവായിക്കേണ്ടതാണ്, പുനർവിവാഹവിഷയത്തിൽ സ്മൃതി പുലർത്തുന്ന അസഹിഷ്ണുത. സ്ത്രീകളുടെ പുനർവിവാഹത്തെ കൊടിയ പാപമായാണ് മനുസ്മൃതി കണക്കാക്കുന്നത്: വിവാഹവിധികളിൽ ഒരിടത്തും, മറ്റൊരു പുരുഷനോടുകൂടി വിധവക്ക് പുനർവിവാഹം അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. വിധവാവിവാഹം എന്ന പശുധർമ്മത്തെ(മൃഗധർമ്മം) വിദ്വാന്മാർ എല്ലാം നിന്ദിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.(അധ്യായം:9,ശ്ലോകം:65,66)എന്നതാണ് അതിനു കാരണമായി സ്മൃതി നിരത്തുന്നത്. പുനർവിവാഹത്തെ മൃഗധർമ്മമെന്നു വിധിക്കുന്ന സ്മൃതി, അതിന് തയ്യാറാകുന്ന സ്ത്രീകൾക്കൊപ്പം അവരുടെ ബന്ധുമിത്രാദികളെയും വർജ്ജ്യരാക്കുന്നു(?) എന്നതാണ് ഏറെ അപകടകരം. അതായത്, പുനർവിവാഹം വിലക്കുക എന്നത് ഓരോ വിധവയുടേയും ഉറ്റവരുടെ ഉത്തരവാദിത്വമായി അതോടെ മാറി. വിധവാവിവാഹജാതൻ

ഹവ്യ-കവ്യവർജ്ജ്യനാണെന്നും(അധ്യായം:03,ശ്ലോകം:155)പുനർവിവാഹങ്ങളിലെ ഭർത്താവിനെ ഭ്രഷ്ടനാക്കണമെന്നും(അധ്യായം:3,ശ്ലോകം:166), പുനർവിവാഹംചെയ്ത സ്ത്രീയിലുണ്ടാകുന്ന പുത്രന് നൽകുന്ന ഭോജനം ചാരത്തിലർപ്പിക്കുന്ന ഹവിസ്സുപോലെ വിഫലമാണെന്നുമുള്ള(അധ്യായം:3,ശ്ലോകം:181) ഭീഷണികൾ, പുനർവിവാഹം തടയാൻ സകലരെയും നിർബന്ധിതരാക്കുന്ന സാഹചര്യം സൃഷ്ടിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ചമച്ചതാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ലല്ലോ. മറുവശത്ത്, തന്നേക്കാൾ മുമ്പ് മരിച്ച ഭാര്യയുടെ അന്ത്യകർമ്മത്തിന് അഗ്നികൊളുത്തിയതിനു ശേഷം, ഗൃഹസ്ഥൻ വീണ്ടും വിവാഹം ചെയ്യുകയും അഗ്നികർമ്മങ്ങൾ ഉടനെ നടത്തുകയും വേണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മനുസ്മൃതി(അധ്യായം:05,ശ്ലോകം:168) പുരുഷനുമുന്നിൽ പുനർവിവാഹത്തിനുള്ള വാതിലുകൾ മലർക്കെ തുറന്നിടുന്നു എന്നതാണ് വലിയ വൈരുദ്ധ്യം. അപ്പോൾ, പുനർവിവാഹത്തോടല്ല സ്മൃതിക്കു വിപ്രതിപത്തി എന്നുവ്യക്തമാണല്ലോ. സ്ത്രീകളുടെ പുനർവിവാഹമാണ് പ്രശ്നം.

കലാകാരന്മാരെയും കണ്ണിൽകണ്ടുകൂടാ

അബ്രാഹ്മണരും സ്ത്രീകളുംമാത്രമല്ല,കലാകാരന്മാരും മനുസ്മൃതിയുടെ കണ്ണിൽ മനുഷ്യനായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഒൻപതാം അധ്യായത്തിലെ 225ആം ശ്ലോകത്തിൽ, ചൂതുകളിക്കാർ, ക്രൂരന്മാർ, പാഷണ്ഡന്മാർ, മദ്യം ഉണ്ടാക്കുന്നവർ തുടങ്ങി ശീഘ്രം നാടുകടത്തപ്പെടേണ്ടവരുടെ ഗണത്തിൽ നർത്തകരെയും ഗായകരെയും മനുസ്മൃതി കൂട്ടിയിരിക്കുന്നു. മൂന്നാമധ്യായത്തിലെ 155ആംശ്ലോകത്തിൽ ദേവപിതൃകാര്യങ്ങൾക്ക് വർജ്ജ്യരായ ആളുകളുടെ പട്ടിക നിരത്തുന്നിടത്ത് ആദ്യമേ പറയുന്നത് നർത്തകരെയാണ്. മനുഷ്യർക്ക് ആസക്തിതോന്നുന്ന ഗീതം, നൃത്തം മുതലായവകൊണ്ടു പണം സമ്പാദിക്കരുതെന്ന് നാലാം അധ്യായത്തിലെ 15ആം ശ്ലോകത്തിൽ മനു ബ്രാഹ്മണരെ വിലക്കുന്നുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണർ നൃത്ത്യങ്ങളോ ഗാനങ്ങളോ ആചരിക്കരുത്; മദ്ദളം മുതലായ വാദ്യങ്ങൾ വായിക്കരുത്(അധ്യായം:4, ശ്ലോകം:64). ബ്രഹ്മചാരികൾ നൃത്തം,ഗീതം,വീണാവാദനം എന്നിവ വർജ്ജിക്കണമെന്നു രണ്ടാമധ്യായത്തിലെ ശ്ലോകം-178ൽ നിരോധിക്കുന്നു. നാലാമധ്യായത്തിൽ, ബ്രാഹ്മണൻ ആഹാരം കഴിക്കരുതാത്തവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ, പലിശക്കു പണം കൊടുത്തു ജീവിക്കുന്നവർ, ചോരൻ എന്നിവർക്കൊപ്പം ഗായകരെയും ചേർത്തിരിക്കുന്നു.(ശ്ലോകം: 210). അതേ അധ്യായത്തിൽതന്നെ 214ആം ശ്ലോകത്തിൽ, പരദൂഷണംപറയുന്നവൻ, കള്ളസാക്ഷിചെയ്യുന്നവൻ, കൃതഘ്നൻ, പണം മേടിച്ച് യാഗഫലം വിൽക്കുന്നവൻ എന്നിവരുടെയൊന്നും അന്നം ഭുജിക്കരുത് എന്നു വിലക്കുന്നിടത്ത് നടനെയും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. തൊട്ടടുത്ത പദ്യത്തിൽ, താളമേളക്കാരെയും പതിതരായി ഒഴിച്ചുനിർത്തിയിരിക്കുന്നു. നാലാമധ്യായത്തിലെ 219ആം ശ്ലോകപ്രകാരം, ശില്പിയുടെ അന്നം കഴിച്ചാൽ ബ്രാഹ്മണനു സന്താനനാശമുണ്ടാകുന്നതായി പേടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, മനുസ്മൃതി പതിതരായിക്കാണുന്ന മനുഷ്യരുടെ പ്രാർത്ഥനകളും വേദങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട് എന്നതാണ് കൗതുകകരം.അവരുടേതായ പ്രാത്ഥനകൾ വേദങ്ങളിൽ കാണാൻകഴിയും. പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലും കലാകാരന്മാരേയും കരകൗശലവിദഗ്ദരേയും ആദരണീയരായാണ് ഗണിക്കുന്നത്. യജ്ഞങ്ങളിൽപ്പോലും ഗായകരും നർത്തകരും പങ്കെടുത്തതായി മഹാഭാരതത്തിൽ കാണാം.

വേദങ്ങൾ എല്ലാം ശ്രുതിപ്രധാനവും ഗാനാത്മകമാണ്. മാത്രവുമല്ല, സ്വരങ്ങൾ,മാത്രകൾ എന്നിവ മുഖ്യ പ്രതിപാദ്യമായ സാമവേദമാണ് സംഗീതകലയുടെയും നൃത്തത്തിന്റെയും മൂലഗ്രന്ഥമായി ഭാരതത്തിൽ കണക്കാക്കുന്നത്. സാമവേദത്തിന്റെ ഉപവേദമായ ഗാന്ധർവ്വ വേദം പലതരം സംഗീതോപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള നിയമങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും വിവരിക്കുന്നതാണ്.ചെറുതെങ്കിലും ഔന്നത്യത്തിൽ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന സാമവേദത്തെപ്പറ്റി ശ്രീകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ, സാമവേദത്തിന്റെ മഹത്വം വ്യക്തമാക്കുന്നു: 'വേദാനാം സാമവേദോƒസ്മി-*വേദങ്ങളിൽ ഞാൻ സാമവേദമാണ്'. സാമവേദത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷം സൂക്തങ്ങളും ഋഗ്വേദത്തിലേതുതന്നെയായതുകൊണ്ട് ഋഗ്വേദത്തിന്റെ ഗാനരൂപമാണ് സാമവേദമെന്നും അറിയപ്പെടുന്നുണ്ട്. സത്യം ഇതായിരിക്കെ,വേദങ്ങളെക്കുറിച്ചു പരിമിതജ്ഞാനമെങ്കിലുമുള്ള ഒരാളാണ് മനുസ്മൃതിയിലെ കലാകാരന്മാരെ നീചരായവതരിപ്പിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ എഴുതിയതെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ബ്രഹ്മാവ് യാഗാനുഷ്ഠാനത്തിനായി അഗ്നി,വായു,രവി എന്നിവയിൽനിന്നും യഥാക്രമം ഋക്, യജുസ്,സാമം എന്നീവേദത്രയത്തെ അഭിവ്യക്തമാക്കി എന്ന് ഒന്നാമധ്യായത്തിലെ ഇരുപത്തിമൂന്നാം ശ്ലോകത്തിൽ പറയുന്ന മനുതന്നെയാണോ ഇത്തരം വികൃതശാസനങ്ങളുടെ സ്രഷ്ടാവെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമുണ്ട്. കലാകാരന്മാരോട് സ്ത്രീകൾക്കു പ്രതിപത്തിയുണ്ടാകും എന്ന ഭയത്തെത്തുടർന്ന്, കുലവിശുദ്ധിഭ്രാന്തു ബാധിച്ച ചിലർ മനുവിന്റെ പേരിൽ എഴുതിച്ചേർത്തതാവാം അത്തരം ചട്ടങ്ങൾ എന്നു സംശയിച്ചാൽ ആർക്കും തെറ്റുകാണാനാകില്ല.(*അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:22)

മുഴുവൻ വേദങ്ങളുടെയും സാന്നിദ്ധ്യം നാട്യകലയിൽ ഒരുമിയ്ക്കുന്നതിന്റെ ഒരു കഥയുണ്ട്. ഇന്ദ്രനും ഇതരദേവതകളും ബ്രഹ്മാവിനെ ചെന്നുകണ്ട്, എല്ലാത്തരം ജനങ്ങൾക്കും ജ്ഞാനമെത്തുവാൻ പാകത്തിൽ ഒരു ഉപാധിയുണ്ടാക്കിത്തരണം എന്ന് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ബ്രഹ്മാവ് ഋഗ്വേദത്തിൽനിന്നു സംഭാഷണങ്ങളും സാമവേദത്തിൽ നിന്നും സംഗീതവും യജുർവേദത്തിൽനിന്നും അനുകരണവിദ്യയും അഥർവ്വവേദത്തിൽനിന്നും വികാരങ്ങളും എടുത്ത് അഞ്ചാം വേദമായ നാട്യകലയുണ്ടാക്കിയെന്നാണ് നാട്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിതാവ് ഭരതമുനി പറയുന്നത്. ബ്രഹ്മനിർമ്മിതമായ വേദങ്ങളിൽനിന്നുത്ഭവിച്ച കലാസൃഷ്ടിയാൽ അനുഗ്രഹീതരായവരെ മ്ലേച്ഛരായി കണക്കാക്കുന്ന മനുസ്മൃതിയിലെ വികടനിയമങ്ങൾ വേദവിരുദ്ധം തന്നെയാണ്. അപ്പോൾ,പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ് മനുസ്മൃതി കലാകാരന്മാരെ ഇത്ര നിന്ദ്യരായി ഇകഴ്ത്തുന്നത് എന്ന സംശയമുണ്ടാകുന്നത് സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. കലാകാരന്മാർ കണ്ണിൽ കണ്ടുകൂടാത്തവരാക്കുന്നതിനു പിറകിലെ കാരണം അവരുടെ കഴിവിൽ സ്ത്രീകൾ ആകൃഷ്ടരാകുമെന്ന വംശവിശുദ്ധിവാദികളുടെഭയമാണ് എന്നതാണ് വസ്തുത. ആ ഭീതി വെളിവാക്കുന്ന പരാമർശങ്ങൾ മനുസ്മൃതിയിൽ ഇടംപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. കലാകാരന്മാരുമായുള്ള സംസർഗ്ഗം വർണ്ണസങ്കരത്തിനു വഴിവെക്കും എന്ന് അവർ ആശങ്കപ്പെടുന്നു.ആ ഭീതിയുടെ ബഹിർസ്ഫുരണമാണ് പ്രതിഭയുള്ളവരെ മുഴുവൻ പതിതരാക്കുന്ന മനുനിയമങ്ങളുടെ കാതൽ. ആ പാതകത്തിനു മറയിടാനുള്ള അടവാണ് അതുമായിബന്ധപ്പെട്ട മറ്റുവ്യാഖ്യാനങ്ങളെല്ലാം. ഇതര കലാകാരന്മാരെയെല്ലാം അസ്പൃശ്യരാക്കുമ്പോഴും, എഴുത്തുകാരെമാത്രം മനുസ്മൃതി തൊ

ടുന്നതേയില്ലാ എന്നതും, അന്യവർണ്ണികളോ അവർണ്ണരോ ആയ കവികൾപ്പോലും സ്വന്തം ആളുകളാണെന്നു വരുത്താൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നതും കൂടി ശ്രദ്ധിക്കുക.

വൈദ്യന്മാരും അസ്പൃശ്യരത്രേ

കലാകാരന്മാർ മാത്രമല്ല, വൈദ്യന്മാരും മനുസ്മൃതിയുടെ മുൻപിൽ പതിതരാണ്. ശമ്പളത്തിനുവേണ്ടി ദേവപൂജ ചെയ്യുന്നവർ(?), മാംസവ്യാപാരികൾ, കച്ചവടക്കാർ എന്നിവരെപ്പോലെ, വൈദ്യന്മാരും ഹവ്യകവ്യങ്ങളിൽ വർജ്ജ്യരാണെന്നു മൂന്നാമ ധ്യായത്തിലെ, ശ്രാദ്ധത്തിനു ക്ഷണിക്കാൻ അയോഗ്യർ എന്ന ഉപശീർഷകത്തിലെ ശ്ലോകം-152ൽ പറയുന്നു. അതിന്റെ തുടർച്ചയായി, ഭോജനംമൂലം ലഭിക്കുന്ന ഫലം വിവരിക്കുന്നിടത്ത്, വൈദ്യവൃത്തിചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണനു നല്കുന്ന ഭോജനം പൂയ ശോണിതമായി(ചോരയും ചലവുമായി)മാറും എന്ന പരാമർശവും കാണുന്നു.(ശ്ലോകം:180). നാലാമധ്യായത്തിൽ, 205മുതൽ 220വരെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങളിൽ, ആരിൽനിന്നൊക്കെ അന്നം ഭുജിക്കരുതെന്ന് മനുസ്മൃതി വിശദമായി പറയുന്നുണ്ട്. അതിൽ, 212ആം ശ്ലോകത്തിൽ, വൈദ്യൻ നൽകുന്ന ആഹാരം വർജ്ജ്യമാണെന്നും, 220ആം ശ്ലോകത്തിൽ, വൈദ്യൻ നൽകുന്ന ഭക്ഷണം പൂയഭക്ഷണ(ചലം) തുല്യമാണെന്നും കാണുന്നു. ആരുടെയൊക്കെ അന്നം അഭക്ഷ്യമാണെന്നു വിലക്കുന്നുവോ, അവരിൽനിന്നും അറിയാതെ ഭക്ഷണം സ്വീകരിച്ചാൽ മൂന്നു ദിനം ഉപവാസം അനുഷ്ഠിക്കണമെന്ന പ്രതിവിധിയും മനുസ്മൃതി നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ആയുർവ്വേദം വേദാംഗമാണെന്ന കാര്യമൊന്നും, വൈദ്യന്മാരെ പതിതരാക്കുന്ന വിലക്കുകൾ പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ മനുസ്മൃതി എഴുതിയ ആൾ പരിഗണിക്കുന്നതേയില്ല.

വൈദ്യന്മാരെ മനുസ്മൃതി അത്രമേൽ നിന്ദാപൂർവ്വം നോക്കുന്നതിന്റെ കാരണം, ജാതിഭേദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള തൊഴിൽവിഭജനം ആര്യാധിപത്യസമൂഹങ്ങളിൽ അലംഘനീയമായിരുന്നു എന്നതായിരിക്കാം. പത്താം അധ്യായത്തിൽ, സങ്കരജാതീയരുടെ തൊഴിൽ നിർദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ,ചികിത്സ അംബഷ്ഠരുടെകുലത്തൊഴിലായാണ് പറയുന്നത്(ശ്ലോകം:47). ബ്രാഹ്മണർക്ക് വൈശ്യയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പുത്രന്മാരാണ് അംബഷ്ഠരെങ്കിലും(അധ്യായം:10,ശ്ലോകം:8) വർണ്ണസങ്കരം സംഭവിച്ചതിനാൽ അവർ നികൃഷ്ടരാണെന്നും(അധ്യായം: 10 ശ്ലോകം:10), അനുലോമജാതരായ അവർ നിന്ദ്യങ്ങളായ ജോലികളിലേർപ്പെട്ട് കഴിയണമെന്നും സ്മൃതി നിഷ്കർഷിക്കുന്നു.(അധ്യായം:10 ശ്ലോകം:46). അതിനാലായിരിക്കാം വൈദ്യന്മാരെ അസ്പൃശ്യരും നികൃഷ്ടരുമാക്കി മനു പുറത്താക്കുന്നത്. മനുസ്മൃതി വേദവാക്യമായി സ്വീകരിച്ചവരാരും ചികിത്സയ്ക്കുവേണ്ടി വൈദ്യന്മാരെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നില്ലേ എന്നസംശയം സ്വയംചോദിച്ച് ഉത്തരംകണ്ടെത്തുക. കാരണം, മനുസ്മൃതിയെ പ്രതികൂലമായ തർക്കങ്ങളാൽ വിചാരണചെയ്യാൻപാടില്ലെന്നും, അതിന് വിപരീതമായി വർത്തിക്കുന്നവർ നാസ്തികരായി കണ്ടു ബഹിഷ്കരിക്കണമെന്നുമത്രേ സ്മൃതിയുടെ നിലപാട്(അധ്യായം:2,ശ്ലോകം:10,11). പ്രമുഖ അഷ്ടവൈദ്യൻ ചെറിയ നാരായണൻ നമ്പൂതിരി, തങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണസമൂഹത്തിലെ അസ്പൃശ്യരാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനുകാരണം അവർ ചികിൽസ ചെയ്യുന്ന വൈദ്യന്മാരാണ് എന്നതാണ്. മനുസ്മൃതി, കേവലം ഏട്ടിൽ ഒതുങ്ങുന്ന മാമൂലുകൾ മാത്രമായിരുന്നില്ലാ;

ബ്രാഹ്മണരിലെ ചില സമൂഹങ്ങളെപ്പോലും വേട്ടയാടിയിരുന്ന നിഷ്ഠൂരതയായിരുന്നു എന്നാണല്ലോ അദ്ദേഹത്തിന്‌റെ അഭിപ്രായത്തിൽനിന്നും വെളിവാകുന്നത്.

വൈദ്യന്മാർമാത്രമല്ല, ഉത്പാദനസേവനമേഖലകളിൽ പണിയെടുക്കുന്നവരെല്ലാം സ്മൃതികാരന്‌റെ കണക്കിൽ നികൃഷ്ടരാണ്. തച്ചൻ,കൊല്ലൻ,തട്ടാൻ,അലക്കുകാരൻ, തയ്യൽക്കാരൻ, മുളകൊണ്ടു കൊട്ട നെയ്യുന്നവൻ, വസ്ത്രങ്ങൾ ചായംമുക്കുന്നവൻ,ശില്പി മുതലായവരെല്ലാം അശുദ്ധരാണെന്നും അവർ നൽകുന്ന അന്നം അഭക്ഷ്യമായതിനാൽ കഴിക്കരുതെന്നും മനുസ്മൃതി നാലാമധ്യായത്തിലെ 210 മുതൽ 216വരെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങളിൽ വിലക്കുന്നുണ്ട്. ഒരുപക്ഷെ, അത് ബ്രാഹ്മണർക്കുള്ള നിയന്ത്രണമാകാം. മേൽ പറഞ്ഞവരുടെ അന്നം ആയുസ്സും തേജസ്സും കീർത്തിയും ശരീരബലവും സന്തതികളെയും നശിപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണ് മനുസ്മൃതി അതിനു നിരത്തുന്ന ന്യായീകരണം. കൃഷി,കച്ചവടം തുടങ്ങിയ ജീവനോപാധികളും നിഷിദ്ധകർമ്മങ്ങളായാണ് മനു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്(അധ്യായം:10). ആര്യാധിപത്യസമൂഹങ്ങളിൽ അദ്ധ്വാനവും ആഢ്യത്വവും എല്ലാവിധത്തിലും വിപരീതാനുപാതത്തിലായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരെ ചൂഷണംചെയ്തു മേലനങ്ങാതെ കഴിഞ്ഞിരുന്നവർ ആഢ്യരും അദ്ധ്വാനിച്ചു സമൂഹത്തെ നിലനിർത്തിയിരുന്നവർ അപസദന്മാരുമായിരുന്നു (നീചന്മാർ). അപ്പോഴും ബാക്കിയാകുന്ന ഒരു സന്ദേഹമുണ്ട്: അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരെയെല്ലാം പതിതരാക്കുകയും അവരുടെ കായികാദ്ധ്വാനത്തിന്‌റെ ഫലങ്ങൾ പതിതത്വമോ അസ്പൃശ്യതയോ തീണ്ടാതെ അമൃതുപോലെ ആസ്വദിക്കുകയുംചെയ്തിരുന്ന ആ ഇരട്ടനാവിനെ എന്തു പേരിട്ടുവിളിക്കണം? പത്തായം പെറ്റതല്ലല്ലോ ചക്കിയെക്കൊണ്ടു കുത്തിച്ച് തമ്പുരാട്ടിമാർ അന്ന് ഉണ്ണികളെ ഊട്ടിയിരുന്നത്.

അംഗപരിമിതരും പതിതർതന്നെ

അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവർ മാത്രമല്ല, അംഗപരിമിതരും സ്മൃതിയുടെ കണക്കിൽ പതിതരാണ്. അവർ ശ്രാദ്ധകർമ്മം പോലെയുള്ള പുണ്യമുഹൂർത്തങ്ങളിൽ ക്ഷണിക്കാൻ അയോഗ്യരാണെന്നും, അവർ പങ്കെടുത്താൽ കർമ്മങ്ങൾ നിഷ്ഫലമാകുമെന്നും മൂന്നാം അധ്യായത്തിലെ വിവിധ ശാസനങ്ങളിൽ പറയുന്നു. മാത്രവുമല്ല, അന്ധൻ, ക്ലീബൻ,ബധിരൻ,മന്ദൻ,മൂകൻ,വികലാംഗൻ ഇവർക്കു പിതൃസ്വത്തിൽ അവകാശമില്ലെന്നതാണ് മനുസ്മൃതി മതം.(അധ്യായം:09 ശ്ലോകം:201). ഇജ്ജന്മത്തിൽ ചെയ്ത നിഷിദ്ധകർമ്മങ്ങളാൽ ചില ദുഷ്ട മനുഷ്യരും, പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ചെയ്ത ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ട് വേറെചിലരും അംഗവിഹീനരും വിരൂപരുമായി പരിണമിക്കുന്നു എന്നതാണ് സ്മൃതി ആ അനീതിയെ സമർത്ഥിക്കാൻ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തം.(അധ്യായം:11,ശ്ലോകം:48). പൂർവ്വജന്മത്തിൽ സ്വർണ്ണം കവർന്നവൻ കൂനനായും, സുരപാനം ചെയ്തവർ കറുത്ത പല്ലുള്ളവരായും ജനിക്കുന്നു(അധ്യായം:11 ശ്ലോകം: 50). ധാന്യം മോഷ്ടിച്ചവൻ അംഗവിഹീനനും, ധാന്യാദികളിൽ മായം ചേർത്തവൻ അംഗാധിക്യമുള്ളവനുമായും ജനിക്കുന്നു.(അധ്യായം:11 ശ്ലോകം:50). ആചാര്യന്‌റെ അനുവാദമില്ലാതെ വേദം കേട്ടുപഠിച്ചവൻ മൂകനും കുതിരയെ മോഷ്ടിച്ചവൻ മുടന്തനുമായും ഭവിക്കുന്നു.(അധ്യായം:11 ശ്ലോകം:51). വിളക്കു കക്കുന്നവൻ കുരുടനും, വിളക്കുകെടുത്തുന്നവൻ ഒറ്റക്കണ്ണനുമാകും.(അധ്യായം:11 ശ്ലോകം:51). പൂർവ്വകൃത

ദുഷ്കർമ്മങ്ങളുടെ പാപഫലം അനുഭവിച്ചുതീർക്കാനാണ് അമ്മാതിരി വൈകല്യങ്ങളും വൈരൂപ്യങ്ങളുമെന്ന സ്മൃതിവ്യാഖ്യാനം(അധ്യായം:11 ശ്ലോകം:52) എത്രമാത്രം നിഷ്ഠൂരവും മാനവവിരുദ്ധവുമാണെന്ന് ആലോചിക്കുക. ആഢ്യത്വചിന്ത സത്ഗുണങ്ങളെ ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലമാകാം ചിന്തയിലെ ആ ക്രൗര്യം.

ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഒരംഗത്തിൽനിന്നുമാത്രം(മുഖം) സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണ് തങ്ങളുടെ മഹിമയ്ക്കു കാരണം എന്ന് അഹങ്കരിക്കുന്നവർ, സമ്പൂർണ്ണരെ മാത്രം ശുദ്ധരായി കാണുന്ന വിവരക്കേടിനു മരുന്നില്ല എന്നുമാത്രം അറിയുക. അഷ്ടാവക്രൻ എന്ന മഹാമുനിയെയും ത്രിവക്രയെന്ന കൂനിയെയും ബാലഖില്യന്മാരെന്ന പെരുവിരൽ വലിപ്പത്തിലുള്ള കുള്ളൻ സന്യാസപരമ്പരയെയും മഹനീയസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ആർഷസംസ്കൃതിയും, അംഗപരിമിതരെ അസ്പൃശ്യരാക്കുന്ന ആര്യസംസ്കാരവും ഒന്നല്ല എന്നുമാത്രമല്ല; തമ്മിൽ നക്ഷത്രവർഷങ്ങളുടെ അന്തരവുമുണ്ട് എന്നതാണ് മനുഷ്യപക്ഷത്തു നിൽക്കുന്ന സകലരും മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

ധർമ്മസംരക്ഷണമല്ല ലക്ഷ്യം; വംശവിശുദ്ധിതന്നെ

മനുസ്മൃതിയുടെ മൂന്നാം അധ്യായത്തിലെ 12,13 ശ്ലോകങ്ങൾ ദ്വിജർക്ക് അനുലോമ വിവാഹം(വർണ്ണശ്രേണിയിലെ താഴെയുള്ളവർണ്ണങ്ങളിൽനിന്നും കന്യകയെ സ്വീകരിക്കുന്ന വിവാഹരീതി)അനുവദിക്കുന്നുണ്ട്. അതനുസരിച്ച്, വൈശ്യന് വൈശ്യയും ശൂദ്രയും ഭാര്യമാരാകാം.ക്ഷത്രിയന് ക്ഷത്രിയയും വൈശ്യ-ശൂദ്രകളും ഭാര്യമാരാകാം; ബ്രാഹ്മണനു ബ്രാഹ്മണിയും ക്ഷത്രിയ-വൈശ്യ-ശൂദ്രകളും ഭാര്യമാരാകാം. പക്ഷേ, തൊട്ടടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ, ഗാർഹസ്ഥ്യം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണർക്കും ക്ഷത്രിയർക്കും സ്വവർണ്ണയെ കിട്ടാതെവന്നാൽപോലും ശൂദ്രസ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്യാമെന്ന് ഇതിഹാസങ്ങളിൽപോലും പറയപ്പെടുന്നില്ല എന്ന കടകവിരുദ്ധമായ വിലക്കു കാണാം. ആ അധ്യായത്തിൽതന്നെ, മനുസ്മൃതി അനുശാസിക്കുന്ന എട്ടുതരം വിവാഹങ്ങളും അവയുടെ ആചാരങ്ങളും വിവരിക്കുന്ന ഭാഗത്ത് നാല്പത്തിനാലാം ശ്ലോകത്തിൽ, 'ശൂദ്രസ്ത്രീ ദ്വിജാതീയരിൽ ആരെയെങ്കിലും വേൾക്കുമ്പോൾ, വരൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരറ്റം പിടിയ്ക്കേണ്ടതാണ്' എന്നും പറയുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ മനുസ്മൃതിയിൽ നീളെ കാണാം.

സവർണാവിവാഹത്തിനു ശേഷമായാലും കാമപ്രേരിതനായി ശൂദ്രയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന ദ്വിജാതികൾ, സന്താനങ്ങളെയും അവരുടെ പരമ്പരയെയും ശൂദ്രരാക്കിത്തീർക്കുന്നു.(ഹീനജാതി സ്ത്രീയം മോഹാ ദുദ്വഹന്തോ ദ്വിജായതയാഃ/ കുലാന്യേവ നയന്ത്യാശു സസന്താനാനി ശൂദ്രതാം)എന്നു മനുസ്മൃതിയിലെ മൂന്നാം അധ്യായത്തിലെ പതിനഞ്ചാം ശ്ലോകത്തിൽ പറയുന്നു. ശൂദ്രസ്ത്രീയെ വിവാഹംകഴിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ പതിതനായിത്തീരും എന്ന് അത്രിയും ഉപഥ്യമപുത്രനായ ഗൗതമനും ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ സന്താനമുണ്ടായാൽ ബ്രാഹ്മണൻ പതിക്കുന്നുവെന്ന് ശൗനകനും ഭൃഗുവും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു എന്ന് പതിനാറാം ശ്ലോകവും പറയുന്നു.(ശൂദ്രാ വേദി പതത്യ ത്രേരു തഥ്യതനയസ്യ ച/ ശൗനകസ്യ സുതോത്പത്യാ തദപ ത്യതയാ ഭൃഗു). സ്വായംഭൂവമനു ചമച്ച് ഭൃഗുവിന് ഉപദേശിച്ചതായിപറയപ്പെടുന്ന ഈ സ്മൃതിയിൽ മനു ഭൃഗുവിനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു എന്ന വൈരുദ്ധ്യവും ഇവിടെ കാണാം. കുറച്ചുകൂടി

കടുത്തപരാമർശങ്ങൾ പതിനേഴാംശ്ലോകത്തിലുണ്ട്.ശൂദ്രസ്ത്രീയുമായി സഹശയനം ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ നരകം പ്രാപിക്കുമെന്നും, അവളിൽ സന്താനങ്ങളെ ജനിപ്പിച്ചാൽ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിൽനിന്നുതന്നെ പതിച്ചുപോകുമെന്നും അവിടെ പറയുന്നു. എന്നാൽ, അത് ഒരിടത്തും സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടതായോ, ആർക്കെങ്കിലും ബ്രാഹ്മണ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടതായോ അറിയില്ല. മനുവിന്റെ ചട്ടങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചാൽ, മഹാന്മാരായ കുറേപ്പേരെ പതിതരായി ഗണിക്കേണ്ടിവരുമല്ലോ. മൊത്തത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ, മനുസ്മൃതിയിലെ നിയമങ്ങളുടെ നിർമ്മാണലക്ഷ്യം സമൂഹത്തിന്റെ ധർമ്മസംരക്ഷണമായിരുന്നില്ല;ബ്രാഹ്മണരുടെ വംശവിശുദ്ധിസംരക്ഷണം മാത്രമായിരുന്നു എന്ന് അർത്ഥശങ്കയ്ക്കിടയില്ലാത്ത വിധം തെളിയുന്നുണ്ട്.

ബ്രാഹ്മണസംരക്ഷണാർത്ഥം മോഷണത്തെയും സാധുവാക്കുന്നു

മനുസ്മൃതി വിശദമായിപഠിക്കുമ്പോൾ, ധർമ്മസംരക്ഷണം മനുവിന്റെ പരിഗണനാവിഷയമേ ആയിരുന്നില്ലെന്നു മനസ്സിലാകും. ലോകത്തിന് ധർമ്മമാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിക്കാൻവേണ്ടി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടെന്ന് പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മനുസ്മൃതി, ബ്രാഹ്മണസംരക്ഷണാർത്ഥം (ബ്രാഹ്മണരുടെ) മോഷണത്തെ നിയമവിധേയമാക്കുന്നതും പതിനൊന്നാം അധ്യായത്തിൽ കാണാം:

- ✓ രാജാവു ധാർമ്മികനായിരിക്കെ, ബ്രാഹ്മണൻ നടത്തുന്ന യജ്ഞം ദ്രവ്യത്തിന്റെ കുറവുകൊണ്ട് മുടങ്ങിക്കിടക്കുന്നുവെങ്കിൽ, പശുക്കൾ ധാരാളമുള്ളവനും,യജ്ഞവും സോമപാനവും(?)ചെയ്യാത്തവനുമായ വൈശ്യന്റെ കുടുംബത്തിൽനിന്നു യജ്ഞം തുടങ്ങാൻവേണ്ട മുതൽ അപഹരിക്കാവുന്നതാണ്. രണ്ടോമൂന്നോ സാധനങ്ങൾ,ഇഷ്ടംപോലെ ശൂദ്രന്റെ ഗൃഹത്തിൽനിന്നുമെടുക്കാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ശൂദ്രന് യജ്ഞവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല.(ശ്ലോകം:11,12,13).(ബ്രാഹ്മണൻ യാചിക്കാൻ പാടില്ല; എന്നാൽ, അന്യന്റെ മുതൽ അപഹരിക്കുകയോ മോഷ്ടിക്കുകയോ ആവാമെന്ന് വ്യാഖ്യാതാവ്).

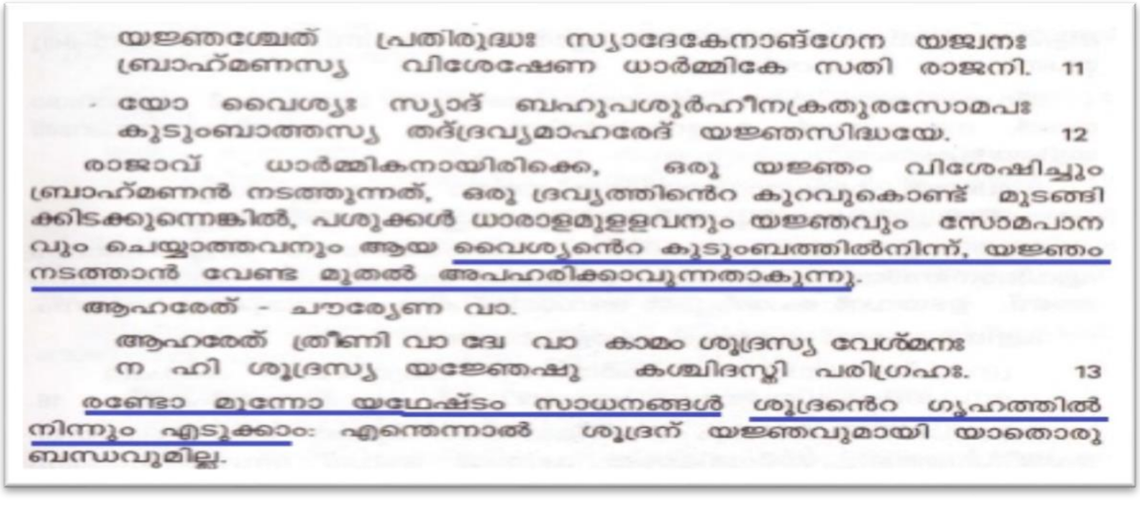

യജ്ഞശ്ചേത് പ്രതിരുദ്ധഃ സ്യാദേകേനാങ്ഗേന യജ്വനഃ
ബ്രാഹ്മണസ്യ വിശേഷേണ ധാർമ്മികേ സതി രാജനി. 11

യോ വൈശ്യഃ സ്യാദ് ബഹുപശുർഹീനക്രതുരസോമപഃ
കുടുംബാത്തസ്യ തദ്ദ്രവ്യമാഹരേദ് യജ്ഞസിദ്ധയേ. 12

രാജാവ് ധാർമ്മികനായിരിക്കെ, ഒരു യജ്ഞം വിശേഷിച്ചും ബ്രാഹ്മണൻ നടത്തുന്നത്, ഒരു ദ്രവ്യത്തിൻെറ കുറവുകൊണ്ട് മുടങ്ങിക്കിടക്കുന്നെങ്കിൽ, പശുക്കൾ ധാരാളമുള്ളവനും യജ്ഞവും സോമപാനവും ചെയ്യാത്തവനും ആയ വൈശ്യൻെറ കുടുംബത്തിൽനിന്ന്, യജ്ഞം നടത്താൻ വേണ്ട മുതൽ അപഹരിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

ആഹരേത് - ചൗര്യേണ വാ.

ആഹരേത് ത്രീണി വാ ദ്വേ വാ കാമം ശൂദ്രസ്യ വേശ്മനഃ
ന ഹി ശൂദ്രസ്യ യജ്ഞേഷു കശ്ചിദസ്തി പരിഗ്രഹഃ. 13

രണ്ടോ മൂന്നോ യഥേഷ്ടം സാധനങ്ങൾ ശൂദ്രൻെറ ഗൃഹത്തിൽനിന്നും എടുക്കാം: എന്തെന്നാൽ ശൂദ്രന് യജ്ഞവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല.

- ✓ നൂറുപശുക്കളുണ്ടായിട്ടും അഗ്നിഹോത്രം ചെയ്യാത്തവന്റെയും, ആയിരം പശുക്കൾ ഉണ്ടായിട്ടും യാഗംചെയ്യാത്തവന്റെയും(ബ്രാഹ്മണന്റെയും ക്ഷത്രിയന്റെയും) കുടുംബത്തിൽനിന്നു യാഗത്തിനുവേണ്ട വകകൾ നിസ്സംശയം

അപഹരിക്കാവുന്നതാണ്(സ്വീകരിക്കാമെന്നല്ല). എന്നാൽ, ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ മാത്രമേ മറ്റൊരു ബ്രാഹ്മണന്റെ ധനം അപഹരിക്കാവൂ. ദാനം ചെയ്യാത്തവന്റെ സമ്പത്ത്, യാഗത്തിനായി അപഹരിക്കുന്നവന്റെ കീർത്തിയും ധർമ്മവും വർദ്ധിക്കും എന്നതാണു ന്യായീകരണം.(ശ്ലോകം:14,15).

മേല്പറഞ്ഞ അപഹരണം നാടിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയും, ദാനത്തിന്റെ മഹിമ പ്രചരിപ്പിക്കാനുമാണ് എന്നു വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്ക് ന്യായീകരിക്കാമെങ്കിലും, അത് സ്വീകരിക്കാതിരിക്കാനുള്ള അവകാശം മറ്റുള്ളവർക്കുണ്ടല്ലോ. മുകളിൽ പറഞ്ഞ ശ്ലോകങ്ങളിലെ അപഹരണത്തിന്, യജ്ഞം എന്ന പൊതുകർമ്മത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണമാണ് ലക്ഷ്യം എന്നു ന്യായീകരണം കണ്ടെത്തുന്നവരെപ്പോലും നിരായുധരാക്കുന്നതാണ് ഇനി സൂചിപ്പിക്കുന്ന മനുസ്മൃതിനിയമങ്ങൾ:

- ✓ ആറുനേരം ആഹാരമൊന്നും കഴിക്കാനൊത്തില്ലെങ്കിൽ,ഏഴാമത്തെ നേരം ആഹാരത്തിന്, ദാനാദികൾ ചെയ്യാത്തവനിൽനിന്ന് ഒരു നാളേയ്ക്കുവേണ്ട വക അപഹരിക്കാം(തഥൈവ സപ്തമേ ഭക്തേ ഭക്താനി ഷഡനശ്നതാ/അശ്വസ്തനവിധാനേന ഹർത്തവ്യം ഹീനകർമ്മണ) എന്ന് പതിനാറാം ശ്ലോകത്തിലുണ്ട്. ഹീനകർമ്മം ചെയ്യുന്നവരിൽനിന്നും ധനം അപഹരിച്ച് സജ്ജനങ്ങൾക്കുനൽകുന്നവൻ,അവരിരുവരേയും താനാകുന്ന ചങ്ങാടത്തിലേറ്റി മറുകരയെത്തിക്കുമെന്നു പത്തൊൻപതാംശ്ലോകത്തിലും, ധർമ്മകാര്യങ്ങൾക്കായി ധനാപഹരണം ചെയ്യുന്നവനെ, ധാർമ്മികനായ രാജാവ് ദണ്ഡിക്കരുത് എന്നു ഇരുപത്തൊന്നാം ശ്ലോകത്തിലും പറയുന്നുണ്ട്. ഇതിലൂടെ,സ്മൃതി നല്കുന്ന സന്ദേശം, പുരോഗമനാത്മകമായ തീവ്രഇടതുപക്ഷ നിലപാടിനോട് സമപ്പെടുത്താവുന്നതാണല്ലോ എന്നു കരുതിയാൽ, ആ വ്യാഖ്യാനങ്ങളൊക്കെ പതിനെട്ടാം ശ്ലോകത്തിലെ ബ്രാഹ്മണപക്ഷപാതം തെളിയുമ്പോൾ വീണുടഞ്ഞുപോകുന്നു: ക്ഷത്രിയൻ ഒരിക്കലും ബ്രാഹ്മണന്റെ മുതൽ അപഹരിക്കരുത്. ഉപജീവനത്തിനു മാർഗ്ഗമില്ലാതെ വന്നാൽ, അവനു ദസ്യുക്കളുടെയും വിഹിതകർമ്മാചരണം ചെയ്യാത്തവരുടെയും പണം എടുക്കാവുന്നതാണ്.(ബ്രാഹ്മണസ്വം ന ഹർത്തവ്യം ക്ഷത്രിയേണ കദാചന ദസ്യു നിഷ്ക്രിയയോസ്തു സ്വമജീവൻ ഹർത്തുമർഹസി). ധർമ്മം നടപ്പിലാക്കാനായാലും സ്വത്തുണ്ടാക്കാനായാലും അവർണ്ണരെ മാത്രമേ ചൂഷണംചെയ്യാവൂ എന്നു ചുരുക്കം.

യജ്ഞശീലന്മാരുടെ ധനം യാഗങ്ങളിൽ വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ, ദേവധനമാണെന്നും(ദേവസ്വം),യജ്ഞംചെയ്യാത്തവരുടെ ധനം അസുരധനമാണെന്നും(ആസുരസ്വം) നിർവ്വചിക്കുന്ന മനു(അധ്യായം:11, ശ്ലോകം:20), അസുരധനം അപഹരിച്ച് ദേവധനമാക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുകയും, മുൻപു പറഞ്ഞ വിധത്തിൽ ബലാൽക്കാരേണ സ്വത്തപഹരിക്കുന്നവനെ, ധാർമ്മികനായ രാജാവു ശിക്ഷിക്കരുതെന്നു വിലക്കുകയും ചെയ്യുന്നു(ശ്ലോകം:21). എന്നാൽ, അത് യജ്ഞങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിനാണെന്നു കരുതിയാൽ തെറ്റിപ്പോകും. കാരണം, ആ മോഷണത്തിനു ന്യായീകരണമായി, ഇരുപത്തൊന്നാം ശ്ലോകത്തിൽ തന്നെ പറയുന്നത്, രാജാവിന്റെ അശ്രദ്ധനിമിത്തം ബ്രാഹ്മണൻ വിശപ്പുകൊണ്ട് വിഷമിക്കരുതല്ലോ എന്നതാണ്. അത്തരത്തി

ൽ, അസുരധനം കവരുന്നവനെ ശിക്ഷിക്കരുതെന്നു മാത്രമല്ല, ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ അറിവ്, ആചാരം മുതലായവയ മനസ്സിലാക്കി, അയാൾക്കു രാജാവ് യോഗ്യതയ്ക്ക നുരൂപമായ ഉദ്യോഗം നല്കേണ്ടതാണെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുന്നുമുണ്ട് മനു(ശ്ലോകം:22). അവിടെയും അവസാനിക്കുന്നില്ല സ്മൃതിയുടെ ബ്രാഹ്മണപ്രേമം. ആ ബ്രാഹ്മണന് ജീവിക അനുവദിച്ചുകൊടുത്ത്, അയാളെ ശത്രുക്കൾ, ചോരന്മാർ മുതലായവരിൽ നിന്നും സംരക്ഷിച്ചാൽ, അയാളുടെ പുണ്യത്തിന്റെ എട്ടിലൊന്നുഭാഗം രാജാവിനു ലഭിക്കും എന്ന ഉറപ്പിലൂടെ, പ്രലോഭിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുമുണ്ട് ഇരുപത്തിമൂന്നാം ശ്ലോകത്തിൽ. സ്മൃതികളുടെ ധാർമ്മികതയ്ക്ക് അങ്ങനെയും ചില മാനങ്ങളുണ്ട് എന്നകാര്യം സാത്വികതയുമായ ബന്ധപ്പെട്ട വാദങ്ങളെ അസാധുവാക്കുന്നുണ്ട്.

ബലാൽക്കാരത്തിനും ധാർമ്മികപരിവേഷം

ബലാൽക്കാരത്തിന് ധാർമ്മികപരിവേഷം നൽകപ്പെടുന്നതും അപൂർവ്വമായാണെങ്കിലും മനുസ്മൃതിയിൽ കാണാം. ഉറങ്ങുന്നവളോ മദ്യപാനം നിമിത്തം മതികെട്ടവളോ മതിഭ്രമം ബാധിച്ചവളോ ആയവളെ സഹായത്തിനാരും ഇല്ലാത്ത വേളയിൽ പ്രാപിക്കുന്ന പൈശാചമെന്ന വിവാഹരീതി നിന്ദ്യമാണെങ്കിലും ക്ഷത്രിയവൈശ്യ ശൂദ്രവിഭാഗങ്ങൾക്ക് ധർമ്മ്യമാണെന്ന് മൂന്നാമധ്യായത്തിൽ പറയുന്നു(ശ്ലോകം:34):

> സുപ്താം മത്താം പ്രമത്താം വാ രഹോ യത്രോപഗച്ഛതി
> സ പാപിഷ്ഠോ വിവാഹാനാം പൈശാചഃ പ്രഥിതോഽധമഃ. 34
>
> ഉറങ്ങുന്നവളോ, മദ്യപാനംകൊണ്ട് മതികെട്ടവളോ, മതിഭ്രമം ബാധിച്ചവളോ, ആയവളെ സഹായത്തിനാരുമില്ലാത്ത വേളയിൽ പ്രാപിക്കുന്നതിന് പൈശാചം എന്നു പറയുന്നു. ഇത് പാപഹേതുവും വിവാഹങ്ങളിൽ അധമമെന്ന് വിഖ്യാതവുമാകുന്നു.
>
> ക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രർക്ക് ഇത് ധർമ്യമെന്നു വിധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അധമമെന്നും പാപിഷ്ഠമെന്നും വിശേഷിപ്പിച്ച് അതിനെ നിന്ദിച്ചിരിക്കുന്നു.

കന്യകയുടെപിത്രാദികൾ എതിർക്കുന്നപക്ഷം അവരെ കൊന്നോ വെട്ടിയോ വീട് തല്ലിപ്പൊളിച്ചോ, നിലവിളിക്കുകയും കണ്ണീർ വാർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കന്യകയെ ബലംപ്രയോഗിച്ച് അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന രാക്ഷസ വിവാഹരീതിയും മനുസ്മൃതിയുടെ കണ്ണിൽ ക്ഷത്രിയർക്കു ധർമ്മ്യമാണ്(അധ്യായം:3, ശ്ലോകം:33):

> ഹത്വാ ഛിത്വാ ച ഭിത്വാ ച ക്രോശന്തീം രുദതീം ഗൃഹാത്
> പ്രസഹ്യ കന്യാഹരണം രാക്ഷസോ വിധിരുച്യതേ. 33
>
> കന്യകയുടെ പിത്രാദികൾ എതിർക്കുന്ന പക്ഷം അവരെ കൊന്നോ വെട്ടിയോ വീടു തല്ലിപ്പൊളിച്ചോ, 'അയ്യോപാവേ, അച്ഛോ അമ്മേ,' എന്നെല്ലാം നിലവിളിക്കുകയും കണ്ണീർവാർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കന്യകയെ ബലേന അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന സമ്പ്രദായത്തിന് രാക്ഷസ വിവാഹം എന്നു പറയുന്നു.

നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ചു നിഷിദ്ധവും, മനുഷ്യരുടെ വിവേചനബുദ്ധിയ്ക്കും മനഃസാക്ഷിക്കും നീതീകരിക്കാനാവാത്തതുമായ നിയമലംഘനങ്ങളെ നിയമവിധേയമാക്കുന്നു എന്നതാണ് മനുസ്മൃതിക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ പറ്റുന്ന പിഴവ്. വിവാഹരീതിക

ളിൽ അധമമെന്നും നിന്ദ്യമെന്നും ഇനം തിരിച്ച് ഇകഴ്ത്തുമ്പോഴും, അനുവദനീയമായ വിവാഹസമ്പ്രദായമാക്കിയതോടെ അവയ്ക്കു ലഭിച്ച അംഗീകാരം മൂലം പലരാലും പലരീതിയിലും ദുരുപയോഗം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാവാം എന്നതാണ് ഈ പ്രാമാണീകരണത്തെ വിമർശനവിധേയമാക്കുന്നത്.(*പിത്രാദി=പിതാവ് മുതലായവർ).

[പിൻകുറിപ്പ്: പല മതങ്ങളുടെയും സദാചാരനിയമങ്ങൾ സ്ത്രീശരീരത്തിന്റെ ശുദ്ധി പരമപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന വിഷയമായി അവതരിപ്പിക്കുകയും, അതിനുവേണ്ടി അവരെ കൂട്ടിലടയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ നിയമങ്ങളൊന്നും ബലാൽക്കാരത്തെ നിരോധിക്കുന്നതിൽ തീരെ താത്പര്യം കാണിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് വൈരുദ്ധ്യം. മാത്രവുമല്ല, അന്യസമുദായങ്ങളിലെ സ്ത്രീകൾക്കുമേലുള്ള ലൈംഗികാതിക്രമം തങ്ങളുടെ ജാത്യാധികാരമായാണ് സ്മൃതിനിയമങ്ങളുടെ പരിപാലകർ കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. സദാചാരസംരക്ഷണമല്ല; വംശവിശുദ്ധിയും പുരുഷന്റെ ലൈംഗികസുഖവുമായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം].

മൃഗബലിയും മനുവിന്റെ കണ്ണിൽ വേദവിഹിതമാണ്

യജ്ഞനിർവ്വഹണത്തിനുവേണ്ടിയാണ് ബ്രഹ്മാവിനാൽ മൃഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെന്നതാണ് മനുസ്മൃതി മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന, മൃഗബലി സംബന്ധിച്ച വികലവീക്ഷണം. അഹിംസ അടിസ്ഥാനമൂല്യമായിരുന്ന സനാതനസംസ്കാരത്തിനുമേൽ പാപത്തിന്റെ ചോരക്കറ വീണുതുടങ്ങിയത് പൗരോഹിത്യപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായ മൃഗബലി ധാർമ്മിക കർമ്മമായതോടെയാണ്. അതിന് അടിത്തറ ഒരുക്കുന്നതിൽ മനുസ്മൃതി ഉറച്ച പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ വേണം മനസ്സിലാക്കാൻ. ആ പാപപാശം, പിന്നീട് പിതൃപൂജയിലും കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടതോടെ, സമൂഹത്തിലെ സർവ്വരേയും സംബന്ധിക്കുന്ന വിഷയമായി അതു മാറി. അതോടെ, ആ പാപകൃത്യം പാതകമാണെന്നറിയാതെ നിർവ്വഹിക്കാൻ സാധാരണക്കാരും നിർബന്ധിതരായി:

- ✓ യജ്ഞനിർവ്വഹണത്തിനുവേണ്ടിയാണ്, ബ്രഹ്മാവിനാൽ മൃഗങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടത്. യജ്ഞമാകട്ടെ സർവ്വ ജഗത്തിന്റെയും മംഗളത്തിനായി ഭവിക്കുന്നു. അതിനാൽ യജ്ഞത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള മൃഗബലി വധമല്ല.(അധ്യായം:5, ശ്ലോകം:39).[പക്ഷേ, പ്രാണിഹിംസയുടെ പേരിൽ കൃഷി ബ്രാഹ്മണർക്ക് നിഷിദ്ധമാണ്]
- ✓ വേദജ്ഞനായ ദ്വിജൻ മധുപർക്കം, യജ്ഞം തുടങ്ങിയ വിഹിതമായ കർമ്മങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പശുഹിംസ ചെയ്താൽത്തന്നെയും, ഹിംസിക്കപ്പെട്ട പശുവിനെയും ഉന്നതഗതിയെ പ്രാപിപ്പിക്കുന്നു.(അധ്യായം:05, ശ്ലോകം:42).
- ✓ ഉത്തരദക്ഷിണായനങ്ങളുടെ ആരംഭത്തിൽ ഉത്തമ ബ്രാഹ്മണർ പശുവധയാഗം ചെയ്യണം.(അധ്യായം:04, ശ്ലോകം:26).
- ✓ ചരാചരാത്മകമായ ഈ ജഗത്തിൽ, വേദവിഹിതമായ ഹിംസയെ അഹിംസയെന്നുതന്നെ വേണം കരുതാൻ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ധർമ്മമൂലം വേദമാണല്ലോ; വേദം വിധിച്ചിട്ടുള്ള ഹിംസ ധർമ്മംതന്നെ.(അധ്യായം:5, ശ്ലോകം:44).
- ✓ പണ്ടുകാലത്ത്, ഋഷികളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും നടത്തിയിരുന്ന യാഗങ്ങളിൽ ഭക്ഷ്യങ്ങൾ എന്ന് വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മൃഗങ്ങളെയും പക്ഷികളെയും ഹോമദ്രവ്യമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു.(മാംസം ഉപയോഗിച്ചു പുരോഡാശം തയ്യാറാക്കിയിരുന്നു)(അധ്യായം:05, ശ്ലോകം:23).

- ✓ യാഗത്തിനുവേണ്ടി ബ്രാഹ്മണർക്ക് ശാസ്ത്രവിഹിതങ്ങളായ മൃഗങ്ങളെയും പക്ഷികളെയും കൊല്ലാവുന്നതാകുന്നു. തന്നാൽ രക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടവരുടെ, പരിരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടിയും പശുഹിംസയാകാം(അധ്യായം:5 ശ്ലോകം:22).
- ✓ വാള മുതലായ മീനിന്റെമാംസം ബലിയേകിയാൽ രണ്ട് മാസവും,മാനിറച്ചി കൊടുത്താൽ മൂന്നുമാസവും, ചെമ്മരിയാടിന്റെ ഇറച്ചികൊണ്ട് നാലുമാസവും, പക്ഷിമാംസം നല്കിയാൽ അഞ്ചുമാസവും, കോലാട്ടിൻ ഇറച്ചി നല്കിയാൽ ആറുമാസവും, പുള്ളിമാന്റെ ഇറച്ചിയെങ്കിൽ ഏഴുമാസവും, കറുത്ത മാനിന്റെ ഇറച്ചിയെങ്കിൽ എട്ടുമാസവും,വൻകരിമാനിന്റെ മാംസമായാൽ ഒമ്പതുമാസവും, കാട്ടുപന്നി, പോത്ത് ഇവയുടെ മാംസം നല്കിയാൽ പത്തു മാസവും, മുയൽ, ആമ എന്നിവയുടെ ഇറച്ചിയായാൽ പതിനൊന്നു മാസവും പിതൃക്കൾക്ക് തൃപ്തി ലഭിക്കുന്നതാണ്.(അധ്യായം:03; ശ്ലോകം:268,269,270).
- ✓ കാണ്ടാമൃഗം, ചുവന്ന ആട് എന്നിവയുടെ മാംസം പിതൃക്കൾക്ക് അനന്തകാലത്തേക്കു തൃപ്തിയരുളുന്നു.(അധ്യായം:03; ശ്ലോകം:272).

അതോടൊപ്പം, അഞ്ചാം അധ്യായത്തിലെ 27 മുതൽ 56 വരെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങളിൽ, ബ്രാഹ്മണരടക്കമുള്ളവർ മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നതിനെ സാധൂകരിക്കുകയും നിരാകരിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന, പരസ്പര വിപരീതമായ പ്രസ്താവനകളും കാണാം. യജ്ഞത്തിൽ മന്ത്രപൂർവ്വം പ്രോക്ഷണസംസ്കാരം ചെയ്തു ഹോമിച്ച ഇറച്ചി ഭക്ഷിക്കാം. മാംസം കഴിയ്ക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹം തോന്നിയാലും ബ്രാഹ്മണർക്ക് വിധിപ്രകാരം അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതു ഭക്ഷിക്കാം. മറ്റൊരാഹാരം കിട്ടാതെ പ്രാണഹാനി വരുമെന്ന നിലയിലെത്തിയാലും മാംസം ഭക്ഷിക്കാമെന്ന് മനുസ്മൃതി പറയുന്നു.(ശ്ലോകം:27):

> പ്രോക്ഷിതം ഭക്ഷയേന്മാംസം ബ്രാഹ്മണാനാം ച കാമ്യയാ
> യഥാവിധി നിയുക്തസ്സു പ്രാണാനാമേവ ചാത്യയേ. 27
>
> യജ്ഞത്തിൽ മന്ത്രപൂർവ്വം പ്രോക്ഷണസംസ്കാരം ചെയ്തു ഹോമിച്ച മാംസം ഭക്ഷിക്കാം. ബ്രാഹ്മണർക്ക് മാംസം കഴിക്കണമെന്ന് കൊതി തോന്നിയാൽ വിധിപ്രകാരം അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളത് ഭുജിക്കാം. ശ്രാദ്ധത്തിലും വിധിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ആകാം. മറ്റാഹാരമൊന്നും കിട്ടാതെ പ്രാണഹാനി വരുമെന്ന നിലയിലെത്തിയാൽ അപ്പോഴും മാംസം കഴിക്കാം.

അതേ മനുതന്നെ, യജ്ഞഭാഗമായി മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നത് ദൈവികവും അങ്ങനെയല്ലാതുള്ള മാംസഭക്ഷണം രാക്ഷസവുമാണെന്ന് അഞ്ചാം അധ്യായത്തിലെ മുപ്പത്തൊന്നാം ശ്ലോകത്തിൽ വിലക്കുന്നയിച്ച് ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്:

> യജ്ഞായ ജഗ്ധിർമാംസസ്യേത്യേഷ ദൈവോ വിധിഃ സ്മൃതഃ
> അതോfന്യഥാപ്രവൃത്തിസ്തു രാക്ഷസോ വിധിരുച്യതേ. 31
>
> യജ്ഞഭാഗമായ മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നത് ദൈവവും അങ്ങനെയല്ലാതുള്ള മാംസഭക്ഷണം രാക്ഷസവുമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

അപ്പപ്പോൾ തോന്നുന്നത് ആപ്തവാക്യമാക്കുന്ന ആ മെയ്‌വഴക്കമാണ് മനുസ്മൃതിയുടെ ശക്തിയും, അതേസമയം ദൗർബല്യവും. ആ സാമർത്ഥ്യം ഉപയോഗിച്ചാണല്ലോ സ്മൃതികളുടെ പ്രായോജകർ സർവ്വരെയും തങ്ങളുടെ വരുതിയിലാക്കിയ

ത്. അതിനാൽ, അതിന്റെ ദൗർബ്ബല്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയാൽമാത്രമേ അതൊരുക്കിവെച്ച കെണികളിൽ പെട്ടുപോയവർക്ക് പുറത്തുകടക്കാൻ കഴിയൂ.

ആഭിചാരവും ആധികാരികം

ധർമ്മജ്ഞനായ ബ്രാഹ്മണൻ രാജാവിനോടു പരാതികളൊന്നും ബോധിപ്പിക്കരുത്. ദ്രോഹംചെയ്യുന്ന മനുഷ്യരെ സ്വന്തംവീര്യംകൊണ്ടുതന്നെ അടക്കണമെന്നതാണ് മനുസ്മൃതിയുടെ നിലപാട്. ധർമ്മജ്ഞനായ ബ്രാഹ്മണൻ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അത് ധർമ്മമാർഗ്ഗത്തിലൂടെയല്ല എന്നതാണ് യാഥാർഥ്യം.അഥർവ്വവേദത്തിലെ ആഭിചാരപ്രതിപാദകങ്ങളായ അംഗിരസമന്ത്രങ്ങൾ നിശ്ശങ്കം പ്രയോഗിക്കാം എന്നതാണ് മനുസ്മൃതിയുടെ നിർദ്ദേശം.(അധ്യായം:11; ശ്ലോകം:31/33):

> ശ്രുതീരഥർവാങ്ഗിരസീഃ കുര്യാദിത്യവിചാരയൻ
> വാക്ശസ്ത്രം വൈ ബ്രാഹ്മണസ്യ തേന ഹന്യാദരീൻ ദ്വിജഃ. 33
> അഥർവവേദത്തിലെ ആഭിചാരപ്രതിപാദകങ്ങളായ ആങ്ഗിരസമന്ത്രങ്ങളെ നിശ്ശങ്കം പ്രയോഗിക്കാം. ബ്രാഹ്മണനു വാക്കാണു ശസ്ത്രം: അതുകൊണ്ടു വൈരികളെ അടക്കണം.

വധിക്കാൻ കഴിയാത്തവരെപോലും ആഭിചാരം ബാധിക്കും എന്ന അടുത്ത ശ്ലോകത്തിലെ പരാമർശം ഏതു ദിശയിലാണ് കാര്യങ്ങൾ നീങ്ങുന്നതെന്നു തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണ്യലക്ഷണമായ സാത്വികതയെക്കുറിച്ചുള്ള വീമ്പുപറച്ചിലൊക്കെ കാര്യത്തോടടുക്കുമ്പോൾ ഒലിച്ചുപോകന്നതാണ് കാണാനാകുന്നത്.

പുരാണപുരുഷന്മാർക്ക് പൂണൂലിടുന്ന അപനിർമ്മിതി

പുരേണേതിഹാസങ്ങളിലെ ചില മഹാത്മാക്കളെ അപനിർമ്മിക്കാനുള്ള ശ്രമവും മനുസ്മൃതി നടത്തുന്നുണ്ട്. യാതൊരു വിവേചനങ്ങളും ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരുകാലത്ത് സംഭവിച്ചതായികരുതപ്പെടുന്ന പുരേണേതിഹാസങ്ങളിലെ ആഖ്യാനങ്ങളെ തങ്ങളുടെ വഴിക്കുവരുത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് മനുസ്മൃതി ഇതിലൂടെ നടത്തുന്നത്. അതിനുപിന്നിലെ താത്പര്യം പുരാണപുരുഷന്മാരെ പൂണൂലണിയിക്കുകയും, അവർ ജന്മം വഴി ബ്രാഹ്മണരാണെന്ന ധാരണ പ്രചരിപ്പിക്കുകയുമാണ്. ആ അപനിർമ്മിതി സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ അടിസ്ഥാനസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു വിപരീതമാണ്:

- ✓ സ്ത്രീ വിധിപ്രകാരം വിവാഹംകൊണ്ട് എന്തുമാതിരി ഗുണമുള്ള ഭർത്താവിനോട് ചേരുന്നുവോ, അവൾ സമുദ്രത്തോടു ചേരുന്ന നദിപോലെ, പതിയ്ക്കു തുല്യമായ ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയവളായിത്തീരുന്നു. നീചയോനീജാതയായ അക്ഷമാല വസിഷ്ഠൻ വിവാഹംകഴിച്ചതിനാലും ശാരങ്ഗി മന്ദപാലനെന്ന ഋഷി വേട്ടതിനാലും പൂജ്യതയെ പ്രാപിച്ചു. ഇവരും, അതുപോലെ താണജാതികളിൽ പിറന്ന പലരും അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരുടെ ഉത്കൃഷ്ടഗുണങ്ങൾകൊണ്ട് ഉന്നതരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. സത്യവതി മുതലായി വേറെയും സ്ത്രീകൾ ഇപ്രകാരം ഉത്കൃഷ്ടരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്(അധ്യായം:09, ശ്ലോകം:22,23).
- ✓ സ്ത്രീ വയലിന് തുല്യമാണെന്നും പുരുഷൻ വിത്തിനുസമമാണെന്നും മുനികൾ കരുതുന്നു. സകലജീവികളുടെയും ഉത്പത്തി ക്ഷേത്രബീജസംയോഗം

കൊണ്ടാകുന്നു. ചിലയിടത്ത് ബീജമാണ് പ്രധാനം; ചിലയിടത്ത് ക്ഷേത്രവും. രണ്ടും സമമായ സന്താനം വിശിഷ്ടം. ബീജപ്രധാന്യത്തിന് ഉദാഹരണം വ്യാസൻ; ക്ഷേത്രപ്രാധാന്യത്തിന് ദൃഷ്ടാന്തം ധൃതരാഷ്ട്രാദികളും(അധ്യായം:9, ശ്ലോകം:33,34).(ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ ആവശ്യമാണ് പ്രധാനം എന്നു ചുരുക്കം).

- ✓ മനുസ്മൃതി ഏഴാമധ്യായത്തിൽ, രാജകർത്തവ്യം എന്ന ഭാഗത്തിലെ നാല്പത്തിരണ്ടാം ശ്ലോകത്തിൽ, വിനയത്തിന്റെ മഹത്വം പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ, അതിനു സാധൂകരണമായി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: 'വിനയംകൊണ്ടു പൃഥുവും മനുവും രാജ്യം സമ്പാദിച്ചു. കുബേരൻ ഐശ്വര്യവും ധനവും നേടി. ക്ഷത്രിയനായിട്ടും വിശ്വാമിത്രൻ ബ്രാഹ്മണ്യം പ്രാപിച്ചു.(പൃഥുസ്തു വിനയാദ്രാജ്യം ബ്രാഹ്മണ്യം ചൈവഗാധിജഃ). ഈ ശ്ലോകത്തിലെ ഗാധിപുത്രൻ വിശ്വാമിത്രൻ ആണെന്ന വിലയിരുത്തലിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്, വിശ്വാമിത്രൻ തപസ്സുചെയ്തു ബ്രാഹ്മണനായി എന്ന പ്രചാരണം പ്രബലമായത്. എന്നാൽ, ഇതിഹാസങ്ങളിലെ പരാമർശങ്ങൾ ഈ വാദത്തെ തള്ളിക്കളയുന്നതാണ്.

അനാര്യന്മാരായ പുണ്യാത്മാക്കളെ പൂണൂലിട്ടു ബ്രാഹ്മണരാക്കുന്നത്, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം കാലാകാലങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ഒരടവാണ്. അതിന്, പിതാവു വഴിയോ മാതാവു വഴിയോ പൂർവ്വജന്മം വഴിയോ ഒരു വേരു കണ്ടെടുത്ത് കഥമെനഞ്ഞ് പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ അനവധി ഉദാഹരങ്ങൾ പുരാണങ്ങളിൽ കാണാം. മൂന്നാമധ്യായത്തിൽ, വിവിധ വർണ്ണികൾക്കുണ്ടാകുന്ന സങ്കരസന്തതികളെ കൃത്യമായി നിർവ്വചിച്ച് ചാതുർവർണ്യത്തിൽനിന്നു പുറംതള്ളിയ മനുസ്മൃതി, മേൽപ്പറഞ്ഞ ശ്ലോകങ്ങളിൽ കാണിക്കുന്ന മെയ്വഴക്കം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. മഹാന്മാക്കളുടെ കാര്യത്തിൽ കുലം നിർണ്ണയിച്ചിരുന്നത് ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ സൗകര്യം നോക്കിയാണെന്നു തിട്ടം. ആവശ്യമാണ് സൃഷ്ടിയുടെ മാതാവ് എന്ന സിദ്ധാന്തമാണ് മനു അവലംബിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ്, വ്യാസമഹർഷിക്ക് അച്ഛൻവഴിയും(ബീജം) വ്യാസപുത്രനായ ധൃതരാഷ്ട്രർക്ക് അമ്മവഴിയും(ക്ഷേത്രം) വിശ്വാമിത്രന് സൽസ്വഭാവം വഴിയും ബ്രാഹ്മണ്യംചാർത്തിക്കൊടുക്കാൻ മനുസ്മൃതി മുടന്തൻന്യായംനിരത്തുന്നത്.അപ്പപ്പോൾ കാണുന്നത് ആപ്തവാക്യമാക്കുന്ന ഈ മെയ്വഴക്കമാണ് മനുസ്മൃതിയുടെയും മനുവാദികളുടെയും വിജയരഹസ്യം. പക്ഷേ, മറ്റാരും ആ കൃതികൾ വായിക്കാത്ത സമയംവരെ മാത്രമേ ആ വിജയത്തിന് ആയുസ്സുള്ളൂ. ആ കാര്യം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവർ ഇരകൾക്ക് അക്ഷരം നിഷേധിച്ചത്. .

വിഷവൃക്ഷങ്ങൾക്കു നടുവിലെ പൂച്ചെടികൾ

അടിമുടി പ്രതിലോമകരമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നിറഞ്ഞ മനുസ്മൃതിയിൽ, അവിടെയും ഇവിടെയും കുറെ നന്മയുടെ പൂച്ചെടികളും കാണാം. ആ മാതൃകകൾ സ്വീകരിക്കപ്പെടാതെ പോകരുത്. മൂന്നാംഅധ്യായത്തിലെ 56മുതൽ 59വരെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾ ആദരിക്കപ്പെടേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത് മനുസ്മൃതിയിലെ അത്തരം നന്മയുടെ അപൂർവ്വ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്:

- ✓ ഏതൊരു കുലത്തിൽ സ്ത്രീകൾ പിത്രാദികളാൽ ആദരിക്കപ്പെടുന്നുവോ, അവിടെ ദേവതകൾ പ്രസാദിക്കുന്നു. എവിടെ അവർ ആദരിക്കപ്പെടുന്നില്ല

യോ, അവിടെ ചെയ്യപ്പെടുന്ന യാഗാദികർമ്മങ്ങളെല്ലാം വിഫലങ്ങളായിപ്പോകുന്നു(യത്ര നാര്യസ്തു പൂജ്യന്തേ രമന്തേ തത്ര ദേവതാഃ /യത്രൈതാസ്തു ന പൂജ്യന്തേ സർവാസ്തത്രാഫലാഃ ക്രിയാഃ(അധ്യായം:03 ശ്ലോകം:56)

- ✓ കുലസ്ത്രീകൾ ദുഃഖിക്കാനിടവരുന്ന കുലങ്ങൾ ശീഘ്രം നശിച്ചുപോകുന്നു. അവർ ദുഃഖിക്കാനിടവരാത്ത കുലങ്ങളിൽ സർവ്വഥാ സമ്പത്ത്, സന്തോഷം മുതലായവ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു.(ശോചന്തി ജാമയോ യത്ര വിനശ്യത്യാശു തത് കുലം ശോതന്തി തു യത്രൈതാ വർധനേ തദ്ധി സർവ്വഥാ.(ശ്ലോകം:57)
- ✓ യഥായോഗ്യം സത്കാരം ലഭിക്കാതെ കുലസ്ത്രീകൾ 'ഇവിടം മുടിഞ്ഞുപോകട്ടെ'യെന്ന് ഏതൊരു കുലത്തെ ശപിക്കുന്നുവോ, ആ കുലം ദുർദ്ദേവത ബാധിച്ചതുപോലെ എല്ലാ വിധത്തിലും നാശമടയും.(ജാമായോ യാനി ഗേഹാ നിശപന്ത്യപ്രതിപൂജിതാഃ/താനി കൃത്യാഹതാനീവ വിനശ്യതി.(ശ്ലോകം:58).
- ✓ ക്ഷേമം ഉണ്ടാകണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആളുകൾ, കല്ല്യാണം, ഉപനയനം തുടങ്ങിയ വിശേഷാവസരങ്ങളിൽ എപ്പോഴും കുലസ്ത്രീകളെ ആഭരണം, വസ്ത്രം,ആഹാരം എന്നിവ നൽകി ബഹുമാനിക്കേണ്ടതാകുന്നു.(തസ്മാദേതാഃ സദാ പൂജ്യാ ഭൂഷണാച്ഛാദാനാശനൈ/ ഭൂതകാമൈർനരൈർ നിത്യം സത്കാരേഷുത്സവേഷു.(അധ്യായം:03 ശ്ലോകം:59)
- ✓ മഹാഭാഗ്യവതികളായ സ്ത്രീകളെ സത്സന്താനലാഭത്തിനായി ആദരിക്കേണ്ടതാണ്. വീട്ടിലെ കെടാവിളക്കുകളാണവർ. ഭവനങ്ങളിൽ സ്ത്രീയും ശ്രീയും തമ്മിൽ യാതൊരു ഭേദവുമില്ല.(അധ്യായം:09 ശ്ലോകം:26).

എന്നാൽ, മേൽ നിർദ്ദേശങ്ങൾ എല്ലാ സ്ത്രീകൾക്കും ബാധകമാണോ എന്ന കാര്യം സംശയമാണ്. അത് കുലസ്ത്രീകളെ മാത്രം ആദരണീയരാക്കുന്ന ഒരു അഭ്യാസമാകാനാണ് സാധ്യത. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ,ബ്രാഹ്മണികളെമാത്രമാണ് സ്മൃതിനിയമങ്ങൾ കുലസ്ത്രീകളായി പരിഗണിച്ചിരുന്നത്. അവരുടെ മാന്യത ഉറപ്പാക്കുകയാകാം ലക്ഷ്യം. എങ്കിൽപ്പോലും, അവ മാതൃകാ നിർദ്ദേശങ്ങളായി കൈക്കൊള്ളാം. വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ പുലർത്തേണ്ട മിതത്വവും, മാതൃത്വത്തിന്റെ മഹത്വവും ഊന്നിപ്പറയുന്ന ചില ശ്ലോകങ്ങളും മനുസ്മൃതിയിൽ കാണാം. ആ നിർദ്ദേശങ്ങളും നിരങ്കുശം സ്വീകരിച്ചു ജീവിതത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കാം:

- ✓ ഭോജനത്തിന്റെ ഉശ്ചിഷ്ടം ആർക്കും കൊടുക്കരുത്. രണ്ടു നേരവുമല്ലാതെ ഇടയ്ക്കു ഭക്ഷിക്കരുത്. അതിഭോജനം അനാരോഗ്യകരവും ആയുർനാശകവും സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയ്ക്കു പ്രതിബന്ധകവും ലോകനിന്ദിതവുമാണ്. (അധ്യായം:2,ശ്ലോകം:56,57).(വിപ്രോശ്ചിഷ്ടമെന്ന പരിഹാരകർമ്മം സാധുവാണോ?)
- ✓ നിത്യവും അന്നത്തെ പ്രാണാർത്ഥമായി ധ്യാനിക്കുകയും നിന്ദിക്കാതെ ഭുജിക്കുകയും വേണം. ആഹാരം കണ്ടു പ്രസാദിക്കുകയും നിത്യവും, നമുക്കിത് ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു പ്രതിനന്ദിക്കുകയും വേണം.(അധ്യായം:02, ശ്ലോകം:54)
- ✓ പത്ത് ഉപാധ്യായന്മാരേക്കാൾ ആചാര്യനും, നൂറ് ആചാര്യന്മാരേക്കാൾ പിതാവും, ആയിരം പിതാക്കന്മാരെക്കാൾ മാതാവും മഹത്വത്തിൽ മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നു.(അധ്യായം:02 ശ്ലോകം:145).(എല്ലാ സ്ത്രീകൾക്കും ആ പരിഗണന ഇല്ല.)

മാതാപിതാക്കളെയും മുതിർന്നവരെയും സ്ത്രീകളെയും ഗുരുക്കന്മാരെയും ആദരിക്കുന്നതിനുള്ള ആചാരനിബന്ധനകളും, മാതാപിതാക്കളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിർദ്ദേശങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അനവധി മാതൃകാനിയമങ്ങൾ മനുസ്മൃതിയിൽ രണ്ടുംമൂന്നും അധ്യായങ്ങളിൽ കാണാനാകുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്, രണ്ടാമധ്യായത്തിലെ 119, 120, 129, 130,131, 133,138, 156, 226, 228, 229, 230, 233, 234,235 ശ്ലോകങ്ങൾ അത്തരത്തിൽ അനുകരണീയമാണ്. എട്ടാം അധ്യായത്തിലെ 389ആം ശ്ലോകം അതിനെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. അതനുസരിച്ച്, മാതാവ്,പിതാവ്,പത്നി, പുത്രൻ എന്നിവരെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ പാടില്ല. മാത്രവുമല്ല, അവരെ കൈവെടിയുന്നവർക്ക് അറുന്നൂറു പണം പിഴയിടണമെന്നും നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ജാതിഭ്രഷ്ടരായവരുടെ കാര്യത്തിൽ അക്കാര്യം ബാധകമല്ലെന്ന, അതേ ശ്ലോകത്തിലെ പരാമർശം സ്മൃതികാരന്റെ ഉള്ളിലിരിപ്പു വെളിവാക്കുന്നുണ്ട്. വംശശുദ്ധിഭ്രമം ബാധിക്കാത്ത വിഷയങ്ങളിൽ, സുബോധത്തോടെ ചിന്തിക്കാനും സ്മൃതിയുടെ സ്രഷ്ടാക്കൾക്ക് സാധ്യമാണ് എന്നതാണ് അമ്മാതിരി ശുദ്ധചിന്തകളുടെ സാന്നിധ്യം തെളിയിക്കുന്നത്. അതിനാൽ, മേൽപറഞ്ഞ മാതൃകാപരമായ ചട്ടങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാം.

ഒൻപതാം അധ്യായത്തിൽ, രാജാവു നിയമിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കൈക്കൂലിയും മറ്റും നിമിത്തം വ്യവഹാരങ്ങൾക്കു ഹാനിവരുത്തിയാൽ, അവരുടെ സ്വത്തു മുഴുവനും കണ്ടുകെട്ടണമെന്നും(ശ്ലോകം:231), രാജശാസനങ്ങൾ കൃത്രിമമായി നിർമ്മിക്കുന്നവരെയും ഏഷണി,കൈക്കൂലി മുതലായവകൊണ്ട് ഉദ്യോഗസ്ഥരെ ദുഷിപ്പിക്കുന്നവരെയും വധിക്കണമെന്നും നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.(ശ്ലോകം:232). ഏതെങ്കിലും വ്യവഹാരത്തിൽ കുറ്റനിർണ്ണയംചെയ്യുകയും ശിക്ഷവിധിക്കുകയുംചെയ്തത് ന്യായയുക്തമല്ലെന്നു കരുതുന്നുവെങ്കിൽ, ആ കേസ് രാജാവു നേരിട്ടു ശ്രവിച്ച് തീരുമാനത്തിൽ എത്തണമെന്നും, അയുക്തമായി തീരുമാനമെടുത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥനെക്കൊണ്ട് പിഴയൊടുക്കിക്കണമെന്നും കാണാം(ശ്ലോകം: 233,234). രോഗികളെ തെറ്റായി ചികിത്സിക്കുന്ന വൈദ്യന്മാരെ ശിക്ഷിക്കണം എന്നും(ശ്ലോകം:284), പൊതുമുതലുകൾ നശിപ്പിക്കുന്നവർക്കും മായം ചേർക്കുന്നവർക്കും കള്ളത്തൂക്കം നടത്തി വഞ്ചിക്കുന്നവർക്കും അധികവില ഇടാക്കുന്നവർക്കും പിഴചുമത്തണമെന്നും നഷ്ടം വന്നവർക്കു നഷ്ടപരിഹാരം നൽകേണമെന്നും(ശ്ലോകം: 285,286) മനുസ്മൃതി നിഷ്കർഷിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ആ നിയമങ്ങളിൽ പലതിലും വർണ്ണഭേദവും ശുദ്ധിചിന്തയും കലർത്തിയതോടെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധി സംശയത്തിലാകുന്നു. എന്നാലും, ആ ചിന്തകൾ യാതൊരു മുൻവിധിയും കൂടാതെ സ്വീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ, മേൽപ്പറഞ്ഞ നിയമങ്ങളെല്ലാം ഏതൊരു സാമൂഹികക്രമത്തിലും സാധാരണ കാണുന്നവ ആയതുകൊണ്ട് അവയുടെ കർതൃത്വം മനുസ്മൃതിയിൽ ചാർത്തുന്നതിലും അതിനെ പുകഴ്ത്തുന്നതിലും യുക്തിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഭാരതത്തിന്റെ നിയമ-നീതിന്യായവ്യവസ്ഥയിൽ ഇടംപിടിച്ച സമാനമായ ചട്ടങ്ങളുടെ ആധാരം മനുസ്മൃതിയാണെന്ന വാദത്തിൽ സാംഗത്യമില്ലല്ലോ.

'തീരെ ദോഷരഹിതനായി പരമേശ്വരനൊഴികെ മറ്റാരും ഇല്ല; അതുപോലെതന്നെ, ദോഷം മാത്രമുള്ളവരും ലോകത്തിലില്ലാ' എന്ന വചനം അന്വർത്ഥമാക്കുന്നതാണ് മനുസ്മൃതിയിൽ കാണുന്ന അത്തരം ചില നന്മകൾ. പക്ഷേ, ആ ചെറിയ നന്മകൾ,

മനുസ്മൃതി എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെ സ്വീകാര്യമാക്കുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ, അത്രത്തോളം മനുഷ്യവിരുദ്ധമാണ് അതിലെ മറ്റു പ്രമേയങ്ങൾ. മനുഷ്യത്വമുള്ള ആർക്കും അ സ്വീകാര്യമായ ആ നിയമങ്ങളെ ഈ കൊച്ചുകൊച്ചു നന്മകൾ ശുദ്ധീകരിക്കില്ല.

മനുസ്മൃതിയിലെ സത്യത്തിന്റെ കൈയൊപ്പുകൾ

ബ്രാഹ്മണാപദാനങ്ങളായ സ്മൃതിവചനങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുന്ന, സത്യത്തിന്റെ അനവധി കൈയൊപ്പുകൾ ഓരോ പഠിതാവിനും മനുസ്മൃതിയിൽ കണ്ടെത്താനാകും. ജനനംകൊണ്ടുതന്നെ ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രേഷ്ഠനാകുന്നു എന്ന് മനുവിന്റെ ചെലവിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നവർക്കുള്ള ആഘാതങ്ങളാണ് ആ ശ്ലോകങ്ങൾ ഓരോന്നും. ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ ജന്മമെടുത്തു എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽമാത്രം ഒരാൾ ബ്രാഹ്മണനാകുന്നില്ല എന്ന് കൃത്യമായിപറയുന്ന അനേകം ശ്ലോകങ്ങൾ മനുസ്മൃതിയിൽ കാണാം. ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ ജനിച്ചവരെയല്ല; ബ്രഹ്മജ്ഞാനം നേടി ബ്രാഹ്മണരായവരെയാണ്(ആർഷബ്രാഹ്മണരെയാണ്)പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്തുതിക്കുന്നത് എന്ന സത്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് അത്തരം സൂക്തങ്ങൾ:

- ✓ ഷണ്ഡൻ സ്ത്രീയിലും, പശു പശുവിലും, അജ്ഞാനിയിൽ ദാനവും നിഷ്ഫലമാകും പോലെ, വേദാധ്യയനം ചെയ്യാത്ത വിപ്രനും വിഫലനാകുന്നു(യഥാ ഷണ്ഡോƒഫലാഃ സ്ത്രീഷു യഥാ ഗൗർഗവി ചാഫലാ/ യഥാ ചാജ്ഞേ ƒഫലാഃ ദാനം തഥാ വിപ്രോƒനൃചോƒഫലാഃ(അധ്യായം:02; ശ്ലോകം:158).
- ✓ വേദാധ്യയനം ചെയ്യാതെ *അർത്ഥശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ അന്യശാസ്ത്രങ്ങൾ അധ്യയനം ചെയ്യുന്നവർ, ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ പുത്രന്മാർ പൗത്രന്മാർ ഇവരോടൊപ്പം ശീഘ്രം ശൂദ്രത്വത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു.(യോƒധനീത്യ ദ്വിജോ വേദമന്യത്ര കുരുതേ ശ്രമം/ സജീവന്നേവ ശൂദ്രത്വമാശു ഗച്ഛതി സാന്വയഃ (അധ്യായം:2; ശ്ലോകം:168).(*അന്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളോടും അവജ്ഞതന്നെ).
- ✓ ഉപനയനത്തിനു മുമ്പ് ശ്രാദ്ധമന്ത്രമൊഴിച്ചു മറ്റു മന്ത്രമൊന്നും ഉച്ചരിക്കരുത്. കാരണം വേദാധികാരിയാക്കുന്ന ഉപനയനത്തിനുമുമ്പ് അവൻ ശൂദ്രതുല്യനാകുന്നു.(നാഭിവ്യാഹാരയേദ് ബ്രഹ്മ സ്വധാനിന യനാദ്യ തേ/ ശൂദ്രേണ ഹി സമസ്താവദ് യാവദ് വേദേ ന ജയതേ(അധ്യായം:02, ശ്ലോകം:172).(ജന്മാധിഷ്ഠിത വർണ്ണവിഭജനത്തെ നിരാകരിക്കുന്നതാണല്ലോ ഈ നിയമം).
- ✓ വേദമറിയാത്ത പത്തുലക്ഷം ബ്രാഹ്മണർ ശ്രാദ്ധത്തിൽ അന്നം കഴിക്കുന്നതും, വേദജ്ഞനായ ഒരുവൻ ഉണ്ടുപ്രീതനാകുന്നതും തമ്മിൽ ധർമ്മോത്പാദനഫലത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഒരുവൻതന്നെ മുകളിൽ(സഹസ്രം ഹി സഹസ്രാണാമനൃചം യത്ര ഭുഞ്ജതേ/ ഏക സ്താൻ മന്ത്രവിത് പ്രീതഃ സർവാനർഹതി ധർമ്മതഃ)(അധ്യായം:03, ശ്ലോകം:131).
- ✓ ഓരുനിലത്തിൽ വിത്തുവിതച്ചാൽ വിതയ്ക്കുന്നവന് ഫലമൊന്നും ലഭിക്കാത്തതുപോലെ, വേദമറിയാത്ത ബ്രാഹ്മണനു ശ്രാദ്ധദാനം ചെയ്തതുകൊണ്ട് ദാതാവിന് പ്രയോജനമൊന്നും ലഭിക്കുകയില്ല.(യഥേരിണേ ബീജമുപ്ത്വാ ന വപ്താ ലഭതേ ഫലം/തഥാƒനൃചേ ഹവിർദത്ത്വാ നഃ ദാതാ ലഭതേ ഫലം(അധ്യായം:3,ശ്ലോകം:132).(ദാനസ്വീകരണം ഒരു ജാത്യാധികാരമല്ല എന്നുസാരം)

- ✓ മരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ആനയും ചർമ്മനിർമ്മിതമായ മൃഗവും വേദാധ്യയനം ചെയ്യാത്ത വിപ്രനും നാമമാത്രധാരികളാകുന്നു.(യഥാ കാഷ്ഠമയോ ഹസ്തീ യഥാ ചർമ്മമയോ മൃഗാഃ/ യശ്ച വിപ്രോഽധനീയാന സത്രയസ്തേ നമ ബിഭ്രതി).(അധ്യായം:02, ശ്ലോകം:157).
- ✓ തൃണാഗ്നിയിൽ ഹവിസ്സൊഴിച്ചാൽ അഗ്നികെട്ടുപോകും. വേദാധ്യയനം ചെയ്യാത്ത ബ്രാഹ്മണൻ തൃണാഗ്നിതുല്യനാണ്. അവനു ദേവന്മാർക്ക് ഉദ്ദ്യേശിച്ചിട്ടുള്ള ഭോജ്യങ്ങൾ നൽകുവാൻപാടില്ല. ഭസ്മത്തിൽ ഹോമം ചെയ്യുന്ന പതിവില്ലല്ലോ.(അധ്യായം:03, ശ്ലോകം:168)(തൃണം=പുല്ല്, ഹവിസ്സ്=നെയ്യ്).

ഈ പറഞ്ഞ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ സർവ്വരും ശൂദ്രരായാണ് ജനിക്കുന്നത്; അഭിരുചിയും വാസനയുമനുസരിച്ച് സംസ്കാരം നേടി അവർ പല വർണ്ണികളായി മാറുന്നു എന്ന ഉപനിഷത്വാദത്തെ അടിവരയിടുന്നതാണ്. ഉപനയനത്തിനുമുമ്പ്, ശ്രാദ്ധമന്ത്രമൊഴിച്ചു മറ്റു മന്ത്രമൊന്നും ഉച്ചരിക്കരുത്; കാരണം വേദാധികാരിയാക്കുന്ന ഉപനയനത്തിനുമുമ്പ് അവൻ ശൂദ്രതുല്യനാകുന്നു.(നാഭിവ്യാഹാരയേദ് ബ്രഹ്മ സ്വധാനിന യനാദ്യതേ/ ശൂദ്രേണ ഹി സമസ്താവദ് യാവദ് വേദേ ന ജയതേ-അധ്യായം:2, ശ്ലോകം: 172) എന്നശ്ലോകത്തിലൂടെ മനുസ്മൃതിയും അത് അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ, മറിച്ചുള്ള അവകാശവാദങ്ങളെല്ലാം അപ്രസക്തമാകുന്നുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ ജനിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരാളും ആഢ്യനാകുന്നില്ല എന്നാണല്ലോ മനുസ്മൃതിതന്നെ പറയുന്നത്. അതിനാൽ, മനുവാദികളുടെ മാനസികവൈകല്യങ്ങൾക്ക് മനുവിന്റെ പോലും യോഗ്യതാപത്രം കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്ന് നിശ്ചയം. അതുകൊണ്ട്, മനുസ്മൃതി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മനുഷ്യത്വമില്ലാത്ത നിബന്ധനകളിൽ, ജന്മാർജ്ജിത വർണ്ണവിഭജനത്തെയാണോ ഉദ്ദ്യേശിക്കുന്നത് എന്ന കാര്യവും സംശയത്തിന്റെ നിഴലിലാക്കുന്നു. ആ നിയമങ്ങൾ നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുള്ള വർണ്ണവിവേചനം കർമ്മാധിഷ്ഠിതമായാൽപ്പോലും അവ മനുഷ്യവിരുദ്ധമാണ് എന്നതാണ് മനുസ്മൃതിയുടെ ന്യൂനത. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അടിസ്ഥാനമെന്തായാലും മനുഷ്യർക്കുമേൽ നടപ്പാക്കപ്പെടുന്ന വിവേചനങ്ങളെല്ലാം നിരങ്കുശം തള്ളിക്കളയപ്പെടേണ്ടതുതന്നെയാണ്.

ഇന്നുള്ളവരാരും ബ്രാഹ്മണരല്ലേ?

അധ്യയനം, അദ്ധ്യാപനം, യജനം, യാജനം, ദാനം, പ്രതിഗ്രഹം(ദാനം സ്വീകരിക്കൽ) എന്നിവയാണ് ബ്രാഹ്മണന്റെ ധർമ്മങ്ങളായി മനുസ്മൃതി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്.(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:75). അദ്ധ്യാപനവും വൈദികകർമ്മവുമല്ലാത്ത, ഇതര തൊഴിലുകൾ സ്വീകരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണരെ 'ബ്രാഹ്മണ'രായി കണക്കാക്കാൻ സ്മൃതി തയ്യാറല്ല എന്നതിന് അനേകം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ആ കൃതിയിൽ ആദ്യാവസാനം കാണാം. മേൽപ്പറഞ്ഞ ആറെണ്ണമൊഴിച്ച്, മറ്റു കർമ്മങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർ ബ്രാഹ്മണരല്ല എന്നുവന്നാൽ ആധുനികകാലത്ത് എന്താകും സ്ഥിതി? ഉത്തരം മനു പറയുന്നുണ്ട്:

- ✓ പശുപാലകൻ, വണിക്ക്, ആശാരി, നടൻ, ഭൃത്യൻ, ഹുണ്ടികക്കാരൻ ഈ വിധത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണനോടും ശൂദ്രനോടെന്നപോലെ വേണം പെരുമാറാൻ(ഗോരക്ഷകാൻ വാണിജികാംസ്തഥാ കാരുകുശീലവാൻ/പ്രേഷ്യാൻ വാർധുഷികാംശ്ചൈവ വിപ്രൻ ശൂദ്രവദാചരേത്)(അധ്യായം:08, ശ്ലോകം:102).

- ✓ മാംസം, അരക്ക്, ഉപ്പ് ഇവ വിൽക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ ഉടൻ പതിതനായിത്തീരുന്നു. പാൽ വിൽക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ വെറും മൂന്നുനാൾകൊണ്ടു ശൂദ്രനാകും. (അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:92).(ഉപ്പ് മാംസംപോലെ വർജ്ജ്യമാണോ?)
- ✓ ബ്രാഹ്മണൻ ആപത്കാലത്ത് വൈശ്യവൃത്തി ഉപജീവനത്തിനായി സ്വീകരിച്ചാൽത്തന്നെ,ഹിംസാബഹുലവും പരാശ്രയസാധ്യവുമായ കൃഷി ഒഴിവാക്കേണ്ടതാണ്.(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:83). (ഇരുമ്പുകൊണ്ടു മുഖംവെച്ച കലപ്പയും കൂന്താലിയും ഭൂമിയെയും ഭൂമിയിലുള്ള ജന്തുക്കളെയും ഹനിക്കുമെന്നതിനാലും, നിലം ഉഴുകാൻ കന്നുകാലികളെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരും എന്നതിനാലുമാണത്രെ കൃഷി ബ്രാഹ്മണർക്കു നിഷിദ്ധമാകുന്നത്).
- ✓ ബ്രാഹ്മണൻ പണം പലിശക്കു കൊടുക്കരുതാത്തതാകുന്നു.തീരെനിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നാൽ, പാപിയായവന്(?) കൊടുക്കാം.(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:117).
- ✓ നിത്യവൃത്തിയ്ക്കു വഴിയില്ലാതെ സ്വധർമനിഷ്ഠം വെടിയേണ്ടതായിവരുന്ന ബ്രാഹ്മണന്(ആപത്കാലത്തിൽമാത്രം) വൈശ്യവൃത്തി(കച്ചവടം) അനുവദനീയമാണെന്ന് മനുസ്മൃതി പറയുന്നു. പക്ഷേ, വിവിധ രസങ്ങൾ, എള്ള്, ഉപ്പ്, പക്വാന്നം*, കല്ലുകൾ, മൃഗാദികൾ, ചുവപ്പുചായം മുക്കിയതും നൂലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതുമായ എല്ലാത്തരം വസ്ത്രങ്ങളും, ചായം മുക്കിയവയല്ലെങ്കിലും ചണം, പട്ട്, കമ്പിളി ഇവയും, ഫലമൂലങ്ങൾ, ഔഷധച്ചെടികൾ, വിഷം, ജലം, ആയുധം, മാംസം, സോമം, ഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ, ശർക്കര, മെഴുക്, തൈര്, പാൽ, തേൻ, നെയ്യ്, കുശപ്പുല്ല്, കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ, തേറ്റയുള്ള ജന്തുക്കൾ, മദ്യം, നീലം, പക്ഷികൾ, അരക്ക്, ഒറ്റക്കുളമ്പുള്ള കുതിര തുടങ്ങിയവയുടെയെല്ലാം കച്ചവടം നിഷിദ്ധമാണ്.(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:85,86,87,88)(*പാകംചെയ്ത അന്നം)
- ✓ ലഭേഛയാ മറ്റുള്ള നിഷിദ്ധവസ്തുക്കൾ വിൽക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ, ഏഴുനാൾകൊണ്ട് വൈശ്യത്വം പ്രാപിക്കുന്നു.(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:93).

അത്തരത്തിൽ, അദ്ധ്വാനിച്ചു ജീവിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം ബ്രാഹ്മണർക്ക് വിലക്കപ്പെട്ടതായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന മനു, കുടുംബം പുലർത്താനാകാതെ വലയുന്ന വേദജ്ഞരായ ബ്രാഹ്മണർക്കു പരിഹാരമായി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്, രാജാവിനോടു സഹായമപേക്ഷിക്കാനും, ലോഭംമൂലം ദാനംചെയ്യാൻ തയ്യാറില്ലാത്ത രാജാവിന്റെ രാജ്യം വിട്ടുപോകാനുമുള്ള വിശേഷ അധികാരവുമാണ്(അധ്യായം:10; ശ്ലോകം:113). നിത്യവൃത്തിയുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല വിവാഹം,വേദാധ്യയനം,ദാനംസ്വീകരിക്കൽ തുടങ്ങി, ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാമേഖലകളിലും മനുസ്മൃതി ബ്രാഹ്മണർക്കുമേൽ അസംഖ്യം ശാസനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും, അവയിലധികവും ഏറെക്കുറെ അസംഭാവ്യവും വ്യാപകമായി അവഗണിക്കപ്പെടുന്നവയുമാണല്ലോ. മനുനിയമങ്ങൾക്കു വിപരീതമായി ജീവിതചര്യകൾ അനുഷ്ഠിച്ച ആർക്കെങ്കിലും അതിന്റെപേരിൽ ബ്രാഹ്മണ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടതായി അറിയുമോ? വീട്ടിലെ കാരണവർക്ക് അടുപ്പിലുമാകാമെന്ന വിപുലമായ വിവേചനാധികാരം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് പലരും 'ബ്രാഹ്മണ'രായി ഇക്കാലത്തും തുടരുന്നത് എന്നതാണ് അനുഭവം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. അതായത്,ഇന്നുള്ള ജാതിബ്രാഹ്മണരിൽ

മഹാഭൂരിപക്ഷവും സാത്വികരല്ലെന്ന് ഉറപ്പാണല്ലോ.അതിനാൽ,ഇന്നുള്ള ഏതൊരു ജാതിബ്രാഹ്മണനും മറ്റേതൊരു മനുഷ്യനെക്കാളും ഒട്ടും മേലെയല്ല.

മനുസ്മൃതി v/s മനുസ്മൃതി

മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ അസംഖ്യം മാമൂലുകളുടെ മഹാസംഘാതമാണ് മനുസ്മൃതിയെങ്കിലും, സ്വാർത്ഥത കാരണം വേദവാക്യങ്ങളെ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നവരുടെ വാദഗതികളെ അസാധുവാകുന്ന ചില പ്രസ്താവനകളും അതിൽ കാണാം. അതിനു തെളിവായി ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ നോക്കുക:

സർവ്വഭൂതമൈത്രനായവനെയാണ് ബ്രാഹ്മണനെന്നു പറയുന്നത് എന്നു മനു നിർവ്വചിക്കുന്നു(അധ്യായം:2,ശ്ലോകം:87).അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, ജനനംകൊണ്ടുമാത്രം ബ്രാഹ്മണനായ എത്രപേർ ആ പേരിന് അർഹരാണ്?സർവ്വഭൂതങ്ങളുടെയും സുഹൃത്തായ മനുഷ്യനെ ബ്രഹ്മജ്ഞനായി കണക്കാക്കാം. അങ്ങനെയുള്ള ഏതൊരാളെയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ബ്രഹ്മവിദ് ബ്രഹ്മൈവ ഭവതി എന്ന ഉപനിഷദ്വാക്യം കൃത്യമാണ്. അയാൾ ദേഹനാശത്തിനുശേഷം ബ്രഹ്മമായിത്തീരുന്നു. മനുസ്മൃതിയിലുടനീളം പരാമർശിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണശബ്ദം അത്തരം ആളുകളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെങ്കിൽ മാത്രമേ(കേവലം ജാതിബ്രാഹ്മണനെയല്ലെങ്കിൽ) അയാൾക്കു നൽകുന്ന ദൈവസമാനമായ വിശേഷാധികാരങ്ങളും പരിശുദ്ധതയും ന്യായീകരിക്കത്തക്കതാകൂ. വേദാധ്യയനമോ ദാനമോ യാഗങ്ങളോ, ശൗചസന്തോഷാദി നിയമാനുഷ്ഠാനങ്ങളോ, കായശോഷണാദി തപസ്സുകളോ ഒന്നുമേ വിഷയഭോഗാദികളിൽ ആസക്തചിത്തനായവന് ഒരു പ്രയോജനവും ചെയ്യുന്നില്ല(വേദാസ്ത്യാ ഗശ്ച യജ്ഞാശ്ച നിയമാശ്ച തപാംസി ച/ ന വിപ്രദുഷ്ടഭാവസ്യ സിദ്ധിം ഗച്ഛതി കർഹിചിത്-അധ്യായം:2, ശ്ലോകം:97) എന്ന മനുസ്മൃതി വചനമാണ് അതിനുള്ള സാധൂകരണം.

അർത്ഥകാമങ്ങളിൽ ആസക്തി ഇല്ലാത്തവർക്കാണ് ഈ ധർമ്മം ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എന്നു മനുസ്മൃതി പറയുന്നുണ്ട്. ധർമ്മം അറിയണമെന്നുള്ളവർക്ക്, പരമപ്രമാണം ശ്രുതി തന്നെയെന്നതാണ് മനുസ്മൃതിയുടെ നിലപാട്.(അർത്ഥകാമേഷ്വസക്താനാം ധർമ്മ ജ്ഞാനം വിധീയതേ/ ധർമ്മം ജിജ്ഞാസ സമാനാനാം പ്രമാണം പരമം ശ്രുതിഃ -അധ്യായം:2 ശ്ലോകം:13). പരമപ്രമാണം ശ്രുതിയാണെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട്, ശ്രുതിക്കും സ്മൃതിക്കും വിരോധം വന്നാൽ സ്മൃതിവചനം ആദരണീയമല്ലെന്നു സാരം. ശ്രുതിവിരുദ്ധമായ സ്മൃതിവാക്യങ്ങൾ സാധുവല്ലതന്നെ. അർത്ഥകാമങ്ങളിലുള്ള ആര്യബ്രാഹ്മണരുടെ ആസക്തിമൂലം, ധർമ്മവിരുദ്ധമായ ശാസനങ്ങൾ നിറച്ചുവെച്ച മനുസ്മൃതി, ശ്രുതിതത്വങ്ങളുടെ നിഷേധമായതിനാൽ നിലനിൽക്കില്ലെന്നു സാരം. അമ്മാതിരിയുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങളാണ്, അടിസ്ഥാനപരമായി മനുസ്മൃതി മനുഷ്യവിരുദ്ധമല്ലെന്നും, മറിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങൾ പ്രക്ഷിപ്തങ്ങളാണെന്നുമുള്ള മനുവാദികളുടെ മഹത്വപ്പെടുത്തലിന്റെ ആധാരം. അതിലെ വസ്തുത എന്തുതന്നെയായാലും, ഇന്ന് നമുക്കു മുന്നിലുള്ള ആ പുസ്തകത്തെ മുൻനിറുത്തിയാണ് അതിന്റെ നിർവ്വാഹകർ തങ്ങളുടെ കാര്യപരിപാടികൾ ഇവിടെ നടപ്പാക്കിയത് എന്നതിനാൽ, അത് മനുഷ്യകുലത്തിന് മൊത്തം മാനക്കേടുണ്ടാക്കുന്നതാണ് എന്നകാര്യത്തിൽ സംശയമില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട്, പ്രക്ഷിപ്തങ്ങളെന്നപേരിൽ കു

റച്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ ഒഴിവാക്കിയാൽപോലും മനുസ്മൃതി മാനവരാശിക്ക് സ്വീകാര്യമാകുന്നില്ല. അത്രമേൽ മാരകമായ പരുക്കാണ് ആ പുസ്തകം ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിന്റെ ചിന്തകളിലും പ്രവൃത്തികളിലും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

ലക്ഷ്യം മാർഗ്ഗത്തെ സാധൂകരിക്കുമോ?

എന്തുകൊണ്ട് പുരാണേതിഹാസങ്ങൾക്കു വിപരീതമായ അത്രമേൽ പിന്തിരിപ്പൻ ചട്ടങ്ങൾ പ്രക്ഷിപ്തമായോ അല്ലാതെയോ മനുസ്മൃതിയിൽ എഴുതിച്ചേർക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണെങ്കിൽ,ചുരുങ്ങിയവാക്കുകളിൽ നൽകാവുന്ന ഉത്തരമിതാണ്: ഇതിഹാസപുരാണങ്ങൾ തികച്ചും ആദ്ധ്യാത്മിക ലക്ഷ്യങ്ങൾ മാത്രം മുൻനിർത്തി രചിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. അതുകൊണ്ട്, മനുഷ്യരുടെ മോക്ഷം എന്ന മുഖ്യലക്ഷ്യം മാത്രമാണ് അവയുടെ സൃഷ്ടിരഹസ്യം. അധികാരത്തിന്റെയും സമ്പത്തിന്റെയും സംരക്ഷണം അവയിലെ പരിഗണനാവിഷയമല്ല. എന്നാൽ, മനുസ്മൃതി തീർത്തും ലൗകികമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ശാസനങ്ങളുടെ സംഹിതയാണ്. അതിനാൽത്തന്നെ സമൂഹത്തിലെ നിയന്ത്രകനിരയിലുള്ളവരുടെ താത്പര്യങ്ങൾ പരിപാലിക്കുന്നതിനാണ് അതിൽ പരിഗണന നൽകിയിട്ടുള്ളത്. ആ കാര്യം മറച്ചുവെച്ച് മനുസ്മൃതിയെ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികഗ്രന്ഥമെന്ന നിലയിലേക്ക് ഉയർത്തിക്കാണിക്കാനും അതിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ചട്ടങ്ങൾക്ക് ദൈവികമായ പരിപ്രേക്ഷ്യം നേടാനും അത് വിദഗ്ദമായി പ്രചരിപ്പിച്ച് അംഗീകാരം നേടിയെടുക്കാനും സമൂഹത്തിനുമേൽ നടപ്പാക്കാനും സാധിച്ചതാണ് ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ ജയം.വ്യക്തമായ ആസൂത്രണത്തോടെ, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം നടത്തിയ അത്തരം അപനിർമ്മിതികൾ തിരിച്ചറിയാതെപോയതാണ് മറ്റുള്ളവരുടെ പരാജയം.

ചാതുർവർണ്യം വേദങ്ങളിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു എന്ന് പന്ത്രണ്ടാമധ്യായത്തിലെ തൊണ്ണൂറ്റിയേഴാം ശ്ലോകത്തിൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്ന മനു, ആ ശാസ്ത്രം(മനുസ്മൃതി) ഗ്രഹിച്ചാൽ നാലുവേദങ്ങളും ഗ്രഹിക്കുന്ന അത്ര പുണ്യമുണ്ടാകുമെന്നും, അത് ഏതു കൊടിയപാപത്തിനുമുള്ള പരിഹാരമാണെന്നും(ശ്ലോകം:125), താൻതന്നെയാണ് സർവ്വചരാചരനിയന്താവായ പരമപുരുഷനെന്നും വരെ പറയാനുള്ള ധൈര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതായും കാണാം: ആ പരമപുരുഷനെ ചിലർ അഗ്നിയെന്നും ചിലർ മനുപ്രജാപതിയെന്നും ചിലർ ഇന്ദ്രനെന്നും ചിലർ പ്രാണനെന്നും മറ്റു ചിലർ ശാശ്വതബ്രഹ്മമെന്നും പറയുന്നു.(ഏതമേകേ വദന്ത്യഗ്നിം മനു മന്യേ പ്രജാപതിം/ ഇന്ദ്രമേകേ പരേ പ്രാണമപരേ ബ്രഹ്മ ശാശ്വതം -ശ്ലോകം:123). സ്മൃതിയുടെ ആദ്യ അധ്യായത്തിൽ പരമാത്മാവിൽനിന്നും പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് വിവരിക്കുന്ന ഭാഗത്ത്, ജലം,സ്വർഗ്ഗം,പൃഥ്വി,ആകാശം,അഷ്ടദിക്കുകൾ,സമുദ്രം,ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ,കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ എന്നിവയും, സകലർക്കുമുള്ള നാമങ്ങൾ, കർമ്മങ്ങൾ, ലൗകികവ്യവസ്ഥിതി എന്നിവയും, മൂന്നുവേദങ്ങളും, കാലം, കാലവിഭാഗങ്ങൾ, നദികൾ, ഗ്രഹങ്ങൾ, നക്ഷത്രങ്ങൾ,പർവ്വതങ്ങൾ, സമതലങ്ങൾ,വാക്ക്, നിമ്നോന്നത സ്ഥാനങ്ങൾ, തപസ്സ്,സന്തോഷം,ആശ, ക്രോധം എന്നിവയും, ധർമ്മവും അധർമ്മവും, ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ-വൈശ്യ-ശൂദ്രവർണ്ണങ്ങളും ക്രമാനുഗതമായിസൃഷ്ടിച്ചത് അഞ്ച് മുതൽ 31വരെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങളിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു. അതിനുശേഷമാണ്, ബ്രഹ്മാവ് തന്റെ

ശരീരം പകുത്ത് സ്ത്രീയെയും പുരുഷനെയും സൃഷ്ടിച്ചത്. ബ്രഹ്മശരീരത്തിൽനിന്നുളവായ സ്ത്രീ-പുരുഷന്മാരുടെ മൈഥുനകർമ്മത്തിൽക്കൂടി വിരാട്ട്പുരുഷനെ സൃഷ്ടിച്ചു. ആ വിരാട്ട്പുരുഷൻ തപസ്സാചരിച്ച് ആരെ സൃഷ്ടിച്ചുവോ അവനാണ് 'സർവ്വ ജഗത്തുക്കളുടെയും സ്രഷ്ടാവായ ഞാൻ' എന്ന് മനു പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. (ശ്ലോകം:32,33). നാലു വർണ്ണങ്ങളിലായി വിഭജിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യരുടേതടക്കം സർവ്വതിന്റെയും സൃഷ്ടി നടന്നതിനുശേഷം, സ്വയംഭൂവായി ഉണ്ടായി എന്നു പറയുന്ന മനു എങ്ങനെയാണ് സകലജഗത്തുക്കളുടെയും സ്രഷ്ടാവാകുന്നത്?

സർവ്വതിനെയും സൃഷ്ടിച്ച ഞാൻ പറയുന്നതൊക്കെ തൊണ്ടതൊടാതെ വിഴുങ്ങിക്കൊള്ളണമെന്ന ദാർഷ്ട്യത്തിനപ്പുറം അധികാരികതയൊന്നും മേൽ വാക്കുകൾക്കില്ല. മനുഷ്യരെ പുരുഷനും സ്ത്രീയുമായി സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും വളരെ മുൻപേ തന്നെ, നാലു വർണ്ണികളാക്കി വിഭജിച്ചു എന്നു പ്രസ്താവന നടത്താൻ അതിബുദ്ധി കാണിച്ച സ്മൃതികർത്താവിന്റെ ജാഗ്രത സ്വന്തംകാര്യത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ പാളിപ്പോയത് സത്യത്തിന്റെ വിജയമാണ്; ഒരിക്കലും മൂടിവെയ്ക്കാനാവാത്ത സനാതനസത്യത്തിന്റെ വിജയം. അത്തരം സത്യങ്ങളാണ് മനുഷ്യരെയൊക്കെ മനുഷ്യരായി കാണുന്നവർക്ക് മനുസ്മൃതി എന്ന പുസ്തകത്തെ അസ്വീകാര്യമാക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവിനോളം അധികാരികതയുണ്ടാക്കാൻ നടത്തിയ ഒരുവിക്രിയയാണെങ്കിലും, അത് മനുസ്മൃതിയുടെ വിശ്വാസ്യതയെ ഹനിക്കുന്ന ഒന്നായി മാറി.

മനുസ്മൃതി എന്തുകൊണ്ടു സ്വീകാര്യമല്ലെന്ന് മനു പറയുന്നു

എന്തുകൊണ്ട് മനുസ്മൃതി മനുഷ്യവംശത്തിനു സ്വീകാര്യമല്ല എന്നതിനും പ്രമാണം അതിൽത്തന്നെയുണ്ട് എന്നതാണ് ഏറെ കൗതുകകരം. മനുസ്മൃതി ഒരു മഹത്തായ സൃഷ്ടിയാണെന്ന് ഇനിയും വിശ്വസിക്കുന്നവരെ മനുവിന്റെ, അല്ലെങ്കിൽ ഭൃഗുവിന്റെ ആ വചനങ്ങളിലേക്കു സവിനയം ക്ഷണിക്കുന്നു:

- ✓ പിതൃക്കൾ, ദേവന്മാർ, മനുഷ്യർ എന്നിവർക്ക് വേദമത്രെ അവരുടെ ശാശ്വതമായ കണ്ണ്. ആ വേദം മനുഷ്യർക്കു നിർമ്മിക്കാവുന്നതല്ല. പ്രത്യക്ഷാദി പ്രമാണംകൊണ്ടും വേദം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതല്ല.(പിതൃദേവ മനുഷ്യാണാം വേദശ്ചക്ഷു സനാതനം/ ആശക്യം ചാ പ്രമേയം ച വേദ ശാസ്ത്രമിതി സ്ഥിതിഃ –അധ്യായം:12, ശ്ലോകം:94).(മനുഷ്യർക്കെല്ലാമാണ്; ബ്രാഹ്മണർക്കു മാത്രമല്ല).
- ✓ വേദബാഹ്യങ്ങളായ സ്മൃതികളും വേദവിരുദ്ധമായ ദർശനങ്ങളും പരലോകത്തിൽ നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളാണ്; കാരണം അവ നരകപ്രാപ്യങ്ങളാണ്.(യേ വേദബാഹ്യ സ്മൃതിയോ യാശ്ച കാശ്ച കുദൃഷ്ടയഃ/ സർവാസ്താ നിഷ്ഫല പ്രേതൃതമോനിഷ്ഠാ ഹിതാ സ്മൃതാഃ -അധ്യായം:12, ശ്ലോകം:95).

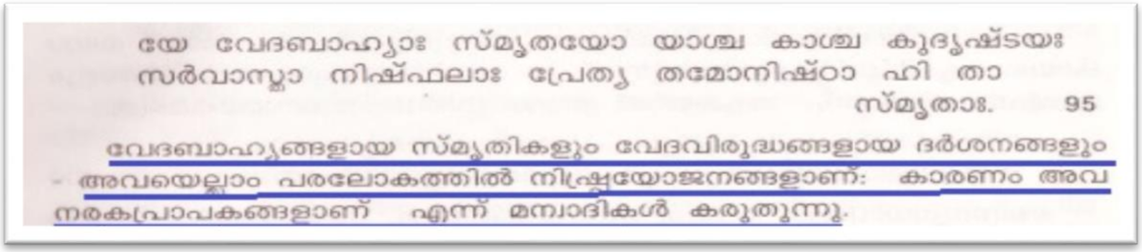
യേ വേദബാഹ്യാഃ സ്മൃതയോ യാശ്ച കാശ്ച കുദൃഷ്ടയഃ
സർവാസ്താ നിഷ്ഫലാഃ പ്രേത്യ തമോനിഷ്ഠാ ഹി താ
സ്മൃതാഃ. 95

വേദബാഹ്യങ്ങളായ സ്മൃതികളും വേദവിരുദ്ധങ്ങളായ ദർശനങ്ങളും - അവയെല്ലാം പരലോകത്തിൽ നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളാണ്: കാരണം അവ നരകപ്രാപകങ്ങളാണ് എന്ന് മന്വാദികൾ കരുതുന്നു.

- ✓ വേദത്തിൽനിന്ന് അന്യമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളൊക്കെ, പൗരുഷേയങ്ങളും ആദിയോടുകൂടിയവയും, അതിനാൽ സാന്തങ്ങളുമാകുന്നു. അവ ഇദാനീന്തങ്ങളായതിനാൽ നിഷ്ഫലവും അസത്യവുമാകുന്നു.(ഉത്പദ്യന്തേ വിനശ്യന്തി ധ്യാന്യതോƒന്യാനി കാനിചിത്/ താന്യർ വാക് കാലിക തയാ നിഷ്ഫലാന്യനൃതാനി -അധ്യായം:12, ശ്ലോകം:95).

മനുസ്മൃതിയിലെ അവസാനാധ്യായത്തിന്റെ ഭാഗമായ മേൽ ശ്ലോകങ്ങൾ തന്നെയാണ് സർവ്വർക്കും ഹിതകരം. മനുസ്മൃതി അനുശാസിക്കുന്നതായി പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യവിരുദ്ധമാമൂലുകളെ അസാധുവാക്കാൻ ശേഷിയുള്ള സത്യങ്ങളുടെ ഭണ്ഡാരം, ഒരർത്ഥത്തിൽ ആ ഗ്രന്ഥം തന്നെയാണ്. ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമായത് ഒന്നും, സ്മൃതി പറഞ്ഞാലും മഹാന്മാർ പറഞ്ഞാലും സ്വീകാര്യമല്ല. മാത്രവുമല്ല, അപൗരുഷേയമായ പൗരാണികകൃതികളിൽ സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അഴിച്ചുപണി നടത്തി അശുദ്ധമാക്കിയവരെക്കാൾ, അവ നിഷ്കർഷിക്കുന്നതായി പ്രചാരത്തിലുള്ള വിധികളും വിലക്കുകളും ശിരസ്സാവഹിച്ചു ബഹുമാനത്തോടെ സ്വീകരിച്ച മനുഷ്യർ തന്നെയാണല്ലോ യഥാർത്ഥ ബ്രഹ്മവാദികൾ. ആ ആദരവു കാത്തുസൂക്ഷിക്കാത്ത മനുസ്മൃതി അസ്വീകാര്യമാണെന്നാണ് മനുവും പറയുന്നത്. മാറിയകാലക്രമത്തിൽ മാത്രമാണ് മനുസ്മൃതിയിലെ മാനവവിരുദ്ധ ശാസനങ്ങളെ തള്ളിപ്പറയാൻ അതിന്റെ പ്രായോജകർ തയ്യാറാകുന്നത്.ആ ഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ അസാധുവാകുന്നതിനേക്കാൾ ലാഭം, അതിലെ കുറച്ചു നിബന്ധനകൾ ഒഴിവാക്കുന്നതാണെന്ന അതിബുദ്ധി മാത്രമാണ് ആ തിരുത്തിനു പിന്നിലെ പ്രേരകശക്തി.

ശൂദ്രന്റെ കാതിലൊഴിക്കാൻ ഈയം ഉരുക്കിയതാര്?

മനുസ്മൃതിയെപ്പറ്റി അറിവുവെച്ചകാലംതൊട്ട് കേട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ആരോപണമാണ്, വേദം കേൾക്കുന്ന ശൂദ്രരുടെ കാതിൽ ഈയം ഉരുക്കിയൊഴിക്കാൻ നൽകുന്ന നിർദ്ദേശം. എന്നാൽ,മനുസ്മൃതി വിശദമായി പരിശോധിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിലായ ഏറ്റവും കൗതുകകരമായ വസ്തുത ആ കൃതിയിൽ അത്തരമൊരു പരാമർശമില്ല എന്നതാണ്. അപ്പോൾ, ശൂദ്രന്റെകാതിൽ ഒഴിക്കാൻ സ്മൃതി ഉരുക്കിസജ്ജമാക്കാത്ത ഈയത്തിന്റെ ഇല്ലാക്കഥ നമ്മുടെ കാതുകളിൽ പകർന്നുതന്നത് ആരാണ്? ഇക്കാലമത്രയും വാമൊഴിയായും വരമൊഴിയായും കൊണ്ടുനടന്നതാരാണ്?മനുസ്മൃതിയുടെ ശൂദ്രവിരുദ്ധതയെ വിമർശിച്ചവരോ, ശൂദ്രർ വേദം കേൾക്കരുത് എന്നു വാശിയുള്ളവരോ? ആ അന്വേഷണം അനാവൃതമാക്കുന്നത് മറ്റൊരു വലിയ അട്ടിമറിയാണ്.

മനുസ്മൃതിയിൽ, ശൂദ്രവിരുദ്ധ പരാമർശങ്ങൾക്കും അവരെ നട്ടെല്ലു നിവർത്താൻ അനുവദിക്കാത്ത നിയമങ്ങൾക്കും അതിന് വിപരീതമായി തലയുയർത്തുന്നവരെ തകർത്തില്ലാതാക്കുന്നതിനുള്ള നിഷ്ഠൂരദണ്ഡവിധികൾക്കും യാതൊരുപഞ്ഞവുമില്ലെന്ന് നാം കണ്ടല്ലോ. അതെല്ലാം തന്നെ ബ്രാഹ്മണർക്ക് സംരക്ഷണമൊരുക്കുന്നതിനും അവരുടെ സാമ്പത്തിക-സാമൂഹികനില ഭദ്രമാക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയാണ്.അതിന്റെ നിഷ്കപടമായ പ്രേരണ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ പത്താമദ്ധ്യായത്തിലെ 129ആം ശ്ലോകത്തിലൂടെ പുറത്തുചാടുന്നുണ്ട്: 'കഴിവുണ്ടെങ്കിലും ശൂദ്രൻ ധനം സഞ്ചയിച്ചു വെയ്ക്കരുത്; എന്തെന്നാൽ ധനം നേടുന്ന ശൂദ്രൻ

ബ്രാഹ്മണരെത്തന്നെ പീഡിപ്പിക്കും'.(ശക്തേനാപി ഹി ശൂദ്രേണ ന കാര്യോ ധനസഞ്ചയഃ/ശൂദ്രോ ഹി ധനമാസാദ്യ ബ്രാഹ്മണാനേവ ബാധതേ):

> ശക്തേനാപി ഹി ശൂദ്രേണ ന കാര്യോ ധനസഞ്ചയഃ
> ശൂദ്രോ ഹി ധനമാസാദ്യ ബ്രാഹ്മണാനേവ ബാധതേ. 129
>
> കഴിവുണ്ടെങ്കിലും ശൂദ്രൻ ധനം സഞ്ചയിച്ചുവെയ്ക്കരുത്; എന്തെന്നാൽ ധനം നേടിയ ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണരെത്തന്നെ പീഡിപ്പിക്കും.
>
> കുടുംബം പുലർത്താൻ വേണ്ടതിൽ കവിഞ്ഞു നേടരുത്: നേടിയാൽ ധനമദംകൊണ്ടു ദ്വിജസേവ വെടിയും.

ക്ഷത്രിയരിലും വൈശ്യരിലും ഭയമുണ്ടാക്കി സമ്പന്ന സമൂഹമായ ബ്രാഹ്മണർക്ക്, തങ്ങൾക്കു കൈവന്ന ആർഭാടങ്ങൾ യഥാവിധി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് ഒരു ദാസ്യസമൂഹം ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരുന്നു. വിധേയത്വമുള്ള അത്തരമൊരു വിഭാഗത്തെ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാകാം, ഇത്രമേൽ കടുത്ത വിവേചനങ്ങൾ ശൂദ്രർക്കുമേൽ ഏർപ്പെടുത്തിയത്. ഒരു ആശ്രിതസമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് ഏറ്റവും അത്യാവശ്യമായ ഘടകം, അവരെ സാമ്പത്തികമായും സാമൂഹികമായും തകർക്കുകയാണെന്ന് ബ്രാഹ്മണ്യം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതിനുള്ള പദ്ധതിയാണ് മനുസ്മൃതി നിഷ്കർഷിക്കുന്ന നിയമങ്ങളിലൂടെ നടപ്പാക്കപ്പെട്ടത്. ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും ജാത്യാചാരപരവുമായ സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങൾക്കപ്പുറം, വേദങ്ങളുടെയും മറ്റു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും സംരക്ഷണം ആര്യന്മാരുടെ ഉദ്ദേശ്യമേ ആയിരുന്നില്ല. ആയിരുന്നെങ്കിൽ, അപൗരുഷേയം എന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അവർ ഇത്രമാത്രം തിരുത്തൽ നടത്തുമായിരുന്നില്ല. കൊടിയ വിവേചനങ്ങളിലൂടെയും കൃത്യമായ തൊഴിൽ വിഭജനങ്ങളിലൂടേയും, ഒരു ശൂദ്രനും വേദപഠനത്തിന് തയ്യാറാകില്ല എന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിൽ വിജയിച്ച ജാതിബ്രഹ്മണ്യത്തിന്, അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അതു ലംഘിക്കാൻ വരുന്നവരെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയമോ ലംഘിക്കപ്പെട്ടാൽ കൊടുക്കേണ്ട ശിക്ഷയെപ്പറ്റിയോ ചിന്തയുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നുവേണം അനുമാനിക്കാൻ. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം വേദപഠനത്തിനു മുതിർന്നാൽ ശൂദ്രർക്കു നൽകേണ്ട ശിക്ഷകൾ മനുസ്മൃതി എഴുതിച്ചേർക്കാതിരുന്നത്. വേദം കേൾക്കുന്ന ശൂദ്രനുള്ള ശിക്ഷയായി, കാതിൽ ഈയമുരുക്കിയൊഴിക്കാൻ മനു നിർദ്ദേശിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്ന നിയമം പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് ഇത്ര പ്രചാരത്തിലായത്? അതും ഒരു ബ്രാഹ്മണ്യസൃഷ്ടിയായ കള്ളപ്രചരണമായിത്തന്നെ കാണേണ്ടിവരുന്നു. കാരണം,വേദങ്ങൾ ശ്രുതിപ്രധാനമാണ്. അവ പഠിക്കുന്നതുപോലെതന്നെയോ അതിനേക്കാൾ കൂടുതലായോ ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നത് കേൾക്കുന്നതിലൂടെയാണ്. അതിനാൽ, യദൃച്ഛയാപോലും ഒരു ശൂദ്രനും വേദമന്ത്രങ്ങൾ കേൾക്കരുതെന്ന അധമചിന്തയാകാം മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രചരണത്തിലൂടെ ഭയം വിതച്ചവരുടെ ഗൂഢമായ പ്രേരകലക്ഷ്യം.

വേദങ്ങളും, മഹാഭാരതവും ഭാഗവതവും രാമായണവും അടക്കമുള്ള കൃതികളും ശ്രവണത്തിന്റെ മഹത്വം അടിവരയിട്ടു പറയുന്നുണ്ട്. ശ്രവണം, മനനം, നിദിധ്യാസനം(ധ്യാനം) എന്നതാണ് ഹൈന്ദവമോക്ഷപദ്ധതിതന്നെ. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ശ്രവണം മാത്രം മതി മോക്ഷപ്രാപ്തിക്ക് എന്നത് ഏറ്റവും നന്നായറിയുന്നത് ബ്രാഹ്മ

ണർക്കാണല്ലോ. കടുത്ത ജാതിവിവേചനത്തിന്റെയും കൃത്യമായ തൊഴിൽ വിഭജനത്തിന്റെയും ഫലമായി നിരക്ഷരരായി മാറിയ ശൂദ്രർ, സംസ്കൃതഭാഷ പഠിക്കുമെന്നോ വേദങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുമെന്നോ ഉള്ള ഭീതി ബ്രാഹ്മണർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അബദ്ധത്തിൽ അവ കേട്ടുപോലും അന്ത്യജർ മോക്ഷം നേടരുത് എന്നും, 'അശുദ്ധ ജന്മങ്ങളായി വീണ്ടുംവീണ്ടും ശൂദ്രകുലത്തിൽ പിറന്നു' തങ്ങളുടെ അടിമകളായി ദാസ്യവേല ചെയ്യണമെന്നും അവർ ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കാം. ശൂദ്രനു മോക്ഷം ലഭിക്കാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗമായി മനുസ്മൃതി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണസേവയിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും ശൂദ്രൻ ഒഴിഞ്ഞുപോകാതിരിക്കാൻ അവർ കണ്ടെത്തിയ ഉപായമായിരിക്കണം ആ ഈയപ്രയോഗത്തിന്റെ കഥ. അതൊരു പേടിപ്പെടുത്തൽ തന്ത്രമായിരുന്നു. ആ പ്രചാരണം കൊണ്ടുള്ള മെച്ചം ആർക്കാണെന്നു ചിന്തിച്ചാൽ മതി അതിന്റെ ഉത്ഭവമറിയാൻ.(ഗൗതമധർമ്മസൂത്രത്തിൽ ആ പരാമർശമുണ്ട്. അധ്യായം:16)

മനുസ്മൃതിയെ എതിർക്കുന്നവർ ആ പ്രയോഗം വ്യാപകമായി എടുത്തുപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ആ പ്രചാരണത്തിന്റെ ആരംഭം മനുസ്മൃതി വായിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവരിൽനിന്നുമാകാനാണ് സാധ്യത. മാറിയ ലോകക്രമത്തിലും, ശൂദ്രരടക്കമുള്ള ഭൂരിപക്ഷത്തിനും വേദപഠനത്തിനുള്ള അധികാരമില്ലെന്നുവരുത്തിത്തീർക്കേണ്ടത് മനുവാദികളുടെ നിലനിൽപ്പിന് അനിവാര്യമാണ് എന്നതാകാം ആ പ്രചാരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. അല്ലെങ്കിൽ,മനുസ്മൃതി പഠിക്കുകയും പ്രയോഗതലത്തിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ഉദ്യമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ, അത്തരമൊരു ശിക്ഷ ആ പുസ്തകം നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ലെന്ന് തുറന്നുപറയാനും, മനുവിനുമേൽ പതിച്ച ആ ആരോപണം നിവൃത്തിക്കാനും ശ്രമിക്കുമായിരുന്നു. ചാതുർവർണ്യം ഭഗവാൻകൃഷ്ണന്റെ സൃഷ്ടിയാണെന്ന് ഭഗവത്ഗീതയിലെ അരശ്ലോകമവതരിപ്പിച്ച് സമർത്ഥിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതുപോലെയും, ശംബൂകനെ ശ്രീരാമൻ ഹനിച്ചത് ശൂദ്രന് തപസ്സുചെയ്യാൻ അവകാശം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നു പ്രചരിപ്പിച്ച് സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതുപോലെയുമുള്ള അനവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ നമുക്കു മുന്നിൽ ഉള്ളപ്പോൾ, ഇതും അതുപോലെ ഒരു തന്ത്രമാണെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഭഗവാൻ കൃഷ്ണന്റെയും ശ്രീരാമന്റെയും മഹിമ കളങ്കപ്പെട്ടാലും, ഭഗവത്ഗീതയും വേദങ്ങളും തെരുവിൽകിടന്നു കത്തിയാലും, തങ്ങളുടെ സ്ഥാപിതതാത്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടണമെന്നുമാത്രം ചിന്തയുള്ളവർ ആ പ്രചാരണത്തിനു മനുവിനെ മറയാക്കിയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതില്ല. അതിനാൽ,വേദംശ്രവിക്കുന്ന ശൂദ്രന്റെ കാതിലൊഴിക്കാൻ ഈയമുരുക്കിയത് മനുവല്ല; മനുവാദികളാണെന്ന് ഉറപ്പിക്കാം.

ഇവിടെയും, പഴി മുഴുവൻ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനുമേൽ ആരോപിച്ച് ആർക്കും രക്ഷപ്പെടാനാകില്ല. അവർ സ്വന്തം സമൂഹത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുക മാത്രമാണു ചെയ്തത്. അവരുടെ വാക്കു വിശ്വസിച്ച്, എടുത്തുചാടി അസത്യങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കാനും, അർഹതയില്ലാത്തവരെന്നു സ്വയം പഴിച്ച് ഒതുങ്ങിമാറാനും, ആ പുസ്തകം കത്തിക്കാനും തുനിഞ്ഞവർ, ഒരുവട്ടമെങ്കിലും മനുസ്മൃതി വിമർശനബുദ്ധിയോടെ വായിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, വസ്തുത കണ്ടെത്താമായിരുന്നു. ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ അസത്യവചനങ്ങൾ അനാവരണംചെയ്ത് അത്തരത്തി

ലുള്ള കുതന്ത്രങ്ങൾ തകർക്കാമായിരുന്നു. പരമമായ അറിവിനുമേൽ ഓരോ മനുഷ്യനുമുള്ള അവകാശം ഉരുക്കുപോലെ ഉറപ്പിച്ചെടുക്കാമായിരുന്നു.

മനുസ്മൃതി എഴുതിയതാര്? മനുവോ മാരീചനോ?

പണ്ടുകാലത്തു വേദങ്ങൾ പഠിച്ചിരുന്നത് ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ, വേദം പഠിച്ചവരെയാണ് ബ്രാഹ്മണർ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടു സമൂഹത്തിൽ അവർക്കു കിട്ടിയ പ്രത്യേക പരിഗണന, കാലാന്തരത്തിൽ അവകാശമായും അധികാരമായും മാറുകയാണുണ്ടായത്. ആ അധികാരം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി, മനുസ്മൃതിയിലേതടക്കമുള്ള വചനങ്ങളെ അവലംബമാക്കി അബ്രാഹ്മണരെയും സ്ത്രീകളെയും മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ ഒന്നും ഇല്ലാത്തവരായി അകറ്റിനിറുത്തിയപ്പോഴും, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം അനീതി കാണിച്ചപ്പോഴും, അത്രമേൽ കൊടിയ അപരാധങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള വാതിൽതുറക്കലല്ല ലക്ഷ്യമിട്ടിരുന്നത് എന്നു വ്യക്തമാകുന്ന ഏതാനും സൂചനകളും നമുക്ക് മനുസ്മൃതിയിൽ കാണാനാകുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതിലൂടെ ഒന്നു കണ്ണോടിക്കാം:

- ✓ സ്ത്രീയോ ശൂദ്രനോ ഏതെങ്കിലും ശ്രേയസ്കരമായകർമ്മം ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ വിവേകി അവയൊക്കെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ മനസ്സിനു സന്തോഷം തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങളും ആനുകാര്യമാകുന്നു.(യദി സ്ത്രീ യ ദ്യവരജഃ ശ്രേയ കിഞ്ചിത് സമാചരേത്/ തത്സർവമാചരേദ് യുക്തൊ യത്ര ചാസ്യ രമേന്മനഃ -അധ്യായം:02, ശ്ലോകം:223)
- ✓ ശ്രദ്ധാവാൻ ശ്രേയസ്കരമായ വിദ്യകൾ ശൂദ്രനിൽനിന്നുപോലും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മോക്ഷധർമ്മം ചണ്ഡാലനിൽനിന്നുപോലും ഗ്രഹിക്കുക.ഉത്തമകന്യയെ അധമകുലത്തിൽനിന്നായാലും പരിഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. (ശ്രദ്ധധാന ശുഭാം വിദ്യാമാദദീതാവരാദപി/അന്ത്യാദപി പരം ധർമ്മം സ്ത്രീരത്നം ദുഃശ്ശകുലാദപി -അധ്യായം:02, ശ്ലോകം:238)
- ✓ ബ്രാഹ്മണനായ അദ്ധ്യാപകനെ ലഭിക്കാത്തപക്ഷം,ബ്രഹ്മചാരിക്ക് അബ്രാഹ്മണനായ ഗുരുവിൽനിന്ന് വിദ്യ അഭ്യസിക്കാവുന്നതാണ്.അധ്യയനം അവസാനിക്കുന്നതുവരെ ഗുരുവിനെ അനുഗമിക്കുകയും ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ചെയ്യണം.(അബ്രാഹ്മണാദധ്യയനമാപത് കാലേ വിധീയതേ/ അനുവ്രജ്യാ ച ശുശ്രൂഷാ യാവദധ്യയനം ഗുരോ -അധ്യായം:02, ശ്ലോകം:241)

രണ്ടാമധ്യായത്തിലെ മേൽപ്പറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തെത്തുടർന്ന്(ശ്ലോകം:241) വരുന്ന ഭാഗത്തുകാണുന്ന, അപ്രകാരം ഒരു സാധ്യതയെ ഒഴിവാക്കുന്നതിന് ശ്രമിക്കുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്മൃതികാരൻ എഴുതിയതാണോ, അല്ലെങ്കിൽ മനുവിനെ മറയാക്കി മതം പിടിക്കാനിറങ്ങിയവർ എഴുതിക്കയറ്റിയതാണോ എന്നതു ചിന്തനീയമാണ്. അത്തരത്തിലുള്ള ഇടപെടലുകൾ മനുസ്മൃതിയിൽ ഉടനീളം കാണാമെങ്കിലും.

മനുസ്മൃതിയിലെ അവസാനഅധ്യായത്തിന്റെ സമാപ്തഭാഗത്ത്, നൂറ്റൊൻപതാം ശ്ലോകത്തിൽ സ്മൃതി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ സംശയം വന്നാൽ എന്തുചെയ്യണമെന്നാണെങ്കിൽ, ശിഷ്ടനായ ബ്രാഹ്മണൻ എന്തു പറയുന്നുവോ അത് ധർമ്മമെന്നു സംശയംകൂടാതെ സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളണം. തുട

ർന്ന്,അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ മനുസ്മൃതി ആരെയാണ് ശിഷ്ടനായ ബ്രാഹ്മണനായി കാണേണ്ടതെന്നു നിർവ്വചിക്കുന്നുണ്ട്: യഥാവിധി ബ്രഹ്മചര്യമനുഷ്ഠിച്ചു വേദവും വേദോപബൃംഹണങ്ങളായ പുരാണേതിഹാസങ്ങളും അധ്യയനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാണ് ശിഷ്ടരായ ബ്രാഹ്മണർ. 'വിധിപ്രകാരം ബ്രഹ്മചര്യവ്രതമനുഷ്ഠിക്കാതെയും, സന്ധ്യാദി നിത്യകർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിക്കാതെയും ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ ജനിച്ചു എന്ന മേന്മകൊണ്ടുമാത്രം ഒന്നിനും അധികാരിയാകുന്നില്ല' എന്ന 114ആം ശ്ലോകത്തിലെ വിശദീകരണവും, അതിനടുത്ത ശ്ലോകത്തിലെ 'ധർമ്മമറിയാത്ത തമോമൂർത്തികളായ മൂഢന്മാർ ഏതൊന്ന് ധർമ്മമെന്നു വിധിക്കുന്നുവോ, അവരുടെ പാപം നൂറിരട്ടിയായി വിധികർത്താക്കളെ ബാധിക്കുന്നു' എന്ന ശിക്ഷാനിർണ്ണയവും കാണാതെ പോകുന്നിടത്താണ് വാസ്തവത്തിൽ ധർമ്മം പരാജയപ്പെടുന്നത്. ജനനത്തിലൂടെ പതിച്ചു കിട്ടിയതായി ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം അവകാശപ്പെടുകയും ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അധികാരങ്ങളൊക്കെ, അബ്രാഹ്മണരുടെ അജ്ഞതയുടെ ഫലം മാത്രമാണെന്നു തീർച്ച. മനുസ്മൃതി ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിമർശനബുദ്ധിയോടെ പഠിച്ച്, അവയിലെ പ്രതിലോമകരമായ നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ മുനയൊടിക്കാൻ തുനിയാതെ, പുസ്തകം കത്തിക്കലാണ് പ്രശ്നപരിഹാരമെന്ന ഒളിച്ചോടൽവിദ്യ നടപ്പാക്കിയവരും അതേകുറ്റം തന്നെയാണ് ചെയ്തത്. അവർ, ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ ചൂഷണത്തിന് നിന്നുകൊടുക്കാൻ അബ്രാഹ്മണരെയും സ്ത്രീകളെയും വിട്ടുകൊടുക്കുകയായിരുന്നു. ആ കർത്തവ്യലോപത്തിന്റെ വിലയാണ് ഇപ്പോഴും ഭാരതത്തിലെ ഒരു വിഭാഗം ജനങ്ങൾ കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

മനു എന്ന ബ്രഹ്മപുത്രനായ പ്രജാപതി ഇത്രമേൽ വേദവിരുദ്ധമായ നിയമങ്ങൾ മനുഷ്യർക്കുമേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുമോ എന്ന അന്വേഷണം ചെന്നെത്തുന്നത്, ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു അപനിർമ്മാണത്തിന്റെ അകത്തള രഹസ്യങ്ങളിലേക്കാണ്. സുംഗരാജവംശസ്ഥാപകനായ പുഷ്യമിത്രസുംഗന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം, സുമതിഭാർഗ്ഗവനെന്ന സാമവേദിബ്രാഹ്മണനാണ് മനുസ്മൃതി എഴുതിയുണ്ടാക്കിയതെന്ന് ഡോ.അംബേദ്ക്കറെയും കെ.പി.ജയ്സ്വാളിനെയും പോലുള്ള ചില ചരിത്രകാരന്മാരും സമർത്ഥിക്കുന്നു. എ.ഡി.നാലാംനൂറ്റാണ്ടിൽ രചിക്കപ്പെട്ടതായി കരുതുന്ന നാരദസ്മൃതിയിലും മനുസ്മൃതിയുടെ കർത്താവ് സുമതിഭാർഗ്ഗവനാണെന്ന പരാമർശമുണ്ട്. മനുസ്മൃതി ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും അതിനെ ഭാരതത്തിന്റെ നിയമമായി സ്വീകരിക്കുന്നതിനും പുഷ്യമിത്രസുംഗനെ പ്രേരിപ്പിച്ച സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങൾ കൂടി അറിഞ്ഞാലേ ആ അപനിർമ്മാണത്തിന്റെ കുടിലത വ്യക്തമാകൂ. ഭാരതീയ സമൂഹത്തെ കീഴ്മേൽ അട്ടിമറിച്ച ആ ചരിത്രാധ്യായം കാണുക:

മൗര്യസാമ്രാജ്യാധിപതിയായിരുന്ന അശോകചക്രവർത്തിയുടെ ശാസനകാലത്ത്, ആര്യസമൂഹങ്ങൾ വലിയ സ്വത്വപ്രതിസന്ധിയാണ് നേരിട്ടത്. അശോകൻ ബുദ്ധമതത്തെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഔദ്യോഗിക മതമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ജാതിപരമായ വിവേചനങ്ങൾ നിരോധിക്കുകയും മൃഗബലി ഉൾപ്പെടുന്ന യജ്ഞങ്ങളും യാഗങ്ങളും തടയുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണരുടെ വരുമാനവും സാമൂഹ്യമേൽക്കോയ്മയും ഇല്ലാതായി. ബുദ്ധഭിക്ഷുക്കളെ മുൻനിർത്തി സാമ്രാജ്യത്തിലുടനീളം സ്ഥാപിച്ച നളന്ദ മുതലായ പതിനെട്ടു സർവ്വകലാശാലകളിലൂടെ, തദ്ദേശീയ ജനസമൂഹ

ങ്ങൾക്കിടയിൽ ആദ്ധ്യാത്മിക-ബൗദ്ധിക പരിവർത്തനങ്ങളുണ്ടാക്കി. അശോകചക്രവർത്തിയുടെ മരണശേഷം, മകനായ മഹിന്ദമൗര്യൻ ഭരണം നടത്തിയ ബി.സി-229മുതൽ ബി.സി-199വരെയുള്ള മുപ്പതുവർഷത്തിനിടെ ആര്യന്മാർ ആസൂത്രിതമായി ബുദ്ധമതത്തിലേയ്ക്കു നുഴഞ്ഞുകയറി.അങ്ങനെ എത്തിയ ആര്യബുദ്ധിസ്റ്റുകളുടെ സഹകരണത്തോടെ പുഷ്യമിത്രസുംഗനെന്ന ആര്യബ്രാഹ്മണൻ സൈന്യത്തിൽ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗം തരപ്പെടുത്തി. മഹിന്ദന്റെ മകനായ ബൃഹദ്രഥമൗര്യനെ, പുഷ്യമിത്രസുംഗന്റെ പുത്രിയായ ആര്യമിത്രസുംഗ പ്രണയിച്ചു വിവാഹംചെയ്തതോടെ സുംഗൻ ഭരണകാര്യങ്ങളിലും പിടിമുറുക്കാൻ തുടങ്ങി. മഹിന്ദന്റെ മരണത്തെ തുടർന്ന്, ബി.സി-194ൽ ബൃഹദ്രഥമൗര്യൻ ഭരണാധിപതിയായി. ബി.സി-185ൽ ഒരു പാതിരാത്രി, ബൃഹദ്രഥമൗര്യന്റെ ഭാര്യയായ ആര്യമിത്രസുംഗ അത്യന്തം രഹസ്യമായി പിതാവായ പുഷ്യമിത്രസുംഗന് ചക്രവർത്തിയുടെ ഉറക്കറവാതിൽ തുറന്നുകൊടുത്തു. പുഷ്യമിത്രനും മകളും ചേർന്ന്, ഉറങ്ങിക്കിടന്ന ചക്രവർത്തിയുടെ തല അറുത്തുമാറ്റി. അതിനോടകം പാലിൽ വിഷംകലർത്തിനൽകി ബൃഹദ്രഥമൗര്യന്റെ മക്കളായ സാരാനാഥ്മൗര്യനെയും മിത്രപ്രിയാമൗര്യയെയും കൊലപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അജ്ഞാതർ ചക്രവർത്തിയെയും മക്കളെയും വധിച്ചെന്നു വിശ്വസിപ്പിച്ച്, പുഷ്യമിത്രസുംഗൻ ഭരണം പിടിച്ചു. അപ്രകാരം, ഒരു ചതിപ്രയോഗത്തിലൂടെയാണ് സാമവേദിബ്രാഹ്മണനായ പുഷ്യമിത്രസുംഗൻ സുംഗവംശ ഭരണം സ്ഥാപിച്ചതും അതിലൂടെ ആര്യാധിപത്യം പുനഃസ്ഥാപിച്ചതും. അനന്തരം, സുംഗവംശ ഭരണകാലത്ത്, ബ്രാഹ്മണാധിപത്യം ഉറപ്പിക്കുന്നതിനുതകുന്ന സാമൂഹിക നിയന്ത്രണങ്ങളും നിയമങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ട മനുസ്മൃതി എഴുതിയുണ്ടാക്കിയത് പുഷ്യമിത്രസുംഗന്റെ സുഹൃത്തായ സുമതിഭാർഗ്ഗവനാണ്. തന്റെ കൃതിക്ക് അദ്ദേഹം സ്വായംഭൂവമനുവിന്റെ പേരുപയോഗിച്ചത്, അതിലെ നിയമങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോളം പുരാതനത്വവും ആധികാരികതയുംനേടിയെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. ഈ ചരിത്രാധ്യായത്തെ മനുസ്മൃതിയുടെ രചനയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന നിഗമനങ്ങൾ ശരിയാണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും, ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയിൽ സ്വായംഭൂവമനു എന്ന പ്രജാപതിക്കുള്ള പങ്ക് സന്ദേഹത്തിനു സാധ്യതയില്ലാത്ത നിലയിൽ അസംഭാവ്യമാണ്. അതുതന്നെയാണ്, മനുസ്മൃതി കൃത്യമായ ദുരുദ്ദേശ്യത്തോടെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട പുസ്തകമാണെന്ന സംശയത്തിന്റെ കാതൽ.

മനുസ്മൃതിയും ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടനയും

ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടനയും നിയമ-നീതിന്യായവ്യവസ്ഥകളും നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ നിർണ്ണായകമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയ ഒരു വഴികാട്ടി എന്നനിലയിലാണ് പലപ്പോഴും മനുവാദികൾ മനുസ്മൃതിയെ അവതരിപ്പിക്കാറുള്ളത്. ഈ പഠനത്തിന്റെ പൂർണ്ണത ഉറപ്പാക്കുന്നതിന്, മനുസ്മൃതിയെ മഹത്വവത്കരിക്കുന്ന ആ പ്രചാരണത്തിൽ എത്രമേൽ സത്യമുണ്ടെന്ന് അന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

പന്ത്രണ്ട് അധ്യായങ്ങളിലായി രണ്ടായിരത്തിഅറുന്നൂറ്റിയെൺപതോളം ശ്ലോകങ്ങളാണ് മനുസ്മൃതിയിലുള്ളത്.(ശ്ലോകങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിൽ മിക്ക പരിഭാഷകളിലും വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്). ഒന്നാം അധ്യായത്തിൽ സ്മൃതിയുടെ ഉത്ഭവവും ലോക

സൃഷ്ടിയും പ്രളയവും ജീവന്റെ ഉത്ക്രമണവും കാലമാനങ്ങളും വിവരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിൽ ധർമ്മലക്ഷണങ്ങളും ഗുരുശുശ്രൂഷയും ബ്രഹ്മചര്യനിയമങ്ങളും ബ്രാഹ്മണ കർമ്മങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. മൂന്നാമധ്യായത്തിൽ, അധ്യയനത്തിനു ശേഷം ഗൃഹസ്ഥാശ്രമകാലത്തു വിവിധ വർണ്ണികൾ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കർത്തവ്യങ്ങൾ, വിവാഹകാര്യങ്ങൾ, സ്ത്രീസംരക്ഷണം, ഗൃഹധർമ്മങ്ങൾ, സന്താനപാലനം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം വിശദമാക്കുന്നു. നാലാം അധ്യായത്തിലെ പ്രതിപാദനവിഷയങ്ങൾ ഗൃഹസ്ഥരുടെ കൃത്യാകൃത്യങ്ങളും അനധ്യായവിധികളും ദാനപ്രശംസയും മറ്റുമാണ്. അഞ്ചിൽ, ശുദ്ധാഹാരം, നിഷിദ്ധാഹാരം, ശുചിത്വം, അശുചിത്വം, സ്ത്രീകളുടെ ചുമതലകൾ തുടങ്ങിയവ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ആറാമധ്യായത്തിൽ, വാനപ്രസ്ഥന്റെയും സന്യാസിയുടെയും കർത്തവ്യങ്ങൾ പറയുന്നു. ഏഴിൽ രാജാവിന്റെയും മന്ത്രിമാരുടെയും കർത്തവ്യങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം, യുദ്ധധർമ്മങ്ങളും നികുതി,തീരുവ എന്നീ വ്യവഹാരവിഷയങ്ങളും ഭരണക്രമവും വിവരിക്കപ്പെടുന്നു. എട്ടിൽ, നീതിന്യായപരിപാലനം, അതിനുവേണ്ട നിയമങ്ങൾ, അവകാശത്തർക്കം, അതിർത്തിത്തർക്കം,അടിപിടി,മോഷണം,വ്യഭിചാരം എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കോടതി കാര്യങ്ങളൊക്കെ വിശദീകരിക്കുന്നു. ഒമ്പതാമധ്യായത്തിൽ, ഭാര്യാ-ഭർതൃ കർത്തവ്യങ്ങൾ, അവകാശം, ഭാഗം വെയ്പ്, രാജധർമ്മങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയും ഉൾപ്പെടുന്നു. പത്തിൽ, ആപത്ധർമ്മങ്ങൾ, ജാതിധർമ്മങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അധ്യായം പതിനൊന്നിൽ, വ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, തപസ്സ്, യജ്ഞങ്ങൾ, കുറ്റങ്ങളുടെ ശിക്ഷാക്രമം, ദക്ഷിണ എന്നിവയാണ് വിഷയങ്ങൾ. പന്ത്രണ്ടാം അധ്യായത്തിൽ പുനർജ്ജന്മസിദ്ധാന്തങ്ങൾ, ആത്മജ്ഞാനം, മോക്ഷം എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അവയിൽ, ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടനയുടെയും നീതിന്യായ-നിയമവ്യവസ്ഥകളുടെയും രൂപീകരണത്തിൽ മൗലിക പ്രമാണങ്ങളായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാകാൻ ഇടയുള്ള സംഗതികൾ തീരെ വിരളമാണല്ലോ. അത്തരത്തിൽ അംഗീകരിക്കാവുന്ന നിയമങ്ങൾ തന്നെയും, രാജഭരണകാലത്തുമാത്രം പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ കഴിയുന്ന നടപടിക്രമങ്ങളുമാണ്.

ഇന്ത്യയെ ഒരു പരമാധികാര-സ്ഥിതിസമത്വ-മതനിരപേക്ഷ-ജനാധിപത്യ-റിപ്പബ്ലിക്കായി സംവിധാനം ചെയ്യുന്നതിനും, രാജ്യത്തെ സകല പൗരന്മാർക്കും സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ നീതിയുറപ്പാക്കുന്നതിനും, ആശയാവിഷ്കാരം,ചിന്ത,വിശ്വാസം,ഭക്തി,ആരാധന എന്നിവക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്ഥാനമാനങ്ങൾ, അവസരങ്ങൾ എന്നിവയിലുള്ള സമത്വവും വ്യക്തിയുടെ അന്തസ്സും ഉറപ്പുനല്കുന്നതിനും സർവ്വരിലും ഭ്രാതൃഭാവം വളർത്തുന്നതിനും ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തുകൊണ്ട് സ്വീകരിക്കുകയും നിയമമാക്കുകയുംചെയ്ത ഇന്ത്യയുടെ ഭരണഘടന, കൊടിയ വിവേചനത്തിന്റെയും അനീതികളുടെയും സഞ്ചിതസമാഹാരമായ മനുസ്മൃതിയെ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലയായി സ്വീകരിക്കുമെന്ന് വിവേകമുള്ള ആർക്കെങ്കിലും വിശ്വസിക്കാനാകുമോ? ഒരു ജനാധിപത്യ സമൂഹത്തിനു സ്വീകാര്യമല്ലാത്ത മനുസ്മൃതിയിലെ ഉള്ളടക്കം, നമ്മുടെ പൂർവ്വികരുടെ പരിഗണനയിൽപ്പോലും വന്നിട്ടുണ്ടാകില്ല എന്നുവിശ്വസിക്കുന്നതാണ് അവരോടുള്ള നീതിപുലർത്തലും ആദരവും അംഗീകാരവും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, എല്ലാ തോന്നലു

കൾക്കും മേലെ മനുഷ്യത്വം പ്രതിഷ്ഠിച്ചവരായിരുന്നു ഭരണഘടനാശിൽപികൾ.

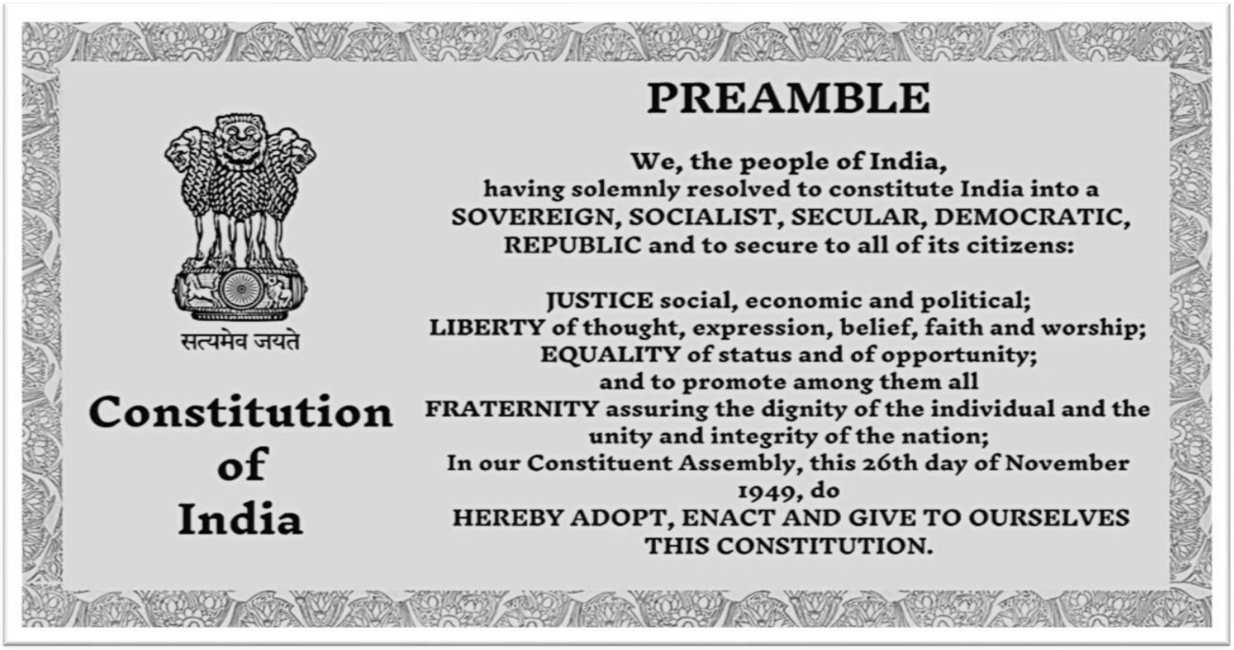

ഭരണഘടനഅസംബ്ലി ഭാരതത്തിന്റെഭരണഘടന അംഗീകരിച്ച അവസരത്തിൽ മനുവാദികളുയർത്തിയ മുഖ്യവിമർശനം, അത് മനുസ്മൃതിയെ ആദരിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ്.ആ അസന്തുഷ്ടി പ്രകടമാക്കികൊണ്ട് അക്കാലത്ത് അവർ എഴുതിയ വാക്കുകൾതന്നെയാണ് സാക്ഷ്യപത്രം: 'നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിൽ പ്രാചീനഭാരത ത്തിലെ അതുല്യമായ ഭരണഘടന വികാസത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പരാമർശവും ഇല്ല. സ്പാർട്ടയിലെ ലിക്കർഹസിനും പേർഷ്യയിലെ സോലോനും ഏറെമുമ്പാണ് മനു നിയമങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടത്. ഇന്നും ലോകത്തിന്റെ ആദരവ് ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്ന മനു സ്മൃതി, സ്വതസിദ്ധമായ അനുസരണയും വിധേയത്വവും പിടിച്ചുപറ്റുന്നു. എന്നാൽ, നമ്മുടെ ഭരണഘടനാവിദഗ്ദർക്ക് അത് തികച്ചും നിരർത്ഥകമാണ്'. ആ അഭി പ്രായം മനുവാദികൾ മാറ്റിയോ എന്നും, മാറ്റിയെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണമെന്തെന്നും അന്വേഷിച്ചാൽമതി അവരുടെ ഇരട്ടത്താപ്പു തിരിച്ചറിയാൻ.

സ്മൃതിനിയമങ്ങൾ നിരോധിക്കുന്ന ഭരണഘടന

ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടനയിൽ എഴുതിച്ചേർക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ പലതും, അതു വരെ നാട്ടിൽ നിലനിന്നിരുന്ന പ്രാകൃത നിയമങ്ങളുടെയും നാട്ടുനടപ്പുകളുടെയും നിരാസം നിഷ്കർഷിക്കുന്നതാണെന്ന നിലയ്ക്ക്, മനുസ്മൃതി അടക്കമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അനുശാസിക്കുന്ന മനുഷ്യവിരുദ്ധമാമൂലുകളുടെകൂടി നിരോധനമാണെന്ന് ഒരു പര്യാലോചനയും കൂടാതെതന്നെ വിലയിരുത്താം.

ഉദാഹരണത്തിന്, ഇന്ത്യയുടെ ഭരണഘടനയിലെ പൗരന്റെ മൗലികാവകാശങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ഭാഗം മൂന്ന്, 'ഇന്ത്യയുടെ മാഗ്നാകാർട്ട'യെന്നും, 'ഭരണഘടനയുടെ ആണിക്കല്ല്' എന്നുമാണല്ലോ അറിയപ്പെടുന്നത്. അതിലെ പ്രധാന അനുഛേദങ്ങൾ നോക്കുക:പതിമൂന്നാംഅനുഛേദം പൗരന്മാരുടെ മൌലികാവകാശങ്ങൾക്ക് വിരു

ദ്ധമായ നിയമങ്ങൾ അസാധുവാക്കുന്നതാണ്. 14 മുതൽ 18 വരെയുള്ള വകുപ്പുകൾ സമത്വത്തിനുള്ള അവകാശങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്നു. വിവിധ തലങ്ങളിലെ സാമൂഹിക അസമത്വങ്ങളവസാനിപ്പിച്ച് സമത്വം ഉറപ്പുവരുത്താൻ ആ അവകാശങ്ങൾ സഹായിക്കുന്നു. ആർട്ടിക്കിൾ 14 പ്രകാരം, ഇന്ത്യൻ ഭൂപ്രദേശത്തിനുള്ളിൽ താമസിക്കുന്ന ഏവർക്കും നിയമത്തിനുമുൻപിൽ സമത്വവും(Equality before law) തുല്യമായ നിയമസംരക്ഷണവും(Equal protection of laws) നൽകുന്നു. അതായത്, സർവ്വ ജനവിഭാഗങ്ങളും ഒരുപോലെ നിയമത്തിനു വിധേയരാണെന്നും, യാതൊരു വ്യക്തിയ്ക്കും പ്രത്യേക ആനുകൂല്യങ്ങൾ നൽകാൻ പാടില്ലായെന്നും ഈ ആർട്ടിക്കിൾ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു. സ്റ്റേറ്റ് ഒരു പൗരനോടും, ജാതി-മത-ലിംഗ-ജന്മദേശങ്ങൾ കാരണമാക്കി വിവേചനം കാണിക്കാൻ പാടില്ല എന്നു പതിനഞ്ചാം അനുച്ഛേദത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പൂർണ്ണമായോ ഭാഗികമായോ ഗവൺമെന്റിന്റെ ആസ്തികളുപയോഗിച്ച് നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതോ, പൂർണ്ണമായും പൊതുജനങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിന് സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതോആയ കിണറുകൾ,കുളങ്ങൾ,സ്നാനഘട്ടങ്ങൾ,റോഡുകൾ തുടങ്ങിയ പൊതുവിടങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് ഒരുതരത്തിലുമുള്ള വിവേചനവും പാടില്ലെന്ന് വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നു. തൊഴിലവസരങ്ങളിലെ സമത്വം ഉറപ്പുവരുത്തുന്ന ആർട്ടിക്കിൾ പതിനാറും, അസ്പൃശ്യതയും അയിത്തവും നിർമ്മാർജ്ജനംചെയ്യുന്ന പതിനേഴാം അനുച്ഛേദവുമൊക്കെ, സ്മൃതികളിലടക്കം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള സകല പ്രാകൃതശാസനങ്ങളുടെയും നിരോധനം തന്നെയാണ് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. പത്തൊമ്പതുമുതൽ ഇരുപത്തിരണ്ട് വരെയുള്ള ആർട്ടിക്കിളുകളിൽ വരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായുള്ള അവകാശങ്ങളിൽ,സമാധാനപരമായി ഒത്തുചേരാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും സംഘടനകളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും രൂപീകരിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും, ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെവിടെയും സഞ്ചരിക്കാനും താമസമാക്കാനും നിലകൊള്ളാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും, ഇഷ്ടമുള്ള ജോലിചെയ്യുന്നതിനും സ്വന്തമായി വ്യവസായം, കച്ചവടം എന്നിവ തുടങ്ങുന്നതിനും നടത്തുന്നതിനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും, വിദ്യാഭ്യാസ അവകാശവും, ജീവിതത്തിന്റെയും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും സംരക്ഷണവും എല്ലാ പൗരന്മാർക്കും ഒരേ നിലയിൽ ഉറപ്പുപറയുന്നുണ്ട്. 22 മുതൽ 24വരെ അനുച്ഛേദങ്ങൾ വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന, ചൂഷണങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള അവകാശത്തിലെ പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ നിർബന്ധിത വേലയടക്കമുള്ള എല്ലാ ചൂഷണങ്ങൾക്കുമെതിരെയുള്ള സംരക്ഷണമാണ് പൗരന്മാർക്കു പ്രദാനംചെയ്യുന്നത്. ഈ ഉറപ്പുകളെല്ലാം ഭരണഘടന ഓരോപൗരനും കൊടുക്കുമ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽസംഭവിക്കുന്നത്, വിവേചനകൾ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവമായ സ്മൃതിനിയമങ്ങളുടെ സമ്പൂർണ്ണ നിരാകരണമാണ്. എന്നിട്ടും, ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടനയും നിയമ-നീതിന്യായവ്യവസ്ഥയും നിർമ്മിക്കുന്നതിന് ഭരണഘടനാശിൽപികൾ അടിസ്ഥാനപ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചത് മനുസ്മൃതിയാണെന്നു ചിലർ വാദിക്കുന്നത്, ശുദ്ധവിവരക്കേടുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ, അവർ കളവു പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണ്. ഉദ്ദേശ്യം, മനുഷ്യകുലം നിരാകരിച്ച സ്മൃതിനിയമങ്ങളുടെ പുനഃസ്ഥാപനമാണ്.അവ ഉണ്ടാക്കിയ ഭൂതകാലദുരന്തങ്ങളിൽ അഭിമാനിക്കുന്നവരെ വെളുപ്പിച്ചെടുക്കലാണ്. ആ നടപടി എല്ലാ നിലയ്ക്കും ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടനയ്ക്കെതിരാണ്.

നീതിന്യായപരിപാലനം മനുസ്മൃതിയിൽ

ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടനയും നിയമ-നീതിന്യായവ്യവസ്ഥയും നിർമ്മിച്ചത് മനുസ്മൃതിയെ അവലംബമാക്കിയാണ് എന്നപ്രചാരണത്തിലെ ചതി അതു നടത്തുന്നവർക്ക് അറിയാത്തതൊന്നുമല്ല. എങ്കിലും, ആ പ്രചാരവേല അഭംഗുരംമുന്നേറുന്നു. അത്തരം അസത്യപ്രസ്താവനയിലൂടെ ആളുകളിൽ പല വിധത്തിലുള്ള സന്ദേഹങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയുന്നു എന്നതാണ് അവരുടെ വിജയതന്ത്രം. അതുകൊണ്ട് ആ ദിശയിലുള്ള അന്വേഷണം ഒഴിവാക്കുന്ന ഏതൊരു പഠനവും അപൂർണ്ണമാകും. ഇനി, മനുനിയമങ്ങൾ മനുഷ്യഗുണമുള്ളവയാണോ എന്നുനോക്കാം:

എന്തുകൊണ്ട് മനുസ്മൃതി ഒരു പുരോഗമനസമൂഹത്തിൽ അസ്വീകാര്യമാകുന്നു എന്നചോദ്യത്തിനുള്ള മറുപടി,എന്താണ് മനുസ്മൃതി എന്നത് തന്നെയാണ്.സമൂഹത്തിൽ വ്യക്തികൾക്കുള്ള സ്ഥാനവും അവകാശാധികാരങ്ങളും വർണ്ണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് സ്മൃതി നിശ്ചയിക്കുന്നത്. അവിടെ, വ്യക്തിഗത അറിവോ കഴിവോ കണക്കിലെടുത്തിരുന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണർക്ക് യാതൊരുപരിധിയും ഇല്ലാത്ത അധികാരാവകാശങ്ങളാണ് മനുസ്മൃതി അനുവദിക്കുന്നത്. അതനുസരിച്ച്, രാജാവുൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാ വർഗ്ഗങ്ങളുടേയും കർമ്മപരിധി നിശ്ചയിക്കുവാനുള്ള പരമാധികാരം ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനാണ്. ബ്രാഹ്മണൻ യാതൊരു ഭരണാധികാരിയുടേയും പ്രജയായിരിക്കുകയില്ല. രാജാവു ബ്രാഹ്മണർ ഒഴികെയുള്ള വിഭാഗങ്ങളുടെ മാത്രം ഭരണകർത്താവായിരിക്കും. ബ്രാഹ്മണർ എല്ലാ ഇനം ശിക്ഷകൾക്കും അതീതരായിരിക്കും. ബ്രാഹ്മണനിൽനിന്നും യാതൊരുവിധ നികുതികളും പിഴയും ഈടാക്കാൻ പാടില്ല. എത്ര കടുത്ത കുറ്റത്തിനും ബ്രാഹ്മണർക്ക് വധശിക്ഷ വിധിക്കരുത്. ബ്രാഹ്മണൻ അല്ലാത്തവരുടെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ രാജാവു ബ്രാഹ്മണനെ വിളിച്ചുവരുത്തി സാക്ഷിയായിപ്പോലും വിസ്തരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. സ്ഥിതിസമത്വവും ജനാധിപത്യബോധവും ആണിക്കല്ലുകളായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും നവീന സമൂഹത്തിനു സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയുന്ന നിബന്ധനകളാണോ അവയൊക്കെ?

അതേസമയം, നാലാംവർണ്ണിയായ ശൂദ്രനുമേൽ മനുസ്മൃതി അത്യന്തം മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ വിവേചനകളാണ് ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്: ശൂദ്രർ 'അശുദ്ധരായതുകൊണ്ട്' ഉയർന്നവരുമായി ഇടപഴകാൻ പാടില്ല. ഇതര സമുദായങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്ന ബഹുമാനം ശൂദ്രനു നൽകാൻപാടില്ല. ശൂദ്രർ കൊല്ലപ്പെട്ടാൽ കൊലയാളിയായ ദ്വിജന്മാർ ചെറിയ പ്രതിഫലം നൽകിയാൽ മതി. ശൂദ്രർക്കു വിദ്യാഭ്യാസവും അറിവും അനുവദനീയമല്ല. സ്വകാര്യസ്വത്ത് പാടില്ല. പദവികളോ സ്ഥാനമാനങ്ങളോ അർഹമല്ല. ഉയർന്നജാതിക്കാരെ മരണപര്യന്തം സേവിക്കണം. മിശ്രവിവാഹം പാടില്ല. മേൽജാതിസ്ത്രീകളെ തീണ്ടിയാൽ ശൂദ്രനെ ക്രൂരമായി ശിക്ഷിക്കാം; എന്നാൽ ശൂദ്രസ്ത്രീകളെ മേൽജാതിക്കാർക്ക് വെപ്പാട്ടിയാക്കാവുന്നതാണ്. ജന്മംകൊണ്ട് തന്നെ ശൂദ്രൻ അടിമയായിരിക്കും. പൗരന്മാരുടെയെല്ലാം സ്വാതന്ത്ര്യവും അന്തസ്സും അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യമായി വിഭാവനംചെയ്ത, ആധുനിക ലോകത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ഭരണഘടനയുടെ സൃഷ്ടിയിൽ അവലംബമായി സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയുന്ന വ്യവസ്ഥകളാണോ മുകളിൽ പറഞ്ഞ വ്യവസ്ഥകളിൽ ഒന്നെങ്കിലും?

അതുപോലെതന്നെ,മനുസ്മൃതി അനുശാസിക്കുന്ന ശിക്ഷാവിധികളെല്ലാം വർണ്ണ വ്യത്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. കുറ്റം ചെയ്യുന്ന ആളിന്റെ വർണ്ണമനുസരിച്ചാണു കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ കാഠിന്യം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത് എന്നതിനാൽ, ഒരേ കുറ്റത്തിനുതന്നെ വ്യത്യസ്തവർണ്ണികളായ വ്യക്തികൾക്ക് വിഭിന്ന ശിക്ഷകളാണ് വിധിച്ചിരുന്നത്. ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണാം: ക്ഷത്രിയൻ ബ്രാഹ്മണനെ അസഭ്യം പറഞ്ഞാൽ നൂറുപണം പിഴ അടയ്ക്കണം. എന്നാൽ, അതേ കുറ്റം ഒരു വൈശ്യൻ ചെയ്താൽ നൂറ്റമ്പതോ ഇരുന്നൂറോ പണമാണു ശിക്ഷ. പക്ഷേ, ബ്രാഹ്മണനെ ചീത്തപറയുന്ന ശൂദ്രന് കുരടാവുകൊണ്ടുള്ള അടിയാണു ശിക്ഷ. ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ക്ഷത്രിയനെ ആക്ഷേപിച്ചാൽ പരിഹാരമായി അൻപതു പണം കൊടുത്താൽ മതി. ശൂദ്രനെയാണെങ്കിൽ വെറുംപന്ത്രണ്ടുപണം. ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണനെ അപമാനിച്ചാൽ അയാളുടെ നാക്കു മുറിച്ചുകളയണം. താഴ്ന്ന വർണ്ണങ്ങളിൽ ജനിച്ച ഒരാൾ, ഉയർന്ന കുലത്തിൽ ജനിച്ചവനെ കയ്യേറ്റംചെയ്താൽ, ഏതവയവംകൊണ്ടാണോ അതു ചെയ്തത് ആ അംഗം ഛേദിച്ചുകളയണം. കയ്യോ വടിയോ ഓങ്ങിയാൽ, കൈ മുറിച്ചുമാറ്റണം. ചവിട്ടിയാൽ കാൽ മുറിച്ചുകളയണം. കുറ്റം ചെയ്യുന്ന ശൂദ്രന്റെ അവയവങ്ങൾ ഛേദിച്ചുകളയാൻ മാത്രമല്ല, അവനെ കൊല്ലാൻ പോലും വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, എത്രകൊടിയ അപരാധമായാലും ബ്രാഹ്മണർക്ക് വധശിക്ഷയില്ല. കാരണം, ബ്രാഹ്മണൻ ഭൂമിയിലെ ദൈവമാണത്രേ. അത്തരത്തിലുള്ള, ഇരുളടഞ്ഞ ചിന്താഗതികളാണ് ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടന നിർമ്മിക്കുന്നതിനു മാർഗ്ഗദീപമായത് എന്നു പറയുന്നതിനോളം വലിയ വിവരക്കേടു വല്ലതുമുണ്ടോ? എന്തെന്നാൽ, നിയമത്തിനുമുന്നിൽ എല്ലാ പൗരന്മാരും തുല്യരാണെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുകവഴി, ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടന പ്രത്യക്ഷമായിതന്നെ എല്ലാ നിലയിലുമുള്ള വർണ്ണ/ ജാതി വിവേചനങ്ങളെയും സ്മൃതിനിയമങ്ങളെയും നിരാകരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്.

മനുസ്മൃതിയിലെ പ്രാകൃത ശിക്ഷാവിധികൾ:

മനുസ്മൃതിയിലെ ശിക്ഷകളും വർണ്ണമടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളവയായിരുന്നു എന്നതുമാത്രമല്ല അവയെ അസ്വീകാര്യമാക്കുന്നത്. ഒരു നവീന സമൂഹത്തിലും അനുവർത്തിക്കാൻ കഴിയാത്തത്ര പ്രാകൃതമാണ് അവയിലധികവും. എട്ടാമധ്യായത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാം: ഉത്കൃഷ്ടജാതിയിലെ പുരുഷനെ പ്രാപിക്കുന്ന കന്യകയ്ക്കു രാജാവ് ശിക്ഷയൊന്നും നൽകേണ്ടതില്ല. പക്ഷേ, ഹീനജാതിക്കാരൻ സംഭോഗിക്കുന്നവളെ തടങ്കലിൽ പാർപ്പിക്കണം.(ശ്ലോകം:365). ഹീനജാതി പുരുഷൻ ഉത്കൃഷ്ടജാതി സ്ത്രീയെ പ്രാപിച്ചാൽ, ജാതിയ്ക്കനുസരിച്ച് അംഗഛേദാതിരൂപമായ വധമർഹിക്കുന്നു.(ശ്ലോകം:366). പ്രബലരും ധനികരുമായ, പിതാവ് മുതലായ ബന്ധുക്കളുണ്ടെന്നും, തനിക്കു സൗന്ദര്യാദിഗുണങ്ങളുണ്ടെന്നും ഉള്ള ഗർവ്വുകൊണ്ട് പരപുരുഷാഗമനാദികളാൽ സ്ത്രീ ഭർത്താവിനെ അവഹേളിക്കുകയാണെങ്കിൽ, സ്ത്രീയെ ബഹുജനനിബിഡമായ സ്ഥലത്തുവെച്ചു നായകളെക്കൊണ്ടുതീറ്റണം(ശ്ലോകം: 371). മേല്പറഞ്ഞ വിഷയത്തിലെ ജാരനെ, രാജാവ് ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ച ഇരുമ്പുകട്ടിലിന്മേൽ അയാൾ ദഹിക്കുന്നതുവരെ ബന്ധിക്കണം(ശ്ലോകം: 372). അരക്ഷിതയായ ബ്രാഹ്മണിയെ വൈശ്യൻ പ്രാപിച്ചാൽ ഒരുവർഷത്തെ തടവുശിക്ഷയനുഭവിക്കുകയും സർവ്വസ്വത്തും പിഴയായൊടുക്കുകയും വേണം.ക്ഷത്രി

യനാണെങ്കിൽ, ആയിരം പണം പിഴചുമത്തി കഴുതമൂത്രംകൊണ്ട് നനച്ച് ശിരോമുണ്ഡനവും ചെയ്യണം.(ശ്ലോകം:375). സുരക്ഷിതയും ഗുണവതിയുമായ ബ്രാഹ്മണിയുമായി സംഗമിച്ചാൽ, അന്യവർണ്ണികളെ ഉണക്കപ്പുല്ലു കത്തിച്ച് ജീവനോടെ ദഹിപ്പിക്കണം.(ശ്ലോകം:0377). അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണനെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന ശൂദ്രന്മാരെ അംഗഛേദം മുതലായ ഭീകരങ്ങളായ ചിത്രവധോപായങ്ങളാൽ കൊല്ലണം(അധ്യായം:9, ശ്ലോകം:248). അതുംകൂടാതെ, മോഷണം, കൊള്ള എന്നീ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക്, ശൂലത്തിൽത്തറച്ചും അംഗഛേദം നടത്തിയും ഉള്ള വധശിക്ഷയാണ് മനുസ്മൃതി വിധിക്കുന്നത്. അതൊക്കെ, ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ തടയാൻ ഉപകരിക്കുന്നവയാണെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും, പരിഷ്കൃതസമൂഹങ്ങളിൽ കൈക്കൊള്ളാൻ കഴിയുന്ന ശിക്ഷാരീതികളല്ലല്ലോ അവയൊന്നും.

അത്യധികമായ അസമത്വത്തിന്റെയും വിവേചനങ്ങളുടെയും ദുഷിച്ച ചിന്തകളാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെയും നിയമ-നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥയുടെയും ആധാരശിലകളെന്ന പ്രചാരണത്തോളം രാജ്യനിന്ദയായി മറ്റെന്തുണ്ട്? രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി മഹത്തായ ഒരു ഭരണക്രമം നിർമ്മിച്ചെടുത്ത മഹാന്മാക്കളോടുള്ള അതിൽ കവിഞ്ഞ അവഹേളനം എന്തുണ്ട്? ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടനയും നിയമ-നീതിനിർവ്വഹണവ്യവസ്ഥയും പടുത്തുയർത്തിയിരിക്കുന്നത് മനുസ്മൃതിയെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണമാക്കിയാണെന്ന് കുപ്രചരണം നടത്തുന്നവർ, മറക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്: പ്രതിഷേധസൂചകമായി മനുസ്മൃതി പരസ്യമായി കത്തിക്കുകയും മാനവവിരുദ്ധ മാമൂലുകളുടെ സമാഹാരമായ ആ പുസ്തകം ചുട്ടെരിക്കാൻ ലോകരോട് ആഹ്വാനം നൽകുകയും ചെയ്ത ഡോ.ബി.ആർ. അംബേദ്കറായിരുന്നു ഭരണഘടനനിർമ്മാണസമിതിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനും ഭരണഘടനയുടെ മുഖ്യശില്പിയും. ആ സത്യം മാത്രംമതിയല്ലോ മനുസ്മൃതിയെയും ഭരണഘടനയെയും ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന മനുവാദികളുടെ അവകാശവാദങ്ങളെല്ലാം അസാധുവാക്കാൻ.

ഡോ.അംബേദ്കർ നൽകിയ ഉത്തരം

1927 ഡിസംബർമാസം 25ന് മഹാരാഷ്ട്രയിലെ തീരദേശഗ്രാമമായ മഹദിൽവെച്ച്, ഡോ.അംബേദ്കർ മനുസ്മൃതി പരസ്യമായി കത്തിക്കുകയുണ്ടായി.അതേത്തുടർന്ന്, അദ്ദേഹം മനുസ്മൃതിയുടെ അമ്പതിനായിരം കോപ്പി കത്തിച്ചു ചാമ്പലാക്കാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്തു. ആ സമരത്തിന്റെ ഭാഗമായും, അതിനു ശേഷവും അനവധി അവസരങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയുടെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളിലും ആ പ്രതിഷേധപരിപാടി ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മാനവസമൂഹത്തിന്റെ മാന്യമായ നിലനിൽപ്പിന് മനുസ്മൃതി ഇല്ലാതാകേണ്ടതുണ്ട് എന്നതായിരുന്നു അംബേദ്കർ അതിനുതന്ന വിശദീകരണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതേ അഭിപ്രായം പങ്കുവെയ്ക്കുന്നവരിൽ അവർണ്ണ-ശൂദ്രസമൂഹങ്ങൾമാത്രമല്ല ഉള്ളത്; സ്ത്രീസമത്വവാദികളും മനുഷ്യാവകാശപ്രവർത്തകരും പുരോഗമനചിന്താഗതിക്കാരും ഒക്കെയുണ്ട്. അവർക്കെല്ലാം അതിനു വിഭിന്നമായ കാരണങ്ങളുമുണ്ട്. ആ വ്യത്യസ്തമായ കാരണങ്ങൾക്കുപിന്നിലെ പൊതുഘടകം അതിലെ കടുത്ത മാനവവിരുദ്ധതയാണ്.ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിനൊഴികെ മനുസ്മൃതിനിയമങ്ങൾ മനുഷ്യവിരുദ്ധമായാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത് എന്നു ചുരുക്കം.

വർണ്ണവ്യവസ്ഥ മാത്രമല്ല, ഭാരതത്തിലെ ജാതിവിഭജനവും, ജാതിജന്യമായ തരംതിരിവുകളും ദുരാചാരങ്ങളും ജന്മമെടുത്തതും ഊർജ്ജം ഉൾക്കൊണ്ടു വളർന്നതും നിലനിൽക്കുന്നതും മനുസ്മൃതി അനുശാസിച്ച പ്രാകൃതനിയമങ്ങളുടെ പിൻപറ്റിയാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവാണ്, മനുസ്മൃതി കത്തിച്ച പ്രതീകാത്മക പ്രതിഷേധരീതി തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ അംബേദ്കറെ നിർബന്ധിതനാക്കിയത്. സംസ്കൃതത്തിൽ അപാരജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്ന അംബേദ്കർ മനുസ്മൃതി പഠിക്കുകയും, അതിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ആചാര-നിയമമുറകൾ എത്രമേൽ മനുഷ്യഗുണമില്ലാത്തതും മാനവവിരുദ്ധവുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ആ ഗ്രന്ഥം ഭൂമുഖത്തുനിന്നു നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാണ് എന്ന ബോധ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അംബേദ്കർ ആ സമരരീതി തിരഞ്ഞെടുത്തത്.

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലടക്കം പല സമൂഹങ്ങളിലും പല രീതിയിലുമുള്ള സാമൂഹ്യവിഭജനം നിലനിന്നിരുന്നതാണെന്നും, അതുകൊണ്ട് വർണ്ണവിഭജനത്തെ പ്രതിലോമകരമായ ഒന്നായി കാണുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലെന്നും ചിലർ വാദിക്കാറുണ്ട്.വർണ്ണവിഭജനത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് മനുസ്മൃതിയെന്ന നിയമസംഹിത നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എന്നു ചുരുക്കിപ്പറയാമെങ്കിലും, അത്തരത്തിൽ സംഗതികളെ ലഘൂകരിക്കുന്നത് വസ്തുതാവിരുദ്ധമാകും.വർണ്ണവിഭജനത്തെക്കാൾ വിനാശകരമായ വിവേചനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയ ജാതിവിഭജനത്തിന്റെ വേരുകളും മനുസ്മൃതിയിലാണ് എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. വർണ്ണമിശ്രണം ഒഴിവാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മനുസ്മൃതി പത്താമധ്യായത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളചട്ടങ്ങളുടെ ചുവടുപിടിച്ചാണ് ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയിലെ അനാരോഗ്യകരമായ കീഴ്വഴക്കങ്ങൾ നിലവിൽവന്നത് എന്നുതന്നെ കരുതാവുന്നതാണ്. ഭാരതത്തിലെ വർണ്ണവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് വെളിയിലുള്ള അനുലോമ-പ്രതിലോമ-അന്തരാളസമൂഹങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം അവിടെനിന്നാണ്.

മനുസ്മൃതിയനുസരിച്ച്, വിവിധ വർണ്ണങ്ങളിൽപ്പെട്ടവർ, വിധിപ്രകാരം വിവാഹം ചെയ്ത സജാതീയ പത്നിമാരിൽ ഉത്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സന്താനങ്ങൾ മാത്രമാണ് സജാതീയർ. വർണ്ണസങ്കരങ്ങളിലൂടെ ഉണ്ടാകുന്ന സന്താനങ്ങൾ രണ്ടു വർണ്ണങ്ങളിലുംപെടാത്ത നികൃഷ്ടരാണെന്ന് മനു പറയുന്നു. നിഷാദൻ,പാരശവൻ,ക്ഷത്താവ്, ഉഗ്രന്മാർ,അംബഷ്ഠൻ,സൂതൻ,മാഗധർ,അയോഗവർ,ചണ്ഡാളൻ,മാഗധനൻ,ആവൃതൻ,ആഭീരൻ,ധിഗ്വണൻ,പുക്കസൻ, കുക്കുടകൻ,ശ്വപാകൻ,വേണൻ, ഭൂർജ്ജകണ്ടകൻ,ആവന്ത്യൻ,പുഷ്പധൻ,ശൈഖൻ,ത്സല്ലൻ,മല്ലൻ,നിശ്ചിവി,മൈത്രൻ,ദ്രവിഡൻ, കരണൻ, നടൻ, സുധന്വാവ്, കാരുഷൻ,വിജന്മാവ്,സാത്വതാൻ, മാർഗ്ഗവൻ,സൈരിന്ധ്രൻ, മൈത്രേയകൻ, കാരാവരൻ, ആഹിണ്ഡികൻ, സോപാകൻ, ദാസൻ, അന്ത്യാവസായി എന്നിങ്ങനെ നീണ്ടുകിടക്കുന്നു അത്തരത്തിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട സമുദായങ്ങളുടെ പട്ടിക. അതിൽ, നാലുവർണ്ണങ്ങളിലുംപെട്ടവർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളിൽ ഉണ്ടായ സങ്കരസന്തതികളും അപ്രകാരം വ്യത്യസ്ത സങ്കരസന്താനങ്ങൾക്ക് നാലു വർണ്ണങ്ങളിലും, ഇതര സങ്കരവിഭാഗങ്ങളിലും ജനിക്കുന്ന പിൻഗാമികളും ഉൾപ്പെടുന്നു. അത്തരത്തിൽ ഉണ്ടായ സങ്കരസമൂഹങ്ങളിലെ ആളുകളെ നീചൻ, അധമൻ എന്നൊക്കെയാണ് മനുസ്മൃതി വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് എന്നതാണു മുഖ്യവിഷയം. ആ ആസൂത്രിതമായ വെറുപ്പുപരത്തലിലായിരുന്നു അയിത്തത്തിന്റെ ആരംഭം.

പ്രാദേശികമായ പേരുമാറ്റങ്ങളോടെ ഭാരതത്തിലെമ്പാടും അത്തരത്തിൽ അസംഖ്യം ജാതികൾ രൂപംകൊള്ളുകയും ബ്രാഹ്മണ്യാധിപത്യഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നും അവയിലുൾപ്പെടുന്നവർ ഒഴിവാക്കപ്പെടുകയുമുണ്ടായി.കാലാകാലങ്ങളിൽ പൗരോഹിത്യപ്രമാണിമാരുടെ അപ്രീതിക്കു പാത്രമായി പുറത്താക്കപ്പെട്ട കൂടുതൽ വ്യക്തികളും സമുദായങ്ങളും ആ ചേരിയിൽ അണിചേർക്കപ്പെട്ടു. ചാതുർവർണ്യത്തിനു വെളിയിലുള്ള അഞ്ചാംവർണ്ണികളെന്നും അവർണ്ണർ എന്നും വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ജനതയുടെ ആവിർഭാവവും, വംശശുദ്ധിയുടെ പേരിൽ അവർക്കു നേരിടേണ്ടിവന്ന ബഹിഷ്കരണവും, ഏറ്റവും പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയിലേക്കുള്ള ആ സമൂഹങ്ങളുടെ പതനവും അവിടെനിന്നായിരുന്നു എന്നുതന്നെ വിശ്വസിക്കാം.

സങ്കരജാതികൾക്കു നൽകിയിട്ടുള്ള പേരുകൾ എന്താണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത് എന്നറിഞ്ഞാൽ, എത്രമേൽ നികൃഷ്ടമായ മാനസികാവസ്ഥയോടെയാണ് സ്മൃതി ആ സമുദായങ്ങളിലെ ആളുകളെ കണ്ടിരുന്നതെന്നു വ്യക്തമാകും. ഉദാഹരണത്തിന്, ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ ബ്രാഹ്മണനുണ്ടാകുന്ന മകന്, സ്മൃതി നൽകുന്ന പേരാണ് പാരശവൻ. ആ പേര് കൊടുക്കാനുള്ള പ്രേരണ, ഒൻപതാം അധ്യായത്തിലെ ശ്ലോകം 178ൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:സ്വപരിണീതയായ ശൂദ്രയിൽ ബ്രാഹ്മണൻ കാമാർത്ഥം(?)ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്ന സന്തതി ജീവിച്ചിരുന്നാലും ശവതുല്യനാകയാൽ പാരശവൻ എന്നുവിളിക്കപ്പെടും. കാട്ടാളൻ എന്നർത്ഥമുള്ള നിഷാദനെന്നും അവർ അറിയപ്പെടും. ക്ഷത്രിയനു (വിവാഹിതയായ)ശൂദ്രകന്യകയിൽ ജനിക്കുന്ന പുത്രന് മനുസ്മൃതി നൽകുന്ന ജാതിനാമം ഉഗ്രനെന്നാണ്. ഉഗ്രനെന്ന നാമത്തിന്, മലയാളത്തിലുള്ള ഗംഭീരം എന്ന അർത്ഥകല്പനയോടെയല്ല ആ പേരിടൽ. ക്ഷത്രിയൻ ശൂദ്രകന്യകയിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നവൻ നികൃഷ്ടനും ക്രൂരാചാരനുമായിരിക്കും എന്ന മുൻവിധിയാണ് ആ പേരിനാധാരം. മറ്റു മിക്ക ജാതിനാമങ്ങൾക്കും സമാനമായ ദുഷിച്ച വ്യാഖ്യാനങ്ങളുണ്ട്. ജാതിഭ്രാന്തുമൂത്ത് മനുഷ്യാവസ്ഥയിൽനിന്നു പതിച്ചുപോയ ഒരാൾക്കു മാത്രമല്ലേ ഇത്ര നിന്ദ്യമായ നിലയിൽ ചിന്തിക്കാനാകൂ. ഉദാഹരണം:

> യം ബ്രാഹ്മണസ്തു ശൂദ്രായാം കാമാദുത്പാദയേത് സുതം
> സ പാരയന്നേവ ശവസ്തസ്മാത് പാരശവഃ സ്മൃതഃ. 178
>
> ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ ബ്രാഹ്മണൻ കാമംകൊണ്ട് ജനിപ്പിക്കുന്ന പുത്രൻ, പിതാവിനെ പാരം നയിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ശവതുല്യനാകയാൽ പാരശവൻ എന്നറിയപ്പെടുന്നു:

സങ്കരസമുദായങ്ങൾക്കുമേൽ അത്തരത്തിൽ മനുസ്മൃതി അടിച്ചേൽപ്പിച്ച അപകർഷം, വെറും ഒന്നോരണ്ടോ തലമുറകൾകൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. സങ്കരജാതികളിൽ ജനിച്ചയാൾക്ക് ജാതി ഉത്കർഷത്തിനു മനുസ്മൃതി നിബന്ധനകൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അതെല്ലാം ആറേഴു തലമുറകൾ നീളുന്നതും പ്രയോഗികമായി അസാധ്യവുമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, അത് അനന്തമായി നീളുന്നതും പിന്നെ ഒരിക്കലും തിരിച്ചുപോക്കിന് സംഭാവ്യതയില്ലാത്തതുമാണെന്നു കാണാം. വർണ്ണങ്ങളുടെ വിശുദ്ധി നശിപ്പിക്കുന്ന വർണ്ണസങ്കരം സംഭവിക്കുന്ന രാജ്യം രാജ്യവാസികളോടൊപ്പം നശിക്കുന്നുവെന്നും, അതിനാൽ വർണ്ണസ

ങ്കരം തടയാൻ രാജാവ് കണിശമായി ശ്രമിക്കണമെന്നും നിഷ്കർഷിക്കുന്ന പത്താ മധ്യായത്തിൽത്തന്നെ(ശ്ലോകം:61) ഓരോരോ വിഭാഗങ്ങൾക്കും അനുവദനീയമായ തൊഴിലുകൾ കൃത്യമായി വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നുണ്ട്. അത്തരത്തിൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെ ട്ടിരുന്ന കുലത്തൊഴിലുകളല്ലാതെ മറ്റു തൊഴിലുകൾ ചെയ്യാൻ അവർക്ക് അനുവാ ദമുണ്ടായിരുന്നില്ലാ. ഓരോ പ്രത്യേക ജോലികൾ ചെയ്തിരുന്നവർ പ്രത്യേക ജാതി കളായിമാറി എന്ന, ജാതികളുടെ ഉത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വെളുപ്പിക്കൽ സിദ്ധാന്ത ത്തെ നിരാകരിക്കുന്നതാണല്ലോ ഈ വസ്തുത. ഓരോ ജാതികൾക്കും ജോലികൾ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുകയ്യായിരുന്നു. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക:

മത്സ്യാഘാതോ നിഷാദാനാം തഷ്ടിസ്ത്വായോഗവസ്യ ച
മേദാന്ധ്രചുഞ്ചുമദ്ഗൂനാമാരണ്യപശുഹിംസനം. 48

നിഷാദന്മാർക്ക് മീൻപിടുത്തം; ആയോഗവന് മരപ്പണി; മേദൻ, ആന്ധ്രൻ, ചുഞ്ചു, മദ്ഗു എന്നിവർക്ക് കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ കൊല്ലൽ.

ബ്രാഹ്മണനു വൈദേഹകസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ചവൻ ചുഞ്ചു; ബ്രാഹ്മണന് ഉഗ്രയിൽ പിറന്നവൻ മദ്ഗു.

ക്ഷത്തൃഗ്രപുക്കസാനാം തു ബിലൗകോവധബന്ധനം
ധിഗ്വണാനാം ചർമ്മകാര്യം വേണാനാം ഭാണ്ഡവാദനം. 49

ക്ഷത്താവ്, ഉഗ്രൻ, പുക്കസൻ എന്നിവർക്ക്, പൊത്തിൽ പാർക്കുന്ന ഉടുമ്പ്, എലി ഇവയെ പിടിക്കലും കൊല്ലലും വേല. ധിഗ്വണന്മാർക്ക് തോൽവില്പന; വേണന്മാർക്ക് താളം ചെണ്ട തുടങ്ങിയവ കൊടൽ.

വർണ്ണസങ്കരം രാജ്യത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിന്റെ വിഷയമാക്കിമാറ്റി, അത് വിലക്കാ നുള്ള ചുമതല രാജാവിൽ നിക്ഷിപ്തമാക്കിയതോടെ, സങ്കരജാതീയരുടെ ജോലി കൾ തെറ്റിക്കാനാവാത്ത സാമൂഹികനിയമങ്ങളായി മാറി. തൊഴിലുകൾ മാത്രമല്ല, ഓരോ സങ്കരജാതികൾക്കും ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഗൃഹോപകരണങ്ങളും വസ്ത്ര ങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും ലിഖിതനിയമമായിതന്നെ മനുസ്മൃതി അധ്യായംപത്തിൽ നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. ഓരോ ജാതിക്കാരും നിർബന്ധമായും അണിയേണ്ട തിരിച്ചറി യൽചിഹ്നങ്ങളും മനു നിർണ്ണയിച്ചുറപ്പിക്കുന്നു. അതിനു കാരണവും സ്മൃതികർ ത്താവ് അതിൽ മറയില്ലാതെതന്നെ പറയുന്നുണ്ട്: 'സങ്കരജാതനും വർണ്ണബാഹ്യനു മായിരിക്കുകയും,എന്നാൽ അപ്രകാരം അറിയപ്പെടാത്തവനും കണ്ടാൽ ആര്യനെ ന്നുതോന്നുമെങ്കിലും അനാര്യനുമായവനെ കർമ്മങ്ങളാലും ചിഹ്നങ്ങൾകൊണ്ടും തിരിച്ചറിയേണ്ടതാകുന്നു'(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:57).

വർണാപേതമവിജ്ഞാതം നരം കലുഷയോനിജം
ആര്യരൂപമിവാനാര്യം കർമ്മഭിഃ സ്വൈർവിഭാവയേത്. 57

സങ്കരജാതനും വർണ്ണബാഹ്യനും എന്നാൽ അങ്ങനെ അറിയപ്പെടാത്തവനും, കണ്ടാൽ ആര്യനെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും അനാര്യനും ആയവനെ അവൻെറ കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു തിരിച്ചറിയേണ്ടതാകുന്നു.

വർണത്തെക്കുറിച്ചു സംശയം വന്നാൽ കർമ്മംകൊണ്ടു നിർണ്ണയിക്കാം.

വർണ്ണത്തിൽനിന്നു ജാതിയിലേക്കുള്ള വീഴ്ചയുടെ വിത്തുപാകിയതും ജാതിജന്യ മായ തൊഴിലുകൾ അലംഘനീയ നിയമമാക്കി അവതരിപ്പിച്ചതും മനുസ്മൃതി ത ന്നെയാണ് എന്നാണ് ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ്, ജാതിവ്യ വസ്ഥയുടെ മൂലകാരണമായ മനുസ്മൃതി ദഹിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെമാത്രമേ ജാതിവി

വേചനം അവസാനിപ്പിക്കാനാകൂ എന്ന നിശ്ചയത്തിൽ അംബേദ്കർ എത്തിയത്. മഹാമനീഷിയായ അദ്ദേഹം എടുത്ത വൈകാരികമായ ഒരു തീരുമാനമായിരുന്നു അതെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നിരിക്കിലും, അത് അദ്ദേഹത്തിനു പറ്റിയ ഒരു 'തന്ത്രപരമായ പാളിച്ച'യായിരുന്നു എന്നതാണ് പൊതുവിമർശനം. അത്തരം ഒരു 'അബദ്ധ'ത്തിനുപകരം, മനുസ്മൃതിയുടെ ഉള്ളറകൾ അനാവൃതമാക്കുന്ന വിപുലമായ ഒരു പ്രചരണശൈലി സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ആ ഗ്രന്ഥം കൂടുതൽ തുറന്നുകാണിക്കപ്പെടുകയും അതിലെ മനുഷ്യവിരുദ്ധത കൂടുതൽ ആളുകളുടെ ശ്രദ്ധയിലേക്ക് എത്തുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു എന്നതാണ് ആ വിമർശനത്തിനു പിറകിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ന്യായീകരണം. ആ കുറ്റപ്പെടുത്തലിലും അതിനു നിരത്തുന്ന ന്യായത്തിലും എത്രമേൽ സാധുതയുണ്ടെന്ന് സത്യസന്ധതയോടെ ആലോചിക്കുക. മനുഷ്യർക്ക് കാര്യങ്ങൾ അറിയാത്തതിനാലല്ല, അറിയുന്ന സത്യങ്ങൾ അംഗീകരിക്കാൻ മടിയുള്ളതുകൊണ്ടാണല്ലോ ജാതിയും മതവുമൊക്കെ ഭ്രാന്തായി വളരുന്നത്.

മനുസ്മൃതി കത്തിച്ചതിലൂടെ, അതൊരു അസ്പൃശ്യവസ്തുവാണെന്ന ധാരണയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതുളവാക്കുന്ന ഫലം വിപരീതമാണ്. വർണ്ണപരമായ താത്പര്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുസ്മൃതിയെ നിരുപാധികം പിന്തുണയ്ക്കുന്നവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും അത് പഠിച്ചവരല്ല. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥമാണെന്ന നിർമ്മിത പ്രതിച്ഛായയും, ഭരണഘടനയടക്കമുള്ള ഭാരതത്തിലെ നീതിനിർവ്വഹണത്തിനു സഹായകമാകുന്ന സങ്കേതങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനമെന്ന പ്രചാരണവും പ്രബലമായതുകൊണ്ട്, മനുസ്മൃതിക്കെതിരെയുള്ള വിമർശനങ്ങൾ അസത്യമാകാനാണ് സാധ്യതയെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരാകാം അവരിലധികവും. അഥവാ, എന്തെങ്കിലും അസ്വീകാര്യമായ സംഗതികൾ ആ പുസ്തകത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ, അതിന് എന്തെങ്കിലും ന്യായീകരണം ഉണ്ടാകുമെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. പുരാതനമായ ഒരു നിയമപുസ്തകത്തെ ആധുനിക സാമൂഹികക്രമത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിലയിരുത്തുന്നതിൽ വലിയ കാര്യമില്ലെന്നു വീക്ഷണം പുലർത്തുന്ന ഒരു വിഭാഗവും ഉണ്ട്. അത്തരത്തിൽ, ആ പുസ്തകത്തെ അന്ധമായി പിന്തുണയ്ക്കുന്ന ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ മുൻവിധികളെ തിരുത്താൻ, അതിന്റെ ഉള്ളറകൾ അനാവൃതമാക്കുന്ന ഒരു പ്രചാരണം സഹായകമാകുമായിരുന്നു. മനുസ്മൃതി ചമച്ചവർ ഉന്നമിട്ട സാമൂഹ്യാവസ്ഥ എത്രമേൽ പിന്തിരിപ്പനാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയാലേ, അതു നടപ്പാക്കപ്പെട്ടാലുണ്ടാകാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകൾ സമൂഹത്തിന് ബോദ്ധ്യമാകൂ. പൂർണ്ണാർത്ഥത്തിലല്ലെങ്കിൽപോലും, മനുനിയമങ്ങൾ നടപ്പാക്കപ്പെട്ട സമൂഹങ്ങളിൽ ജീവിക്കേണ്ടിവന്ന മനുഷ്യരുടെ സ്ഥിതി എത്രമേൽ ഭയാനകമായിരുന്നു എന്നറിയാൻ അതിലൂടെ മാത്രമേ സാധിക്കൂ. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ മനുഷ്യവിരുദ്ധ നിലപാടുകളെ എതിർക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാർട്ടിൻലൂഥർകിങ്ങ് മുന്നോട്ടുവെച്ച പദ്ധതി, അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി മുഴുവൻക്രൃസ്ത്യാനികളും ബൈബിൾ പഠിക്കണമെന്നതായിരുന്നു. അതുപോലെ, ജാതിബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ അപനിർമ്മിതികൾക്കെതിരെ പൊരുതാനുള്ള ഏറ്റവും സമുചിതമായ മാർഗ്ഗം, പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളെ പൗരോഹിത്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ അധാർമ്മികതകൾക്ക് മറയൊരുക്കാൻ വിട്ടുകൊടുക്കാതെ, അവയിലെ പൊരുളറിഞ്ഞു പഠിക്കുക എന്നതു തന്നെയാണ്. ആ ആശയം വസ്തുതാപരമായി

ശരിയാണെങ്കിലും, എത്രമാത്രം സാധ്യമാണെന്ന പ്രായോഗികതയാകാം അംബേദ്കറുടെ തീരുമാനത്തിനു പിന്നിലെ പ്രേരകശക്തി. ബ്രാഹ്മണരായ പണ്ഡിതർക്കിടയിൽപോലും അത്യന്തം അനാവശ്യവും അനാകർഷകവുമാണ് സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പഠനം എന്നധാരണ എക്കാലത്തും പ്രബലമായിരുന്നല്ലോ.

മനുസ്മൃതിയുടെ പ്രചാരകരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ആ പുസ്തകം ഒരിക്കലെങ്കിലും മറിച്ചുനോക്കിയവരല്ല എന്നതുകണക്കെ, വിമർശകരിലെ വലിയ പങ്കും അതിനെ ആഴത്തിലുള്ള പഠനത്തിനു വിധേയമാക്കിയിട്ടില്ല എന്നതും സത്യമാണ്. കേവലം കേട്ടറിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പലരും ആ ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിലപാടുകൾ രൂപപ്പെടുത്തിയത്. ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം അതിന്റെ അതിജീവനത്തിനുവേണ്ടി അവതരിപ്പിക്കുന്ന അസംഖ്യം അപനിർമ്മിതികളും അസത്യങ്ങളും കെട്ടുകഥകളും പൊളിച്ചടുക്കാൻ സഹായകമായ ഈടുറ്റ തെളിവുകൾ അവശേഷിപ്പിച്ചു തന്നെയാണ് മനുസ്മൃതി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. സത്യത്തിന്റെ ആ കയ്യൊപ്പുകൾ കണ്ടെത്താനുള്ള അവസരമാണ്, മനുസ്മൃതി വായിക്കാനുള്ളതല്ല എന്നു ധാരണ പരന്നതോടെ ഇല്ലാതായത്. അമ്മാതിരി വിലയിരുത്തലുകൾ നിലനിൽക്കുമ്പോൾത്തന്നെ, മനുസ്മൃതിദഹൻ എന്ന ചരിത്ര അധ്യായം ചാതുർവർണ്യ സമ്പ്രദായത്തിന്റെയും അതിന്റെ ഉപോത്പന്നമായ ജാതിവിഭജനത്തിന്റെയും നേർക്കുയർന്ന ഏറ്റവും ശക്തിമത്തായ വെല്ലുവിളിയായി തലയുയർത്തിനിൽക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷെ, സമാനതകളില്ലാത്ത ഒരു സംഭവം ചരിത്രത്താളുകളിൽ എഴുതിച്ചേർക്കുകയാവാം അംബേദ്കർ അതിലൂടെ ലക്ഷ്യമിട്ടത്. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ, പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കിപ്പുറവും ആ പ്രതീകാത്മകപ്രതിഷേധത്തിന്റെ നൈതികതയും ലാഭനഷ്ടങ്ങളും പഠനവിഷയമാകുന്നത്. മനുസ്മൃതി ഭൂമുഖത്തുനിന്നും നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാണ് എന്ന അംബേദ്കറുടെ ആ സന്ദേശം തന്നെയാണ് അതു സംബന്ധിച്ച ലോകത്തിന്റെ സംശയങ്ങൾക്കെല്ലാമുള്ള തെളിമയുള്ള ഉത്തരം. ജാതിവാദികളുടെ വിഷലിപ്തമായ വാക്കുകളേക്കാൾ ആ സത്യത്തിനു സ്വീകാര്യതയുണ്ട്.

മനുവാദികളെ അസാധുവാക്കുന്ന മനുസ്മൃതി

ബ്രഹ്മാവിന്റെ ശരീരാംഗങ്ങളിൽനിന്നും സൃഷ്ടിയ്ക്കപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണ, ക്ഷത്രിയ, വൈശ്യ, ശൂദ്ര വർണ്ണികൾ മനുഷ്യരിലെ വർണ്ണവിഭജനത്തെയല്ല സൂചിപ്പിക്കുന്നത് എന്ന വസ്തുത മനുസ്മൃതിയും അവ്യക്തമായി പറയുന്നുണ്ട്. മനുസ്മൃതിയിലെ ആദ്യ അധ്യായത്തിലെ മുപ്പത്തൊന്നാം ശ്ലോകത്തിലാണ്, ഭൂമി മുതലായ ലോകങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ബ്രഹ്മാവു തന്റെ മുഖത്തുനിന്നും ബ്രാഹ്മണനെയും ബാഹുക്കളിൽനിന്നും ക്ഷത്രിയനെയും ഊരുവിൽനിന്നു വൈശ്യനെയും പാദങ്ങളിൽനിന്നു ശൂദ്രനെയും സൃഷ്ടിച്ചു എന്ന പരാമർശമുള്ളത്:

> ലോകാനാം തു വിവൃദ്ധ്യർത്ഥം മുഖബാഹൂരുപാദതഃ
> ബ്രാഹ്മണം ക്ഷത്രിയം വൈശ്യം ശൂദ്രം ച നിരവർതയത്. 31
>
> ഭൂമ്യാദിലോകങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായിട്ടു ബ്രഹ്മാവ് തന്റെ മുഖത്തുനിന്നും ബ്രാഹ്മണനെയും ബാഹുവിൽനിന്നു ക്ഷത്രിയനെയും ഊരുവിൽനിന്നു വൈശ്യനെയും പാദത്തിൽനിന്നു ശൂദ്രനെയും സൃഷ്ടിച്ചു.

മനുഷ്യർ വസിക്കുന്ന ഭൂമിയെ മാത്രം സംബന്ധിക്കുന്ന ഒന്നല്ല, എല്ലാ ലോകങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചാണ് ഈ പരാമർശം എന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുക. അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ, ബ്രഹ്മാവ് തന്റെ ശരീരം രണ്ടു ഭാഗമായി പകുത്തതായും ഒരുപകുതിയെ പുരുഷനും മറ്റേ പകുതിയെ സ്ത്രീയുമാക്കിയതായി പറയുന്നുണ്ട്. ആ പുരുഷൻ സ്ത്രീയിൽ വിരാട്ട്പുരുഷനെ സൃഷ്ടിച്ചു. ആ വിരാട്ട്പുരുഷൻ തപസ്സാചരിച്ച് ആരെ സ്വയംസൃഷ്ടിച്ചുവോ, അവനാണ് സമസ്ത ജഗത്തുക്കളുടെയും സ്രഷ്ടാവായ താനെന്നും മുപ്പത്തിമൂന്നാം ശ്ലോകത്തിൽ മനു പറയുന്നു.മനുവാണ് തപസ്സിലൂടെ പ്രജാപതികളായ പത്തുമഹർഷിമാരെ സൃഷ്ടിച്ചത്(ശ്ലോകം:35). അതിതേജസ്വികളായ ആ പ്രജാപതിമാർ അപരിമിത തേജസ്കരായ ഏഴുമനുക്കളെയും ദേവന്മാരെയും സ്വർഗ്ഗാദികളെയും മഹർഷിമാരെയും ജനിപ്പിച്ചു.(ശ്ലോകം:36). അനന്തരം ആ പ്രജാപതികൾ യക്ഷന്മാർ, രക്ഷസ്സുകൾ, ഗന്ധർവ്വർ, പിശാചുക്കൾ, അപ്സരസ്സുകൾ, അസുരന്മാർ, പിതൃഗണങ്ങൾ, നാഗങ്ങൾ എന്നിവയെയും സൃഷ്ടിച്ചു(ശ്ലോകം:37). അതിനുശേഷമാണ്, മേഘങ്ങളും മിന്നലും ഉൽക്കയും ഇടിവാളും പോലുള്ള പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചത്(ശ്ലോകം:38).പിന്നീടാണ് കിന്നരന്മാർ, വാനരന്മാർ, മത്സ്യങ്ങൾ, നാനാതരം പക്ഷികൾ, പശുക്കൾ, മൃഗങ്ങൾ, മനുഷ്യർ, കൃമികൾ, കീടങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ ഉള്ള സൃഷ്ടികൾ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടത്(ശ്ലോകം:39/40). 'ഭൂമി മുതലായ ലോകങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി' ബ്രഹ്മാവ് നടത്തിയ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രവർണ്ണികളുടെ സൃഷ്ടിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള മുപ്പത്തിയൊന്നാം ശ്ലോകത്തിലെ പരാമർശങ്ങൾ മനുഷ്യർക്കിടയിലെ വർണ്ണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളതല്ല എന്നതാണല്ലോ അതിൽനിന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നത്. മനുഷ്യരെ, ഭൂമിയിലെ ഇതര ജീവജാലങ്ങൾക്കൊപ്പമാണ് സൃഷ്ടിച്ചതെന്ന് 39,40ശ്ലോകങ്ങളിൽ കൃത്യമായി പറയുന്നുണ്ട് എന്നതുതന്നെയാണ് അതിനുള്ള തെളിവ്.

മനുസ്മൃതിയിലെ പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി വർണ്ണനയിൽനിന്ന്, ചാതുർവർണ്യ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ നെടുംതൂണായ വംശവിശുദ്ധിവാദം വെറും കളവാണെന്നു വ്യക്തമാണ്. പ്രജാപതികൾക്കും മനുക്കൾക്കും ദേവന്മാർക്കും മഹർഷിമാർക്കും രക്ഷസ്സുകൾക്കും പിശാചുകൾക്കുംഗന്ധർവ്വന്മാർക്കുംഅപ്സരസ്സുകൾക്കും അസുരന്മാർക്കും യക്ഷന്മാർക്കും പിതൃഗണങ്ങൾക്കും മുമ്പ് ബ്രഹ്മാവ് സ്വശരീരാംഗങ്ങളിൽനിന്നും സൃഷ്ടിച്ച ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ശൂദ്രരും മാനവരിലെ നാലുവർണ്ണികളെയല്ല പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത് എന്നതിൽ ഇനിയും സന്ദേഹമുണ്ടാകേണ്ടതുണ്ടോ?അതായത്, മനുപോലും പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി വിവരിക്കുന്നത് മറ്റുപൗരാണിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പ്രതിപാദ്യങ്ങളെ അവലംബമാക്കിയാണ്. മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും മുൻപേ വർണ്ണങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു മനുഷ്യരെ വിഭജിക്കാൻ ജാതിവാദികൾക്കുമാത്രമേ തിടുക്കമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നു സാരം. ബ്രാഹ്മണൻ ബ്രഹ്മാവിന്റെ, അല്ലെങ്കിൽ വിരാട്ടുപുരുഷന്റെ മുഖത്തുനിന്നും ക്ഷത്രിയൻ കൈകളിൽനിന്നും വൈശ്യൻ ഊരുക്കളിൽനിന്നും ശൂദ്രൻ പാദങ്ങളിൽനിന്നും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുഎന്ന പ്രസ്താവന ശരിയാകാം. എന്നാൽ, മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്, പെരിയോർ പറഞ്ഞതുപോലെ അവരവരുടെ മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നുമാണ്. ആ മനുഷ്യരെ പല വർണ്ണികളായി വിഭജിച്ചത് മനുഷ്യർ നിർമ്മിച്ച നിയമങ്ങളാണ്; വിശ്വപുരുഷനല്ല.

മനുസ്മൃതിവ്യാഖ്യാതാവിന്റെ ഭാഷ്യം

'ജനിക്കുമ്പോൾ എല്ലാവരും ശൂദ്രരാണ്. അഭിരുചിയും വാസനകളുമനുസരിച്ച് പല സംസ്കാരങ്ങൾ നേടി മനുഷ്യർ പല വർണ്ണികളായിത്തീരുന്നു' എന്ന ഉപനിഷത്വചനവും പുരുഷസൂക്തത്തിലെ ശ്ലോകത്തെ ദുർവ്യാഖ്യാനംചെയ്യുന്ന നിലപാടിനെ നിരാകരിക്കുന്നതാണ്. ഉപനയനത്തിനുമുമ്പ്, ശ്രാദ്ധമന്ത്രമൊഴിച്ച് മറ്റു മന്ത്രങ്ങളൊന്നും ഉച്ചരിക്കരുത്. കാരണം,വേദാധികാരിയാക്കുന്ന ഉപനയനത്തിനുമുമ്പ് അവൻ ശൂദ്രതുല്യനാകുന്നു.(നാഭി വ്യാഹാരയേദ് ബ്രഹ്മ സ്വധാനിന യ നാദ്യതേ/ ശൂദ്രേണ ഹി സമസ്താവദ് യാവദ് വേദേ ന ജയതേ-അധ്യായം:2,ശ്ലോകം:172)എന്നശ്ലോകത്തിലൂടെ മനുസ്മൃതിയും അതിനെ അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ, മറിച്ചുള്ള അവകാശവാദങ്ങളെല്ലാം അപ്രസക്തമാകുന്നു. പൗരാണികകാലത്ത് ഗുണകർമ്മങ്ങളനുസരിച്ചു തുടങ്ങിയ വർണ്ണഭേദം ജാതിവ്യവസ്ഥയായി പരിണമിച്ചതിനെപ്പറ്റി, രാമകൃഷ്ണമഠം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മനുസ്മൃതിയുടെ ആമുഖത്തിൽ വ്യാഖ്യാതാവായ സിദ്ധിനാഥാനന്ദസ്വാമി പറയുന്നു: "വർണ്ണങ്ങളെക്കുറിച്ച് നാം ആദ്യം കേൾക്കുന്നത് പുരുഷസൂക്തത്തിലാണ്. അവിടെ, ബ്രാഹ്മണനെ വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ മുഖമായും, ക്ഷത്രിയനെ ബാഹുക്കളായും, വൈശ്യനെ ഊരുക്കളായും രൂപം ചെയ്തിരിക്കുന്നു: 'ബ്രാഹ്മണാഃ അസ്യ മുഖം ആസീത് ബാഹു രാജന്യ കൃതാഃ ഊരു തദസ്യ യത് വൈശ്യ'. പുരുഷസൂക്തത്തിൽ, ആസീത്, കൃതാഃ തുടങ്ങിയ ക്രിയകളാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. പദ്ഭ്യാം ശൂദ്രോ ആജായത-പാദത്തിൽനിന്നും ശൂദ്രൻ ജനിച്ചു എന്നും പറയുന്നു. 'ആജായത'യെന്ന ക്രിയ ശൂദ്രനെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമേ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട്, മറ്റുള്ളവരെ വിരാട്ട്പുരുഷന്റെ മുഖബാഹൂരുക്കളെന്നു പറഞ്ഞത് അലങ്കാരപ്രയോഗം മാത്രമാണെന്ന് വ്യക്തം. എല്ലാവരും ജനിക്കുന്നത് ഒരേ സ്ഥാനത്തുനിന്നുതന്നെ. ജനിക്കുമ്പോൾ എല്ലാവരും ശൂദ്രർതന്നെ; അഭിരുചിയും വാസനയുമനുസരിച്ച് സംസ്കാരംനേടി അവർ വ്യത്യസ്ത വർണ്ണികളായിത്തീരുന്നു. ഒരേ തൊഴിൽ, പരമ്പരയാ ഓരോ കുടുംബക്കാർ ചെയ്തുപോരുമ്പോൾ അവർ അതിൽ നൈപുണ്യം നേടുന്നു. ആ തൊഴിൽ തങ്ങളുടെ കുത്തകയായി അവർ ഗണിക്കുകയും, മറ്റുള്ളവരെ അതിൽനിന്നും അകറ്റിനിർത്താൻ നോക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ ഗുണകർമ്മങ്ങളനുസരിച്ച് ആരംഭിച്ച വർണ്ണവിഭജനം ജന്മകൃതമായി മാറി. അതുവഴി ബ്രാഹ്മണ, ക്ഷത്രിയ, വൈശ്യ, ശൂദ്രജാതികൾ രൂപംകൊണ്ടു; വർണ്ണം ജാതിയായി'. മനുസ്മൃതി മറ്റൊരുരൂപത്തിൽ പറയുന്നതും ഇതൊക്കെതന്നെയാണ്.

മനുവാദത്തിന്റെ കുഴിവെട്ടുന്ന മനുസ്മൃതി

പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണൻ,ക്ഷത്രിയൻ,വൈശ്യൻ,ശൂദ്രൻ എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾ പലയിടത്തും കാണാനാകും. വർണ്ണവ്യസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങളും, വിവിധവർണ്ണികളുടെ ധർമ്മങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നതും കാണാം. പക്ഷേ,സ്മൃതികൾ അനുശാസിക്കുന്ന വിഭജനതലത്തിലുള്ളവേർതിരിവുകൾ വ്യത്യസ്തവർണ്ണികൾക്കിടയിൽ കാണാനാകില്ല. വിവിധ വർണ്ണങ്ങൾക്കിടയിലും അവർണ്ണർക്കിടയിലും സഹകരണവും സഹവർത്തിത്വവും പ്രണയവും വിവാഹവും അവയിൽ കാണാം. പുരാണേതിഹാസങ്ങളുടെ സംഭവകാലങ്ങളിലും രചനാവേളയിലും വർണ്ണശുദ്ധി

ഒരു വിഷയമേ ആയിരുന്നില്ല എന്നതിനാലാകാം അതു സാധ്യമായത്. പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ പലയിടത്തും നമുക്ക് വർണ്ണധർമ്മവിവരണങ്ങളും സംവാദങ്ങളും ബ്രാഹ്മണാപദാനങ്ങളും കാണാം. എന്നാലും, അവയിൽ പലതും മുഖ്യ ഇതിവൃത്തവുമായി ചേർച്ചയില്ലാത്ത അസ്ഥാനത്തുള്ള ആവിഷ്കാരങ്ങളാണ്. അവയൊക്കെ പിൽക്കാലത്തു കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടവയാകാമെന്ന നിരീക്ഷണത്തിന്റെ സാംഗത്യം ആ മുഴച്ചുനില്പുതന്നെയാണ്. അപ്പോൾപോലും ഒരിടത്തും അന്യവർണ്ണികൾക്കുമേൽ ഉള്ള ഇകഴ്ത്തൽ കാണാനാകില്ല. അതിന് ഒരു അപവാദം മഹാഭാരതത്തിലെ ശാന്തിപർവ്വത്തിലെ അറുപതാം അധ്യായം മുതൽ എഴുപത്തൊന്നാമധ്യായം വരെ നീളുന്ന, മനുസ്മൃതി ഭാഗങ്ങളുടെ പകർത്തിയെഴുത്തു മാത്രമാണ്. ഇതിഹാസകാലത്തിനുമുൻപാണ് മനുസ്മൃതിയുടെ രചനാകാലമെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കാനായി നടത്തിയ ഒരു വിക്രിയയാണ് ആ തിരുകിക്കയറ്റൽ എന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. ശാന്തിപർവ്വത്തിൽത്തന്നെ, പാരശരസ്മൃതിയിലെ കുറെ ഭാഗങ്ങളും എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. സാധാരണജനങ്ങൾക്ക് അപ്രാപ്യവും, വിപ്രതിപത്തി ഉളവാക്കുന്നതുമായ സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പിന്തിരിപ്പൻനിയമങ്ങൾ ചുളുവിൽ ജനങ്ങളിലേക്കെത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അനുവർത്തിച്ച ഒരു തന്ത്രമായിരിക്കാം ജനകീയകൃതികളിലെ അത്തരത്തിലുള്ള സ്മൃതിനിയമങ്ങളുടെ ഉൾപ്പെടുത്തൽ. പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിലേക്കുള്ള ആ നുഴഞ്ഞുകയറ്റത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഏറ്റവും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാകുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട്: മനുസ്മൃതിയാണ് ഭാരതത്തെ ഒരിക്കലും കൂട്ടിച്ചേർക്കാനാവാത്ത വിധത്തിൽ ആർഷഭാരതമെന്ന ഔന്നത്യത്തിൽനിന്നും ആര്യഭാരതമെന്ന ശിഥിലാവസ്ഥയിലേക്കു കുടഞ്ഞെറിഞ്ഞത്.

മനുസ്മൃതി നടപ്പിലാക്കിയ ജന്മാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വർണ്ണവിഭജനവും ആ വർണ്ണങ്ങളുടെ ശുദ്ധി ഉറപ്പാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയ സങ്കരജാതികളും എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും ഭാരതീയരെ ഭിന്നിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. വർണ്ണസങ്കരത്തെ കൊടിയപാപമാക്കിയ മനുസ്മൃതി, അത്തരക്കാരെ ചാതുർവർണ്യത്തിൽനിന്ന് വെളിയിലാക്കിയപ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽ സംഭവിച്ചത് സനാതനശ്രേണിയിലെ പുരാണപുരുഷന്മാരിൽ അധികവും പുറത്താക്കപ്പെട്ടു എന്നതാണ്. മനുസ്മൃതിയുടെ ആഢ്യത്വവാദങ്ങളെ കുഴികുത്തിമൂടുന്ന അത്തരം ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക:

രാമായണത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവായ വാല്മീകിയെയാണല്ലോ ആദികവിയായി കണക്കാക്കുന്നത്. ഇതിഹാസകാരൻ എന്നതിലുപരി,രാമായണത്തിന്റെ ഭാഗമായ യോഗവാസിഷ്ഠത്തിന്റെ കർത്താവെന്ന പരിഗണനയിൽ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികശ്രേഷ്ഠനായും അദ്ദേഹം ആദരിക്കപ്പെടുന്നു. രാമായണകഥയിൽ അനവധി തവണ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന കഥാപാത്രം എന്ന നിലയിൽ, വാല്മീകിമഹർഷി രാമനു സമകാലികനായിരുന്നെന്ന് കരുതപ്പെടുമ്പോഴും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലഘട്ടത്തെ സംബന്ധിച്ചു തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായ അഭിപ്രായങ്ങളാണ് പലപ്പോഴും ചരിത്രകാരന്മാർ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുപോലെതന്നെ വാല്മീകിയുടെ ജീവിതകഥയിലും ഒട്ടേറെ പാഠഭേദങ്ങളുണ്ട്. അതിന്റെ പ്രധാന കാരണം അദ്ദേഹത്തെ സ്വന്തമാക്കാനുള്ള ചിലരുടെ വ്യഗ്രതയാണ്. ദേശഭേദങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ഒട്ടനവധി ഐതിഹ്യങ്ങൾ വാല്മീകിമഹർഷിയുടെ ജീവചരിത്രമായി പ്രചാരത്തിലുണ്ട്.

വാല്മീകിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട, ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ ഐതിഹ്യം ഇപ്രകാരമാണ്: പൂർവ്വാശ്രമത്തിൽ വാല്മീകിയുടെ പേര് രത്നാകരനെന്നായിരുന്നു.ചെറുപ്പകാലം മുതൽ അയാൾ ഒരു കൊള്ളക്കാരനായി. വഴിയാത്രികരുടെ വസ്തുവകകൾ പതിയിരുന്ന് മോഷ്ടിക്കുക പതിവാക്കി.ഒരുദിനം സപ്തർഷികളെ(നാരദനെന്നും പാഠഭേദമുണ്ട്) കൊള്ളയടിക്കാൻ മുതിർന്നപ്പോൾ, “നീ എന്തിനു വേണ്ടിയാണ് ഈ പാപകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്?”എന്ന് അവർ രത്നാകരനോടു ചോദിച്ചു. കുടുംബം പുലർത്താൻ എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി.“നീ ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങളുടെ ഫലമെല്ലാം നിന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾകൂടി അനുഭവിക്കുമോ?” എന്ന മഹർഷിമാരുടെ ചോദ്യത്തിന്, ‘അതു ഞാൻ ഇതുവരെ ചോദിച്ചിട്ടില്ലാ” എന്നതായിരുന്നു മറുപടി. "എന്നാൽ ചോദിച്ചിട്ടു വരൂ” എന്നായി സപ്തർഷിമാർ. ആ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം തിരക്കി രത്നാകരൻ വീട്ടിലേയ്ക്കോടി. “ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പാപകർമ്മങ്ങളുടെ ഫലം നിങ്ങൾകൂടി പങ്കിട്ടനുഭവിയ്ക്കുമോ?” എന്ന അയാളുടെ ചോദ്യത്തിന്, ബുദ്ധിശാലിയായ പത്നി ഇപ്രകാരം മറുപടി നൽകി: "ഇല്ല; അവനവൻ ചെയ്യുന്ന പാപകർമ്മങ്ങളുടെ ഫലം അവനവൻ തന്നെ അനുഭവിക്കണം”. അതുകേട്ടു ഹതാശനായ രത്നാകരൻ തിരിച്ചുചെന്നു സപ്തർഷികളുടെ കാൽക്കൽവീണു മാപ്പിരന്നു. ഋഷികൾ അവന് ബ്രഹ്മജ്ഞാനം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. ഋഷിമാരുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് രത്നാകരൻ ഒരു മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇരുന്ന് തപസ്സാരംഭിച്ചു. തനിക്കുചുറ്റും ചിതൽപ്പുറ്റുയർന്നതും വള്ളിപ്പടർപ്പുകൾ വളർന്നതുമൊന്നും അയാൾ അറിഞ്ഞില്ല. വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം അതുവഴി മടങ്ങിവന്ന സപ്തർഷികൾ ചിതൽപ്പുറ്റു തകർത്ത് രത്നാകരനെ പുറത്തെത്തിച്ചു. വാല്മീകം, അഥവാ ചിതൽപ്പുറ്റിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നതിനാൽ വാല്മീകിയെന്ന പേരു നൽകി. കാലം കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, തപസ്സുകൊണ്ടു മനഃപരിവർത്തനം സംഭവിച്ച വാല്മീകി, നാരദമഹർഷിയിൽനിന്നു കേട്ട് മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞ രാമന്റെ ജീവചരിത്രം രാമായണകാവ്യമായി എഴുതിയുണ്ടാക്കി.

അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിലെ അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡത്തിൽ, തന്റെ ആശ്രമത്തിൽ എത്തുന്ന രാമലക്ഷ്മണന്മാരോടും സീതാദേവിയോടും സ്വന്തം ജീവിതകഥ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ വാല്മീകിമഹർഷിതന്നെ ഇക്കാര്യം പറയുന്നുണ്ട്. സ്കന്ദപുരാണത്തിലെ ആഖ്യാനവും വാല്മീകിയുടെ കാട്ടാളനായുള്ള ഭൂതകാലം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. തീരെ താഴ്ന്നകുലത്തിൽ ജനിച്ച വാല്മീകി, അടിയുറച്ച ശിവഭക്തിയിലൂടെയാണ് ഉന്നതനിലയിൽ എത്തിയതെന്ന് മഹാഭാരതത്തിലും പറയുന്നു.ക്ഷിപ്രകോപികളായ ചില സന്യാസിമാർ ഒരു സംവാദത്തിനിടയിൽ, തന്നെ ബ്രഹ്മഘ്നൻ (ബ്രാഹ്മണന്റെ ഘാതകൻ) എന്നു നിന്ദിച്ചതായും, ആ അപമാനഭാരത്തിൽനിന്നും രക്ഷനേടാൻ സർവ്വശക്തനായ ഭഗവാൻ ശിവനെ അഭയം പ്രാപിച്ചതായും, മഹാഭാരതത്തിലെ അനുശാസനപർവ്വത്തിൽ യുധിഷ്ഠിരനുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ വാല്മീകിമഹർഷി സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷാദനായുള്ള ജീവിതപശ്ചാത്തലത്തിനു തെളിവായി നമുക്കു സ്വീകരിക്കാം.

കാട്ടാളൻ, ഒരു ആദിവാസി സമൂഹം എന്നൊക്കെയാണ് നിഷാദൻ എന്ന പദത്തിനു പൊതുവെ നൽകപ്പെടുന്ന വിവക്ഷ. എന്നാൽ, മനുസ്മൃതിയനുസരിച്ച് അത് ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയിലെ ഒരു അനുലോമജാതിയാണ്. കീഴ്ജാതിക്കാരിയിൽ മേൽജാതി

ക്കാരനായ പുരുഷന് ഉണ്ടാകുന്ന സന്താനങ്ങളാണ് അനുലോമജാതീയർ. മനുസ്മൃതിയിലെ പത്താമധ്യായത്തിൽ, വിഭിന്ന വർണ്ണികൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളിലൂടെ ജനിക്കുന്ന സങ്കരസന്തതികളെക്കുറിച്ചു പറയുന്നയിടത്ത്, ബ്രാഹ്മണന് ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിക്കുന്ന പുത്രന്മാരാണ് നിഷാദർ അല്ലെങ്കിൽ പാരശവർ എന്നു കാണുന്നു. പിതാവ് ബ്രാഹ്മണനാണെങ്കിലും, നിഷാദൻ നികൃഷ്ടനാണ് എന്നാണ് മനുവിന്റെ ഭാഷ്യം. വർണ്ണശുദ്ധിയില്ലാത്തവരാണ് അവർ എന്നതത്രേ കാരണം(ശ്ലോകം:08,10):

> ബ്രാഹ്മണാദ് വൈശ്യകന്യായാമംബഷ്ഠോ നാമ ജായതേ
> നിഷാദഃ ശൂദ്രകന്യായാം യഃ പാരശവ ഉച്യതേ. 8
>
> ബ്രാഹ്മണന് വൈശ്യകന്യയിൽ ജനിക്കുന്ന പുത്രൻ അംബഷ്ഠൻ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ശൂദ്രകന്യയിൽ ജനിക്കുന്നവൻ നിഷാദനും. അവനെ പാരശവൻ എന്നും പറയുന്നു.

അതായത്, ആദികാവ്യമായ രാമായണത്തിന്റെ കർത്താവ് മനുസ്മൃതിയുടെ കണക്കിൽ ഒരു നികൃഷ്ടനായ നിഷാദനാണ്; അവർണ്ണനാണ്. ആദികവിയുടെ നീച ഗോത്രപശ്ചാത്തലം സ്വീകരിക്കാൻ മടിയുള്ളവരുടെ ഉള്ളിലുണ്ടായ ആധി ചെറുതായിരിക്കില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അവരുടെ സങ്കല്പശക്തി ഗവേഷണങ്ങളിലൂടെ നിർമ്മിച്ചെടുത്ത ആഢ്യജന്മങ്ങൾ പലപലവേഷങ്ങളിൽ നമുക്കു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഭൃഗുവംശജനായ പ്രചേതസ്സിന്റെ മകനായ അഗ്നിശർമ്മനായും, ശാകുലമെന്ന സ്ഥലത്ത് സ്തംഭനെന്നു പേരായ ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ പുനർജ്ജന്മമായും, പ്രചേതസനെന്ന മഹർഷിയുടെ മകനായും, ഭാർഗ്ഗവവാല്മീകിയെന്ന ഭാർഗ്ഗവഗോത്രജനായ ബ്രാഹ്മണനായും അവർ അദ്ദേഹത്തെ ജാതിബ്രാഹ്മണനാക്കി മാറ്റി പൂണൂലണിയിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും വാല്മീകി ഒരു കാട്ടാളനായാണ് ജീവിച്ചത് എന്നകാര്യം സത്യമായി നിലനിൽക്കുന്നു.

വ്യാസന്റെ കാര്യവും വ്യത്യസ്ഥമല്ല. വേദങ്ങളെ സാരഗ്രഹണം ചെയ്തു ഗ്രന്ഥരൂപത്തിലാക്കുകയും, പുരാണേതിഹാസങ്ങളുടെ രചന നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്ത വ്യാസൻ ജീവിച്ചിരുന്നകാലത്ത് ചാതുർവർണ്യം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നോയെന്നും, നിലവിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽത്തന്നെ അതിന് നാം ഇന്നറിയുന്ന അത്യന്തം വികൃതമായ വിഭജനതലങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നോയെന്നും കൃത്യമായി നിശ്ചയിക്കുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ, വ്യാസമഹർഷിയാലും മറ്റു ഋഷിമാരാലും എഴുതപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളുടെ മൂലഭാഷ്യങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളിൽനിന്നും അറിയാനാകുന്നത്, സമൂഹത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വർഗ്ഗീകരണങ്ങളൊന്നും വിവേചനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള വേർതിരിവായിരുന്നില്ല എന്നുതന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, വ്യാസൻ ജനിച്ച വർണ്ണം തേടിപ്പോകുന്നതിൽ അയുക്തിയുണ്ട്. എങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൂദ്രപാരമ്പര്യം വെളിവാക്കുന്ന പല വസ്തുതകളും ലഭ്യമാണ്.അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമുള്ളത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശാവലി തന്നെ. വസിഷ്ഠപുത്രനായ ശക്തിയുടെ മകനാണ് വ്യാസപിതാവായ പരാശരമുനി. അതായത്, സൂര്യവംശത്തിന്റെ കുലഗുരുവായിരുന്ന വസിഷ്ഠന്റെ പരമ്പരയിലായിരുന്നു വ്യാസമഹർഷിയുടെ ജനനം. ഇനി, ആരായിരുന്നു വസിഷ്ഠമഹർഷി എന്നുനോക്കാം.

വസിഷ്ഠമഹർഷിയിൽനിന്നാണ് ശൂദ്രകുലത്തിന്റെ ഉത്ഭവമെന്ന് മനുസ്മൃതിയിലെ മൂന്നാം അധ്യായത്തിൽ വളരെ കൃത്യമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്:

> സോമപാ നാമ വിപ്രാണാം ക്ഷത്രിയാണാം ഹവിർഭുജഃ
> വൈശ്യാനാമാജ്യപാ നാമ ശൂദ്രാണാം തു സുകാലിനഃ.
>
> ബ്രാഹ്മണരുടെ പിതൃക്കൾക്കു സോമപന്മാർ എന്നും, ക്ഷത്രിയരുടെ പിതൃക്കൾക്കു ഹവിർഭുക്കുകളെന്നും, വൈശ്യപിതൃക്കൾക്ക് ആജ്യപന്മാരെന്നും, ശൂദ്രപിതൃക്കൾക്ക് സുകാലികളെന്നും പേർ പറയുന്നു.
>
> വർണ്ണഭേദമനുസരിച്ച് പിതൃക്കളുടെ വർഗ്ഗഭേദത്തെയും നിർദ്ദേശിച്ചു.
>
> സോമപാസ്സു കവേഃ പുത്രാ ഹവിഷ്മന്തോ*ƒ*ങ്ഗിരഃ സുതാഃ
> പുലസ്ത്യസ്യാജ്യപാഃ പുത്രാ വസിഷ്ഠസ്യ സുകാലിനഃ.
>
> മുകളിൽ പറഞ്ഞവരിൽ സോമപന്മാർ ഭൃഗുവിൻെറ പുത്രന്മാരാകുന്നു; ഹവിഷ്മാന്മാർ അങ്ഗിരസ്സിൻെറ സന്താനങ്ങൾ; ആജ്യപന്മാർ പുലസ്ത്യപുത്രന്മാർ; സുകാലികൾ വസിഷ്ഠപുത്രന്മാർ.

മരീച്യാദി ഋഷികളിൽനിന്നും പിതൃക്കൾ ജനിച്ചു. പിതൃക്കളിൽനിന്നു മനുഷ്യരും ദേവന്മാരും പിറന്നു. ദേവന്മാരിൽനിന്നും ക്രമേണ ചരാചരജഗത്തുണ്ടായി.(ഋഷിഭ്യ പിതരോ ജാത പിതൃഭ്യോ ദേവമാനവ ദേവേഭ്യസ്തു ജഗത്സർവ്വം ചരം സ്ഥാണ്വനു പൂർവശഃ -ശ്ലോകം:201). ബ്രാഹ്മണരുടെ പിതൃക്കൾക്കു സോമപന്മാരെന്നും ക്ഷത്രിയരുടെ പിതൃക്കൾക്ക് ഹവിർഭുക്കുകൾ എന്നും വൈശ്യപിതൃക്കൾക്ക് ആജ്യപന്മാരെന്നും ശൂദ്രപിതൃക്കൾക്ക് സുകാലികളെന്നും പേരു പറയുന്നു.(സോമപാ നാമ വിപ്രാണാം ക്ഷത്രിയാണാം ഹവിർഭുജഃ/ വൈശ്യനാമാജ്യപാ നാമ ശൂദ്രാണാം തു സുകാലിനഃ –ശ്ലോകം:197). മുകളിൽ പറഞ്ഞവരിൽ, സോമപന്മാർ ഭൃഗുവിന്റെ പുത്രന്മാരാകുന്നു; ഹാവിഷ്മാന്മാർ അങ്ഗിരസ്സിന്റെ സന്താനങ്ങൾ; ആജ്യപന്മാർ പുലസ്ത്യപുത്രർ; സുകാലികൾ വസിഷ്ഠപുത്രന്മാർ. (സോമപാസ്തു കവേഃ പുത്രാ ഹാവിഷ്മന്തോ*ƒ*ങ്ഗിരഃ സുതാ/ പുലസ്തസ്യാജ്യപഃ പുത്രാ വസിഷ്ഠസ്യ സുകാലിനഃ). മനുസ്മൃതി അങ്ങനെ വളച്ചുകെട്ടി പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം, ബ്രാഹ്മണരുടെ കുലം ഭൃഗുമുനിയിൽനിന്ന് തുടങ്ങിയതുപോലെ, ശൂദ്രവംശാവലി തുടങ്ങിയത് വസിഷ്ഠമഹർഷിയിൽനിന്നാണ് എന്നതാണ്. വംശമഹിമാവാദികൾ വേദങ്ങളെക്കാൾ വലിയ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥമായി കരുതുന്ന മനുസ്മൃതി, ഇക്ഷ്വാകുവംശത്തിന്റെ കുലഗുരുവായ വസിഷ്ഠനും, പരാശരനും വ്യാസനും ശ്രീശുകനും അടക്കമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്മുറക്കാരും ശൂദ്രപരമ്പരയിലാണ് ജനിച്ചതും ജീവിച്ചതും എന്നു പറയുമ്പോൾ, അതിനപ്പുറം ഒരു സാക്ഷ്യപത്രം ആവശ്യമുണ്ടോ?

വ്യാസമഹർഷിയുടെ അബ്രാഹ്മണ പശ്ചാത്തലം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന, ഇതിനൊപ്പം തിളക്കമുള്ള ചില തെളിവുകൾ മഹാഭാരതത്തിലും കാണാം. വ്യാസന് ഹസ്തിനാപുരിയിലെ രാജകൊട്ടാരത്തിൽ ജോലിക്കാരിയായിരുന്ന ദാസിസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച പുത്രനാണല്ലോ വിദുരർ.(ആ കഥയുടെ വിശദമായവിവരണം 'സർവ്വഭൂതഹിതം സത്യം' എന്ന എന്റെ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.). വ്യാസമഹർഷിയുടെ പുത്രനായ വിദുരരെ, ശ്രീകൃഷ്ണനും ഹസ്തിനാപുരിയിലെ രാജസേവകരും അർദ്ധസഹോദരന്മാരായ പാണ്ഡുവും ധൃതരാഷ്ട്രരും ചില അവസരങ്ങളിൽ ആദരവോടുകൂടി അഭിസംബോധന ചെയ്തിരുന്നത് ക്ഷത്താവ് എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചാണ്. ഉദ്യോഗപർവ്വതത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരു ഉദാഹരണം നോക്കുക:

> **93. ശ്രീകൃഷ്ണവാക്യം – ശ്രീകൃഷ്ണൻ വിദുരനോട് തന്റെ ഉദ്യമത്തിന്റെ ഔചിത്യം വർണ്ണിക്കുന്നു –** ശ്രീകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു: "ഹേ, വിദുരാ! മഹാപ്രാജ്ഞന്മാർ എപ്രകാരമാണോ പറയുക, വിചക്ഷണന്മാർ എപ്രകാരമാണോ പറയുക, അപ്രകാരമാണ് നീ പറയുന്നത്. അങ്ങനെ നിന്നെപ്പോലെ ചെയ്യുന്നവനാരോ അവൻ ഒരിക്കലും ആക്ഷേപാർഹനായി ഭവിക്കയില്ല. ധർമ്മാർത്ഥത്തോടുകൂടിയതും സത്യമായിട്ടുള്ളതും ഭവാന് അനുരൂപമായിട്ടുള്ള മാതാപിതാക്കൾക്ക് ചേർന്നവിധം നല്ലവാക്കുകളാണ് ഭവാൻ എന്നോടു പറഞ്ഞത്. സത്യവും കാലോചിതവും യുക്തവുമാണ് ഭവാൻ പറഞ്ഞത്. ഹേ, ക്ഷത്താവേ, ഭവാൻ ശ്രദ്ധയോടെ കേൾക്കുക, ഞാൻ വന്നതിന്റെ കാരണം പറയാം.

ഇനി, ക്ഷത്താവെന്നതുകൊണ്ട് എന്താണ് അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്നു നോക്കാം. അതറിഞ്ഞാൽ പല കെട്ടുകഥകളും തകർന്നുവീഴും. മനുസ്മൃതിയിലെ പത്താമധ്യായത്തിൽ, നാലു വർണ്ണങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവരുടെ വിവാഹംവഴിയോ അല്ലാതെയോ ഉണ്ടാകുന്ന സങ്കരസന്തതികളുടെ ജാതികളും, അവർ ഓരോരുത്തർക്കും വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തൊഴിലുകളും ആചാരങ്ങളും വിശദമായി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ വരുന്ന ഒരു സങ്കരജാതിയാണ് ക്ഷത്താവ്. ക്ഷത്താവ് എന്നതിനു മനുസ്മൃതി നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം, ശൂദ്രനു ക്ഷത്രിയസ്ത്രീയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പുത്രൻ എന്നാണ്. മാത്രവുമല്ല, മനുസ്മൃതി അധമസമൂഹമായി കണക്കാക്കുന്ന സങ്കരവർണ്ണങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു ക്ഷത്താവ് എന്ന ജാതി.(പത്താമധ്യായം, ശ്ലോകം:12,13):

> ശൂദ്രാദായോഗവഃ ക്ഷത്താ ചണ്ഡാലശ്ചാധമോ നൃണാം
> വൈശ്യരാജന്യവിപ്രാസു ജായന്തേ വർണ്ണസങ്കരാഃ. 12
>
> ശൂദ്രന് വൈശ്യയിൽ ജനിക്കുന്നവൻ ആയോഗവൻ; ക്ഷത്രിയയിൽ ജനിക്കുന്നവൻ ക്ഷത്താവ്, വിപ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിക്കുന്നവൻ ചണ്ഡാലൻ; അവനത്രെ മനുഷ്യരിൽ അധമൻ. ഇങ്ങനെ സങ്കരവർണ്ണികൾ ജനിക്കുന്നു.

വിദുരരുടെ ജന്മത്തിന് നിദാനമായ ബീജം ശൂദ്രന്റേതാണെന്നും, വ്യാസൻ ശൂദ്രനാണെന്നും മനുസ്മൃതിയിലെ ഈ പറഞ്ഞ നിർവ്വചനത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. വിദുരൻ ശൂദ്രപുത്രനായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത് ശൂദ്രസ്ത്രീയുടെ പുത്രൻ ആയതിനാലാണ് എന്നാണല്ലോ വായിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അപ്രകാരത്തിലുള്ള പ്രചാരണങ്ങളെല്ലാം തെറ്റിദ്ധാരണ ജനിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദ്യേശിച്ചുള്ളതു മാത്രമാണെന്നു വ്യക്തമാണ്. വ്യാസമഹർഷിയുടെ കിടപ്പറയിലേയ്ക്ക് പറഞ്ഞുവിടപ്പെട്ട ദാസി, ക്ഷത്രിയവംശത്തിൽ പിറന്നവൾ ആയിരിക്കാം. രാജകൊട്ടാരങ്ങളിൽ ദാസിയായും തോഴിയായുമൊക്കെ ക്ഷത്രിയരുണ്ടാകുന്നതു സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ധൃതരാഷ്ട്രരെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട വൈശ്യസ്ത്രീയിൽ, അദ്ദേഹത്തിനു ജനിച്ച യുയുത്സുവിന്റെ കഥ സമർത്ഥിക്കുന്നത്, ദാസിമാരായി രാജധാനിയിൽ ശൂദ്രർ മാത്രമല്ല; ഇതര വർണ്ണജരുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണല്ലോ. വ്യാസമുനി ബ്രാഹ്മണനും ദാസി ശൂദ്രയും ആയിരുന്നെങ്കിൽ, മനുസ്മൃതിയനുസരിച്ച് അവർക്കുണ്ടാകുന്ന സന്തതി നിഷാദനെന്നോ പാരശവനെന്നോ ആണത്രേ വിളിക്കപ്പെടേണ്ടത്. ആ ഭൃത്യ ക്ഷത്രിയയോ വൈശ്യയോ ആയിരുന്നെങ്കിൽ, യഥാക്രമം അമ്പഷ്ഠനെന്നും പിതൃസദൃശനെന്നുമാണ് കണക്കാക്കേണ്ടത്. അതായത്,മനുസ്മൃതിയിലെ ജാതിവിഭജനമനുസരിച്ചും

വിദുരന്റെ പിതാവായ വ്യാസൻ ശൂദ്രനാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. വിദുരനെ ശൂദ്രപുത്രൻ ആയിത്തന്നെയാണ് മഹാഭാരതത്തിലും ഭാഗവതത്തിലും അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ശൂദ്രനായ വ്യാസന്റെ പുത്രനെന്നനിലയിലും വസ്തുതാപരമായി അത് ശരിയാണ്. എന്നാൽ, പൊതുവിൽ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്, ദാസീപുത്രനായതിനാലാണ് അദ്ദേഹത്തെ ശൂദ്രനായി കണക്കാക്കുന്നത് എന്നാണല്ലോ. അത് യാദൃശ്ചികമാണെന്ന് കരുതാനാകില്ല. വേദവ്യാസന്റെ ശൂദ്രപശ്ചാത്തലം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടാതിരിക്കാനുള്ള ആസൂത്രിതമായ ഒരു തന്ത്രമായിരിക്കാം ആ ദുർവ്യാഖ്യാനം.

മഹാഭാരതത്തിലെ താത്വിക ചർച്ചകളിൽ ഭഗവദ്ഗീതപോലെ തന്നെ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതാണ് വിദുരനീതി.അർജ്ജുനനെ മുൻനിർത്തി കൃഷ്ണൻ ഗീതോപദേശം ചെയ്തതുപോലെ, ജന്മാന്ധനും പുത്രരോടുള്ള സ്നേഹാധിക്യത്താൽ ധർമ്മാന്ധനുമായ ധൃതരാഷ്ട്രനെ നിമിത്തമാക്കി, ധർമ്മദേവന്റെ അവതാരമായ വിദുരൻ, 'എന്താണ് ധർമ്മം' എന്നു വ്യക്തമാക്കുകയാണ് 'വിദുരനീതി'യിൽ. അസഹ്യമായ മാനസികസംഘർഷം കാരണം ഉറങ്ങുവാൻ സാധിക്കാത്ത ധൃതരാഷ്ട്രർ, ദൂതനെ അയച്ച് വിദുരരെ വിളിപ്പിക്കുകയും, താൻ എന്തുചെയ്യണം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായമാരായുകയും ചെയ്യുന്നു. അതനുസരിച്ചു വിദുരർ നൽകുന്ന ഉപദേശമാണ് 'വിദുരനീതി'. ചോദ്യോത്തരരൂപത്തിലുള്ള ആ സംവാദത്തിലും ക്ഷത്താവ് എന്നാണ് വിദുരരെ പലപ്പോഴും സംബോധനചെയ്യുന്നത്.(ഉദാ: അധ്യായം:1, ശ്ലോകം:1,6):

> **പ്രഹിതോ ധൃതരാഷ്ട്രേണ ദൂതഃ ക്ഷത്താരമബ്രവീത**
> **ഈശ്വരസ്ത്വാം മഹാരാജോ മഹാപ്രാജ്ഞ ദിദൃക്ഷതി**
>
> ധൃതരാഷ്ട്രരാൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ട ദ്വാരപാലകൻ വിദുരരോട് പറഞ്ഞു, "അല്ലയോ മഹാബുദ്ധേ! നമ്മുടെ യജമാനനായ (സ്വാമിയായ) മഹാരാജാവ് അങ്ങയെ കാണുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നു."

> **പ്രവിശാന്തഃപുരം ക്ഷത്തർമഹാരാജസ്യ ധീമതഃ**
> **ന ഹി തേ ദർശനേഽകാല്യോ ജാതു രാജാ ബ്രവീതി മാം**
>
> ദ്വാരപാലകൻ വിദുരരുടെയടുക്കൽ ചെന്ന് പറഞ്ഞു, "അല്ലയോ ക്ഷത്താവേ! ബുദ്ധിമാനായ മഹാരാജാവിന്റെ അന്തഃപുരത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിച്ചലും. അങ്ങയെ കാണുവാൻ ഒരിക്കലും തനിക്ക് വൈമനസ്യമില്ലെന്ന് രാജാവ് എന്നോട് പറഞ്ഞു."

വ്യാസൻ ശൂദ്രനായിരുന്നു എന്നതു മാത്രമല്ല, അക്കാലത്തു ക്ഷത്താവ്, അല്ലെങ്കിൽ ശൂദ്രപുത്രൻ എന്നത് ഒരു അപമാനപ്രയോഗമായിരുന്നില്ലെന്നും,ശൂദ്രസന്തതിയായി ജനിച്ചതുകൊണ്ട് ആരും അകറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നും അടിവരയിട്ടു പറയുകയാണ് വിദൂരനീതിയിലെയും മഹാഭാരതത്തിലെയും ഈ അഭിസംബോധനയിലൂടെ. മാതാവ് ആരായാലും അച്ഛൻ ബ്രാഹ്മണനാണെന്നും, അതിനാലാണ് തങ്ങൾ പൂണൂലണിയിക്കുന്നത് എന്നുമുള്ള വംശവിശുദ്ധിവാദികളുടെ വാദങ്ങളാണല്ലോ, വ്യാസന്റെ വംശാവലി ശൂദ്രശ്രേണിയിലാണെന്നതോടെ ഇല്ലാതാകുന്നത്.

അംബികയിലും അംബാലികയിലും, വ്യാസൻ പാണ്ഡുവിനും ധൃതരാഷ്ട്രർക്കും ജന്മംനൽകിയത് നിയോഗമെന്ന വിധവാവിവാഹരീതിയനുസരിച്ചാണ്. ഭർത്താവി

ൽനിന്നു സന്താനങ്ങളുണ്ടായില്ലെങ്കിൽ, വംശം നിലനിർത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരനിൽനിന്നോ സപിണ്ഡനിൽനിന്നോ പുത്രരെ ജനിപ്പിക്കുന്ന രീതിയാണ് നിയോഗം എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഭർത്താവ് ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹമോ, വിധവയാണെങ്കിൽ ഗുരുവോ നിയോഗിച്ചാൽ മാത്രമാണ് ആ സമ്പ്രദായം സ്വീകാര്യമാകുക. മനുസ്മൃതി ഒൻപതാമധ്യായത്തിലെ പരാമർശങ്ങളനുസരിച്ച്, നിയോഗവിധി ഒരു ആപദ്ധർമ്മമാണെങ്കിലും, അത് ദ്വിജാതീയർക്ക് (ബ്രാഹ്മണ-ക്ഷത്രിയ-വൈശ്യവർണ്ണികൾക്ക്) അനുവദനീയമല്ല.(ശ്ലോകം:64). തന്നെയുമല്ല, വിധവാവിവാഹം ഒരു 'പശുധർമ്മ'മാണെന്നും, നിന്ദ്യമാണെന്നുമാണ് മനുവിന്റെയും വിദ്വാന്മാരുടെയും വിശ്വാസം(ശ്ലോകം:66). ആ ചട്ടങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും, വ്യാസമുനി ദ്വിജാതീയനായിരുന്നില്ല എന്നതു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. സർവ്വശാസ്ത്രവിശാരദനായ വേദവ്യാസമഹർഷിക്ക് മനുസ്മൃതിയിലെ ഈ നിയമം അറിയാതിരിക്കാൻ ഇടയില്ലല്ലോ.(പശുധർമ്മം=മൃഗധർമ്മം). (അംബികയും അംബാലികയും കുരുവംശവും ദ്വിജാതിയായ ക്ഷത്രിയരായിരുന്നില്ല എന്നോ, അക്കാലത്ത് സ്മൃതിനിയമങ്ങൾ നിലനിന്നിരുന്നില്ല എന്നോ കരുതേണ്ടിവരുന്ന സാഹചര്യം കൂടിയാണിത്).

മനുസ്മൃതിപ്രകാരം വിവാഹമന്ത്രങ്ങളിൽ എങ്ങും നിയോഗം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. വിവാഹം വിധിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളിലും വിധവകൾക്കു വീണ്ടും വിവാഹം വിധിച്ചിട്ടില്ല (ശ്ലോകം:65).വിധവാവിവാഹമെന്ന പശു(മൃഗ)ധർമ്മം ബ്രാഹ്മണരാൽ നിന്ദിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അത് അധാർമ്മികനായ വേനന്റെ രാജ്യഭാരം മുതൽക്കാണ് മനുഷ്യർക്കും ബാധകമാക്കിയത്(ശ്ലോകം:66).ഭൂമിയൊക്കെ അടക്കിവാണ ആ മഹാബലവാനായ വേനൻ പണ്ട്, കാമദൂഷിതചിത്തനായിട്ടു നിയോഗം നടപ്പാക്കി വർണ്ണസങ്കരം വരുത്തിവെച്ചു(ശ്ലോകം:67). അന്നുമുതൽ,ശാസ്ത്രാർത്ഥം അറിയാതെ ഭർത്താവ് മരിച്ച സ്ത്രീയെ സന്താനലാഭത്തിനായി നിയോഗം വിധിക്കുന്നവരെ സജ്ജനങ്ങൾ നിന്ദിയ്ക്കുന്നു(ശ്ലോകം:68). മനുസ്മൃതി ഒൻപതാമധ്യായത്തിലെ ആ സൂക്തങ്ങൾ, വേദവ്യാസൻ ഒരു (ത്രൈവർണ്ണികരിൽ പെടാത്ത) ശൂദ്രനായിരുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സ്മൃതിനിഷേധിയായിരുന്നു എന്നീ സാധ്യതകളിലേക്കാണ് നമ്മെ എത്തിക്കുന്നത്. മാത്രവുമല്ല, വിധവാവിവാഹത്തെയും മനുസ്മൃതി അംഗീകരിക്കുന്നില്ല:

> നാന്യസ്മിൻ വിധവാ നാരീ നിയോക്തവ്യാ ദ്വിജാതിഭിഃ
> അന്യസ്മിൻഹി നിയുഞ്ജാനാ ധർമ്മം ഹന്യുഃ സനാതനം. 64
>
> ബ്രാഹ്മണാദികൾ വിധവയായ സ്ത്രീയെ സന്താനലാഭത്തിനായിപ്പോലും പരപുരുഷനെ പ്രാപിക്കാൻ നിയോഗിക്കരുത്. അങ്ങനെ നിയോഗിക്കുന്നതായാൽ അവർ സനാതനമായ ധർമ്മത്തെ അതുവഴി നശിപ്പിക്കും.
>
> നോദ്വാഹികേഷു മന്ത്രേഷു നിയോഗഃ കീർത്ത്യതേ ക്വചിത്
> ന വിവാഹവിധാവുക്തം വിധവാവേദനം പുനഃ. 65
>
> .വിവാഹമന്ത്രങ്ങളിലെങ്ങും നിയോഗം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. വിവാഹം വിധിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളിലും വിധവയ്ക്ക് വീണ്ടും വിവാഹം വിധിച്ചിട്ടില്ല.

വിധവാവിവാഹത്തിനു ശ്രമിക്കുന്നവരെ ശത്രുപക്ഷത്ത് നിറുത്തിയാണ് മനുസ്മൃതി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മനുസ്മൃതിയനുസരിച്ച്, വിധവാവിവാഹത്തിന് തുനിയുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാരും അവരുടെ ബന്ധുമിത്രാദികളും വർജ്ജ്യരാകുന്നു.വിധവാവിവാഹജാതർ ഹവ്യകവ്യവർജ്ജ്യനാണെന്നും(അധ്യായം:3, ശ്ലോകം:155), പുനർവി

വാഹത്തിലെ ഭർത്താവിനെ ഭ്രഷ്ടനാക്കണമെന്നും(അധ്യായം:03,ശ്ലോകം:166), പുനർവിവാഹംചെയ്ത സ്ത്രീയിൽ ജനിക്കുന്ന മക്കൾക്ക് നൽകുന്ന ഭോജനം ചാരത്തിലർപ്പിക്കുന്ന ഹവിസ്സുപോലെ നിഷ്ഫലമാണെന്നും(അധ്യായം:03,ശ്ലോകം:181) ഉള്ള മനുസ്മൃതിയിലെ ഭീഷണികളും വിലക്കുകളും ആ ഒരു സാധ്യതയെ അടിവരയിടുന്നതാണ്. അകാലത്തിൽ വിധവകളായിത്തീർന്ന കുരുവംശരാജ്ഞിമാരായ അംബികയിലും അംബാലികയിലും, ധൃതരാഷ്ട്രരെയും പാണ്ഡുവിനെയും വ്യാസമുനി ജനിപ്പിച്ചത് നിയോഗവിധിയിലൂടെയാണല്ലോ. മൃഗധർമ്മമെന്ന് മനുസ്മൃതി ആക്ഷേപിക്കുന്ന നിയോഗരീതി സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ അവലംബിച്ച വ്യാസമുനി അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ മനുവിനെ നിഷേധിക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്തത്. [പിൻകുറിപ്പ്: ആദ്യമന്വന്തരത്തിലെ മനുവായ സ്വായംഭൂവമനു, വേനന്റെ ഈ ആഖ്യാനം പണ്ടുനടന്ന ഒരു കാര്യമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്, മനുസ്മൃതിയുടെ രചനാകാലത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സൂചനയാണ്. മനുസ്മൃതി കൂട്ടിച്ചേർക്കലിന്റെ കലർപ്പില്ലാത്ത വിശുദ്ധ രചനയാണെന്ന അവകാശവാദത്തെ തകർക്കുന്ന ഒരു തെളിവുകൂടിയാണത്. സ്വായംഭൂവമനുവാണ് മനുസ്മൃതിയുടെ രചയിതാവെന്ന വാദത്തെയും ഈ സത്യം തള്ളിക്കളയുകയാണ്].

വ്യാസമഹർഷിയുടെ മാത്രമല്ല, മകനായ ശ്രീശുകന്റെ ജനനവും ജീവിതവും സാമ്പ്രദായിക പൗരോഹിത്യനിയമങ്ങളുടെയും നടപ്പുവശങ്ങളുടെയും ഉടച്ചെറിയലായിരുന്നു. അതിന്റെ കൃത്യമായ ദൃഷ്ടാന്തമാണ് ഇതിനോടൊപ്പം കൊടുത്തിട്ടുള്ള മഹാഭാഗവതത്തിന്റെഭാഗമായ ശ്രീമദ്ഭാഗവതമാഹാത്മ്യത്തിലെ വിവരണങ്ങൾ:

യം പ്രവ്രജന്തമനുപേതമപേതകൃത്യം
ദ്വൈപായനോ വിരഹകാതര ആജുഹാവ
പുത്രേതി തന്മയതയാ തരവോഽഭിനേദു-
സ്തം സർവ്വഭൂതഹൃദയം മുനിമാനതോസ്മി.

അനുപേതം	ഉപനയിക്കപ്പെടാത്തവനും	ആജുഹാവ	നീട്ടിവിളിക്കുകയും,
അപേതകൃത്യം	ലൌകിക വൈദിക കർമ്മങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞുമാറിയവനുമായി	തന്മയതയാ	തന്മയത്വം നിമിത്തം
പ്രവ്രജന്തം	സന്യസിച്ചുപോകുന്ന	തരവഃ	മരങ്ങൾ
യം	യാതൊരുവനെ ഉദ്ദേശിച്ച്	അഭിനേദുഃ	അതിനു പ്രത്യുത്തരമായി ശബ്ദിക്കുകയും ചെയ്തുവോ,
വിരഹകാതരഃ	വിയോഗഭീതനായിത്തീർന്ന	സർവ്വഭൂതഹൃദയം	സർവ്വജീവവസ്തുക്കളുടെയും അന്തഃകരണത്തിൽ പ്രവേശിച്ച
ദ്വൈപായനഃ	ശ്രീവേദവ്യാസൻ	തം മുനിം	ആ ശ്രീശുകമുനിയെ
'പുത്രാ' ഇതി	'മകനേ' എന്നിങ്ങനെ	ആനതഃ അസ്മി	ഞാൻ കുമ്പിടുന്നു.

യജ്ഞോപവീതസംസ്കാരംപോലും(ഉപനയനം)കഴിയാതിരിക്കെ, ലൗകിക-വൈദികകർമ്മങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറി(!) സന്യാസഗ്രഹണത്തിനായി ശ്രീശുകൻ ആശ്രമംവിട്ട് തനിയെ ഇറങ്ങിപ്പോയി എന്ന് ഭാഗവതത്തിലെ ശ്രീമദ്ഭാഗവതമാഹാത്മ്യത്തിൽ പറയുന്നു. അപ്രകാരം, പരമഭാഗവതനായ മകൻ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ സന്യാസത്തിനു തുനിയുന്നതുകണ്ട്, പിതാവായ വ്യാസമഹർഷിക്ക് അതീവ വിഷമമുണ്ടായി. വിരഹവേദനയോടെ പുത്രനെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞ മഹാമുനിക്ക് ആശ്രമവനികയിലെ വൃക്ഷങ്ങളാണ് ശുകനുവേണ്ടി ഉത്തരംനല്കി

യത്. ഭാഗവതം ഒന്നാം സ്കന്ധം രണ്ടാമധ്യായത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ, ശ്രീശുകനെ സ്തുതിക്കുമ്പോൾ സൂതൻ വിവരിക്കുന്ന ഈ കാര്യങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്, വൈദികകർമ്മങ്ങളും ഉപനയനവും ഉപേക്ഷിച്ച ശുകന്റെ വഴിയാണ് ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗമെന്നാണ്. ബ്രഹ്മജ്ഞാനം നേടുന്നതിനും മോക്ഷം ലഭിക്കുന്നതിനും ഉള്ള വിലങ്ങുതടിയായി ആര്യബ്രാഹ്മണ്യം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഉപനയനം കേവലം കളവാണെന്നാണല്ലോ ശ്രീശുകൻ സമർത്ഥിക്കുന്നത്. സ്മൃതിശാസനങ്ങളും ബ്രാഹ്മണ്യവും നിർബന്ധിതമാക്കിയ നിബന്ധനകളെ നിരങ്കുശംനിരാകരിച്ച വ്യാസപുത്രന്റെ ജീവിതകഥ, അത്തരം ആചാരങ്ങളുടെയെല്ലാം ആധികാരികത തന്നെയാണ് ചോദ്യംചെയ്യുന്നതും നിരാകരിക്കുന്നതും.

വ്യാസമഹർഷിയെപ്പോലെതന്നെ മഹാജ്ഞാനിയും മുമുക്ഷുവുമായ ശ്രീശുകബ്രഹ്മർഷിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ഉപാഖ്യാനം സ്ഥാപിക്കുന്നത്, ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയാകുന്നതിനു ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം നിശ്ചയിച്ച കടമ്പയായ യജ്ഞോപവീതവും ദ്വിജനായുള്ള രണ്ടാം ജന്മവുമൊക്കെ തികച്ചും തടസ്സതന്ത്രങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നാണ്. ബ്രാഹ്മണൻ എട്ടും, ക്ഷത്രിയൻ പതിനൊന്നും, വൈശ്യൻ പന്ത്രണ്ടും വയസ്സിനുള്ളിൽ ഉപനയന സംസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കണമെന്നും, അതിനുമേൽ യഥാകാലം ആ കർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കാത്തവർ സാവിത്രീപതിതരും ശിഷ്ടജനനിന്ദരുമായ വ്രാത്യന്മാരായി മാറുമെന്നും മനുസ്മൃതി രണ്ടാമധ്യായത്തിൽ പറയുന്നു.യഥാവിധി പ്രായശ്ചിത്തം പൂർത്തിയാക്കാത്തവരും അശുദ്ധരുമായ വ്രാത്യന്മാരോടുകൂടെ ആപത്കാലത്തുപോലും ബ്രാഹ്മണർ അധ്യാപനം,കന്യാദാനം മുതലായ സംബന്ധങ്ങൾ ആചരിക്കരുത് എന്നും മനുസ്മൃതി വിലക്കുന്നു.(അധ്യായം:02,ശ്ലോകം:38,39,40). ആ നിരോധനത്തിനും, അതു നിശ്ചയിച്ച തലകൾക്കും എത്താനാകാത്ത ഉയരത്തിലാണ് ശ്രീശുകബ്രഹ്മർഷിയുടെ ഇരിപ്പിടം. ശ്രീശുകനെ ബ്രാഹ്മണോത്തമനാക്കാൻ വിയർപ്പൊഴുക്കുന്നവർക്ക്, മനുസ്മൃതി ബ്രാഹ്മണർക്കു നിഷ്കർഷിക്കുന്ന ഈ നിയമങ്ങളും അവ നിഷേധിക്കുന്നവർക്കുള്ള ഭ്രഷ്ടും അറിയാതിരിക്കുമോ?

ശ്രീശുകൻ യജ്ഞോപവീതസംസ്കാരം സ്വീകരിച്ചില്ലെന്ന വസ്തുത തുറന്നിടുന്ന സാധ്യതകൾ ഇവയാണ്: വ്യാസനും ശുകനും ഉപനയനകർമ്മമനുഷ്ഠിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായ വിഭാഗങ്ങളിൽ പെടുന്നവരായിരുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽ, യജ്ഞോപവീതത്തിന്റെ പ്രാമാണികത അവർ ഇരുവരും അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. ശ്രീശുകന്റെ യജ്ഞോപവീതനിരാസത്തിനുള്ള കാരണം എന്തായാലും, അത് വംശവിശുദ്ധിവാദികൾക്കുവേണ്ടി വേട്ടക്കിറങ്ങുന്നവർക്കുള്ള വേദവ്യാസന്റെയും ശുകന്റെയും മഹാഭാഗവതത്തിന്റേയും ഉറച്ച മറുപടിയാണ്. വ്യാസമഹർഷിയുടേയും പരമ്പരയുടെയും അനാഢ്യപശ്ചാത്തലം അടിവരയിടുന്ന മറ്റൊരു ഉദാഹരണം കാണുക:

മഹാഭാരതത്തിൽ ആദ്യന്തം നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന സ്ത്രീസാന്നിധ്യമാണ് വേദവ്യാസമുനിയുടെ അമ്മയും ഹസ്തിനപുരത്തിന്റെ രാജ്ഞിയുമായിരുന്ന സത്യവതി. കാളി, മത്സ്യഗന്ധി എന്നീ പേരുകളിലാണ് സത്യവതി ആദ്യകാലത്ത് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ജന്മംകൊണ്ട് അവർ ഒരു കൈവർത്തകകന്യയായിരുന്നു. ഗംഗാനദിയുടെ തീരത്തെ കടത്തുകാരുടെ ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ ഗ്രാമമുഖ്യന്റെ മകളായിരുന്ന സത്യ

വതി ചന്ദ്രവംശരാജാവായ ശാന്തനു വിവാഹം ചെയ്തതോടുകൂടിയാണ് കുരുവംശത്തിന്റെ ഭാഗമായത്. എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും മഹാഭാരതകാവ്യത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികൾ നിർണ്ണയിച്ചത് കൈവർത്തക കന്യയായ ആ സ്ത്രീരത്നമാണ്.

വ്യാസമാതാവായ മത്സ്യഗന്ധിയെ കൈവർത്തക കന്യകയെന്നാണ് മഹാഭാരതം വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഗംഗാനദിതീരത്തെ കടത്തുകാരുടെ ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ, ഗ്രാമമുഖ്യന്റെ മകളായിരുന്നു സത്യവതി എന്നതിനാലാണ്, 'കൈവർത്തക' എന്ന പദം കടത്തുകാരൻ എന്നതിന്റെ പര്യായമായി പറഞ്ഞുവരുന്നത് എന്നതാണ് സാമാന്യവിശ്വാസം. എന്നാൽ, കൈവർത്തകർ എന്നത് ഉത്തരഭാരതത്തിലെ ഒരു(അവർണ്ണ) സങ്കരജാതിയാണ്.മനുസ്മൃതിയുടെ നിർവ്വചനമനുസരിച്ച് കൈവർത്തകർ ആരാണെന്നു നോക്കാം. ബ്രാഹ്മണനു ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച നിഷാദൻ എന്ന ജാതിക്കാർക്ക്, ശൂദ്രവൈശ്യസങ്കരസന്താനമായ ആയോഗവിയിൽ ഉണ്ടായവരാണ് കൈവർത്തകരെന്നപേരിൽ ആര്യാവർത്തത്തിൽ പറയപ്പെടുന്നതെന്ന് മനുസ്മൃതിയിലെ പത്താമധ്യായം മുപ്പത്തിനാലാം ശ്ലോകത്തിൽ കാണുന്നു. ബ്രാഹ്മണന് ശൂദ്രകന്യകയിലുണ്ടാകുന്ന മക്കളെയാണ് നിഷാദർ എന്നു മനുസ്മൃതി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. നിഷാദരെ അത്യന്തം നികൃഷ്ടരായാണ് മനുസ്മൃതി കണക്കാക്കുന്നത്. ശൂദ്രന് വൈശ്യയിൽ ജനിക്കുന്ന സന്തതികളാണ് ആയോഗവർ. അത്യധികം പതിതരായി മിക്ക സ്മൃതികളും നിരൂപിക്കുന്ന ആ രണ്ടു സങ്കരജാതികളിൽപെട്ടവർക്ക് ഉണ്ടാകുന്ന സങ്കരസന്താനങ്ങളാണ് കൈവർത്തകർ എന്ന അവർണ്ണജാതി:

> നിഷാദോ മാർഗവം സൂതേ ദാസം നൗകർമ്മജീവിനം
> കൈവർത്തമിതി യം പ്രാഹുരാര്യാവർത്തനിവാസിനഃ. 34
>
> ബ്രാഹ്മണനു ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ പിറന്ന നിഷാദൻ ആയോഗവിയിൽ മാർഗവനെ ജനിപ്പിക്കുന്നു: അവനെ ദാസനെന്നും പറയുന്നു: ആര്യാവർത്തത്തിലുള്ളവർ അവനെ കൈവർത്തനെന്നാണു പറയുന്നത്. വഞ്ചിയോടിക്കുകയാണ് അവൻെറ തൊഴിൽ.
>
> മാർഗവൻ, ദാസൻ, കൈവർത്തൻ: മൂന്നും പര്യായങ്ങൾ.

> മൃതവസ്ത്രഭൃത്സ്വനാര്യാസു ഗർഹിതാന്നാശനാസു ച
> ഭവന്ത്യായോഗവീഷേതേ ജാതിഹീനാഃ പൃഥക്ത്രയഃ. 35
>
> പ്രേതവസ്ത്രം ധരിക്കുന്നവരും ക്രൂരകളും ഉച്ഛിഷ്ടാദിനിന്ദ്യാഹാരം കഴിക്കുന്നവരുമായ ആയോഗവികളിൽ നീചജാതികളായ ഇവർ മൂവരും പിറക്കുന്നു.
>
> പിതൃഭേദംകൊണ്ടു പൃഥക്ത്വം . സൈരിന്ധ്രൻ, മൈത്രേയൻ, മാർഗവൻ എന്നിവരാണ് ആ മൂവർ.

ബ്രാഹ്മണ-വൈശ്യ-ശൂദ്രസങ്കരജാതി ആയതിനാൽ, സമൂഹത്തിൽ കുറച്ചെങ്കിലും മാന്യത കല്പിക്കപ്പെട്ടവരാണ് ആ വിഭാഗത്തിലുള്ളവരെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. വർണ്ണസങ്കരം സംഭവിക്കാതിരിക്കാൻ ജാതിവാദികൾ സൃഷ്ടിച്ച മനുസ്മൃതിപോലെയുള്ള ലിഖിതവും അലിഖിതവുമായ നിയമങ്ങളിലൂടെ മനുഷ്യജീവിതം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട സമൂഹങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാണ് അവരും. മീൻപിടുത്തവും വേട്ടയാടലും തൊഴിലായി വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിഷാദന്മാർ, അത്യന്തം മ്ലേച്ഛരായാണ് ജാതിവിഭജനത്തിൽ കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. അതിന്റെ പ്രധാനകാരണം ബ്രാഹ്മണന് ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച സന്താനങ്ങളാണ് അവർ എന്നതാണ്. മൃതദേഹത്തിലെ വസ്ത്ര

ങ്ങൾ ധരിക്കുന്നവരും, നിന്ദ്യമായ ഉച്ഛിഷ്ടാന്നം കഴിക്കുന്നവരുമാണ് ആയോഗവികളെന്ന് മനുസ്മൃതിയിലെ പത്താമധ്യായം മുപ്പത്തഞ്ചാംശ്ലോകത്തിൽ കാണുന്നു. ആ രണ്ടു സമുദായങ്ങളെക്കാൾ അധോഗതിയാണ് ആര്യാധിപത്യസമൂഹങ്ങളിൽ അവരുടെ സങ്കരസന്തതികളുടെ ജാതിയായ കൈവർത്തകർക്കുണ്ടായിരുന്നത്.

ആ സമുദായങ്ങളിലുൾപ്പെടുന്നവർ മൃതദേഹത്തിന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചിരുന്നതും നിന്ദ്യമായ ഉച്ഛിഷ്ടാദി ആഹാരങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചിരുന്നതും അവ അവർക്കു പ്രിയമായതിനാലല്ല; അതേ അവർക്കു സ്മൃതികൾ വിധിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്നതുകൊണ്ടാണ്. സ്മൃതിശാസനകൾക്ക് വിരുദ്ധമായി നല്ലവസ്ത്രങ്ങളുടുക്കുന്നതോ ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുന്നതോ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടാൽ അവർ ശിക്ഷാർഹരാകുമായിരുന്നു. വിവിധ സങ്കരവർണ്ണങ്ങളിലും, അന്തരാള-പ്രതിലോമസമുദായങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുന്നവർ എവിടെയൊക്കെ ജീവിക്കാമെന്നും, എങ്ങനെ ജീവിക്കണം എന്നും, ഏതൊക്കെ തൊഴിൽ ചെയ്യാമെന്നും കൃത്യമായി നിശ്ചയിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾക്കു കീഴിലായിരുന്നു ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം പിടിമുറുക്കിയ അക്കാലത്ത് മനുഷ്യർ ജീവിച്ചിരുന്നത്. നാലുവർണ്ണങ്ങൾക്കും, സങ്കരവർണ്ണജരടക്കമുള്ളവർക്കും ജാത്യാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ആഹാരവും ആടയാഭരണങ്ങളും തൊഴിലും ആചാരങ്ങളും കൃത്യമായി നിർണ്ണയിച്ചു കണിശമായി വൈദികമതം നടപ്പിലാക്കിയിരുന്നു. അത്തരത്തിൽ, ഏറെ നിന്ദ്യമായ ചുറ്റുപാടുകളിൽ ജീവിക്കാൻ നിർബന്ധിതമായ ഒരു സമുദായത്തിലായിരുന്നു വ്യാസമാതാവ് ജനിച്ചത് എന്നതാണ് വാസ്തവം.ആ നിലയ്ക്കും വ്യാസൻ അവർണ്ണനായിരുന്നു എന്നുതന്നെ കാണേണ്ടിവരുന്നു. വിശേഷിച്ചും, പരാശരമുനിഗോത്രവംശജനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവ് ചണ്ഡാലകന്യകയുമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ.വ്യാസരെ ഭൃഗുവംശബ്രാഹ്മണനാക്കി പൂണൂൽ അണിയിക്കാൻ നടക്കുന്നവരുടെ പൂർവ്വികന്മാർ തന്നെയാണ് വ്യാസമാതാവിന്റെ കുലത്തെ മ്ലേഛം എന്നുവിലക്കി ഗ്രാമങ്ങളുടെ അതിർത്തിയ്ക്കു പുറത്താക്കിയത് എന്നകാര്യവും വംശവിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചു വീമ്പിളക്കുന്നവർ മറന്നുപോകരുത്:

> ജാതൊ വ്യാസസ്തു കൈവർത്ത്യാഃ
> ശ്വപാകൃാസ്തു പരാശരഃ
> ബഹവോ / ന്യേപി വിപ്രത്വം
> പ്രാപ്താ യേ പൂർവ്വമദ്വിജാഃ
>
> അത്ഥം: വ്യാസൻ ഒരു മുക്കുവത്തിയുടെ മകനായി ജനിച്ചു. ശ്വപാകീ അതായതു് ചണ്ഡാലസ്ത്രീയുടെ മകനായി പരാശരനും ജനിച്ചു. അങ്ങിനെതന്നെ ജന്മനാ ദ്വിജന്മാരല്ലാതിരുന്ന നിരവധി പേർ ബ്രാഹ്മണാരിത്തീർന്നിരുന്നു.

ജാതിനിഷേധത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയമായ പൊരുൾ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ കൃതിയാണ് ജാതിനിർണ്ണയം. 'ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം മനുഷ്യന്' എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ തത്വോപദേശമുൾക്കൊള്ളുന്ന ആ കൃതിയിൽ ഗുരു എഴുതുന്നു: 'പറച്ചിയിൽനിന്നു പണ്ടു പരാശരമഹാമുനി പിറന്നു; മറ സൂത്രിച്ച(വേദങ്ങൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ)മുനി കൈവർത്തകന്യയിൽ'. ഗുരു ഇവിടെ അനുസ്മരിക്കുന്നത് വേദവ്യാസന്റെ പിതാവായ പരാശരമഹർഷി പറച്ചിയിൽ(പറയസ്ത്രീ) ജനിച്ചതിനെയും, വേദവ്യാസൻ മുക്കുവകന്യകയിൽ പിറന്നതിനെയുമാണ്:

> **നരജാതിയിൽ നിന്നത്രേ പിറന്നീടുന്നു വിപ്രനും**
> **പറയാൻ താനുമെന്തുള്ളതന്തരം നരജാതിയിൽ.**
>
> ബ്രാഹ്മണനും പറയനും മനുഷ്യവർഗത്തിൽ നിന്നുതന്നെയാണ് ജനിക്കുന്നത്. ഈ നിലയ്ക്ക് മനുഷ്യവർഗത്തിൽ വ്യത്യാസം എന്താണുള്ളത്.
>
> **പറച്ചിയിൽനിന്നു പണ്ടു പരാശര മഹാമുനി**
> **പിറന്നു മറസൂത്രിച്ച മുനി കൈവർത്തകന്യയിൽ**
>
> പരാശരമഹർഷി അദൃശ്യന്തി എന്നു പേരായ പറച്ചിയിൽ നിന്നും ജനിച്ചതായി കാണുന്നു. വേദങ്ങളെ ചിട്ടപ്പെടുത്തി ബ്രഹ്മസൂത്രം രചിച്ച വേദവ്യാസൻ മത്സ്യഗന്ധി എന്നു പേരായ മുക്കുവസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ചതായും കാണുന്നു.

കുരുവംശത്തിന്റെ രാജാമാതാവായ സത്യവതി, താഴ്ന്ന ജാതിയിൽ പിറന്ന സ്ത്രീയായിരുന്നു എന്നപരാമർശം മനുസ്മൃതിയിലുമുണ്ട്. വിധിപ്രകാരമുള്ള വിവാഹം നിമിത്തം സ്ത്രീ ഏതുമാതിരി ഗുണമുള്ള ഭർത്താവിനോടു ചേരുന്നുവോ,അവളും സമുദ്രത്തോടു ചേരുന്ന പുഴപോലെ, അവനു സമാനമായ ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയവളായിത്തീരുന്നു എന്ന് മനുസ്മൃതി പറയുന്നു. അതിന് ഉദാഹരണമായാണ് സത്യവതിയുടെ കാര്യം പ്രസ്താവിക്കുന്നത്: 'നീചയോനിജാതയായ അക്ഷമാല വസിഷ്ഠൻ വിവാഹം ചെയ്തതിനാലും, ശാരങ്ഗി മന്ദപാലനെന്ന ഋഷി വേട്ടതിനാലും പൂജ്യതയെ പ്രാപിച്ചു. അവരും, അതുപോലെ, താണജാതിയിൽ പിറന്ന മറ്റു പലരും, തങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാരുടെ ഉത്കൃഷ്ടഗുണങ്ങൾകൊണ്ട് ഉന്നതരായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. സത്യവതി മുതലായ വേറെയുംസ്ത്രീകൾ ഇപ്രകാരം ഉത്കൃഷ്ടകളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്' എന്നാണ് മനുസ്മൃതിയുടെ വ്യാഖ്യാനം(അധ്യായം:9, ശ്ലോകം:22,23,24). പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഇത്തരത്തിലുള്ള പരാമർശങ്ങളാണ്, അവ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടത് ആര്യാധിനിവേശത്തിനുമുമ്പു നിലനിന്നിരുന്ന അദ്വൈതസംസ്കാരത്തിനു കീഴിലാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന സാമൂഹികാവസ്ഥകൾ അക്കാലത്തെ നേർചിത്രങ്ങളാണ്. തൊഴിൽപരമോ ഗുണസംബന്ധിയോ ആയ സാമൂഹികവിഭജനങ്ങൾ അപ്പോഴും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ആര്യാധിപത്യസമൂഹങ്ങളിലേതിനു സമാനമായ വിവേചനങ്ങൾ അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നാണല്ലോ വെളിവാകുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ, ഒരുപക്ഷെ, പൗരാണികകാലത്ത് അത്രമേൽ കൊടിയ ജാതിവേർതിരിവുകൾ നിലനിന്നിരിക്കില്ല. അതുകൊണ്ടാവാം, ശന്തനുമഹാരാജാവ് സത്യവതി മുന്നോട്ടുവെച്ച ഉപാധികൾ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ പട്ടമഹിഷിയായി സ്വീകരിച്ചത്.പിൽക്കാലത്തു സാമൂഹ്യവിരുദ്ധമായ സ്മൃതികൾ നടപ്പാക്കപ്പെട്ടതോടെയാകാം സങ്കരജാതികളായ അവർണ്ണർ സമൂഹത്തിൽനിന്നും ഭ്രഷ്ടരാക്കി ആട്ടിപ്പുറത്താക്കപ്പെട്ടത്. അതിന്റെ മുഖ്യപ്രേരണ വർണ്ണവിശുദ്ധി ഇല്ലാതാക്കുന്ന വർണ്ണസങ്കരം തടുക്കുക എന്നതായിരുന്നു. സമൂഹത്തിൽനിന്നും പുറത്താക്കപ്പെടുമെന്ന ഭീതിയുണ്ടാക്കി വർണ്ണസങ്കരം വിലക്കുകയായിരുന്നു ആ അപരാധത്തിനു സ്വീകരിച്ച ഗൂഢമാർഗ്ഗം.

സങ്കരവിഭാഗങ്ങൾക്കുമേൽ വിവേചനങ്ങളും പതിതത്വവുംകല്പിച്ച് പുറത്താക്കുന്നതിനുമുമ്പ് വ്യാസനെയോ വ്യാസമാതാവിനെയോ ഓർക്കാൻ വംശവിശുദ്ധിവാദികൾ തുനിഞ്ഞില്ല എന്നതും അവരുടെ തനിസ്വരൂപം വെളിവാക്കുന്നതാണല്ലോ.

തങ്ങളുടെ മാനവവിരുദ്ധ മാമൂലുകൾ നടപ്പാക്കാൻ, വ്യാസൻ വ്യസിച്ച വേദങ്ങളെയും, വ്യാസകൃതമായ മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളെയുമാണ് അവർ മറയാക്കുന്നത് എന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ വൈപരീത്യം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അത്തരം മനുഷ്യവിരുദ്ധവും ധർമ്മവിരുദ്ധവുമായ ശാസനങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള പ്രതിരോധമാണ് പൗരാണിക ഭാരതസംസ്കൃതിയെ ഉയർത്തിക്കാണിക്കാനുള്ള ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ വഴി. പൗരാണികകാവ്യങ്ങളിലെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ കുലീനത്വം അളക്കാനുള്ള മാനദണ്ഡം മനുസ്മൃതി ഉണ്ടാക്കിയെടുത്ത അളവുകോലല്ല എന്നതാണ് ആ കൃതികളും അതിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളും വിളിച്ചുപറയുന്നത്.

അതായത്, വസിഷ്ഠനും പാരശരമുനിയും വ്യാസനും 'ബ്രാഹ്മണർ' എന്ന നിർവ്വചനത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നത്, അവരെല്ലാം ബ്രഹ്മജ്ഞാനികളായതിനാലാണ്. ക്ഷത്രിയനായ വിശ്വാമിത്രനും ഇത്തരത്തിൽ തന്നെയാണ് ബ്രാഹ്മണനായത്. ഋഷി പരമ്പരയുടെ ഭാഗമായി ബ്രഹ്മജ്ഞാനം നേടിയവരായതുകൊണ്ട്, അവർ സർവ്വ ജീവജാലങ്ങളെയും സമദൃഷ്ടിയോടെ കാണുവാൻ കഴിവുള്ളവരായിരുന്നു. അവർ ദേഹസംബന്ധിയായ ഭ്രമങ്ങളിൽനിന്നും വിടുതൽ നേടിയവരായിരുന്നു. അതിനാലവരെ നമുക്ക് 'ആർഷബ്രാഹ്മണ'രെന്നു വിളിക്കാം. അവരാരുംതന്നെ ജാത്യാഭിമാനികളായ ആര്യബ്രാഹ്മണരായിരുന്നില്ല. വസ്തുത ഇതാണെങ്കിലും, അവരൊക്കെ ഇന്നറിയപ്പെടുന്നത് ജാതിബ്രാഹ്മണരായാണ്. ആര്യന്മാരും ആര്യവംശമഹിമാവാദികളും ഉണ്ടാക്കിയെടുത്ത തെറ്റിദ്ധാരണയാണ് ആ വിശ്വാസത്തിന്റെ ആധാരം.

ഹൈന്ദവധർമ്മശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിമാത്രമല്ല, അവയുടെ പ്രചരണവും നിർവ്വഹിച്ചത് അനാര്യസമൂഹങ്ങളാണ് എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. വ്യാസൻ രചിച്ച മഹാഭാരതകഥ, നൈമിഷാരണ്യത്തിൽവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ട യജ്ഞത്തിനിടെ ശൗനകാദി മഹർഷിമാർക്കു വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്ന മുറയിൽ, ലോകസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നത് അബ്രാഹ്മണനും സൂതപുത്രനുമായ ഉഗ്രശ്രവസ്സാണ്. വേദവ്യാസശിഷ്യനായ ലോമഹർഷണൻ എന്ന സൂതന്റെ പുത്രനാണ് ഉഗ്രശ്രവസ്സ്. അത്യന്തം ശ്രവണശക്തിയുള്ളതിനാലാണ് അദ്ദേഹത്തിന് ആ പേരു കിട്ടിയതെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. പരീക്ഷിത്തിന്റെമകനായ ജനമേജയൻ സംഘടിപ്പിച്ച സർപ്പയജ്ഞത്തിൽ പങ്കെടുക്കുമ്പോൾ, വ്യാസമഹർഷിയുടെ ശിഷ്യനായ വൈശമ്പായനിൽനിന്നു ശ്രവിച്ചുപഠിച്ച കഥകളാണ് മുനിമാർക്കു മുൻപിൽ സൂതൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആ പൗരാണിക സൂതന്റെ പിന്മുറക്കാരിലൂടെയാണ് പിൽക്കാല മഹാമുനിമാരടക്കമുള്ള സർവ്വമാനവരും പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ ശ്രവിച്ചതും, പകർത്തിയെടുത്തതും, പഠിച്ചതും.

മഹർഷിമാർപോലും ഭക്തിഗാഥകൾ കേൾക്കാൻ സൂതന്മാരെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് യാഗങ്ങളിൽ അവർക്ക് ഉയർന്ന സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. രഥസാരഥികളും ഭരണകർത്താക്കളും മന്ത്രിമാരും കവികളും സൈന്യാധിപന്മാരും എല്ലാമായി അനവധി സൂതന്മാർ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലുണ്ട്. കീചകൻ, ദാരുകൻ, സഞ്ജയൻ, സാത്യകി എന്നിവർ പ്രമുഖരായ സൂതരിൽ ചിലരാണ്. ആ പദവികൾ വഹിക്കുന്നതിനും സൂതന്മാർക്ക് അന്ന് വിലക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. പുരാതനകാലത്ത് ഭാരതത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ജനസമുദായമാണ് സൂതന്മാർ. തങ്ങൾ നേരിൽ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടു

ള്ളതും മറ്റുള്ളവർ രേഖപ്പെടുത്തിയവയിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതുമായ സംഗതികളെ കീർത്തിക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ പ്രധാന കുലത്തൊഴിൽ. ആ പ്രകീർത്തനങ്ങളിൽ, രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രതാപം, വംശചരിത്രം, ഇതര മഹത്ചരിതങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. അത്തരം കഥകളാണ് പിൽക്കാലത്ത് ഇതിഹാസങ്ങൾ എന്നും പുരാണങ്ങളെന്നും പേരെടുത്തതെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇനി, ആരാണ് സൂതന്മാരെന്നു നോക്കാം. ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയിൽ ക്ഷത്രിയന് പിറന്നവരുടെ കുലമാണ് സൂതന്മാരെന്ന് അറിയപ്പെടുന്നതെന്നും,ദ്വിജസന്താനങ്ങളാണെങ്കിലും പ്രതിലോമജരായ സൂദാതികൾ നീചരാണെന്നും, ശൂദ്രധർമ്മികളാണെന്നും മനുസ്മൃതി നിർവ്വചിക്കുന്നു.(പത്താമധ്യായം, ശ്ലോകം:11,12,17,41):

ക്ഷത്രിയാദ്വിപ്രകന്യായാം സൂതോ ഭവതി ജാതിതഃ
വൈശ്യാന്മാഗധവൈദേഹൗ രാജവിപ്രാങ്ഗനാസുതൗ. 11

ക്ഷത്രിയന് വിപ്രകന്യയിൽ ജനിക്കുന്നവൻ സൂതജാതിയിൽ പെട്ടവനാകുന്നു. വൈശ്യന് ക്ഷത്രിയകന്യകയിൽ പിറക്കുന്നവൻ മാഗധനും വിപ്രകന്യയിൽ പിറക്കുന്നവൻ വൈദേഹനും ആകുന്നു.

ഇവർ പ്രതിലോമജാതികളാകുന്നു.

വൈശ്യാന്മാഗധവൈദേഹൗ ക്ഷത്രിയാത് സൂത ഏവ തു
പ്രതീപമേതേ ജായന്തേ പരേ്പ്യപസദാസ്ത്രയഃ. 17

വൈശ്യന് ക്ഷത്രിയയിൽ ജനിക്കുന്ന മാഗധനും ബ്രാഹ്മണിയിൽ ജനിക്കുന്ന വൈദേഹനും, ക്ഷത്രിയന് ബ്രാഹ്മണിയിൽ ജനിക്കുന്ന സൂതനും പ്രതിലോമജാതരായ ഇവർ മൂവരും, പ്രതിലോമജരായ മറ്റുള്ളവരും നീചരാകുന്നു.

ബ്രഹ്മജ്ഞാനികളായ മഹർഷിമാരെ അടക്കം പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുകയും പാടിരസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവരാണെങ്കിലും, സൂതന്മാരെ പതിത സമൂഹമായാണ് ജാതിവ്യവസ്ഥ കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. സൂതർ, വർണ്ണശുദ്ധി തകർക്കുന്ന സങ്കരസന്തതികളാണ് എന്നതുകൊണ്ടാണ് ആ പതിതത്വം. ഭാഗവതം അവതരിപ്പിക്കുന്ന പൗരാണികസൂതന്റെ നാമം ഉഗ്രശ്രവസ്സ് എന്നാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നത് 10.78.37 ശ്ലോകത്തിലാണ്. എന്നാലും, തുടക്കംമുതൽ തന്നെ 'സൂതൻ ഉവാച'(സൂതൻ പറഞ്ഞു) എന്ന പദപ്രയോഗം കാണാം. ഭാഗവതകാരന് ഉഗ്രശ്രവസ്സിന്റെ ജാതി ഒരു വിഷയമായിരുന്നെങ്കിൽ, അതു മറയ്ക്കാൻ 'ഉഗ്രശ്രവസ്സ് ഉവാച' എന്നു പ്രാസഭംഗിയോടെ എഴുതുമായിരുന്നു. അപ്രകാരം സംഭവിച്ചില്ല എന്നതിന്റെ അർത്ഥം, സൂതന്മാർ പിൽക്കാലത്താണ്–ആര്യാധിപത്യത്തിനു കീഴിലാണ്-വർണ്ണസങ്കരത്തിന്റെ പേരിൽ പൊതുസമൂഹത്തിൽനിന്നും ബഹിഷ്കൃതരാക്കപ്പെട്ടത് എന്നാണ്.

പുരാണേതിഹാസങ്ങളുടെ പ്രചരണത്തിന് വളരെയധികം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമാണെങ്കിലും, സൂതരെ ശൂദ്രധർമ്മികളായി ഇകഴ്ത്തുന്നതിന്റെ കാരണം ബ്രാഹ്മണരുടെ വംശശുദ്ധിഭ്രമമാണ്. ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകളിൽ ഒരുകാരണവശാലും ഇതരവർണ്ണജർ സന്തതികൾ ഉണ്ടാക്കരുതെന്ന വാശിമാത്രമാണ് ആ പാതകത്തിനു പിന്നിൽ.അതിനാലാണ്, സൂതർ അപസദരാണെന്ന്(നികൃഷ്ടർ)മനുസ്മൃതി വിധിയെഴുതുന്നത്. പരമ്പരകളായി അനുഷ്ഠിക്കുന്ന മഹദ്കർമ്മങ്ങളെല്ലാം ജാതിസങ്ക

രമെന്ന 'കൊടുംപാപ'ത്തിന്റെ പേരിൽ ബ്രാഹ്മണ്യം റദ്ദുചെയ്തതിന്റെ 'അധമോദാഹരണ'മാണ് സൂതസമൂഹത്തിനു നേരിടേണ്ടിവന്ന തരംതാഴ്ത്തൽ.

ആര്യാധിനിവേശത്തിനു മുൻപുള്ള കാലഘട്ടത്തിലും സങ്കരജാതിസമൂഹങ്ങളും, അവർക്ക് കൃത്യമായ ജാതിനാമങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണ് പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലെ പ്രതിപാദ്യങ്ങൾ വെളിവാക്കുന്നത്.എന്നാലും അക്കാലത്ത് അതിന്റെ പേരിൽ അവർ പതിതരായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലായെന്നതും മേൽ പരാമർശങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ. ആര്യാധിപത്യത്തെത്തുടർന്ന് ജാതിഭേദം കലശലായതോടുകൂടിയാവാം ജാതിനാമങ്ങൾ ആഢ്യത്വത്തിന്റെയും അപകർഷതയുടെയും അളവുകോലായത്. ആ അധഃപതനത്തെ അരക്കിട്ടുറപ്പിച്ചതു മനുസ്മൃതി അടക്കമുള്ള നിയമഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ചട്ടങ്ങളിലൂടെയാണ് എന്നത് സംശയമില്ലാത്ത സത്യമാണ്. പൗരാണികകാലത്ത് ജനങ്ങൾ ആദരിച്ചിരുന്ന സൂതരും സമാനസ്വഭാവമുള്ള ജാതിസമൂഹങ്ങളും പതിതരാക്കപ്പെട്ടത് സ്മൃതികൾ മൂലമാണെന്നു ചുരുക്കം. ഇനി ഇതിനേക്കാളൊക്കെ കൗതുകമുള്ള ഒരു ഉദാഹരണം കാണുക:

ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ജന്മം മൂലം പവിത്രവും പ്രശസ്തവുമായ കുലമാണല്ലോ യാദവ വംശം. ആ യദുവംശത്തിന്റെ ഉത്പത്തിയ്ക്കു നിമിത്തമായ കഥ മഹാഭാരതത്തിൽ വിശദമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പുരാണപ്രസിദ്ധനായ ചന്ദ്രവംശരാജാവ് നഹുഷന്റെ പുത്രനാണ് യയാതി. ഭൃഗുമഹർഷിയുടെ പുത്രനും, അസുരഗുരുവുമായ(?) ശുക്രാചാര്യർക്ക് ഊർജ്ജസ്വതിയിൽ ജനിച്ച പുത്രി ദേവയാനിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി. ദേവയാനിയിൽ യയാതിയ്ക്കു പിറന്ന സന്താനങ്ങളാണ് യദുവും തുർവ്വസുും. അസുരരാജാവായ വൃഷപർവ്വന്റെ പുത്രിയും ദേവയാനിയുടെ തോഴിയുമായിരുന്ന ശർമ്മിഷ്ഠയുമായി യയാതിയ്ക്കുണ്ടായ രഹസ്യബന്ധത്തിലെ മക്കളാണ് ദ്രുഹു, അനുദ്രുഹു, പുരു എന്നിവർ. മകളുടെ ഭർത്താവിന്റെ രഹസ്യചാർച്ച കണ്ടെത്തിയ ശുക്രാചാര്യൻ ശപിച്ചതിനാൽ, യുവാവായ യയാതി അകാലത്തിൽ ജരാനരബാധിച്ചു വൃദ്ധനായി. ദുഃഖിതനായ യയാതിയുടെ അപേക്ഷയെത്തുടർന്ന്, ശുക്രാചാര്യർ അദ്ദേഹത്തിന് ശാപമോക്ഷമനുവദിച്ചു: "ആരെങ്കിലും യൗവ്വനം വെച്ചുമാറാൻ തയ്യാറാണെങ്കിൽ, യയാതിക്കു യുവത്വം തിരികെ ലഭിക്കും" എന്നതായിരുന്നു ഉപാധി. രാജാവു മക്കളെ ഓരോരുത്തരെയായി വിളിച്ച്, അവരുടെ യുവത്വം തനിക്കു നൽകുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ, പിതാവിനു യുവത്വം നൽകി വാർദ്ധക്യമേറ്റെടുക്കാൻ തയ്യാറായത് അഞ്ചുമക്കളിൽ ഇളയവനായ പുരു മാത്രമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് യയാതി അസുരകുലജാതയായ ശർമിഷ്ഠയിൽ ഉണ്ടായ പുത്രൻ പുരുവിനെ രാജ്യത്തിന്റെ അടുത്ത കിരീടാവകാശിയായിവാഴിച്ചു. മറ്റ് നാലു പുത്രന്മാരെയും നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം ശപിച്ച് ചന്ദ്രവംശത്തിൽനിന്നും ക്ഷത്രിയത്വത്തിൽനിന്നും അനന്തകാലത്തേക്കു പുറത്താക്കി(ബഹിഷ്കൃതരാക്കി).

യയാതിയെത്തുടർന്നു രാജാവായ പുരുവിന്റെ പരമ്പരയിലെ പതിനാറുതലമുറകളിൽ ഉള്ളവരാണ് പുരുവംശജർ എന്നറിയപ്പെടുന്നത്.അവരിൽ,ശാകുന്തളത്തിലെ ദുഷ്യന്തനും ഭാരതത്തിന്റെ പേരിനാധാരമായ ഭരതനും ഹസ്തിനപുരി സ്ഥാപിച്ച ഹസ്തിയും കുരുക്ഷേത്രത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവായ കുരുവും ശന്തനുവും ധൃതരാ

ഷ്ട്രരും പാണ്ഡുവും അവരുടെ പരമ്പരകളും ഉൾപ്പെടുന്നു. യയാതിയെന്ന ചന്ദ്രവം ശരാജാവാണ് അച്ഛനെങ്കിലും, പുരുവിന്റെ അമ്മ അസുരവംശജയായ ശർമ്മിഷ്ഠ യാണെന്നതു പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നതാണ്. പൗരാണികകാലത്ത്, ചാതുർവർ ണ്യത്തിനു വെളിയിലുള്ള അവർണ്ണസമൂഹങ്ങളെയാണ് അസുരരെന്നും രാക്ഷസ രെന്നും നിന്ദാസൂചനകമായി വിളിച്ചിരുന്നത് എന്നതുംകൂടി ഓർക്കുക. അതായത്, ഭാരതത്തിലെ അഭിമാനസ്തംഭമായ പുരുവംശത്തിന്റെ ഉത്ഭവം അസുര(അവർ ണ്ണ)യോനിയിലാണെന്നു സാരം. ഒപ്പം, മേൽപ്പറഞ്ഞ മഹാരഥന്മാരുടെയും.

ചന്ദ്രവംശത്തിൽനിന്നു പുറത്താക്കപ്പെട്ട യയാതിയുടെ മക്കളിൽ, മൂത്തപുത്രനായ യദുവിന്റെ പിന്മുറക്കാരാണ് യദുവംശജർ. രണ്ടാമനായ തുർവ്വസിന്റെ പിൻഗാമി കളാണ് യവനവംശം. മൂന്നാമത്തെ മകനായ ദ്രുഹുവിന്റെ വംശാവലിയാണ് ഭോജ വംശമെന്നറിയപ്പെടുന്നത്. ആ വംശം വടക്കുദിക്കിലെ മ്ലേച്ഛന്മാരുടെ അധിപരായി എന്നും ഭാഗവതത്തിൽ പറയുന്നു. നാലാമത്തെ പുത്രനായ അനുദ്രുഹുവിന്റെ പര മ്പരയിൽ, ശിബിയും, അംഗ,വംഗ,കലിംഗം, പുണ്ഡ്ര, ആന്ധ്ര എന്നീ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സ്ഥാപകരും, ഋഷ്യശൃംഗ കഥയിലെ ലോമപാദനും, ജയദ്രഥനും, കർണ്ണന്റെ വളർ ത്തച്ഛനായ അതിരഥനും ഉൾപ്പെടുന്നു. ആ നാലു മുഖ്യവംശാവലികൾക്കും പുറമേ പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ പല രാജാക്കന്മാരുടെയും പിൻഗാമികൾ വേറെ ഉപവംശങ്ങ ളുടെ പേരുകളിലും അറിയപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവരിൽ, യദുവിന്റെ ഒൻപതാംതലമുറ യിൽ വരുന്ന കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനന്റെ പൗത്രനായ വൃഷ്ണിയിൽനിന്നു ജനിച്ച വൃഷ്ണികളാണ് പ്രശസ്തർ. കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനനും മക്കളും ഹേഹേയവംശം എന്നാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. എങ്കിലും,യായതിയുടെ ഭ്രഷ്ടരാക്കപ്പെട്ട മക്കളുടെ വംശാവലികളെല്ലാം ചന്ദ്രവംശത്തിനു പുറത്തുള്ള വംശങ്ങളെന്ന നിലയിൽ, പൊ തുവിൽ യാദവരെന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. അതായത്, പൗരാണിക ഭാരതത്തിലെ പ്രസിദ്ധരായ പല രാജവംശങ്ങളും ക്ഷത്രിയത്വത്തിൽനിന്നും ചാതുർവർണ്യത്തി ൽനിന്നും പുറത്താക്കപ്പെട്ടവരാണ്; അവർണ്ണരാണ്. ഇന്ന് ഉയരുന്ന, ക്ഷത്രിയത്വവു മായി ബന്ധപ്പെട്ട കുറെ അവകാശവാദങ്ങൾക്കപ്പുറം, യാദവകുലത്തെ സംബന്ധി ക്കുന്ന തിരുത്താനാകാത്ത സത്യമായി ഈ തെളിവുകൾ നിലനിൽക്കുന്നു.

യയാതി യദുവിനെയും മറ്റു മൂന്നുപുത്രന്മാരെയും ശപിച്ച് ചന്ദ്രവംശത്തിൽനിന്നും ക്ഷത്രിയത്വത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്കൃതരാക്കിയ കഥ, വാല്മീകിരാമായണം ഉത്ത രകാണ്ഡത്തിലെ അമ്പത്തെട്ടാം സർഗ്ഗമായ യയാതിശാപത്തിൽ സവിസ്തരം വർ ണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. കോപത്തിന്റെ ദുരന്തഫലം വിവരിക്കുന്ന ദൃഷ്ടാന്തമായി, ലക്ഷ്മ ണനോടു ശ്രീരാമൻ പറയുന്ന വിധത്തിലുള്ള ആ സംഭവകഥനത്തിൽ, മഹാഭാരത ത്തിൽ കാണുന്ന കഥയിൽനിന്നും ചില മാറ്റങ്ങളുണ്ട്. അതിൽ, യായതിയുടെ മഹി ഷിമാരാണ് ദേവയാനിയും അസുരയായ ശർമ്മിഷ്ഠയും. ശർമ്മിഷ്ഠയോടുള്ള യ യാതിയുടെ അമിത പ്രേമത്തിലും, ദേവയാനിയോടുള്ള അപ്രീതിയിലും കോപിത നായാണ് ശുക്രാചാര്യർ മഹാരാജാവിനെ ശപിച്ചു വൃദ്ധനാക്കിയത്. തന്റെ വാർദ്ധ ക്യം സ്വീകരിച്ചു യൗവ്വനം നല്കാനുള്ള യായതിയുടെ ആവശ്യം ദേവയാനിയുടെ പുത്രനായ യദു നിരാകരിക്കുന്നതും, അമ്മയോടും തന്നോടുമുള്ള അവഗണന പറ ഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്. തുടർന്നാണ് യയാതി യദുവിനെ ശപിച്ച് പുറത്താക്കിയ

ത്. യദുവിനെ ശപിച്ചു ക്ഷത്രിയത്വത്തിൽനിന്ന് പുറത്താക്കിയ സംഭവം വാല്മീകി രാമായണം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:

ന തു സോമകുലോത്പന്നേ വംശേ സ്ഥാസ്യതി ദുർമതേഃ
വംശോഽപി ഭവതസ്തുല്യോ ദുർവിനീതോ ഭവിഷ്യതി. 16

" 'ദുർമ്മതേഃ	" 'ദുഷ്ടബുദ്ധിയായ നിന്റെ	ഭവിഷ്യതി;	ഭവിക്കുന്നതാണ്";
വംശഃ അപി,	വംശവും,	സോമകുലോത്പന്നേ	ചന്ദ്രവംശത്തിന്റ തുടർച്ചയായ
ഭവതഃ തു	നിനക്കു തന്നെ	വംശേ	കുലത്തിൽ
തുല്യഃ,	തുല്യമായതായി,	ന സ്ഥാസ്യതി.'	ഇരിക്കാതെയും ഭവിക്കട്ടെ.'
ദുർവ്വിനീതഃ	വല്ലാത്തതായി		

തമേവമുക്ത്വാ രാജർഷിഃ പൂരും രാജ്യവിവർദ്ധനം
അഭിഷേകേണ സംപൂജ്യ ആശ്രമം പ്രവിവേശ ഹ. 17

" രാജർഷിഃ	"രാജർഷിയായ യയാതി,	രാജ്യവിവർദ്ധനം	രാജ്യത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നവനായി
തം	ആ യദുവിനെ	അഭിഷേകേണ സംപൂജ്യ,	പട്ടാഭിഷേകം ചെയ്ത് ബഹുമാനിച്ച്,
ഏവം	ഇപ്രകാരം	ആശ്രമം ഹ	വാനപ്രസ്ഥാശ്രമത്തെ
ഉക്ത്വാ,	ശപിച്ച്,	പ്രവിവേശ.	കൈക്കൊണ്ടു.
പൂരും	പൂരുവിനെ		

രാജകുലത്തിൽനിന്നും പുറത്താക്കപ്പെട്ട യദു, ക്രൗഞ്ചവനമെന്ന നഗരത്തിൽ താമസമാക്കുകയും വംശപരമ്പരയെ വളർത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്തതായി തുടർന്ന് വാല്മീകിരാമായണത്തിൽ മഹാകവി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്:

യദുസ്തു ജനയാമാസ യാതുധാനാൻ സഹസ്രശഃ
പുരേ ക്രൗഞ്ചവനേ ദുർഗേ രാജവംശബഹിഷ്കൃതഃ. 20

" രാജവംശ–ബഹിഷ്കൃതഃ	" രാജകുലത്തിൽനിന്ന് ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടവനായ	ക്രൗഞ്ചവനേ	ക്രൗഞ്ചവനമെന്ന
		പുരേ	നഗരത്തിൽ
		സഹസ്രശഃ	അനേകം
യദുഃ തു,	യദുവാകട്ടെ,	യാതുധാനാൻ	രാക്ഷസരെ
ദുർഗ്ഗേ	ദുർഗ്ഗമമായ	ജനയാമാസ.	ഉത്പാദിപ്പിച്ചു.

യായതിയുടെ പുത്രന്മാരിൽ, ദേവയാനിയിൽ ഉണ്ടായ യദുവായിരുന്നല്ലോ ഏറ്റവും മൂത്തയാൾ. ശർമ്മിഷ്ഠയിൽ ജനിച്ച പുരു ഏറ്റവും ഇളയ ആളും. പിതാവിന്റെ ഒടുങ്ങാത്ത കാമനകളുടെ ഇരകളാണ് യദുവും മറ്റു മൂന്നു മക്കളും. അതിന്റെ പേരിൽ അവർക്ക് സാമ്രാജ്യവും കുലവും നഷ്ടമായി. തുടർന്ന്, ക്ഷത്രിയത്വത്തിൽനിന്നും ചന്ദ്രവംശത്തിൽനിന്നും ഭ്രഷ്ടനായ യദുവിന്, വെറുമൊരു ചെറിയ രാജ്യത്തിന്റെ രാജാവായി ജീവിക്കേണ്ടിവന്നു. പിന്നീട്, സ്വന്തം അധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമായാണ് യദവും സഹോദരന്മാരും യദുവംശം പടുത്തുയർത്തിയതും അധികാര പരിധി വിപുലീകരിച്ചതും. അസുരസ്ത്രീയുടെ ഗർഭത്തിൽ ജനിച്ചവനാണെങ്കിലും,പുരുവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമ്പരയും ചന്ദ്രവംശത്തിലെ മറ്റു മഹാരഥന്മാരും ഔദ്യോഗിക ഭാഷ്യമനുസരിച്ച് ക്ഷത്രിയരായി ഇതിഹാസകാവ്യങ്ങളിൽ തുടർന്നു!

യയാതിപുത്രന്മാരുടേത് കേവലം രാജത്വത്തിൽനിന്നുള്ള പുറത്തക്കലല്ല; ചന്ദ്രവംശത്തിൽനിന്നും ചാതുർവർണ്യത്തിൽ നിന്നുമുള്ള ഭ്രഷ്ടാണ്. അതിനാലാണ്, "നീ ഘോരന്മാരും പിശാചുക്കൾക്കൊത്തവരുമായ 'രാക്ഷസന്മാർക്കു' ജന്മം കൊടുക്കട്ടെ"യെന്നു യയാതി ശപിച്ചത്. പൗരാണികകാലത്തെ, ചാതുർവർണ്യത്തിനു വെളിയിലുള്ള അവർണ്ണസമൂഹങ്ങളെയാണ് അസുരർ എന്നും രാക്ഷസരെന്നും വിളിച്ചിരുന്നത് എന്ന കാര്യവും ഓർമ്മിക്കുക. മുകളിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള രാമായണത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്നുംബഹിഷ്കരണം യദുവിന് മാത്രമല്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശപരമ്പരയ്ക്കു മൊത്തമാണെന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ. അതുവരെ ക്ഷത്രിയനായിരുന്ന യദു ക്ഷത്രിയത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടതോടെ രാക്ഷസനായി മാറിയെന്നാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ ശ്ലോകങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. എന്നാൽ, ശാപത്തിനിരയായതോടെ യദുവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ സന്തതികളും രാക്ഷസരായെന്നു വിശ്വസിക്കാനാകില്ലല്ലോ. ക്രൗഞ്ചവനമെന്ന നഗരത്തിന്റെ അധിപനായി യദു സന്തതിപരമ്പരകളോടൊപ്പം ജീവിച്ചു എന്നതിൽനിന്നും അങ്ങനെ ഒന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല എന്നുതന്നെയാണല്ലോ വ്യക്തമാകുന്നത്. യദുവിന്റെ പിന്മുറക്കാരായ കൃഷ്ണനടക്കമുള്ള യാദവരും രാക്ഷസരായിരുന്നില്ല; മുനുഷ്യരായിരുന്നു എന്ന സംഗതിപോലെ കൃത്യമാണ്, പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രാക്ഷസരെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നവർ, വർത്തമാനകാല കഥകളിൽ വർണ്ണിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള രാക്ഷസരായിരുന്നില്ല എന്നതും.

ആദ്യകാലത്ത് വർണ്ണവ്യവസ്ഥയിൽനിന്നും ഭ്രഷ്ടുകൽപ്പിച്ചു പുറത്താക്കപ്പെടുന്ന ജനങ്ങളെ, ശത്രുക്കളെന്ന പ്രതീതിയോടെ വിളിച്ചിരുന്ന, അവഹേളനാസൂചകമായ പേരായിരുന്നു രാക്ഷസർ എന്നത്. അവരെ, ചിത്രങ്ങളിൽ നാം കാണാറുള്ള രാക്ഷസരൂപികളായി സങ്കല്പിക്കുന്നതിൽ യുക്തിയില്ല. ഋഗ്വേദകാലം മുതൽ, ദസ്യുക്കളായും രാക്ഷസരായും ദാസന്മാരായും പൗരാണിക പുസ്തകങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് അക്കാലത്തെ അനാഡ്യസമൂഹങ്ങളെയും, ആര്യസമൂഹത്തിൽനിന്നും പലപല കാരണങ്ങളാൽ ഭ്രഷ്ടിനിരയാക്കി പുറത്തായവരെയുമായിരുന്നു എന്നത് ഏറെക്കുറെ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അനുമാനമാണ്. രാജാക്കന്മാരും പ്രതാപികളുമായിരിക്കുമ്പോഴും, യദുവംശജർ അനാര്യരും അവർണ്ണരുമായിരുന്നു എന്നതാണ് അതൊക്കെ തെളിയിക്കുന്നത്. തങ്ങൾ ഭൂസുരന്മാരാണെന്ന(ഭൂദേവന്മാർ) വിവക്ഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ആര്യന്മാർ അവർണ്ണരെ സുരന്മാരല്ലാത്തവർ എന്ന അർത്ഥകല്പനയോടെ അസുരരായി മുദ്രണം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. കഥകളിൽ വായിക്കുന്നത് അപ്പാടെ വിഴുങ്ങാൻ തയ്യാറില്ലാത്തവർക്ക്, ഭ്രഷ്ടരാകുന്നതോടെ വ്യക്തികൾക്കും സമൂഹങ്ങൾക്കും മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വികൃതവ്യക്തിത്വ ആരോപണമാണ് പുരാണകഥകളിലെ രാക്ഷസത്വമെന്നേ കാണാൻ കഴിയൂ. യയാതിയുടെ ശാപത്തിലൊഴികെ ഒരിടത്തും യാദവരെ രക്ഷസരൂപികളായി അവതരിപ്പിക്കുന്നില്ലാ എന്നതുതന്നെയാണ് അതിനുള്ള സാധൂകരണം. യദുവിനു ചാർത്തിക്കിട്ടിയ, ആ രാക്ഷസത്വത്തിലാണ് പിൻമുറക്കാരനായ ഭഗവാൻകൃഷ്ണന്റെ ജനനം എന്നതും ഓർക്കുക. കൃഷ്ണന് അപഖ്യാതിയുണ്ടാക്കാൻ ചാതുർവർണ്യവാദികൾ എക്കാലത്തും നടത്തിയിട്ടുള്ള ഒളിയാക്രമണങ്ങളുടെ പ്രേരണ, യദുകുലത്തിന്റെ ആ ബാഹ്യജാതി പശ്ചാത്തലമാണെന്നുവേണം കരുതാൻ. സാക്ഷാൽ മഹാ

വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമായാലും, ഭഗവാനായാലും ആഢ്യകുലത്തിൽ ജനിച്ചാൽമാത്രമേ അത്തരക്കാർ അംഗീകരിക്കൂ എന്നു ചുരുക്കം.

രാജാവായിമാറിയ പുരുവിന്റെ പരമ്പര, ക്ഷത്രിയരായി മധ്യഭാരതത്തിൽത്തന്നെ താമസമുറപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, യാദവർ മധ്യഭാരതദേശത്തുനിന്നും വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്ക് കുടിയേറിയതായി കാണാം. ഇത്,ചന്ദ്രവംശത്തിൽനിന്നും ചാതുർവർണ്യ വ്യവസ്ഥയിൽനിന്നും പുറത്താക്കപ്പെട്ടെന്ന വസ്തുതയെ സമർത്ഥിക്കുന്നതാണ്. കേരളത്തിലടക്കം, ഭാരതത്തിലെ ഏതാണ്ടെല്ലാം ഭൂഭാഗങ്ങളിലേക്കും അവർ കുടിയേറിയിട്ടുണ്ട്. തുർവസുവിന്റെ പരമ്പരയിൽപ്പെട്ട, അക്രീഡനു പിറന്ന നാലു മക്കളാണ് പാണ്ഡി, കേരളം, ചോളം എന്നീ രാജ്യങ്ങൾ വാണിരുന്ന പാണ്ഡ്യൻ, കേരളൻ, കോളൻ, ചോളൻ എന്നിവർ എന്ന് മഹാഭാരതത്തിൽ പറയുന്നു. ആ സർവ്വവ്യാപന സ്വഭാവം കാരണമാണ് യാദവർ പൊതുവേ സാഹസികരും നിത്യസഞ്ചാരികളുമാണെന്ന നിഗമനത്തിലേയ്ക്ക് ചില നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞരും ചരിത്രകാരന്മാരും എത്തിച്ചേരുന്നത്."നമുക്ക് വയലുകളോ വീടുകളോ ഇല്ല; കന്നുകാലികളും ഭാണ്ഡങ്ങളുമായി ഊരുചുറ്റുന്നവരാണ്. അതിനാൽ, പശുക്കളും പർവ്വതങ്ങളുമാണ് നമ്മുടെ ദൈവങ്ങൾ; ഇന്ദ്രനല്ലാ" എന്നു കൃഷ്ണൻ ഗോവർദ്ധനോദ്ധാരണവേളയിൽ യാദവരോടു പറഞ്ഞതിന്റെ താത്പര്യവും അതായിരിക്കണം. പുരുവംശജർ സാധാരണയായി ചന്ദ്രവംശത്തിന്റെ പേരിൽ അറിയപ്പെട്ട്, രാജാധികാരം കൈയ്യാളി ക്ഷത്രിയരായി തുടർന്നപ്പോഴും, യദുക്കൾ, വൃഷ്ണികൾ, അന്ധകർ, ഭോജന്മാർ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വ്യത്യസ്ത ഗോത്രങ്ങളുടെ പേരിൽ യാദവർ അറിയപ്പെടുന്നതിന്റെ കാരണവും അവരുടെ ബാഹ്യജാതി(പുറംജാതി) പശ്ചാത്തലം തന്നെയാകാം.

യാദവരെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ, അതു കേവലം യദുവിന്റെ പരമ്പരയിൽപ്പെട്ട കുറച്ച് കുടുംബങ്ങളെന്നോ കൃഷ്ണന്റെ വംശാവലിയെന്നോ മാത്രംകരുതിയാൽ തെറ്റിപ്പോകും. ഭാരതത്തിലെമ്പാടും പരന്നുകിടന്നിരുന്ന, പല പേരുകളിൽ പ്രസിദ്ധരായ കുറെ രാജവംശങ്ങളുടെ സഞ്ചയമായിരുന്നു അത് എന്നതാണ് വാസ്തവം. ഹരിവംശത്തിൽ അവയുടെ വിസ്തരിച്ചുള്ള വിവരണം ഉണ്ട്. യായതിയുടെ ബഹിഷ്കൃതരായ നാലു മക്കളിലൂടെയും, അവരുടെ മക്കളിലൂടെയും വളർന്നു പന്തലിച്ച യദുവംശം അംഗബലത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ആധിപത്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും പുരുവംശത്തിനൊപ്പം നിൽക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. യദുക്കൾ, വൃഷ്ണികൾ, ഹേഹയന്മാർ, മാധവർ, ഭോജന്മാർ, അന്ധകന്മാർ, വീതിഹോത്രന്മാർ, സുജാതന്മാർ, ആവന്തികർ,ഭരതന്മാർ, തൗണ്ടികേരന്മാർ, താലജംഘന്മാർ എന്നിങ്ങനെപോകുന്നു യാദവന്മാരെന്ന പൊതുനാമത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ആ വലിയവംശത്തിന്റെ ഉൾപ്പിരിവുകൾ. ഹോയ്സാല രാജവംശം യാദവരാണ്. ശിശുപാലനും സാല്വനും ഉൾപ്പെടുന്ന കാരൂഷകന്മാർ ഭാരതയുദ്ധകാലത്തെ തന്നെ പ്രസിദ്ധമായ യാദവവംശമാണല്ലോ. സരസ്വതിനദീതീരം, രാജസ്ഥാനം, കച്ഛ്, സൌരാഷ്ട്രം, കേരളം, കർണ്ണാടകം എന്നീ പ്രദേശങ്ങൾ ഭരിച്ചിരുന്നത് യാദവവംശത്തിലെ കാർത്ത്യവീര്യന്റെ പിൻതലമുറക്കാരെന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന മൂഷകരാജവംശമായിരുന്നു. പൗരാണികകാലത്തെ ക്ഷത്രിയത്വത്തിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം എന്നതായിരുന്നെന്ന് ഈ വസ്തുതകളിൽനിന്നൊക്കെ വ്യക്തമാണല്ലോ.

യയാതിയെന്ന ക്ഷത്രിയന് ദേവയാനിയെന്ന ബ്രാഹ്മണിയിലുണ്ടായവരാണ് യാദവരെന്ന കണക്കുകൂട്ടലിൽ, പൂണൂലൊരുക്കുന്നവർ ഓർക്കേണ്ട ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്. യയാതി പുറത്താക്കിയതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, യാദവർ അവർണ്ണരും ചാതുർവർണ്യ വ്യവസ്ഥക്കു പുറത്തുള്ളവരുമാകുന്നത്. ജന്മംകൊണ്ട് യയാതി ക്ഷത്രിയനും, ദേവയാനി ബ്രാഹ്മണിയുമാണെങ്കിലും, അവരുടെ വിവാഹം വർണ്ണസങ്കരമായതിനാൽ പ്രതിലോമകമാണെന്ന് ഭാഗവതത്തിൽ പറയുന്നു.മനുസ്മൃതിയിലെ പരാമർശങ്ങളനുസരിച്ചും, പ്രതിലോമജാതരെ(താഴ്ന്ന വർണ്ണങ്ങളിലുള്ള പുരുഷന് ഉയർന്ന വർണ്ണത്തിലുള്ള സ്ത്രീയിലുണ്ടാകുന്ന പുത്രന്മാരെ) ചാതുർവർണ്യത്തിന് വെളിയിലുള്ള, 'ബാഹ്യരാ'യാണു കണക്കാക്കുന്നത്.(പത്താമധ്യായം, ശ്ലോകം:31). ദ്വിജസന്താനങ്ങളാണെങ്കിലും പ്രതിലോമജർ ശൂദ്രധർമ്മികളാണെന്ന് സ്മൃതിപറയുന്നു(അധ്യായം:10, ശ്ലോകം:41). അതിനും പുറമെ, പ്രതിലോമജാതർ നാലുവർണ്ണങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരുമായി സംഗമിച്ചുണ്ടാകുന്ന പുത്രന്മാരേയും നീചജാതികളായാണ് ഗണിക്കുന്നത്. ഒരേ വർണ്ണത്തിൽപ്പെട്ട പുരുഷനും അതേ വർണ്ണത്തിൽ ഉള്ള സ്ത്രീകളിൽ ജനിപ്പിക്കുന്ന സന്തതികളെമാത്രമാണ് മനുസ്മൃതി ശുദ്ധരായി പരിഗണിച്ചിരുന്നത്. അല്ലാത്തവരെല്ലാം സങ്കരവർണ്ണികളും ബാഹ്യരുമാണ്. വർണ്ണവിശുദ്ധി സംരക്ഷിക്കാൻ, ചാതുർവർണ്യവക്താക്കൾ ചമച്ച നിബന്ധനയാണത്. യയാതിപുത്രന്മാരുടെ ജന്മാർജ്ജിതമായ മേന്മകളെ, മനുഷ്യൻ നിർമ്മിച്ച നിയമമായ ഭ്രഷ്ടിലൂടെ മാറ്റാനാകില്ല എന്നാണു വാദമെങ്കിൽ, അത് സർവ്വസ്വീകാര്യമായ സത്യമാണ്. പക്ഷേ, മനുസ്മൃതിയടക്കമുള്ള നിയമങ്ങളെല്ലാം മനുഷ്യനിർമ്മിതമായതിനാൽ, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വർഗ്ഗീകരണവും വിലയിടലും അസ്വീകാര്യമാണെന്നു കൂടി അതോടൊപ്പം അംഗീകരിക്കേണ്ടിവരും എന്നുമാത്രം. ചിലർ അവർക്കു സുഖിക്കുന്ന നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കിയാൽ, അതനുസരിക്കാൻ മറ്റുള്ളവർക്കു ബാധ്യതയില്ലല്ലോ.

അതുപോലെതന്നെ, പുരുവംശജരും അതിന്റെ അംശമായ കുരുകുലവുമൊക്കെ രാജവംശങ്ങളായിരുന്നാലും, ക്ഷത്രിയത്വ നിർവ്വചനത്തിന്റെയും ചാതുർവർണ്യ വിഭജനത്തിന്റേയും വൃത്തപരിധിയ്ക്കുപുറത്തുള്ള ബാഹ്യരാണ്; അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ അവർണ്ണരാണ്. ക്ഷത്രിയനായ യയാതിക്ക് അസുരയുവതിയിൽ(അവർണ്ണ സ്ത്രീയിൽ) ജനിച്ചവരാണല്ലോ അവർ. രാജാധികാരവും സമ്പത്തും കൈയിലുള്ളതുകൊണ്ട് അവരാരും സമൂഹത്തിൽനിന്നും പുറംതള്ളപ്പെട്ടില്ല എന്നുമാത്രം.അവരൊക്കെ ക്ഷത്രിയരായത് രാജവംശങ്ങളായതുകൊണ്ടാണ്; വർണ്ണശുദ്ധിയുള്ളതുകൊണ്ടല്ല എന്നാണല്ലോ അതൊക്കെ തെളിയിക്കുന്നത്. ഈ സംഭവങ്ങൾ അസാധുവാക്കുന്നത്,വംശവിശുദ്ധിവാദികൾ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്ന ശുദ്ധിയിലധിഷ്ഠിതമായ വർണ്ണവ്യവസ്ഥയുടെ അസ്തിത്വം കൂടിയാണ്. ക്ഷത്രിയരെന്ന പേരു പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത് ഒരു പ്രത്യേക വർണ്ണത്തെ അല്ലെന്നും; ഒരു പ്രത്യേക വർഗ്ഗത്തെ(രാജവർഗ്ഗത്തെ)യാണെന്നുമാണ് വെളിവാകുന്നത്.അതായിരുന്നു അക്കാലത്തെ നിജസ്ഥിതി. അതിനു മാറ്റമുണ്ടായത്, സമൂഹത്തെ വിഭജിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്ത എണ്ണമില്ലാത്ത സ്മൃതികൾ നിലവിൽവന്നതോടെ ആയിരിക്കാം.

കൃഷ്ണനെ അസുരനായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ചില പരാമർശങ്ങൾ ഋഗ്വേദത്തിലെ ആറാം അഷ്ടകത്തിലും സാമവേദത്തിലുമുണ്ട്.(ഇന്ദ്രപർവ്വം). കൃഷ്ണാസുരന്റെ

(ദസ്യു) കുലം നശിപ്പിച്ച ദേവേന്ദ്രനെക്കുറിച്ചുള്ള ആ പരാമർശങ്ങൾ ഋഗ്വേദത്തിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:ദ്രുതസഞ്ചാരിയായ കൃഷ്ണൻ പതിനായിരം ആളുകളോടുകൂടി അംശുമതീതീരത്ത് പാർത്തിരുന്നു. അതറിഞ്ഞ് മനുഷ്യസ്നേഹിയായ ഇന്ദ്രൻ അട്ടഹാസമിടുന്ന അവങ്കൽ ചെന്നെത്തി, കൊലപ്പടകളെ(?) കൊന്നൊടുക്കി. അംശുമതീനദിയുടെ ഒരു വിപുലമായ നിഗൂഢസ്ഥാനത്ത് ആകാശത്തെന്നപോലെ നിവസിയ്ക്കുന്ന ദ്രുതസഞ്ചാരിയായ കൃഷ്ണനെ ഞാൻ കണ്ടെത്തി. "വൃഷാക്കളേ, ഞാൻ നിങ്ങളെ തേടുകയായിരുന്നു; നിങ്ങൾ പോരിൽ പൊരുതുവിൻ."(അവലംബം: ഋഗ്വേദസംഹിത പരിഭാഷ, വള്ളത്തോൾ):

ദ്രുതസഞ്ചാരിയായ കൃഷ്ണൻ പതിനായിരമാളുകളോടുകൂടി അംശുമതീതീരത്തു പാർത്തിരുന്നു: അതറിഞ്ഞു മനുഷ്യസ്നേഹിയായ ഇന്ദ്രൻ അട്ടഹാസമിടുന്ന അവങ്കൽ ചെന്നെത്തി, കൊലപടകളെ കൊന്നൊടുക്കി! 13

'അംശുമതീനദിയുടെ ഒരു വിപുലമായ നിഗൂഢസ്ഥലത്ത്, ആകാശത്തെന്നപോലെ, നിവസിയ്ക്കുന്ന ദ്രുതസഞ്ചാരിയായ കൃഷ്ണനെ ഞാൻ കണ്ടെത്തി: വൃഷാക്കളേ, ഞാൻ നിങ്ങളെ തേടുകയായിരുന്നു; നിങ്ങൾ പോരിൽ പൊരുതുവിൻ.' 14

ദ്രുതസഞ്ചാരി(കൃഷ്ണൻ) അംശുമതീസമീപത്ത് മിന്നിത്തിളങ്ങിക്കൊണ്ടു ദേഹം തടിപ്പിച്ചുപോന്നു. ഇന്ദ്രനാകട്ടേ,ബൃഹസ്പതിയോടൊന്നിച്ച് എതിർത്തെത്തിയ അസുരപ്പടകളെ നിഹനിച്ചു! അതേ, നിന്തിരുവടി ജനിച്ചപ്പോൾത്തന്നെ ശത്രുക്കളില്ലാത്ത ഏഴുശത്രുക്കൾക്കു ശത്രുവായിത്തീർന്നുവല്ലോ! ഇന്ദ്രാ, ഇരുളടഞ്ഞ വാനൂഴികളെ അവിടുന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു; വലിയ ലോകങ്ങളെ ആഹ്ളാദിപ്പിച്ചു! അതേ വജ്രിൻ, അവിടുന്ന് വജ്രംകൊണ്ടു കൃഷ്ണന്റെ നിസ്തുല്യമായ ബലം കൂസാതെ നശിപ്പിച്ചുവല്ലോ; അവിടുന്ന് ആയുധങ്ങൾകൊണ്ടു കൊന്നു. ഇന്ദ്രാ, അവിടുന്നു ബുദ്ധികൊണ്ടു ഗോക്കളെ നേടി! (ഋഗ്വേദസംഹിത, അഷ്ടകം:6, അധ്യായം:6, മണ്ഡലം:8, അനുവാകം:10, സൂക്തം:96, ശ്ലോകം:13,14,15,16,17):

മ.8. അ.10. സൂ.96.] ആറാം അഷ്ടകം 581

ദ്രുതസഞ്ചാരി അംശുമതീസമീപത്തു മിന്നിത്തിളങ്ങിക്കൊണ്ടു ദേഹം തടിപ്പിച്ചുപോന്നു. ഇന്ദ്രനാകട്ടേ, ബൃഹസ്പതിയോടൊന്നിച്ച്, എതിരെത്തിയ അസുരപ്പടകളെ നിഹനിച്ചു! 15

അതേ: നിന്തിരുവടി ജനിച്ചപ്പോൾത്തന്നേ, ശത്രുവില്ലാത്ത ഏഴു ശത്രുക്കൾക്കു ശത്രുവായിത്തീർന്നുവല്ലോ! ഇന്ദ്ര, ഇരുളടഞ്ഞ വാനൂഴികളെ അവിടുന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു; വലിയ ലോകങ്ങളെ ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചു! 16

അതേ: വജ്രിൻ, അവിടുന്നു വജ്രംകൊണ്ടു കൃഷ്ണന്റെ നിസ്തുല്യമായ ബലം കൂസാതെ നശിപ്പിച്ചുവല്ലോ! അവിടുന്ന് ആയുധങ്ങൾകൊണ്ടു കൊന്നു. ഇന്ദ്ര, അവിടുന്നു ബുദ്ധികൊണ്ടു ഗോക്കളെ നേടി! 17

വേദങ്ങളിൽ പരാമർശിക്കുന്ന കൃഷ്ണാസുരനും, ശ്രീകൃഷ്ണനും ഒന്നാണോയെന്നു നിശ്ചയമില്ല. കൃഷ്ണാസുരൻ എന്ന തദ്ദേശീയനായ ശത്രുപക്ഷനായകനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളായ ആയിരക്കണക്കിന് കറുത്ത ദസ്യുക്കളേയും

കൊന്നുതള്ളിയ ആര്യവംശവീരവാദത്തിലെ രക്തസാക്ഷികൾ ഒരുപക്ഷെ യാദവരും അവരുടെ നായകൻ, കാൽവെള്ളയിൽ അമ്പേറ്റു മരിച്ച കൃഷ്ണനുമായിരിക്കാം. ആ ഒരു സംഭവത്തെ പിൻപറ്റിയാവാം, ആരൊക്കെയോചേർന്ന് നാമറിയുന്ന പ്രഭാസതീരത്തെ 'സ്വയമൊരുക്കിയ വംശഹത്യ'യുടെ കഥമെനഞ്ഞതും ഗുണപാഠമായി പറഞ്ഞു പ്രചരിപ്പിച്ചതും. ആദ്യകാലത്ത്, ആഢ്യന്മാർ ശത്രുപക്ഷത്തു നിറുത്തിയിരുന്ന അനാര്യനായകനാണ് കൃഷ്ണൻ. ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്ന ശിവനെ മഹാദേവനാക്കിയും മുരുകനെ സുബ്രഹ്മണ്യനാക്കിയും, കാളിയെ ഭദ്രകാളിയാക്കിയും സ്വന്തം ദൈവപരമ്പരകളിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തതുപോലെ ബ്രാഹ്മണ്യം പിൽക്കാലത്തു സ്വന്തമാക്കിയ ദൈവമാകാം കൃഷ്ണൻ എന്നാണ് ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നത്. തദ്ദേശീയജനങ്ങളെ കൂടെനിർത്താൻ ആവിഷ്കരിച്ച ആ തന്ത്രം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, ഒരുപക്ഷെ, ശത്രുപക്ഷത്തെ അനവധി പ്രതിനായകർക്കൊപ്പം, വെറും ഒരു അസുരകഥാപാത്രം മാത്രമായി കൃഷ്ണനും അവശേഷിക്കുമായിരുന്നു.അനാര്യവിഭാഗങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിലെ, അവരുടെ നായകരെ നഷ്ടമായത് ആര്യാധിപത്യം സ്ഥാപിതമായതോടുകൂടിയാണ്. തലയെണ്ണത്തിൽ പിറകിലായിരുന്ന ആഢ്യന്മാരുടെ, ഇന്ദ്രനടക്കമുള്ള ദേവന്മാർ അപ്രസക്തരായപ്പോൾ അവർ കടംകൊള്ളുകയും കാലക്രമേണ സ്വന്തമാക്കുകയും ചെയ്തതാണ് ആ അനാര്യദൈവങ്ങൾ.

പുരാണേതിഹാസങ്ങളുടെ സ്രഷ്ടാക്കളും പ്രചാരകരും അവയിലെകഥാപാത്രങ്ങളും അനാര്യരാണ് എന്നസത്യമാണ് അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ മനുസ്മൃതി സമർത്ഥിക്കുന്നത്. ആ സത്യപ്രഖ്യാപനങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ കുഴിച്ചുമൂടുന്നത് മനുവാദികൾ അസംഖ്യം അപനിർമ്മിതികളിലൂടെ പറഞ്ഞുപരത്തിയ കള്ളങ്ങളാണ്.

മനുസ്മൃതിയെ പുറത്തു നിറുത്തുന്ന ഇതിഹാസങ്ങൾ

സ്മൃതിനിയമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനലക്ഷ്യം വംശശുദ്ധി സംരക്ഷിക്കലും, അതിന് സ്വീകരിച്ചിരുന്ന മുഖ്യമാർഗ്ഗം വിവാഹത്തിലേർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള വിലക്കുകളുമാണല്ലോ. സ്മൃതിശാസനകളനുസരിച്ച്, സജാതീയരായ പുരുഷനും സ്ത്രീയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങൾമാത്രമാണ് അനുവദനീയം(മനുസ്മൃതി, അധ്യായം:10 ശ്ലോകം:5):

> സർവവർണേഷു തുല്യാസു പത്നീഷ്വക്ഷതയോനിഷു
> ആനുലോമ്യേന സംഭൂതാ ജാത്യാ ജ്ഞേയാസ്ത ഏവ തേ. 5
>
> അനുക്രമം സർവവർണ്ണങ്ങളിലും സമാനജാതീയയും ശുദ്ധയും ആയ ഭാര്യയിൽ ജനിക്കുന്ന സന്താനങ്ങൾ ആ ജാതിയിൽപെട്ടവരായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.
>
> ബ്രാഹ്മണനു യഥാശാസ്ത്രം വിവാഹം ചെയ്ത ബ്രാഹ്മണഭാര്യയിൽ ജനിക്കുന്നവൻ ബ്രാഹ്മണൻ. ഇതേ ക്രമത്തിൽ മറ്റു വർണ്ണികൾക്കും.

വർണ്ണശുദ്ധി നശിപ്പിക്കുന്ന സങ്കരവിവാഹങ്ങളെല്ലാം നിന്ദ്യവും, അതിലൂടെ ഉണ്ടാകുന്ന സന്തതികൾ അപസദന്മാരുമാണ്(നികൃഷ്ടർ) എന്നാണ് ഒട്ടുമിക്ക സ്മൃതികളും നിർവ്വചിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, പുരാണകഥാപാത്രങ്ങളിൽ സങ്കരസന്തതികളല്ലാത്തവരെ കണ്ടെത്തുക അത്യന്തം ശ്രമകരമാണ്. പുരാണ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ വംശശുദ്ധി ഉറപ്പുള്ള ഒരാളെപ്പോലും കാണാനാകില്ല എന്നതാണു പരമാർത്ഥം. സജാതീ

യരുടെ സന്താനങ്ങളിൽപ്പോലും, മുൻ തലമുറകൾ വർണ്ണസങ്കരത്തിനു വിധേയമായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. കുറെ സയുക്തികമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ പറയാം. ഒരിക്കൽ ദേവസഭയിൽവെച്ച് ഇന്ദ്രനാൽ അവഹേളിക്കപ്പെട്ട ദേവഗുരുവായ ബൃഹസ്പതി, ദേവന്മാരെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയി. ഗുരുവിനെ കണ്ടെത്താനുള്ള പ്രയത്നങ്ങൾ വിഫലമായതോടെ, ഇന്ദ്രാദികൾ ബ്രഹ്മാവിനെ സന്ദർശിച്ചു സങ്കടമുണർത്തി. ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം, ദേവന്മാർ ത്വഷ്ടാവിന്റെ പുത്രനായ വിശ്വരൂപനെ ദേവഗുരുവായി സ്വീകരിച്ചു. അപ്രകാരം ദേവന്മാരുടെ ഗുരുവായ, വിശ്വരൂപന്റെ മാതാവ് (രചന) ഒരു അസുരസ്ത്രീയായിരുന്നു. നിത്യശത്രുക്കളായ ദേവാസുരന്മാർക്കിടയിൽപ്പോലും പരസ്പരബന്ധം സാധ്യമായിരുന്നപ്പോഴാണ്, സ്മൃതികൾ മനുഷ്യർക്ക് സങ്കരവിവാഹം നിഷിദ്ധമാക്കുന്ന നിയമാവലികൾ നിർമ്മിച്ചത് എന്നതാണ് ഏറെ കൗതുകകരം. എന്നാലും,പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ കഥാപാത്രങ്ങളായ മഹാത്മാക്കൾ, ആ പ്രകൃതിവിരുദ്ധനിയമങ്ങളെ നിരാകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അക്കാര്യത്തിൽ വർണ്ണവും കുലവും അവർക്കാർക്കും വിലങ്ങുതടിയായില്ല.

നൈമിശാരണ്യത്തിൽവെച്ചു നടന്ന പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം നീണ്ട യാഗത്തിൽ സന്നിഹിതരായിരുന്ന മഹർഷിമാരോട്, ലോമഹർഷണപുത്രനായ ഉഗ്രശ്രവസ്സ് എന്ന പൗരാണികസൂതനന്ദനൻ വിവരിക്കുന്നരീതിയിലാണല്ലോ മഹാഭാരതകഥ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ആ യജ്ഞത്തിലെ കുലപതി ശൗനകനെന്ന മഹാബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു. ആ ആചാര്യന്റെ വംശാവലി അനുശാസനാപർവ്വത്തിലെ വീതഹവ്യോപാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ പുരാണമനുസരിച്ച്, ഭൃഗുമഹർഷിയുടെ കള്ളപ്രമാണത്തിലൂടെ ബ്രാഹ്മണനായ വീതഹവ്യനെന്ന ഹേഹയരാജാവിന്റെ(യാദവവംശജൻ) പരമ്പരയിലാണ് ശൗനകന്റെ ജനനം.(വീതഹവ്യൻ-ഗൃത്സമദൻ-സുതേജസ്സ്-വർച്ചസ്സ്-വിഹവ്യൻ-വിതത്യൻ-സത്യൻ-സന്തൻ-ശ്രവസ്സസ്-ജൂഷിശ്രവസ്സ്-തമസ്സ്-പ്രകാശം-വാഗീന്ദ്രൻ-പ്രമതി-രുരു-ശുനകൻ-ശൌനകൻ). ഇതിൽ, രുരു ഘൃതാചി എന്ന അപ്സരസ്ത്രീയിൽ പ്രമതിയ്ക്കുണ്ടായ മകനാണ്. നൈമിഷാരണ്യത്തിലെ സത്രത്തിന്റെ കുലപതിയായി പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങൾ പുകഴ്ത്തുന്ന ശൗനകനെന്ന മഹാബ്രാഹ്മണൻ എത്രത്തോളം വംശവിശുദ്ധിയുള്ളയാളായിരുന്നു എന്നാലോചിക്കുക. ഒപ്പം, യാദവനായ അദ്ദേഹത്തെ ബ്രാഹ്മണനെന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ഇതിഹാസം എന്താണ് അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്നും അറിയുക. പുരാതന സമൂഹങ്ങളിൽ വംശവിശുദ്ധി ബ്രാഹ്മണ്യപ്രാപ്തിക്ക് ഒരു മാനദണ്ഡം ആയിരുന്നില്ല എന്നതുകൊണ്ടാണ് അതു സംഭാവ്യമായത്. അവിടെ ജന്മാടിസ്ഥാനത്തിലല്ല ആളുകളുടെ ആഢ്യത്വം അളന്നിരുന്നത്; കഴിവും കർമ്മഗുണങ്ങളും ആധാരമാക്കിയായിരുന്നു. മഹാഭാരതത്തിൽ ഇതിനു സമാനമായ അനേകം ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്:

ജ്യേഷ്ഠപാണ്ഡവൻ യുധിഷ്ഠിരൻ ദ്രാവിഡരാജാവു ഗോവസേനന്റെ രണ്ടാമത്തെ മകളായ ദേവികയെയും വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്നു. ഭീമസേനന്റെ ആദ്യപത്നിയായ ഹിടുംബി ഒരു രാക്ഷസയുവതിയായിരുന്നു. അവർക്കുണ്ടായ പുത്രൻ ഘടോൽകചൻ വിവാഹംചെയ്ത മൗരവി എന്ന രാക്ഷസസ്ത്രീ, മുരാസുരന്റെ പുത്രിയും ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ വളർത്തുമകളുമായിരുന്നു. അവരുടെ പുത്രൻ ബർബരീകൻ, മൂന്നു നിമിഷനേരംകൊണ്ട് ഭാരതയുദ്ധം അവസാനിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ള സമർത്ഥനായ

യോദ്ധാവായിരുന്നു. ഭീമസേനനെ മുഷ്ടിയുദ്ധത്തിൽ പരാജയപ്പെടുത്തിയ ആ വനവാസി യുവാവിനെയാണ്, മഹായുദ്ധഭൂമിയിൽ നടക്കുന്നതെല്ലാം കാണാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരേയൊരാളായി(ഏകസാക്ഷി) കൃഷ്ണൻ നിയോഗിച്ചത്. അർജ്ജുനന്റെ രണ്ടാം പത്നി ഉലൂപി നാഗകന്യകയായിരുന്നു. പാർത്ഥന് ഉലൂപിയിൽ ഉണ്ടായ മകനാണ് ഇരാവാൻ. അതിസമർത്ഥനായ ഇരാവാൻ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്താൽ അത് പതിനെട്ടുനാഴികപോലും നീണ്ടുനിൽക്കില്ലെന്നു കൃഷ്ണൻ പറയുന്നുണ്ട്. ശ്രീകൃഷ്ണനെയും അർജ്ജുനനെയും പോലെ, ശരീരത്തിൽ മുപ്പത്താറു പുണ്യചിഹ്നങ്ങളുള്ള സർവ്വഗുണസമ്പന്നനായ ഒരു വീരനായിരുന്നു ഇരാവാനെന്നും മഹാഭാരതം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. സകലശാസ്ത്രങ്ങളിലും പ്രാവീണ്യം നേടിയിരുന്ന മൗരവിയും ഉലൂപിയും തന്നെയാണ്(!) അവരുടെ പുത്രന്മാരായ ഇരാവാനെയും ബർബരീകനെയും സകല കലകളും ആയോധനശാസ്ത്രവും അഭ്യസിപ്പിച്ചത്. ഉലൂപിയിലുണ്ടായ പുത്രനായ ബഭ്രുവാഹനന്റെ അമ്പേറ്റ് അർജ്ജുനൻ കൊല്ലപ്പെട്ടപ്പോൾ, തപഃശക്തിയിലൂടെ നേടിയ മൃതസഞ്ജീവനിമണിയുപയോഗിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ പുനഃരുജ്ജീവിപ്പിച്ചത് ഭാര്യയായ ഉലൂപിയാണ്. അർജ്ജുനന്റെ മൂന്നാംഭാര്യയായിരുന്ന ചിത്രാംഗതയും യുദ്ധമുറകളിൽ അതിസമർത്ഥയായിരുന്നു. അർജ്ജുനന്റെ നാലാം ഭാര്യ പ്രമീളാദേവി സ്ത്രീരാജ്യമായ നാരീപുരത്തെ രാജ്ഞിയായിരുന്നു.അശ്വമേധയാഗത്തിൽ അശ്വത്തെ അനുഗമിച്ചു ദിഗ്വിജയയാത്ര നടത്തിയ അർജ്ജുനൻ, നാരീപുരത്തെത്തിച്ചേർന്നപ്പോൾ റാണി കുതിരയെ പിടിച്ചുകെട്ടുകയും,അനന്തരം അർജ്ജുനനും സൈന്യവും രാജ്ഞിയോട് യുദ്ധത്തിലേർപ്പെടുകയുമുണ്ടായി. പ്രമീളയോട് ഏറ്റുമുട്ടി പരാജിതനായ അർജ്ജുനൻ പ്രമീളയെ വിവാഹം കഴിക്കുകയായിരുന്നു. പുരുഷകേന്ദ്രീകൃതവും ആഢ്യത്വാധിഷ്ഠിതവുമായ ആര്യനിയമങ്ങൾക്കും നാട്ടുനടപ്പുകൾക്കും തീരെ സുഖിക്കാത്ത ഈ കീഴ്വഴക്കങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് ആര്യാധിപത്യത്തിനുമുമ്പുള്ള സമത്വസുന്ദരമായആദിമസംസ്കാരത്തിലെ നേർച്ചിത്രങ്ങളാണ്. ആ വസ്തുതകൾ സ്മൃതിനിയമങ്ങളെ നിരാകരിക്കുന്നതാണ്.

മഹാഭാരതയുദ്ധാനന്തരം കൗരവപക്ഷത്ത് അവശേഷിച്ച നാലുപേരിൽ ഒരാളായിരുന്ന കൃതവർമ്മാവ് യാദവനായിരുന്നു.ദേവകൻ എന്ന ബ്രാഹ്മണന് പ്രവിശാരിയെന്ന ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ പിറന്ന സുലഭയെയാണ് വിദുരമഹാശയൻ വിവാഹംകഴിച്ചത്. ആ ബന്ധത്തിൽ അനുകേതുവെന്ന ഒരു പുത്രനും അംബാവതിയെന്ന മകളുമുണ്ട്. അംബാവതി ശോണിതപുരത്തെ രാജാവും മഹാബലിയുടെ പുത്രനുമായ ബാണാസുരനെയാണ് വിവാഹം ചെയ്തത്. അവരുടെ മകൾ ഉഷയെ ശ്രീകൃഷ്ണപൗത്രൻ അനിരുദ്ധൻ വിവാഹം കഴിച്ചു. വിദുരൻ ദേഹത്യാഗം ചെയ്തശേഷം അനുകേതു ഹസ്തിനാപുരയുടെ പ്രധാനമന്ത്രിയായി.ഇതിഹാസങ്ങളിൽ കാണുന്ന വിമാനങ്ങൾ, രാജസഭകൾ, പൂന്തോട്ടങ്ങൾ, അനന്യമായ ആയുധങ്ങൾ തുടങ്ങിയ മിക്കവാറും എല്ലാ നിർമ്മിതികളുടെയും ശില്പിയായ മയൻ ഒരു അസുരനായിരുന്നു. ഇന്ദ്രലോകമായ അമരാവതി, വിഷ്ണുതലമായ വൈകുണ്ഠം, കുബേരലോകം, കൈലാസത്തിലെ കല്യാണമണ്ഡപം,വരുണസഭ,വൃഷപർവ്വസഭ, ഇന്ദ്രസദസ്സ്, മയാസഭ തുടങ്ങിയ നഗരങ്ങളും, രാജസഭകളും നിർമ്മിച്ചത് അദ്ദേഹമാണ് എന്നാണ് കണക്കാക്കുന്നത്. നന്ദാവനം, ചൈത്രരഥം, ഖാണ്ഡവവനം, അളകാപുരി, വൃന്ദാവനം എന്നീ പൂന്തോട്ട

ങ്ങളും, പുഷ്പകവിമാനം, ത്രിപുരവിമാനം,സൌഭഗവിമാനം മുതലായ വിമാനങ്ങളും മയാസുരന്റെ കരവിരുതിനാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവയായാണു കണക്കാക്കുന്നത്. രാവണന്റെ പത്നിയായ മണ്ഡോദരി മയാസുരന്റെ മകളാണ്.

ജന്മംകൊണ്ട് അഗസ്ത്യമുനി വേടനായിരുന്നെന്നും ദുർവാസാവ് ചെരുപ്പുകുത്തിയായിരുന്നെന്നും ധതീചിയും കശ്യപനും കരുവാന്മാരായിരുന്നു എന്നും(കൊല്ലൻ), കൗണ്ഡില്യമഹർഷി ക്ഷുരകനായിരുന്നെന്നും ധന്വന്തരി ദാസിപുത്രനായിരുന്നെന്നും ചില പുസ്തകങ്ങളിൽ പറയുന്നുണ്ട്. അതായത്, പൗരോഹിത്യ-രാജ-വ്യാപാര സമൂഹങ്ങൾക്കു പുറത്തുള്ള സാധാരണക്കാരായ അവർ ബ്രാഹ്മണരായത്, അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലൂടെ ബ്രഹ്മജ്ഞാനം നേടിയാണ്. അതുപോലെതന്നെ, ശബര, വ്യാസ, മതങ്ക,പരാശര,ജാബാല,വത്സ ഗോത്രങ്ങളുടെ പേരിൽ ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന ബ്രാഹ്മണരും തപസ്സാദ്ധ്യായങ്ങളിലൂടെ ബ്രാഹ്മണ്യം ആർജ്ജിച്ച ശൂദ്രരാണ്. ബ്രാഹ്മണർ ആ മഹാത്മാക്കളുടെ പേരുകൾ തങ്ങളുടെ ഗോത്രനാമങ്ങളാക്കിയപ്പോഴാണ് ആർഷ ബ്രാഹ്മണരായ അവരൊക്കെ ജാതിബ്രാഹ്മണരായത്.

ഇതിഹാസകാവ്യങ്ങളിലെ അറിയപ്പെടുന്ന ബ്രാഹ്മണ കഥാപാത്രങ്ങളും വർണ്ണധർമ്മങ്ങൾ നിരാകരിച്ചവരായിരുന്നു. അവരാരും ജീവിച്ചത് സ്മൃതിനിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ചല്ല;തങ്ങളുടെ മനോധർമ്മത്തിനനുസരിച്ചായിരുന്നു. പരശുരാമനും ദ്രോണാചാര്യരും അശ്വത്ഥാമാവുമെല്ലാം അതിനുള്ള നല്ല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്.അവരെല്ലാം ബ്രഹ്മശക്തിയെയല്ല ക്ഷാത്രവീര്യത്തെയാണ് അഭയം പ്രാപിച്ചത്. സർവ്വ യുദ്ധനിയമങ്ങളും ലംഘിച്ചുകൊണ്ട്, പാണ്ഡവരുടെ പടകുടീരത്തിൽ കയറി ഉറങ്ങിക്കിടന്ന പാണ്ഡവപുത്രരെയും ധൃഷ്ടദ്യുമ്നനേയും മറ്റുപടയാളികളെയും കൂട്ടക്കൊലചെയ്യുകയും, അർജ്ജുനന്റെ പുത്രനായ അഭിമന്യുവിന്റെ പത്നി ഉത്തരയുടെ ഗർഭത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പരീക്ഷിത്തിനെ ബ്രഹ്മശിരസ്സു തൊടുത്തുവിട്ട് സംഹരിക്കുകയുംചെയ്ത അശ്വത്ഥാമാവിനെ ആദതായി എന്നാണ് കൃഷ്ണൻ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. “ബാലഘാതകിയും ദുഷ്ടനുമാണ് നീയെന്ന് മാലോകർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധിമാന്മാർ നിന്നെ പാപിയെന്നു വിളിക്കും. നിനക്കു ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇരിപ്പിടം ലഭിക്കുകയില്ല. നിന്റെ ശരീരത്തിൽ സകല വ്യാധികളും പടർന്നുപന്തലിക്കും. അത്തരത്തിൽ, അശരണനായി മൂവായിരത്താണ്ടു ഭൂമിയിൽ അലഞ്ഞുതിരിയും." എന്ന കൃഷ്ണശാപമാണ് അശ്വത്ഥാമാവിനെ അന്ത്യമില്ലാത്തവനാക്കിയത്. അതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് അദ്ദേഹം സപ്ത ചിരഞ്ജീവികളിൽ(അശ്വത്ഥാമാവ്, മഹാബലി,വ്യാസൻ, ഹനുമാൻ, വിഭീഷണൻ, കൃപർ, പരശുരാമൻ) ഒരാളായി അറിയപ്പെടുന്നത്. പരശുരാമന്റെയും ദ്രോണാചാര്യരുടെയും ജീവിതത്തിലെ ധാർമ്മിക സമസ്യകളും പ്രശസ്തമാണല്ലോ. സാത്വികഗുണം തൊട്ടുതീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്ത ആ ബ്രഹ്മക്ഷത്രിയരെക്കാൾ സ്മൃതിനിയമങ്ങളെ നിരാകരിച്ച കഥാപാത്രങ്ങളെ ഇതിഹാസങ്ങളിൽ കാണാനാകുമോ? അവരൊക്കെ മോശക്കാരാണെന്നല്ല ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. പൗരാണികകൃതികളിൽ കാണുന്ന പ്രതിപാദനങ്ങളെ വളച്ചൊടിച്ച് വ്യാഖ്യാനിച്ച് അവരെ വെളുപ്പിച്ചെടുക്കാനുള്ള ബാധ്യത ആരും ഏറ്റെടുക്കേണ്ടതില്ലെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം. അവരെ അവരായിത്തന്നെ സ്വീകരിക്കുക. പൗരാണിക രചനകളുടെ സൃഷ്ടാക്കളുടെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുക

ആര്യന്മാർ അവരുടെ പ്രധാന ഉപാസനാമൂർത്തിയായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഇന്ദ്രനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിവരങ്ങൾ ഇപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെക്കാൾ രസകരമാണ്. വേദങ്ങളിലെ പ്രമുഖദേവനാണെങ്കിലും, വേദങ്ങളിൽനിന്നും ഇതിഹാസങ്ങളിലേക്കും പുരാണങ്ങളിലേക്കും എത്തുമ്പോൾ, അപ്രസക്തനും അശക്തനും അനാരാധ്യനുമായിത്തീരുന്ന അവസ്ഥയാണ് ഇന്ദ്രനുള്ളത്. വിഷയലോലുപനും, സോമരസത്തോട് അത്യാസക്തനും അധികാരക്കൊതിയനും അഹങ്കാരിയുമായ ഒരു ദേവനായാണ് വേദങ്ങൾ ഒഴികെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ദേവേന്ദ്രനെ കാണാനാകുക. അതൊക്കെ, ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെലക്ഷണമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന ഗുണങ്ങൾക്ക്(സാത്വികഗുണങ്ങൾ) നേരെ വിപരീതമാണല്ലോ. ഇന്ദ്രൻ ബ്രാഹ്മണരൂപത്തിൽ പ്രഛന്നവേഷനായി വരുന്ന കഥകൾ അനവധി കാണാം. എന്നാൽ, അതെല്ലാം പല അധാർമ്മിക കർമ്മങ്ങളും നടപ്പാക്കാനായിരുന്നു. മാത്രവുമല്ല, മഹർഷിമാർ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന തപസ്സുകളും രാജാക്കന്മാർ നടത്തുന്ന യാഗങ്ങളും മുടക്കുക എന്നതും ദേവേന്ദ്രന്റെ ഒരു സ്ഥിരം പരിപാടിയായിരുന്നല്ലോ. ദൈവങ്ങളുടെ പ്രതിപുരുഷന്മാർ എന്ന മേൽവിലാസത്തിലൂടെ ഇതര സമൂഹങ്ങൾക്കുമേൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചപ്പോഴും, ആര്യബ്രാഹ്മണർക്ക് സ്വന്തം ദൈവങ്ങളുടെ അസ്തിത്വം സംരക്ഷിക്കാനായില്ല എന്നതു കാണാതിരിക്കാനാകില്ല. ആ അസ്വീകാര്യതയുടെ നിമിത്തം, ഭാരതത്തിലെ തദ്ദേശീയജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് ആര്യന്മാരുടെ അപനിർമ്മാണങ്ങൾക്ക് പ്രവേശനം ലഭിച്ചില്ല എന്നതുകൊണ്ടാകാം. അതിനാലാണ്, ആര്യന്മാർക്ക് കാലക്രമേണ അനാര്യന്മാരുടെ ദൈവങ്ങളെ, തങ്ങളുടെകൂടി ദേവന്മാരായി സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നത്. ഇന്ദ്രനോടൊപ്പം സർവ്വഥാ കാണപ്പെടുന്ന ഒരു ദേവിയാണെങ്കിലും, ഇന്ദ്രന്റെ ഭാര്യ, ഇന്ദ്രാണി എന്നാണല്ലോ പൊതുവെ അറിയപ്പെടുന്നത്. ആ സ്വതന്ത്രാസ്തിത്വമില്ലായ്മയുടെ കാരണം, 'ആര്യബ്രാഹ്മണർ സ്ത്രീദൈവങ്ങളെ പൂജിക്കാറില്ലായിരുന്നു' എന്നതിനാലാകാം എന്നാണല്ലോ പറയപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ, അതിൽ എന്തെങ്കിലും വസ്തുതയുണ്ടോ? ഇല്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അസുരനായ പുലോമന്റെ മകളായിരുന്നു ഇന്ദ്രപത്നിയായ ശചി. പൗലോമി, പൗലോമുജ എന്നീ പേരുകളിലും അവർ അറിയപ്പെടുന്നതിൽ കാരണം അതാണ്. ആ ചരിത്രം ഒളിച്ചുവെയ്ക്കാൻ ഒരുക്കിയ തന്ത്രമാകാം ഇന്ദ്രാണി എന്ന നിഴൽനാമം. അതെന്തായാലും, അസുരസ്ത്രീയിൽ ഉണ്ടായ ഇന്ദ്രന്റെ മക്കളാരും വംശവിശുദ്ധിയുള്ളവരല്ലല്ലോ. ഇന്ദ്രന്റെ മകളായ ജയന്തി വിവാഹംകഴിച്ചത് ഭൃഗുമഹർഷിയുടെ മകനായ ശുക്രാചാര്യരെയാണ്. അവർക്കുണ്ടായ മകളാണ് യായതിയുടെ പത്നി ദേവയാനി. അവരുടെയും, അവരുടെ പിൻതലമുറകളുടെയും (ചന്ദ്രവംശം-കുരുവംശം) വംശവിശുദ്ധി ഏത് അളവുകോലുകൊണ്ടാണ് അളക്കാൻ കഴിയുക?

ബ്രാഹ്മണ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വർണ്ണവിശുദ്ധിയ്ക്കു സമാനമായ അവസ്ഥതന്നെയാണ് ക്ഷത്രിയരുടെ കാര്യത്തിലും എക്കാലത്തും നിലനിന്നിരുന്നത്. പുരാണങ്ങളിലും ഇതിഹാസങ്ങളിലും പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന മിക്കരാജവംശങ്ങളും ക്ഷത്രിയൻ എന്നവർണ്ണത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നവരായിരുന്നില്ല.സൂര്യ-ചന്ദ്രവംശങ്ങൾ ദ്രാവിഡരാജവംശങ്ങളാണെന്നു മഹാഭാഗവതം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. മഹാഭാരതത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന മാത്സ്യ,വിദർഭ,ഛേദി,മഗധ രാജ്യങ്ങളൊക്കെ ചാതുർവ

ർണ്യത്തിനു വെളിയിലുള്ള, യാദവരുടെ ഭരണത്തിൻ കീഴിലായിരുന്നു. ഉജ്ജയിനി കേന്ദ്രമായ ആവന്തി ഹേഹെയന്മാരുടെയും, അംഗരാജ്യം സൂതന്മാരുടെയും നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നു. അതായത്, സ്മൃതികൾ വിവക്ഷിക്കുന്ന ആര്യക്ഷത്രിയരായിരുന്നില്ലാ പൗരാണികഭാരതത്തിലെ ക്ഷത്രിയരെന്നു സാരം. അവരൊക്കെ രാജാക്കന്മാരായതുകൊണ്ടാണ് ക്ഷത്രിയരായത്; ക്ഷത്രിയവർണ്ണത്തിൽ ജന്മമെടുത്തതുകൊണ്ടല്ല. മറ്റു വർണ്ണികളുടെ കാര്യത്തിലും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു അവസ്ഥ. കച്ചവടവും കൃഷിയും ചെയ്യുന്നവരൊക്കെ വൈശ്യരായിരുന്നു. പൗരോഹിത്യ-ഭരണ-വൈശ്യവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നവരല്ലാത്ത, സമൂഹത്തിനാവശ്യമായ മറ്റു സേവന-നിർമ്മാണ മേഖലകളിൽ വ്യാപരിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യരെല്ലാം ശൂദ്രരായിരുന്നു. പൗരാണികകാലത്തെ വർണ്ണവിഭജനത്തിന് അതിനപ്പുറം അർത്ഥതലങ്ങളില്ലതന്നെ.

രാമായണത്തിലെ അവസ്ഥയും ഇതിനു സമാനമോ, ഇതിനേക്കാൾ പുരോഗമിയോ ആണ്. അതിൽ, രാമന്റെയും ജനകന്റെയും ബന്ധുമിത്രാദികളും, അവിടെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള മഹർഷിമാരും ഒഴിച്ചാൽ, ബാക്കിയെല്ലാവരും സമൂഹത്തിലെ അധഃസ്ഥിതരാണ്. രാമായണത്തിലെ സുപ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളായ ഹനുമാനും സുഗ്രീയും ബാലിയും അംഗധനും നളനും നീലനും കേസരിയും മകരധ്വജനും അഞ്ജനയും താരയും രുമയുമൊക്കെ വാനരന്മാരാണ്. ജാംബവാൻ ചിരഞ്ജീവിയായ ഒരു കരടിയാണ്(കുരങ്ങാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നു).ജടായുവും സമ്പാതിയും കഴുകന്മാരാണല്ലോ. രാവണൻ, വിഭീഷണൻ, കുംഭകർണ്ണൻ, ഇന്ദ്രജിത്,അക്ഷകുമാരൻ, അതികായൻ, ദേവാന്തകൻ, കബന്ധൻ, ഖരൻ, ദൂഷൻ, മാരീചൻ, മായാസുരൻ, നരാന്തകൻ, പ്രഹസ്തൻ,സർമ്മൻ,സുബാഹു,സുലോചനൻ,തടാകൻ,വിരാധൻ,സുമാലി, ത്രിജട, ത്രിശിരസ്, മണ്ഡോദരി, ശൂർപ്പണഖ തുടങ്ങിയവരൊക്കെ രാക്ഷസരാണ്. വാനരൻ, കരടി, രാക്ഷസൻ എന്നീ ആലങ്കാരിക നാമങ്ങളിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുമ്പോഴും അവരൊക്കെ മനുഷ്യരായിരുന്നെന്ന് വിശ്വസിക്കാവുന്ന ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ രാമായണത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്. മറിച്ച്, അവർ മൃഗങ്ങളാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്ന ഒരു സാഹചര്യംപോലും രാമായണത്തിലില്ലല്ലോ.

മഹാഭാരതത്തിൽ പലയിടത്തും മ്ലേച്ഛന്മാരെന്ന ജനവിഭാഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. അക്കാലത്തെ മുഖ്യധാരാസമൂഹങ്ങൾക്ക് വെളിയിലുള്ള ജനപഥങ്ങളെയും അവിടുത്തെ ജനങ്ങളെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് ആ പേരുപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ചാതുർവർണ്യത്തിൽനിന്നും പുറത്താക്കപ്പെട്ട, യയാതീപുത്രനായ തുർവ്വസിന്റെ പരമ്പര മ്ലേച്ഛന്മാരുടെ രാജാവായി എന്ന പരാമർശം മഹാഭാരതത്തിലുണ്ട്. അതോടൊപ്പം, മഹാഭാരതകഥയ്ക്ക് പശ്ചാത്തലമായ പ്രദേശത്തിന്റെ വടക്കുള്ള ചീനരും(ചൈനക്കാരും), കിഴക്കുള്ള നാഗന്മാരും അവിടുത്തെ ഗോത്രങ്ങളും, പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തുള്ള യവനരും മ്ലേച്ഛരിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ആദിപർവ്വത്തിലെ ശകുന്തളോപാഖ്യാനത്തിൽ ദുഷ്യന്തമഹാരാജാവിന്റെ ഭരണം വിവരിക്കുന്നിടത്ത്, നാലുജാതിജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്ന രാജ്യം മ്ലേച്ഛന്മാർ ജീവിക്കുന്നഅതിർത്തിവരെ വ്യാപിച്ചിരുന്നതായി പറയുന്നുണ്ട്.അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, അന്നത്തെ ചാതുർവർണ്യത്തിനു പുറത്തുള്ളവരാണ് മ്ലേച്ഛർ എന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതെന്നു ചില പണ്ഡിതന്മാർ അനുമാനിക്കുന്നു. അക്കാലത്ത്, അത് മോശ

മായ അർത്ഥമുള്ള ഒരു മേൽവിലാസമായിരുന്നില്ല എന്നുവേണം മനസ്സിലാക്കാൻ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മഹാഭാരതത്തിലെ പ്രധാന ചടങ്ങുകളിൽ മ്ലേച്ഛന്മാർ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സമൂഹങ്ങൾ അതിഥികളായി സംബന്ധിച്ചിരുന്നതായി നിരവധിയിടങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ധമ്മപുത്രർ നടത്തിയ രാജസൂയയജ്ഞത്തിൽ, മറ്റു രാജപ്രമുഖരോടൊപ്പം മ്ലേച്ഛവർഗ്ഗങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നതായി സഭാപർവ്വത്തിൽ വ്യാസന്റെ പ്രധാനശിഷ്യനായ വൈശമ്പായനൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധത്തിലും മ്ലേച്ഛരാജാക്കന്മാർ സേനകളുമായി പങ്കെടുത്തതിന്റെ വിവരണങ്ങളുണ്ട്.(ദ്രോണപർവ്വം,അധ്യായം:യവനപരാജയം).അന്നൊക്കെ ചാതുർവർണ്യത്തിനു പുറത്തുള്ള സമൂഹങ്ങളെ അസ്പൃശ്യരായോ ശത്രുക്കളായോ മറ്റുള്ളവർ കരുതിയിരുന്നില്ലെന്നു വ്യക്തം. (ആദ്യകാലത്ത് ബാഹ്യജാതികൾ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ട മ്ലേച്ഛ എന്ന പദത്തിന് ഇന്നുള്ള അർത്ഥം, അവരെ അസ്പൃശ്യരായി കണ്ട ആര്യാധിപത്യകാലത്താകാം നൽകപ്പെട്ടത്).

മനുസ്മൃതി സാമൂഹികാധിപത്യം പുലർത്തിയിരുന്ന ഒരുവ്യവസ്ഥിതിയിൽ സംഭവിക്കാൻ സാധ്യതയില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളാണല്ലോ നാം ഇതുവരെ കണ്ടത്. അതുകൊണ്ടാണ് പൗരാണികഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിനടന്നത് ആര്യന്മാർ പിടിമുറുക്കുന്നതിനു മുൻപുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സംസ്കൃതിയുടെ സുവർണ്ണകാലത്താണെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാൻകഴിയുന്നത്. അവയുടെ നിർമ്മിതിയ്ക്കു നിദാനമായ സംഭവങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്, വിവേചനങ്ങൾ ഇല്ലാതെ അന്യോന്യം സഹായിച്ചും സഹകരിച്ചും കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു ജനതതിയുടെ ചരിത്രമാണ്. ആ അവസ്ഥയ്ക്കു മാറ്റമുണ്ടായത് മനുസ്മൃതി മനുഷ്യരെ ജന്മടിസ്ഥാനത്തിൽ വിഭജിച്ച് കുടുസ്സുമുറികളിൽ തളച്ച് ശ്വാസംമുട്ടിക്കാൻ തുടങ്ങിയതുമുതലാണ് എന്നതാണ് വസ്തുത. അതുകൊണ്ടാണ് മനുസ്മൃതി അടിമുടി അമാനവികവും ശാസ്ത്രവിരുദ്ധവുമാണെന്ന് ആയിരം വട്ടം ആവർത്തിച്ചു പറയേണ്ടിവരുന്നത്. അതിനാൽ ആ ഗ്രന്ഥം ഒരു പരിഷ്കൃതസമൂഹത്തിന് ഒരു രീതിയിലും പിൻതുടരാൻ കഴിയില്ല.

സ്വായംഭൂവമനു ബ്രാഹ്മണകുലപതിയായ ഭൃഗുവിനു പഠിപ്പിച്ചു കൊടുത്തതാണെന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ഭൃഗുസംഹിത എന്നും മനുസ്മൃതി അറിയപ്പെടുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും, ഭൃഗുവിന്റെ പേരിലും ഒരു സ്മൃതിഗ്രന്ഥമുണ്ട്. ആ സ്മൃതിയെ പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കാതെ മനുസ്മൃതിയെ ബ്രാഹ്മണ്യം അവലംബിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ് എന്ന ഒരു സംശയം സ്വാഭാവികമായും ഉണ്ടാകുമല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഭൃഗുസ്മൃതിയെ ഒന്നു പരിചയപ്പെടുന്നത് നന്നായിരിക്കും.

ഭൃഗുസ്മൃതി

ബ്രഹ്മപുത്രനും ബ്രാഹ്മണകുലപതിയുമായ ഭൃഗുമഹർഷിരചിച്ച ഭൃഗുസ്മൃതി ലഭ്യമാണെങ്കിലും, എന്തുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണ്യം അതിനെ പരിഗണിക്കുന്നില്ല; അല്ലെങ്കിൽ, അത്തരത്തിൽ ഒന്നുണ്ട് എന്നുപോലും അറിയപ്പെടാത്ത രീതിയിൽ അവഗണിക്കുന്നു എന്ന ചോദ്യം എന്തുകൊണ്ടും പ്രസക്തമാണ്. ഭൃഗുമഹർഷിയും ഭരദ്വാജമഹർഷിയും തമ്മിലുള്ള സംവാദരൂപത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭൃഗുസ്മൃതിയിലെ പരാമർശങ്ങൾ തന്നെയാണ് അതിനുള്ള കാരണം. അതിൽ മുഖ്യം, ചാതുർവർണ്യ

ത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഭൃഗുവിന്റെ പ്രസ്താവനയാണ്:ഭൃഗുസ്മൃതി മൂന്നാംഖണ്ഡത്തിൽ രണ്ടധ്യായങ്ങളിലായി ആര്യസമൂഹത്തിലെയും മ്ലേച്ചവർഗ്ഗങ്ങളിലേയും വർണ്ണങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഭൃഗുസ്മൃതിയിലെ വിഭജനമനുസരിച്ച്, ബ്രാഹ്മണൻ വെളുത്ത ശരീരവർണ്ണമുള്ളവനും ക്ഷത്രിയൻ ചുവന്ന നിറമുള്ളവനും വൈശ്യൻ മഞ്ഞനിറക്കാരനും ശൂദ്രൻ കറുത്തവനും ആണത്രേ:

> **188. ഭൃഗുഭരദ്വാജസംവാദം – സമസ്തഭൂതങ്ങളുടേയും ഉൽപത്തി –** ഭൃഗു പറഞ്ഞു: "ആദ്യമായി പ്രജാപതികളാകുന്ന ബ്രാഹ്മണരെ, ആത്മതേജോമയന്മാരും ഭാസ്കരാദിസമപ്രഭന്മാരുമായ ബ്രാഹ്മണരെ, ബ്രഹ്മാവ് സൃഷ്ടിച്ചു. പിന്നെ സത്യം, തപം, ശാശ്വതമായ ധർമ്മം, ബ്രഹ്മം, ആചാരം, ശൗചം എന്നിവയെ സ്വർഗ്ഗത്തിന്നുവേണ്ടി ആ പ്രഭു സൃഷ്ടിച്ചു. ദേവന്മാർ, ദാനവന്മാർ, ഗന്ധർവ്വന്മാർ ,ദൈത്യന്മാർ, അസുരന്മാർ, മഹോരഗങ്ങൾ, യക്ഷരാക്ഷസനാഗങ്ങൾ, പിശാചുക്കൾ, മനുഷ്യർ, വിപ്രക്ഷത്രിയവൈശ്യന്മാർ, ശൂദ്രന്മാർ എന്നിവരേയും ധാതാവു സൃഷ്ടിച്ചു. എല്ലാ ഭൂതജാലങ്ങളേയും വർണ്ണങ്ങളേയും ബ്രഹ്മാവ് സൃഷ്ടിച്ചു.
>
> ബ്രാഹ്മണർക്കു വെളുത്ത നിറവും ക്ഷത്രിയർക്കു ചുവപ്പു നിറവും വൈശ്യർക്കു മഞ്ഞനിറവും ശൂദ്രർക്കു കറുപ്പുനിറവും ബ്രഹ്മാവ് കല്പിച്ചു."

അതോടൊപ്പം, മനുസ്മൃതിയിൽനിന്നും വിഭിന്നമായി, ഭൃഗുസ്മൃതി മറ്റു ജീവജാലങ്ങൾക്കൊപ്പമാണ് മനുഷ്യന്റെ സൃഷ്ടി പറയുന്നത് എന്ന കാര്യവും ശ്രദ്ധിക്കുക. ഭൃഗു പറയുന്നതനുസരിച്ച്, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനായിത്തന്നെയാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്; ബ്രാഹ്മണ-ക്ഷത്രിയ-വൈശ്യ-ശൂദ്രവർണ്ണികളായല്ല. രാക്ഷസർ, പിശാചുക്കൾ, ദേവന്മാർ, നാഗങ്ങൾ എന്നിവർക്കൊപ്പം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മറ്റു വർഗ്ഗങ്ങളാണ് വിപ്ര-ക്ഷത്രിയ-വൈശ്യ-ശൂദ്രന്മാർ എന്ന പരാമർശവും നോക്കുക. ബ്രഹ്മാവു സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യർ കാലക്രമത്തിൽ തൊഴിൽപരമായ വ്യത്യസ്തതയാലും സ്വഭാവപരമായ പരിവർത്തനങ്ങൾകൊണ്ടും വിവിധ വർണ്ണങ്ങൾക്കു ഹേതുവായതായും ഭൃഗു പറയുന്നുണ്ട്.വിശ്വപുരുഷന്റെ ശരീരാംഗങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള വ്യത്യസ്തവർണ്ണികളുടെ ഉത്ഭവത്തെ സംബന്ധിച്ച സിദ്ധാന്തം ഭൃഗുവിന്റെ അറിവിലേ ഇല്ല. അതിന്റെ കാരണം മനുവിനുവേണ്ടി ഭൃഗുവിനെ പുറത്താക്കി എന്നഅധ്യായത്തിൽ പറയാം.

പുരാണപുരുഷന്മാരെല്ലാം ശൂദ്രരോ?

ഭൃഗുസ്മൃതി പറഞ്ഞതുപോലെ, ശരീരത്തിന്റെ നിറമാണ് ചാതുർവർണ്യവിഭജനത്തിന് നിദാനമെങ്കിൽ, ഹിന്ദുക്കളുടെ മിക്ക ദൈവങ്ങളും പ്രമുഖ ഇതിഹാസകഥാപാത്രങ്ങളും ശൂദ്രരാണെന്നുവരുന്നു. വൈകുണ്ഠവാസികൾ ശ്യാമവർണ്ണരാണെന്നു ഭാഗവതം ദ്വിതീയസ്കന്ധം ഒൻപതാം അധ്യായത്തിൽ, ബ്രഹ്മാവിന് ഭഗവാൻഹരി വൈകുണ്ഠദർശനമേകിയതിനെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുന്നയിടത്ത് പറയുന്നു. വൈകുണ്ഠനാഥനായ വിഷ്ണുവും ശ്യാമവർണ്ണനാണ്. പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാം ഭഗവാൻ കൃഷ്ണനും ശ്രീരാമനും ശ്യാമവർണ്ണരാണെന്ന പരാമർശമുണ്ട്. പക്ഷേ, അവരുടെ കറുത്തനിറം പലർക്കും അംഗീകരിക്കാനാകുന്നില്ല. കറുപ്പിനോടുള്ള അസ്പൃശ്യതമൂലമായിരിക്കാം, കൃഷ്ണന്റെയും രാമന്റെയും നിറം അവർ നേർപ്പിച്ചു നീലയാക്കി മാറ്റി. കൃഷ്ണം എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥംതന്നെ കറുപ്പെന്നാണെങ്കിലും, ശ്യാമവർണ്ണനെന്നും കാർമുകിൽവർണ്ണനെന്നുമൊക്കെ കേട്ടാൽ നീലനിറം എന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ട അവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യരെ കൊണ്ടെത്തിച്ചു.

എന്തുകൊണ്ട് കൃഷ്ണൻ കറുത്തനിറക്കാരനായി എന്നതിന് മഹാഭാരതത്തിന്റെ ആദിപർവ്വം 199ആംഅധ്യായം ഉത്തരംനൽകുന്നുണ്ട്. ദുഷ്ടനിഗ്രഹത്തിനുവേണ്ടി ശ്രീകൃഷ്ണനെ സഹായിക്കാൻ ദേവന്മാർ ഗോപാലകരായി ഭൂമിയിൽ ജനിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആ തീരുമാനം അവർ വിഷ്ണുവിനെ അറിയിച്ചു. സന്തുഷ്ടനായ വിഷ്ണു തന്റെ തലയിൽനിന്ന് ഒരു കറുത്തരോമവും ഒരു വെളുത്തരോമവും പിഴുത് നിലത്തിട്ടു. കറുത്തരോമം വസുദേവന്റെ ഭാര്യയായ ദേവകിയിൽ പ്രവേശിച്ചു ശ്രീകൃഷ്ണനായും, വെളുത്തരോമം രോഹിണിയിൽ പ്രവേശിച്ചു ബലരാമനായും രൂപാന്തരപ്പെടുമെന്ന് ഭഗവാൻവിഷ്ണു അരുളിച്ചെയ്തു. അതനുസരിച്ച് ബലഭദ്രൻ ശുഭ്രവർണ്ണനും, കൃഷ്ണൻ കൃഷ്ണവർണ്ണനുമായിത്തീർന്നു. യാദവരുടെ കുലഗുരുവായ ഗർഗ്ഗൻ കൃഷ്ണൻ എന്നപേര് ഭഗവാനു നിർദ്ദേശിക്കുന്നതുതന്നെ ശരീരവർണ്ണം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ദ്വാപരയുഗത്തിലെ സുന്ദരിമാർക്കൊക്കെ കൃഷ്ണവർണ്ണമായിരുന്നു എന്നു ഭാഗവതം പറയുന്നു. മാത്രവുമല്ല, ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പ്രണയിനി രാധയ്ക്കും നല്ല കറുത്തനിറമായിരുന്നു.

പരമേശ്വരൻ ശ്യാമവർണ്ണനാണെന്നു മഹാഭാഗവതം ആറാംസ്കന്ധം മൂന്നാമധ്യായത്തിലും, ആയുർവേദത്തിന്റെ മൂർത്തിയായ ധന്വന്തരി ശ്യാമളവർണ്ണനാണെന്ന് മഹാഭാഗവതം എട്ടാംസ്കന്ധം എട്ടാമധ്യായത്തിലും കാണുന്നു. പരാശരപുത്രനായി ജനിച്ച വ്യാസനും കൃഷ്ണവർണ്ണമായിരുന്നു. അതിനാലാണല്ലോ കൃഷ്ണദ്വൈപായനനെന്ന പേരുണ്ടായത്. കൃഷ്ണദ്വൈപായനും അമ്മയെപ്പോലെ കൃഷ്ണവർണ്ണനായിരുന്നു എന്ന മഹാഭാരതത്തിലെ പരാമർശത്തിൽനിന്ന് സത്യവതിക്കും കറുപ്പുനിറമായിരുന്നു എന്നത് വ്യക്തമാണല്ലോ. അർജ്ജുനനും നകുലനും ഇരുണ്ടനിറമായിരുന്നു എന്നസൂചന മഹാഭാരതത്തിലുണ്ട്. ഭീമനും കറുത്തവനാണെന്ന് ആദിപർവ്വത്തിൽ(അധ്യായം:192 ധൃഷ്ടദ്യുമ്നപ്രത്യാഗമനം) കുന്തിയുടെ വാക്കുകളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. അജ്ഞാതവാസകാലത്ത്, ഭീമനും അർജ്ജുനനും ഭിക്ഷയെടുത്തു കൊണ്ടുവന്ന ഭക്ഷണം വീതംവെയ്ക്കുന്നവേളയിൽ, കുന്തി ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "പകുതി ഭാഗിച്ച്, അതിൽ ഒരു പങ്കെടുത്തു നാലായി പകുത്തുവെക്കുക. അതിൽനിന്നും, നമുക്കു രണ്ടുപേർക്കും നീക്കിവെയ്ക്കുകയും വേണം.(അങ്ങനെ ആറായി വിഭജിക്കണം). അല്ലയോ ഭദ്രേ, പകുതി ഭാഗിച്ചു വെച്ചത്, മദിച്ച കാളയ്ക്കു തുല്യനായ കറുത്തവനും യുവാവും ശക്തിമാനുമായ ഭീമനു നൽകുക. ഈ വീരൻ നന്നായി ഭക്ഷിക്കുന്നവനാണ്". പാഞ്ചാലരാജാവായ ദ്രുപദൻ നടത്തിയ യജ്ഞത്തിലാണല്ലോ ദ്രൗപദി ജന്മമെടുത്തത്. മണിവേദിയുടെ മധ്യത്തിൽനിന്ന് ഉയർന്നുവരുന്ന അതിസുന്ദരിയായ അവളെ കവി വർണ്ണിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്: "അഴകേറിയ സുന്ദരാംഗി, കറുത്തു നീണ്ട മിഴിയുള്ളവൾ, ശ്യാമാംഗി'.അവളുണ്ടായപ്പോൾ ഉയർന്നുകേട്ട ആ അശരീരിയിൽനിന്നാണ് കറുത്തു സുന്ദരിയായ അവൾക്ക് കൃഷ്ണ എന്നപേര് കിട്ടിയത്.(ആദിപർവ്വം, അധ്യായം:167 ദ്രൗപദിസംഭവം). ദ്രുപദന് കറുത്തനിറമായിരുന്നെന്ന സൂചന മഹാഭാരതത്തിലുണ്ട്. ശ്രീപാർവ്വതിയും പരമശിവനും യമരാജനും സഹോദരി കാളിന്ദിയുമൊക്കെ കറുത്തനിറമുള്ളവരായിരുന്നു. രാമായണത്തിലെ പ്രതിനായകൻ രാവണനും മറ്റു രാക്ഷസന്മാർക്കും കറുത്തനിറമായിരുന്നു. മനുഷ്യരൂപികളായിരുന്ന അവരെ രാക്ഷസർ എന്ന നിന്ദാനാമത്തിന് വിധേ

യരാക്കിയ പ്രധാനഘടകവും അവരുടെ നിറമായിരുന്നല്ലോ.പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലെ കറുത്തനിറമുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പട്ടിക ഇവിടെ അവസാനിക്കുന്നില്ല. കറുത്തവരാണെന്നു പ്രത്യേകം എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് അവരിലധികംപേരും ചിത്രങ്ങളിലും അഭ്രപാളികളിലും, പാൽനിറത്തിലും സ്വർണ്ണവർണ്ണത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, സനാതനസംസ്കൃതിയുടെ ഭാഗമായ പുരാണകഥാപാത്രങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും കറുത്ത ശരീരവർണ്ണക്കാരായിരുന്നു എന്ന പൊതുനിഗമനത്തിൽ എത്തിയാലും തെറ്റാകാൻ ഇടയില്ല. പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലെ പ്രമുഖരിൽ അധികവും കറുത്ത ശരീരവർണ്ണമുള്ളവരായിരുന്നു എന്നവസ്തുത വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരുന്ന മറ്റൊരു സത്യം, ആ കൃതികളുടെ രചനനടന്നത്, കറുത്തനിറം അവലക്ഷണവും രാക്ഷസത്വവുമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട ആര്യാധിപത്യകാലത്തല്ല എന്നതുകൂടിയാണ്.

വർണ്ണവ്യവസ്ഥയെ നിറവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന മേൽപരാമർശത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം, തങ്ങളുടെ വെള്ളനിറത്തിൽ അഭിമാനംകൊണ്ടിരുന്ന ആര്യന്മാരും ഭാരതത്തിലെ ആദിമനിവാസികളായ ഇരുണ്ട/കറുത്ത നിറത്തിലുള്ള ദ്രാവിഡ ജനസമൂഹങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അന്തരമാണ്. അതുപോലും, നാലു വർണ്ണങ്ങൾ എന്ന ചാതുർവർണ്യവിഭജനത്തെ സാധൂകരിക്കാൻ പോന്നതല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ്, "എല്ലാവർണ്ണങ്ങളിൽ പെട്ടവരും ലോഭക്രോധമദമാത്സര്യാദികൾക്കു വശംവദരാകുന്നുണ്ട്. ചരാചരങ്ങളിൽ വെളുപ്പും ചുവപ്പും മഞ്ഞയും കറുപ്പും മാത്രമല്ല; വേറെയും അനവധി വർണ്ണങ്ങൾ കാണാനുണ്ട്. അപ്പോൾപ്പിന്നെ നിറത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജനങ്ങളെ തരംതിരിക്കുന്നതിൽ എന്താണർത്ഥം?" എന്നു ഭരദ്വാജൻ ഭൃഗുവിനോടു ചോദിക്കുന്നത്. മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവവിശേഷതകളെ നിറവുമായി ഘടിപ്പിക്കുന്ന ഭൃഗുവിന്റെ ഈ പരാമർശങ്ങൾ, കേവലം പ്രതീകാത്മകം മാത്രമാണെന്നു കരുതുന്നതാണല്ലോ യുക്തി. അത് അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടാവാം, ആരംഭത്തിൽ എല്ലാവരും ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നെന്നും അവരാണ് കർമ്മവിഭജനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നാലു വിഭിന്ന വർണ്ണങ്ങളായി തരം തിരിഞ്ഞതെന്നും ഭൃഗുമഹർഷി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മൃതിഗ്രന്ഥത്തിൽ സമർത്ഥിക്കുന്നത്. പല ഭൃഗുവംശജരെയും പോലെ, ഭൃഗുമഹർഷി എന്ന പ്രജാപതി ഒരു വർണ്ണവിശുദ്ധിവാദി ആയിരിക്കില്ല എന്നതാകാം ആ സത്യപ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ കാരണം. അദ്ധ്വാനവും ആഢ്യത്വവും വിപരീതാനുപാതത്തിലായ ആര്യാധിപത്യത്തിന്റെ അന്ധകാരയുഗംമുതലാകാം കറുപ്പുനിറം വെറുക്കപ്പെട്ട നിറമായതും, അദ്ധ്വാനിച്ചു ജീവിച്ചതിനാൽ കറുത്തുപോയ മനുഷ്യർ അസ്പൃശ്യരായതും. കാലാവസ്ഥയിലെ പ്രത്യേകതമൂലം ഭൂരിപക്ഷവും ഇരുണ്ട നിറമുള്ള മനുഷ്യരായ ഇന്ത്യയിൽ,കറുത്തനിറമുള്ളവർ പരമ്പരാഗതമായി വെയിലത്ത് അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരാണല്ലോ. അതിനപ്പുറം വർണ്ണഭേദത്തിന് കാരണമില്ല.

മനുവിനുവേണ്ടി ഭൃഗുവിനെ പുറത്താക്കി?

ബ്രാഹ്മണകുലപതിയായ ഭൃഗുമഹർഷി എഴുതിയ ഭൃഗുസ്മൃതി പൂർണ്ണമായിഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ ലഭ്യമല്ല എന്നു പറയപ്പെടുമ്പോഴും, പല പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ആ സ്മൃതിഗ്രന്ഥത്തിലെ പരാമർശങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.വ്യാസമഹാഭാരതം ശാന്തിപർവ്വത്തിൽ, ഭൃഗു മഹർഷിയും ഭരദ്വാജ മഹർഷിയും തമ്മിലുള്ള സംവാദ

ത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ ഭൃഗുസ്മൃതിയിലെ വർണ്ണവ്യവസ്ഥയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില പ്രതിപാദനങ്ങൾ എടുത്തുചേർത്തിട്ടുണ്ട്:

ഭൃഗു പറഞ്ഞു: "ജാതിവ്യത്യാസം എന്ന ഒന്ന് വാസ്തവത്തിൽ ഇല്ലാത്തതാണ്. ഈ വിശ്വം മുഴുവനും ബ്രഹ്മംതന്നെയാണ്. ബ്രഹ്മമയമാണ് ബ്രഹ്മാവ് മുമ്പെ സൃഷ്ടിച്ചത്. പിന്നെ കർമ്മത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ജാതി തിരിഞ്ഞതാണ്.

കാമഭോഗാസക്തരായ തീക്ഷ്ണന്മാർ, ശുണ്ഠിക്കാർ, സാഹസപ്രിയന്മാർ, സ്വധർമ്മം വിട്ടവരായ രക്താംഗന്മാർ ഇങ്ങനെയുള്ള ബ്രാഹ്മണർ ക്ഷത്രിയജാതിക്കാരായിത്തീർന്നു. പശുക്കളെ വളർത്തി അവകൊണ്ട് ഉപജീവിക്കുന്ന മഞ്ഞനിറക്കാരായ ബ്രാഹ്മണർ കൃഷികൊണ്ട് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നവരും സ്വകർമ്മം ഉപേക്ഷിച്ചവരുമായ ബ്രാഹ്മണർ, വൈശ്യന്മാരായിത്തീർന്നു. ഹിംസയിലും അനൃതത്തിലും ആസക്തന്മാരായി, ലുബ്ധന്മാരായി, സർവ്വകർമ്മങ്ങളും ചെയ്ത് ഉപജീവിക്കുന്ന കറുത്ത കൂട്ടർ, ശുചിത്വം വെടിഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണർ, ശൂദ്രരുമായിത്തീർന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള കർമ്മംമൂലമാണ് അവർ ജാതി തിരിഞ്ഞത്. ധർമ്മമായ യജ്ഞക്രിയ അവർക്ക് എന്നും തടപ്പെറ്റാതായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള നാലു ജാതിക്കാർക്കും ആദ്യഭാവം ബ്രഹ്മാവു നല്കിയത്, സൃഷ്ടിച്ചത്, ബ്രാഹ്മണനായിട്ടാണ്. അവർ ലോഭംമൂലം അജ്ഞരായിത്തീർന്നതാണ്.

അതിലെ പ്രതിപാദനങ്ങൾ അനുസരിച്ച്, ജാതിവ്യത്യാസം എന്ന ഒരുകാര്യം സത്യത്തിൽ ഇല്ലാത്തതാണെന്ന് ഭൃഗു പറയുന്നു. ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ ബ്രഹ്മംതന്നെയാണെന്നും, ബ്രാഹ്മണരായാണ് ബ്രഹ്മാവു മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും, അവർ ലോഭംമൂലം അജ്ഞരായി മാറി കർമ്മങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമാക്കി വിവിധ വർണ്ണികളായി ജീവിക്കുകയാണെന്നും ഭൃഗുമുനി ഭരദ്വാജമഹർഷിയോടു വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. വിവിധ വർണ്ണികൾ ഉണ്ടാകുന്നതെങ്ങനെയാണെന്ന് ഭൃഗു വിവരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: ആദിയിൽ ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. അവർ കാലക്രമത്തിൽ തൊഴിൽപരമായ വ്യത്യസ്തതകൊണ്ടും സ്വഭാവപരമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ മൂലവും മറ്റു മൂന്നു വർണ്ണങ്ങൾക്കും നിമിത്തമായി. ബ്രാഹ്മണരുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ പാലിക്കുന്നതിൽ വീഴ്ചവരുത്തിയവർ ഇതരവർണ്ണികളായിത്തീർന്നതാണ്: മനുസ്മൃതിക്ക് വിരുദ്ധമായി, നാലുവർണ്ണികൾക്കും വേദങ്ങളും വേദാചാരങ്ങളും പ്രാപ്യമായിരുന്നതായും ഭൃഗുസ്മൃതിയിൽ പറയുന്നു.

എന്നാൽ ഈ ശൂദ്രന്മാക്കും ധമ്മാനുഷ്ഠാനവും, യജ്ഞാനുഷ്ഠാനവും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഈ നാലു വർണ്ണങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയാണ് ഈശ്വരനാൽ വേദങ്ങൾ ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് എന്നു് ഋഷിമാർ പറയുന്നു.

''ഇത്യേതെ കർമ്മഭിർവ്യസ്താ
ദ്വിജാ വർണ്ണാന്തരം ഗതാഃ
ധർമ്മോയജ്ഞക്രിയാതേഷാം
നിത്യം ന പ്രതിഷിധ്യതെ.
ഇത്യേതേ ചത്വരോ വർണ്ണാ
യേഷാം ബ്രാഹ്മീ സരസ്വതീ
വിഹിതാ ബ്രഹ്മണാ പൂർവ്വം
ലോഭാത് ത്വജ്ഞാനതാംഗതാഃ

ഭൃഗുസ്മൃതി എന്തുകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന് സ്വീകാര്യമല്ല എന്നതിന്റെ കാരണ ഇതൊക്കെത്തന്നെയാണ്. ജാതിഭേദമെന്ന ഒന്നു വാസ്തവത്തിൽ ഇല്ലാത്തതാണെന്നും സർവ്വരും ബ്രാഹ്മണരായാണ് ജനിക്കുന്നതെന്നും പറഞ്ഞാൽ കുലമഹിമാസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാക്കളായ ജാതിവാദികൾക്ക് എങ്ങനെയാണ് സ്വീകാര്യമാകുന്നത്? 'ഭൃഗുസ്മൃതി'യെന്ന ഗ്രന്ഥം പൂർണ്ണമായും പുസ്തകരൂപത്തിൽ ലഭ്യമല്ലാ

എന്നതിന്റെ കാരണവും ഒരുപക്ഷെ അതിലെ പരാമർശങ്ങൾ തന്നെയാകാം. അപ്രിയസത്യങ്ങൾ എഴുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷമായ ചരിത്രം ഒരുപാട് നമുക്കുമുന്നിലുണ്ടല്ലോ. കുലപതിയായാലും അപ്രിയകാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ സ്ഥാനം ബ്രാഹ്മണ്യമതത്തിന്റെ പടിക്കു പുറത്തുതന്നെയെന്നു ചുരുക്കം.

എല്ലാവരും ബ്രാഹ്മണരായാണ് ജനിക്കുന്നതെന്നും, തൊഴിൽപരമായ വ്യത്യസ്തത കൊണ്ടും സ്വഭാവപരമായ പരിവർത്തനങ്ങൾകൊണ്ടും പിന്നീട് മറ്റു മൂന്നുവർണ്ണികളായതാണെന്നുമുള്ള ഭൃഗുവിന്റെ പ്രസ്താവന, എല്ലാവരും ശൂദ്രരായാണു ജനിക്കുന്നതെന്നുള്ള(ജന്മനാ ജായതേ ശൂദ്രഃ കർമ്മണാ ജായതേ ദ്വിജഃ)ചില പൗരാണിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പരാമർശത്തിനു നേരേ വിപരീതമാണല്ലോ. സത്യത്തിൽ, ഈ രണ്ടു പ്രസ്താവനകളും സംഗമിക്കുന്ന ഒരുതലമുണ്ട്:ജനിക്കുമ്പോൾ അജ്ഞാനികളാണ് എന്ന നിലയിൽ സകലരും ശൂദ്രരാണ്; അതേസമയം, ആന്തരികശുദ്ധിയുടെ കാര്യത്തിൽ സർവ്വരും ബ്രാഹ്മണരാണ്(സാത്വികർ). അത് വർണ്ണമോ ജാതിയോ അല്ല. ആ തലത്തിൽ അതിനെ സ്വീകരിച്ചാൽ അവസാനിക്കുന്ന ആശയക്കുഴപ്പം മാത്രമേ ആ വൈരുദ്ധ്യത്തിലുള്ളൂ. ചില പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, വർണ്ണം ജന്മാർജ്ജിതമാണെന്നു പറയുന്നതിന്റെ കാരണവും ഒരുപക്ഷെ അതാകാം. ആർഷബ്രാഹ്മണരായിരുന്ന ഋഷിമാരുടെ കാലത്തെ വർണ്ണചിന്തകൾക്ക് അതിനപ്പുറം ഒരു വ്യാഖ്യാനം ആവശ്യമില്ല. സ്മൃതികൾ വെറുപ്പുവിതച്ച് സമൂഹത്തെ വിഭജിച്ചതോടെയാണ് കാര്യങ്ങൾ മാറിമറിഞ്ഞത് എന്നുതന്നെ ഉറപ്പിക്കാം.

ഈ പഠനത്തിന്റെ പ്രസക്തി

മനുസ്മൃതിയെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ഈ പഠനത്തിന്, വർത്തമാനകാലത്ത് എന്ത് പ്രസക്തിയെന്ന് ആലോചിക്കുന്നവരുണ്ടാകാം. ഒരുപരിധിവരെ ആ സംശയം ശരിയാണെന്നും തോന്നാം. എന്നാലും, സമൂഹത്തിലെ വലിയ ഒരു വിഭാഗം മനുഷ്യരെ സകല രീതിയിലും തകർത്തുകളഞ്ഞതിൽ ആ ഗ്രന്ഥത്തിനുള്ള പങ്കു പരിശോധിച്ചാൽ മാത്രമേ, അതിനിരയായവർ എന്തുകൊണ്ട് പരിതാപകരമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിലെത്തിയെന്നും, ഇന്നും ആ സ്ഥിതിയിൽ തുടരുന്നുവെന്നുമുള്ള സത്യം അനാവൃതമാകൂ. ഇന്നും അധഃസ്ഥിതാവസ്ഥയിൽ തുടരുന്ന ജനസമൂഹങ്ങൾ, ആ നിലയിലെത്തിയത് അവരുടെ പൂർവ്വികർ കഴിവില്ലാത്തവരായതുകൊണ്ടോ അലസരായതുകൊണ്ടോ അല്ലല്ലോ.അടിമകളെപ്പോലെ അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടും ആ വിഭാഗങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യരായി ജീവിക്കാനുള്ള സാഹചര്യം നിഷേധിച്ചതുകൊണ്ടാണ്; തലയുയർത്താൻ തയ്യാറായവരെ തല്ലിയൊതുക്കിയതുകൊണ്ടാണ്. അതിനൊക്കെ നിമിത്തമായത് തങ്ങൾ ആഢ്യന്മാരാണെന്നും മറ്റുള്ളവരൊക്കെ തങ്ങളുടെ സുഖഭോഗങ്ങൾക്കായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നുമുള്ള ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥചിന്തയാണ്. ആ ദുഷ്ടചിന്ത തലമുറകളിലേയ്ക്കു പകർന്നുകൊടുത്ത ലിഖിതരേഖയെന്ന നിലയിൽ മനുസ്മൃതി ആ കുറ്റകൃത്യത്തിലെ ഒന്നാംപ്രതി തന്നെയാണ്. ആ പ്രതിയെ ഒഴിവാക്കിയുള്ള വിചാരണകളെല്ലാം നിരർത്ഥകവും നിഷ്ഫലവുമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് മനുസ്മൃതി എക്കാലത്തും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. ആർക്കെങ്കിലും അസ്വീകാര്യമാകും എന്നതുകൊണ്ട് ഈ സത്യങ്ങൾ വിഴുങ്ങാനാകില്ല.

രണ്ടായിരത്തിഅറുന്നൂറ്റിഎൺപതോളം ശ്ലോകങ്ങളുള്ള മനുസ്മൃതിയിലെ ആയിരത്തിഇരുന്നൂറിനടുത്തുള്ളവ മാത്രമാണ് മൗലികമെന്നും, ബാക്കിയുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രക്ഷിപ്തമാണെന്നും കരുതപ്പെടുന്നു. അതിലെ വാസ്തവമെന്തായാലും, അത് ആ ഗ്രന്ഥത്തിനു സ്വീകാര്യതയുണ്ടാക്കുന്നില്ല. സ്വായംഭൂവമനുവാണ് മനുസ്മൃതി രചിച്ചതെന്നു സാമാന്യബുദ്ധിയുള്ളവർ അംഗീകരിക്കാത്തിടത്തോളം, മനുവെന്ന പ്രജാപതി മനുഷ്യവിരുദ്ധനാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാനാകില്ല. അപ്പോഴും, മനുവിന്റെ പേരിൽ ആ നിയമങ്ങൾ ചമയ്ക്കുകയും, ആവശ്യത്തിനനുസരിച്ച് കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകളും തിരുത്തലുകളും നടത്തുകയും ചെയ്തവർ മാപ്പർഹിക്കാത്ത നിലയിലുള്ള മനുഷ്യവിരുദ്ധരാണെന്നും, അവരുടെ സൃഷ്ടിയായ ആ കൃതി മനുഷ്യവിരുദ്ധമാണെന്നും മാനവവംശം നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം ലോകർ വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കും. അത്, മനുഷ്യരെ മനുഷ്യരായി കാണുന്നവരുടെ കർത്തവ്യമാണ്.

ഇത്ര വിശദമായ ഒരു വിശകലനത്തിന് മനുസ്മൃതിയെന്ന നിയമഗ്രന്ഥത്തെ വിധേയമാക്കിയതിന് കുറെ കാരണങ്ങളുണ്ട്. അതിലൊന്ന്, ആദ്യമേ പറഞ്ഞതുപോലെ, ആര്യാധിപത്യത്തെത്തുടർന്ന് സമൂഹത്തിൽ വന്ന വൻ അപചയങ്ങൾക്കു കാരണമായ രൂപരേഖ മനുസ്മൃതിയാണെന്നതാണ്. ആ പുസ്തകത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചട്ടങ്ങളുടെയും ചിട്ടകളുടെയും നിർവ്വഹണത്തിലൂടെയാണ് ഭാരതീയ ജനതതി വർണ്ണപരവും ജാതീയവുമായ കടുത്ത വിവേചനങ്ങളിലേയ്ക്കും, അതിന്റെ അനന്തരഫലമായ മൂല്യത്തകർച്ചയിലേക്കും മനുഷ്യവിരുദ്ധതകളിലേക്കും കൂപ്പുകുത്തിയത് എന്നതാണ് മറ്റൊരു വിമർശനകാരണം. ആര്യബ്രാഹ്മണ സൃഷ്ടിയായ മനുസ്മൃതിയടക്കമുള്ള പ്രാചീനകൃതികൾ അനുശാസിച്ച സാമൂഹികാവസ്ഥയല്ല പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ നമുക്കു കാണാൻസാധിക്കുന്നത് എന്ന് വ്യക്തമാക്കുകയാണ് മറ്റൊരു ഉദ്ദേശ്യം. പുട്ടിൽ പീരയെന്നതുപോലെ, ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ തിരുകിക്കയറ്റിയിട്ടുള്ള വർണ്ണവ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളും, ബ്രാഹ്മണാപദാനങ്ങളും അസ്ഥാനത്തുള്ളവയാണെന്നും, ആര്യാപനിർമ്മിതിയുടെ ഭാഗമായാണെന്നും സോദാഹരണം ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് അതിനു പിറകിലെ ചേതോവികാരം. മഹാഭാരതംശാന്തിപർവ്വത്തിൽ പരാശരസ്മൃതിയിലേയും മനുസ്മൃതിയിലേയും പിന്തിരിപ്പൻ പരാമർശങ്ങൾ പലതും അതേരൂപത്തിൽത്തന്നെ എടുത്തുചേർത്തിട്ടുള്ളത് അത്തരം കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകളുടെ ഏറ്റവും പ്രത്യക്ഷമായ ഉദാഹരണമാണ്. സാധാരണ ജനങ്ങളിലേക്കുകൂടി സ്മൃതിശാസനങ്ങൾ എത്തിക്കുക എന്നതാകാം അതിന്റെ ലക്ഷ്യം. അതിനാൽ, ആ കൃതികളേയും അവയുടെ സ്രഷ്ടാക്കളേയും സംശയത്തിന്റെ നിഴൽവട്ടത്തിൽ നിറുത്തി ലാഭമെടുക്കുന്നവരെ തുറന്നുകാണിക്കുക എന്നത് ഒരു മനുഷ്യപക്ഷധർമ്മമായി കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മനുസ്മൃതി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ ചട്ടങ്ങളുടെയെല്ലാം പാപഭാരം ബ്രാഹ്മണരിൽ ചാർത്തുന്നത് അയുക്തിയല്ലേയെന്ന ഒരു സംശയം സ്വാഭാവികമായും ഉണ്ടാകാം. ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥയിലെ ഒരു കണ്ണി മാത്രമായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർക്കു മാത്രമായി സമൂഹത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാനാകുമോയെന്ന സന്ദേഹവും ഉണ്ടാകാം. എന്നാൽ, അത്തരം ഉത്കണ്ഠകൾക്ക് യാതൊരു പ്രസക്തിയുമില്ലെന്നാണ് മനുസ്മൃതിതന്നെ സമർത്ഥിക്കുന്നത്. മനുസ്മൃതിയിൽ ഒന്നാമധ്യായത്തി

ലെ 102,103 ശ്ലോകങ്ങളനുസരിച്ച്, ആ ഗ്രന്ഥം പഠിക്കാനും വ്യാഖ്യാനിക്കാനും മറ്റു വർണ്ണികൾക്ക് ഉപദേശിക്കാനും നടപ്പിലാക്കാനുമുള്ള അധികാരം ബ്രാഹ്മണർക്കാണ്; ബ്രാഹ്മണർക്കു മാത്രമാണ്. അതിനുള്ള അധികാരം, ഭരണകർത്താക്കളായ രാജാക്കന്മാർക്കുപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്മൃതി നിയമങ്ങൾ ലംഘിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുക മാത്രമായിരുന്നു രാജധർമ്മം. അതുകൊണ്ട്, ആ അപരാധത്തിന്റെ പാപഭാരത്തിൽനിന്നും ജാതിബ്രാഹ്മണ്യമെന്ന സ്ഥാപനത്തെയും, ആ സമ്മർദ്ദശക്തിയുടെ തണലിൽ അദ്ധ്വാനമില്ലാതെ സകല സൗഭാഗ്യങ്ങളും ആസ്വദിച്ചവരെയും കുറ്റവിമുക്തനാക്കുവാൻ സ്വായംഭൂവമനുവിനുപോലും സാധ്യമല്ല:

> തസ്യ കർമ്മവിവേകാർത്ഥം ശേഷാണാമനുപൂർവശഃ
> സ്വായംഭുവോ മനുർധീമാന്നിദം ശാസ്ത്രമകല്പയത്. 102
>
> ബ്രാഹ്മണൻെറയും മറ്റ് ക്ഷത്രിയാദികളുടെയും കർത്തവ്യങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ വേർതിരിച്ച് ഉപദേശിക്കുന്നതിനായി ബ്രഹ്മപുത്രനും സർവജ്ഞനുമായ മനു ഈ ശാസ്ത്രം രചിച്ചു.
>
> വിദുഷാ ബ്രാഹ്മണേനേദമധ്യേതവ്യം പ്രയത്നതഃ
> ശിഷ്യേഭ്യശ്ച പ്രവക്തവ്യം സമ്യങ്നാന്യേന കേനചിത്. 103
>
> ഈ ശാസ്ത്രം അധ്യയനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം അറിവുള്ള ബ്രാഹ്മണനാൽ ഇത് യത്നിച്ചു പഠിക്കേണ്ടതും ശിഷ്യന്മാർക്ക് വേണ്ടതുപോലെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുമാണ്; മറ്റാർക്കും അതിന് അധികാരമില്ല.

ആ അപരിമിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും, ദുരുപയോഗം ചെയ്യുകയുംചെയ്ത സമൂഹത്തിനുമാത്രമാണ് ആ പാപങ്ങളുടെ പൂർണ്ണ ഉത്തരവാദിത്വം. മനുസ്മൃതിയാണ് ശരിയെന്ന് ഇപ്പോഴും ആരെങ്കിലും വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അവർ ചെയ്യേണ്ടത് ഉപനിഷത്തുകൾ ഒരുവട്ടമെങ്കിലും വായിക്കുകയാണ്. മനുസ്മൃതി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന വിവേചനങ്ങൾ ധാർമ്മികമാണെന്ന് ഇനിയും ആരെങ്കിലും ന്യായീകരിക്കുണ്ടെങ്കിൽ, അവർ ചെയ്യേണ്ടത് അതിലെ ശൂദ്രർക്കും പഞ്ചമർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും എതിരായ പരാമർശങ്ങൾക്കൊപ്പം, തന്റെ വ്യക്തിത്വം ചേർത്തു വായിക്കുക എന്നതാണ്. ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ,വിശേഷിച്ചും കേരളത്തിലെ അബ്രാഹ്മണരായ സവർണ്ണരുടെയും, അവർണ്ണരിൽ ചിലരുടെയും തെറ്റിദ്ധാരണയും മനുസ്മൃതിഭക്തിയും മാറാൻ അതൊരു നല്ല മരുന്നാണ്. മനുസ്മൃതിയിലെ ശൂദ്രവിരുദ്ധതകൾ ദളിതർക്കും ആദിവാസികൾക്കുമെതിരെയാണെണെന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ച് ആശ്വസിക്കുന്നവർ അത്യാവശ്യം കേരളചരിത്രവും പഠിക്കുക. അപ്പോൾ, അതൊക്കെ നടപ്പാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കാലത്തെ ഇരകൾ തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികരായിരുന്നെന്നു ഇവിടത്തെ ബ്രാഹ്മണേതര സവർണ്ണർക്കു ബോധ്യമാകും.

ഇന്ത്യയിലെ ഹിന്ദുസമൂഹത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെ, മനുസ്മൃതിക്കു മുമ്പും പിൻപും എന്ന് രണ്ടായി വിഭജിക്കാം. അദ്വൈതപാതയിൽ ഋഷിപരമ്പരയുടെ കാർമ്മികത്വത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന, മനുസ്മൃതിയ്ക്ക് മുൻപുണ്ടായിരുന്ന കാലഘട്ടത്തെ ആർഷസംസ്കൃതിയെന്നോ സനാതനസംസ്കൃതിയെന്നോ വിളിക്കാം. എന്നാൽ, മനുസ്മൃതി നടപ്പിലാക്കിയ നിയമങ്ങളുടെ പിടിയിലമർന്നതോടെ, അടിമുടി വിവേചനങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഒന്നായി ആ ലോകം മാറി.അതോടെ ആര്യാധിപത്യസമൂഹങ്ങളിൽ അദ്വൈതചിന്തയും മാനവികമൂല്യങ്ങളും അസ്തമിച്ചുപോയി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ആ വ്യവസ്ഥിതിയെ ആർഷസംസ്കാരമെന്നോ സനാതനസംസ്കാരമെന്നോ വിളിക്കുന്നത് വസ്തുതാപരമായി തെറ്റാണ്; തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കലാണ്. ആ തച്ചു

തകർക്കപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥിതിയുടെ അവശേഷിപ്പുകളാണ് ഇന്നത്തെ ഹിന്ദുസമൂഹ ത്തിലുള്ളത്. അത് ഒരുക്കലും സനാതനധർമ്മമല്ല. അത്യധികം വിവേചനങ്ങൾ നി റഞ്ഞ ജന്മാധിഷ്ഠിതമായ വർണ്ണവ്യവസ്ഥിതിയും, അതിന്റെ പിൽകാല രൂപമായ ജാതിവ്യവസ്ഥിതിയും ഒരിക്കലും സനാതനധർമ്മത്തെയോ ആർഷസംസ്കൃതി യെയോ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നില്ല എന്നു ചുരുക്കം.

പൗരാണികഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ തനിമ നശിപ്പിച്ചത് ആര്യബ്രാഹ്മണ്യമാണെന്നും, ആ പാ തകത്തിൽ ആ കൃതികളുടെ രചയിതാക്കൾക്കോ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രചനയ്ക്കു പശ്ചാത്തലമായ സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങൾക്കോ യാതൊരുപങ്കുമില്ലെന്നും സ്പഷ് ടമായ സ്ഥിതിയ്ക്ക്, അവയുടെ രചന നടന്നത് ആര്യാധിനിവേശത്തിനു മുമ്പുണ്ടാ യിരുന്ന ഒരു സംസ്കൃതിയുടെ മടിത്തട്ടിലാണെന്നു നിസ്സന്ദേഹം മനസ്സിലാക്കാം. ആ സംസ്കാരത്തെ ദ്രാവിഡ സംസ്കൃതിയെന്നു ഭാഗവതവും വ്യാസനും പേരിട്ടു വിളിക്കുമ്പോൾ, അതു സ്വീകരിക്കുന്നതാണല്ലോ കരണീയമായ കാര്യം. ദ്രാവിഡ സംസ്കൃതി എന്ന പേര് സ്വീകാര്യമല്ലാത്തവർക്കുപോലും ആ നാഗരികതയെ ആ ര്യന്മാരുമായി ബന്ധിപ്പിക്കാൻ ന്യായങ്ങളില്ല. എങ്കിലും, ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തി ന്റെ സ്രഷ്ടാക്കൾ ആര്യന്മാരെണെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ വേരുറപ്പിക്കുന്നതിന്, അവ രുടെ കൗശലംനിറഞ്ഞ ഉടച്ചുവാർക്കലുകൾ നിമിത്തമായിട്ടുണ്ട്. ആ അബദ്ധധാര ണയും തെളിവുകൾ നിരത്തി തിരുത്തപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്.

വൈക്കംസത്യഗ്രഹത്തിന്റെ ഭാഗമായി കേരളത്തിലെത്തിയ ഗാന്ധിക്ക് വൈക്കം മഹാദേവക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉടമയായ ഇണ്ടന്തുരുത്തി നമ്പ്യാതിരി ശാങ്കരസ്മൃതി യുടെ ഒരുകോപ്പി കൈമാറിയിരുന്നു. എല്ലാഹിന്ദുക്കൾക്കും ക്ഷേത്രങ്ങളിൽപ്രവേ ശനം നൽകാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന ഗാന്ധിജിയുടെ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്ത രമായിരുന്നു ആ പുസ്തകക്കൈമാറ്റം. മനുസ്മൃതിയിലെ നിയമങ്ങളുടെ ചുവടു പിടിച്ച് കേരളത്തിലെ സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട സ്മൃതിഗ്രന്ഥ മാണ് ശാങ്കരസ്മൃതി.കള്ളന്മാർക്കും മദ്യപാനികൾക്കും ദുർന്നടപ്പുകാർക്കും പൊ തുവഴിയിൽകൂടിയുള്ള നടത്തം അനുവദിക്കാതിരിക്കുന്നത് തനിക്ക് മനസ്സിലാകു മെന്നും എന്നാൽ ജനിച്ച ജാതിയുടെമാത്രം അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരാളെ വഴിമുടക്കു ന്നതിന്റെ യുക്തി മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്നും പറഞ്ഞ ഗാന്ധിജിയോട്, സ്മൃതിനിയ മങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇണ്ടന്തുരുത്തി നമ്പ്യാതിരി പറഞ്ഞ വാക്കുകളാണിത്: ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം അനുസരിച്ച്, ഞങ്ങളുടെ ആചാരമനുസരിച്ച്, മുൻ ജന്മങ്ങ ളിലെ പാപങ്ങളുടെ ഫലമായി അവർ അയിത്തജാതിയിൽ പിറക്കുന്നു. ആചാരവി ധികളനുസരിച്ച് അവരോട് ഇപ്രകാരം പെരുമാറാൻ ഞങ്ങൾ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണ്. ഇ ക്കാര്യം പരിഗണിച്ചാൽ, അവർ കൊള്ളക്കാരേക്കാളും ഹീനരാണ്. കള്ളനെയും മദ്യപാനിയെയും അവരുടെ ദുഷ്ചെയ്തികളിൽ നിന്നു പിന്മാറ്റാൻ നിയമപരിചര ണംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞേക്കാം. ഇവരെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ അങ്ങനെ യാതൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ലതന്നെ. ആ ഒരു സംഭവംമാത്രം മതിയല്ലോ സ്മൃതികൾ എത്രത്തോളം പിന്തിരിപ്പനാണെന്നും, ബ്രാഹ്മണ്യം അതിലെ ചട്ടങ്ങളെ എത്രമാത്രം ദുരുപയോഗം ചെയ്തിരുന്നെന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ. ആ സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങൾ അപകടത്തിലാക്കി യത് അബ്രാഹ്മണരെ മാത്രമല്ല, ബ്രാഹ്മണരേയുംകൂടിയാണ്. തങ്ങൾ അമാനുഷിക

രാണെന്നും അന്യരെല്ലാം നികൃഷ്ടരാണെന്നുമുള്ള സ്മൃതിവചനങ്ങളാണ് ആ സമുദായത്തിലെ ചിലരെയെങ്കിലും മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ നിലപാടുകളിലെത്തിച്ചത്. അബ്രാഹ്മണരെല്ലാം തങ്ങളുടെ സുഖഭോഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്ന ധാരണയുണ്ടാക്കിയതും സ്മൃതിവചനങ്ങളാണ്. ആ സ്മൃതിശാസനങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചുകൊടുത്ത ആയുധങ്ങളുപയോഗിച്ചാണ് ഇക്കാലത്തും ബ്രാഹ്മണരും അബ്രാഹ്മണരുമായ മനുവാദികൾ ശൂദ്രരെയും അവർണ്ണരെയും ആക്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ, മനുഷ്യർക്കു മനുഷ്യാവസ്ഥ നിഷേധിക്കുന്ന എല്ലാ സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളും മനുഷ്യത്വമുള്ളവർക്ക് അസ്വീകാര്യമാണ്. അന്ന് ശാങ്കരസ്മൃതിയുടെ സാധുത ആരാഞ്ഞ ഗാന്ധിജിയോട്, വൈക്കം സത്യഗ്രഹത്തിനും ഗുരുവായൂർ സത്യഗ്രഹത്തിനും നേതൃത്വം നല്കിയവരിൽ മുഖ്യനും, കാലടി അദ്വൈതാശ്രമത്തിന്റെയും കാലടി ശ്രീശങ്കരകോളേജിന്റെയും സ്ഥാപകനും, ഉപനിഷത്തുക്കളിലും വേദങ്ങളി ലും അഗാധപാണ്ഡിത്യം നേടിയ ആദ്ധ്യാത്മികാചാര്യനുമായ ആഗമാനന്ദസ്വാമി(കൃഷ്ണൻനമ്പ്യാതിരി) പറഞ്ഞ അഭിപ്രായംതന്നെയാണ് സ്മൃതികളെക്കുറിച്ചുള്ള അവസാനവാക്ക്: " ഈ പുസ്തകത്തിലെ ആശയങ്ങളൊന്നും സനാതനധർമ്മത്തിന് യോജിക്കുന്നതല്ല. അതിനെ അപ്പാടെ തള്ളിക്കളയുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്!". അതെ, ശാങ്കരസ്മൃതിയും മനുസ്മൃതിയും പോലെയുള്ള മനുഷ്യവിരുദ്ധ സൃഷ്ടികളെ മനുഷ്യർ നിസ്സംശയം തള്ളിക്കളയുകയാണു വേണ്ടത്.

പൗരാണികകൃതികളിലെ പരാമർശങ്ങങ്ങളിൽ അർത്ഥഭ്രംശംവരുത്തി ചാതുർവർണ്യവും ജാതിവിഭജനവും ദൈവസൃഷ്ടിയാണെന്നു വരുത്തിത്തീർത്തതിലൂടെ, സമൂഹത്തിനുമേൽ അപ്രതിരോധ്യമായ മേൽക്കോയ്മ(!) നേടിയെടുക്കുന്നതിനും ഇതര ജനവിഭാഗങ്ങളെ വരുതിയിലെത്തിക്കുന്നതിനും ആര്യബ്രാഹ്മണർക്കു കഴിഞ്ഞു. പുണ്യപുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിനും പഠിക്കുന്നതിനും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള അവകാശം(?) ബ്രാഹ്മണേതർക്കു നിരാകരിക്കുകയും, അവയിലെ സാങ്കേതികപദാവലികളെ തങ്ങൾക്കു ഹിതമായ വിധത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചു സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തതിലൂടെ, സത്യമറിയാനുള്ള വഴികൾ അപരർക്കു മുന്നിൽ കൊട്ടിയടച്ചു. അത്തരത്തിൽ, അത്യന്തം ആസൂത്രണത്തോടെ നടപ്പാക്കപ്പെട്ട പിടിച്ചടക്കലായതുകൊണ്ടാണ് ജാതിബ്രാഹ്മണ്യം സ്ഥാപിച്ച കോട്ടകൾ ഇളക്കമില്ലാതെ ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നത്. കാലമിത്രകഴിഞ്ഞിട്ടും, മതനിരപേക്ഷത ഭാരതത്തിന്റെ മുഖചിത്രമായി മാറിയിട്ടും, ജാതിചിന്ത മനുഷ്യമനസ്സുകളെ മദിക്കുന്നതിന്റെ കാരണവും അതുതന്നെ.ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥയും അതിന്റെ അനന്തരഫലമായ ജാതിവ്യവസ്ഥയും ദൈവസൃഷ്ടിയാണെന്നും, അതിലൂടെ ചില വിഭാഗങ്ങൾക്ക് കല്പിക്കപ്പെടുന്ന പവിത്രതയും, ഇതര സമൂഹങ്ങൾക്കുമേൽ ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന പതിതത്വവും ദൈവഹിതമാണെന്നും വിശ്വസിക്കുന്ന മനുഷ്യർ ഇപ്പോഴും ഇവിടെയുണ്ട് എന്നതാണ് അത്ഭുതം. അതിനെ മറികടക്കാനുള്ള മറുമരുന്ന്, ബ്രാഹ്മണ്യം നടത്തിയ അപനിർമ്മിതികളുടെ അടിത്തറയുലയ്ക്കാൻ കെൽപ്പുള്ള സത്യങ്ങൾ കണ്ടെടുത്ത് ലോകത്തിനുമുന്നിൽ സമർപ്പിക്കുകയും സർവ്വ ചരാചരങ്ങളിലും കുടികൊള്ളുന്ന ചൈതന്യം പരമാത്മാവിന്റെ അംശമാണെന്ന പരമസത്യം(ഉപനിഷത്തത്വം) സകല മനുഷ്യരെയും ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയുമാണ്.

ഗ്രന്ഥസൂചി:

- മനുസ്മൃതി: വ്യാഖ്യാതാവ്: സിദ്ധിനാഥാനന്ദസ്വാമി, പ്രസാധകർ: ശ്രീരാമകൃഷ്ണമഠം; 1988
- മനുസ്മൃതി: വ്യാഖ്യാതാവ്: പ്രൊഫ:എൻ. ഗോപിനാഥൻ നായർ, പ്രസാധകർ: വിദ്യാരംഭം പബ്ലിഷേഴ്സ്
- ശാങ്കരസ്മൃതി(ലഘുധർമ്മപ്രകാശിക)
- വിദുരനീതി: അർത്ഥസഹിതം
- പുരുഷസൂക്തം, വ്യാഖ്യാതാവ്:പണ്ഡിത വേദബന്ധു ശർമ്മ, പ്രകാശകർ: മഹാത്മാഹംസരാജ വൈദികഗ്രന്ഥശാല, ആര്യസമാജം
- പുരുഷസൂക്തം പരിഭാഷ: ശ്രീ നരേന്ദ്രഭൂഷൺ
- പുരാണിക് എൻസൈക്ലോപീഡിയ: വെട്ടം മാണി
- ഋഗ്വേദസംഹിത- പരിഭാഷ:വള്ളത്തോൾ

ഗിരീഷ്കുമാർ ശ്രീലകം

1972 മാർച്ച് 11ന് എറണാകുളംജില്ലയിലെ ഏഴിക്കരയിൽ ജനിച്ചു.

അച്ഛൻ: പി.വി.കുമാരൻ, അമ്മ: പി.ജി.ഷീല

ഭാര്യ: ശ്രീദേവി.പി.ടി, മക്കൾ: സാന്ദ്ര, സ്വാതി

സഹോദരങ്ങൾ: സതീശൻ, ബിനു, ഷിൽജ

എൽ.പി.ജി.എസ്.ഏഴിക്കര, ജി.ച്ച്.എസ്.ഏഴിക്കര, യു.സി.കോളേജ് ആലുവ,

ഗവണ്മെന്റ് പോളിടെക്നിക് കോഴിക്കോട് എന്നിവിടങ്ങളിൽ പഠനം.

1992 മുതൽ 2000 വരെ കൊച്ചിൻ റിഫൈനറിയിൽ ജോലി ചെയ്തു.

2000 നവംബർ മുതൽ ഖത്തറിൽ പ്രോസ്സസ് ടെക്നിഷ്യനായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

എറണാകുളം ജില്ലയിലെ പെരുമ്പാവൂർ 'ശ്രീലക'ത്തിൽ താമസം.

'വിറകുമരം' എന്ന പേരിൽ ഒരു കവിതാസമാഹാരം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആനുകാലികങ്ങളിലും നവമാധ്യമങ്ങളിലും കവിതകളും ലേഖനങ്ങളും എഴുതുന്നു. വിവിധ ആൽബങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഗാനങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അഭിപ്രായങ്ങൾ *e-mail*ൽ അറിയിക്കുക: *sbh.sathyam@gmail.com*

Font used: Nirmala UI Semilight(MS Word)

മനുസ്മൃതിയിലെ

'ചില മനുഷ്യഗുണമില്ലാത്ത നിയമങ്ങൾ'

പിൽക്കാലത്തു കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടവയായാൽപോലും,

ആ ഗ്രന്ഥം സ്വീകാര്യമാകുന്നില്ല.

കാരണം,

അതിലെ മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ ആ നിയമങ്ങളെ

അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് വംശവിശുദ്ധിവാദികൾ

ആർഷഭാരതത്തെ

അന്ധകാരയുഗത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് തള്ളിവിട്ടത്.

അതിനാൽ,

ചരിത്രപഠനത്തിനു സഹായകമായ സാമഗ്രി കൾ

എന്നതിനപ്പുറമുള്ള ഒരു പ്രസക്തിയും സ്വീകാര്യതയും
ആധുനികസമൂഹത്തിൽ

ആ സ്മൃതിഗ്രന്ഥത്തിനില്ല.

ISBN 978-933425251-4